

От авторката на "Надпревара с похитител"

ТАМИ ХОУГ

НАСЛЕДСТВО

НА ЗЛОТО

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Едно от най-горещите
имена в криминалния жанр!

ТАМИ ХОУГ НАСЛЕДСТВО НА ЗЛОТО

Превод: Таня Виронова

chitanka.info

Бруталните убийства в семейство Хас променят дори живота на закоравелите ченгета от отдел „Убийства“. Повдигнато е обвинение срещу бездомника Карл Дал, видян на местопрестъплението. Съдия Кари Мур отсъжда, че е недопустимо досието с предишните провинения на Дал да бъде представено като доказателство в съда. Това решение я поставя в смъртна опасност. Тя е отвлечена — измъкната от собственото ѝ легло, докато полицаите денонощно наблюдават къщата ѝ. Детективите трябва да се ориентират в лабиринт от деяния на заподозрени — осиновения син на убитата жена, съпруг с таен задкулисен живот и луднало ченге, което решава да въздаде справедливост. Никой не е такъв, какъвто изглежда, и всички имат някаква вина.

*С благодарност към Лин,
която — въпреки всички твърдения
за обратното — има фантазия и мислене,
почти толкова развигтени като моите.
Мозъчна атака — това сме ние.*

ПРОЛОГ

През онзи ден още преди да влезе в къщата той знаеше, че нещо не е наред. Беше юли. Небето се бе захлупило тежко като наковалня — зловещо, тъмно, сиво. Следобедът си отиваше, но вечерта още не бе настъпила. Времето бе затаило дъх, времето бе престанало да означава нещо.

Въздухът беше неподвижен, сякаш денят се бе спотаил в очакване на онова, което щеше да се случи. Мъртвешко спокойствие. Небето на запад се разкъса от светкавица. С далечен барабанен тътен изтреця гръмотевица.

В спомена му в близост до четвъртитата, облицована с дървени панели къща с избеляла зелена боя и веранда, която се извиваше около предната фасада като отегчена усмивка, нямаше други къщи. Всичко друго бе избледняло, сякаш се бе изхлузило сред дърветата и потънало зад хоризонта. Той гледаше къщата, двора — целият обрасъл с трева и плевели, избелели от слънцето и липсата на дъжд. Гледаше дърветата зад железопътната линия, листата им се бяха свили и спаружили.

Наоколо нямаше жива душа. Колите на улицата бяха далеч зад него. Нямаше деца, които да фучат нагоре-надолу с велосипедите си. Нямаше кучета, нямаше птици, нямаше катерички или зайци. Нямаше никакъв звук, с изключение на гръмотевиците, които приближаваха.

Доколкото си спомняше, не той се приближи към къщата, а тя към него.

Тряс!

Сърцето му спря. Главата му се обърна наляво.

— Хей, човече! По-добре се скрий в мазето! Иде торнадо!

Един съсед и хвърчащ празен пакет от карамелизирани пуканки се промъкнаха в периферното му зрение. Мъжът седеше на задната веранда. Имаше бакенбарди като Елвис и гигантско бирено шкембе. Държеше видеокамера. Посочи с ръка на запад.

Идеше буря.

Въздухът беше пълен с електричество. Цветовете бяха по-ярки, по-свежи. Всичко изглеждаше някак изострено и свръх фокусирано. Заболяха го очите.

Къщата скочи върху него. Той се спъна на първото стъпало и се заклатушка по верандата. Двете крила на люлеещата се врата простенаха, когато ги блъсна навътре и влезе.

Бум! Тряс!

Светкавицата беше толкова ярка, че сякаш подпали дневната. Той извика. Никой не му отговори.

В спомена краката му не се движеха, но кой знае как неочаквано се озова в дневната, сетне в кухнята, сетне в стаята за гледане на телевизия в задната част на къщата. Тя беше малка и тъмна, облицована с евтина дървена ламперия. Тежките завеси на прозорците бяха стари и висяха накриво. Сигурно са били направени за друг прозорец и друга къща и са били изхвърлени, когато им бе минала модата. Светлината се процеждаше и промъкваше в краищата и в центъра им, където капациите не прилягаха плътно един към друг.

Телевизорът беше включен. Непрекъснато предаваха предупреждения за предстоящата буря. Навън вятърът се превърна във вихър. Проблясваха светкавици.

Тогава намери първото тяло.

Тя беше просната на кушетката, подпряна като гигантска кукла. Очите ѝ бяха отворени, сякаш все още гледаше телевизия. Една широка лента от канализационна лепенка покриваше устата ѝ и минаваше през цялата ѝ глава. Косата ѝ бе отрязана с ножица или нож. Съсирена кръв отбелязваше вдлъбнатините по скалпа ѝ. Дрехите ѝ бяха срязани по средата и отгърнати, така че да разкрият тялото ѝ от глътката до слабините.

Идеше буря.

Бум! Тряс!

И тя бе срязана по същата линия. През кожата, през мускулите, през костите, като риба, която е била изкормена. В гръдния ѝ кош бяха поставени клюмнали маргарити.

В хранопровода му, едновременно със стягането на гърлото, се надигна жлъчка. Ужасът сграбчи с две големи костеливи ръце врата му и го стисна. Той се запрепъва назад, обърна се и налетя на стоящата

лампа, скочи встрани и се спъна в столчето, падна и удари главата си в малката масичка за кафе.

Бум! Тряс! Бум! Тряс!

Замаян, отмалял, ужасен, успя да се вдигне на крака и да излезе от стаята. От гърлото му излезе странен мучащ звук, като от куче, което е било пребито.

Изтича в кухнята. Отвори задната врата и излезе навън. Не можеше да остане в къщата, а не можеше да избяга достатъчно бързо от нея. Светът бе придобил странен зеленикав оттенък. В ушите му гърмеше някакъв страховит звук, сякаш приближаваше товарен влак. Но когато погледна към релсите, не видя никакъв влак. Или ако имаше такъв, той бе погълнат изцяло от огромния черен облак с форма на фуния, който докосваше земята и засмукваше всичко по пътя си.

Това сигурно беше кошмар. Нищо подобно не се беше случило в действителност. Но той чувстваше как го удрят отломки от разни неща. Обстрелваха го трески, прах и мръсотия. Покри главата си с ръце, за да предпази лицето си. Грохотът беше оглушителен.

Вратата на старата изба бе отворена и висеше на рамката си, като се държеше единствено на една панта, която вятърът ожесточено се опитваше да изтръгне. Той просто се хвърли към бетонните стълби и ритна вратата към мазето. Тя беше стара и изгнила от влагата и се разпадна на трески при третия ритник.

Мазето бе усойно като пещера и миришеше на плесен. Заопипва стената с пръсти, но не можа да намери ключа за лампата.

Над него старата къща започна да се тресе. Имаше чувството, че някой великан я дърпа нагоре — торнадото се опитваше да я изтръгне от основите ѝ.

Дъждът се изсипа като потоп. Светкавиците плющяха по небето като камшици. Тресяха гръмотевици. Мазето се осветяваше от искри бяла светлина. Тъмнината в промеждутъците беше абсолютно черна и непрогледна.

Той се сви на топка на пода — студен, мокър, гадеше му се от видяното горе. Беше му зле и от миризмата на мазе.

Не знаеше колко време е останал там. Може да са били пет минути, а може и пет часа. Времето нямаше значение. Всичко, което щеше да си спомня по-късно, бе осъзнаването, че отново стана тихо. Толкова тихо, че си помисли, че може би е оглушал.

Редки светкавици все още осветяваха нощта зад високите прозорци на мазето, но гръмотевиците вече не се чуваха.

Той бавно стана от студения мокър под. Нещо като ръка докосна задната част на врата му и потта по кожата му се вледени от ужаса. Нещо го бутна с лакът в гърба, сякаш да го накара да се обърне и да види приготвената изненада.

Зад прозорците избухна светкавица като светлина от камера и картината се запечата завинаги в мозъка му. Един спомен, който никога нямаше да избледнее, ужасът и въздействието от видяното никога нямаше да намалее. От гредите на тавана висяха телата на две деца, невиждащите очи гледаха право в неговите.

1.

ПЕТНАДЕСЕТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

— Той е заклал майка и две деца.

Областният прокурор на окръг Хенипин Крис Логън беше човек със силно собствено мнение и още по-силни чувства. И двете му служеха добре в съдебната зала пред съдебните заседатели, но невинаги толкова добре в кабинетите на съдиите. Беше висок, широкоплещест, атлетичен, с рошава гъста черна ирландска коса, която вече бе леко прошарена със сребърни нишки. На четиридесет и пет години Логън имаше двадесетгодишен стаж в системата на наказателния съд. Беше дори чудно, че не бе побелял напълно.

— Извинявайте — намеси се защитникът. Зад изражението му на шок се криеше сарказъм. — Пропуснах ли нещо? Да не би неочаквано да сме се пренесли в Средните векове? В тази страна вече не е ли в сила правилото за невинност до доказване на противното?

Логън завъртя очи.

— О, Скот, за Бога! Би ли ни спестил този актьорски етюд? Ние сме възрастни хора. Познаваме се отлично. Знаем какво лайно си. Ще ни спестиш ли демонстрациите?

— Господин Логън...

Съдия Кари Мур го изгледа строго. Тя познаваше Крис Логън откакто двамата си чупеха зъбите, трудейки се като обществени защитници — работа, за която никой от тях нямаше нито темперамент, нито настройка. Преместиха се в кабинета на окръжния прокурор веднага след като им се предостави първият удобен случай. И двамата се издигнаха в съдебната система като обвинители за всичко — от дребни кражби до най-тежки престъпления като изнасилване и убийство.

Седящият на стола от другата страна на бюрото ѝ беше другият зъб в колелото на машината за обществена защита. Кени Скот бе влязъл през тази врата и никога повече не бе излязъл, което го

превръщаше или в светец, борещ се за справедливостта на социално онеправданите, или в патетично оправдание за адвокат, неспособен да излезе от анонимността и да продължи с частна практика. Тъй като бе работила с него безброй пъти в съдебната зала, Кари подозираше, че е второто.

Сега той я гледаше с поглед на мишка в стая, пълна с котки. Изпотен, изнервен, готов да побегне, лазейки наум. Кени беше дребен мъж, чиито костюми никога не му бяха по мярка — или прекалено големи в раменете, или прекалено дълги в ръкавите, което понякога подсилваше впечатлението, че работата го е затрупала и смазала. Или може би животът.

Поради чиста случайност на него се падна тежкия жребий да защитава най-омразния човек в Минеаполис, ако не и в целия щат — бездомника Карл Дал, обвинен в най-ужасните убийства, с които Кари се бе сблъсквала в кариерата си досега.

Сцената на местопрестъплението била толкова страховита, че един от цивилните полицаи, които първи се отзовали на повикването, получил сърдечен удар и впоследствие се пенсионира. Водещият разследването детектив бил толкова силно потресен, че накрая го преместили от оперативно звено към работа на бюро по време на психиатричната му терапия.

— Ваша милост, не може да позволите на господин Логън да заобикаля закона — продължи Скот. — Недопустимо е предишни провинения да бъдат...

— Освен ако не показват модел на поведение — високо опонира Логън със свирепото изражение на сокол.

Кени Скот изглеждаше така, сякаш единственото му желание беше да офейка от кабинета и да хукне, накъдето му видят очите. Но за негова чест остана на мястото си.

— Предишните деяния на господин Дал нямат нищо общо с този случай — рече той. — Какво имаме? Дребни криминални нарушения? Те доста трудно ще го опишат като зловец престъпник.

Логън го изгледа.

— А какво ще кажеш за притежаването на детска порнография? За чупенето и влизането в чужда собственост? За надничането през прозорците? За неприличното саморазголване? Екхибиционизъм?

— Но нали не е убил никого със своя пенис! — изрепчи се Скот.

— Това е типичен модел на ескалиращо поведение — продължи Логън. — Ето как се развиват тези перверзни типове. Започват с дребни неща и продължават все по-нагоре. Първо си правят чекия, докато гледат малки дечица по бельо в каталога „Джей Си Пени“^[1]. Скоро това не им е достатъчно и започват да надничат през прозорците, после започват да показват половите си органи. Накрая изпитват нужда от физически контакт...

— И скачат от самозадоволяването към изкормването? — прекъсна го Скот. — Това е абсурд!

Той отново се обърна към Кари.

— Ваша чест, в досието на Карл Дал няма нищо, което да е свързано с насилие. Информацията относно неговите предишни осъждания ще бъде предубедена и подвеждаща. Съдебните заседатели ще бъдат готови да го осъдят въз основа на теорията на господин Логън, без факти, без доказателства, без веществени улики.

Логън започна да отмята фактите на пръстите си.

— Имаме неговите отпечатъци на местопрестъплението. Имаме оплакване от съседка, че е надничал през прозорците ѝ. Знаем, че е познавал жертвите. Навъртал се е из околността. Когато го арестувахме, огърлицата на жертвата беше у него.

— Той е изпълнявал случайни дребни поръчки — прекъсна го Скот. — Призна, че е бил в дома на семейство Хас в деня на убийството. Госпожа Хас сама го е поканила и му е платила тридесет долара, за да ѝ инсталира корнизи за пердетата. Откраднал една евтина огърлица. Голяма работа! Никой друг, освен съседката, не се е оплаквал от него.

Логън драматично завъртя очи.

— Всички казват, че е особен и само като го погледнат ги полазват тръпки...

— Но това не е противозаконно!

— Което е добре дошло за теб... — промърмори Логън.

— Господин Логън! — отново го предупреди Кари.

Той я погледна фамилиарно и свойски изпод тежките си тъмни вежди.

— Има свидетел, който го е видял на местопрестъплението...

— Пет часа след извършване на убийствата — прекъсна го Скот.

— Върнал се е да се наслади на работата си — предположи Логън.

— В това няма смисъл. Кой ще се върне по-късно през деня, и то точно когато хората се прибират от работа и най-вероятно ще го видят?

— Значи се е върнал, за да убие бащата и най-голямото дете.

— Откъде си взел кристалното кълбо, Логън? — попита язвително Скот. — Кажете, за да изтичаме и ние да си вземем по едно. Или пък щатът може да ги купи на едро и да ги разпредели във всяка агенция и служба по прилагане на закона.

Кари неодобрително вдигна вежди.

— Оставете сарказма, господин Скот.

Логън отново скочи в настъпление.

— Това е чисто изключение от правилото, ваша чест. Човекът е сериен убиец в началото на кариерата си. Ако не го спрем сега...

Кари вдигна ръка, за да спре продължението. Главата ѝ бе извита така, сякаш бе смазана от воденичен камък. След обучението в правния факултет и годините, през които бе работила, за да се издигне в йерархията, тя бе постигнала целта си — да седи в този кабинет, да носи тази роба, да бъде съдия.

Точно сега, точно в този момент, ѝ се искаше да бе послушала баба си и да бе усъвършенствала уменията си като секретарка, ако не успееше да свали подходящ съпруг.

Председателстването по углавни дела бе отговорност, която тя не приемаше лекомислено. Тъй като бе дошла тук след успешна кариера на прокурор, хората очакваха от нея да бъде на страната на обвинението. Едно очакване, което Кари упорито се опитваше да разсее.

Като прокурор и обвинител нейната работа бе да преследва яростно и до дупка осъждането на обвиняемите. Като съдия работата ѝ бе да отсъди честно, да не взема ничия страна, да задържи везните на правосъдието в равновесие, така че всяка присъда да бъде постигната въз основа единствено на чистите факти и представените доказателства.

Тя не можеше да взема страна, без значение какви бяха личните ѝ чувства. В този случай ѝ се падна много тежка задача. Две деца бяха насилени, зверски измъчени, убити и оставени да висят от тавана в едно влажно мазе.

Тя самата беше майка. Мисълта, че някой можеше да нарани дъщеря ѝ, събуждаше толкова силни чувства, че нямаше подходящи думи, с които да ги опише. Беше видяла снимки от мястото на престъплението, както и видеокасета. Страшните картини все още я преследваха.

Децата бяха осиновени. Тяхната втора майка бе изнасилена, содомизирана, мъчена, а тялото ѝ бе разрязано от гърлото до слабините. Съдебният лекар определи, че жената е умряла първа, макар че нямаше начин да се разбере какво може да се е случило пред очите ѝ преди смъртта. Може да е била накарана да гледа, докато върху децата са били извършвани неописуеми с думи действия. Може децата да са били принудени да наблюдават неописуеми действия, извършвани върху нея. Така или иначе това бе един кошмар, изплувал от най-мрачните, най-примитивните, най-пълните с ужас и страх въглчета на човешкия мозък.

Но като съдия Кари не можеше автоматично да припише това клане на обвиняемия по предстоящия процес. Решенията ѝ не трябваше да бъдат повлияни от собствените ѝ страхове, погнуса или отвращение. Тя не можеше да се ръководи от реакцията на хората или да се притеснява как ще реагират те на нейното съдийство. Един процес за убийство не бе състезание по популярност.

Хубава теория. Поне звучеше добре.

Тя си пое въздух и въздъхна. Тежестта на работата я притискаше. Двамата мъже я гледаха. Кени Скот изглеждаше така, сякаш я чакаше да произнесе собствената му присъда. Нетърпението на Логън беше очевидно. Той я гледаше втренчено, като че ли вярваше, че може да повлияе на мисленето ѝ посредством силата на волята си.

Кари потисна вълнението в стомаха си.

Давай напред. Съзми се, преодолей го и приключвай.

— Прочетох резюметата ви, господа — каза тя. — И много добре разбирам влиянието, което моето решение ще има върху този процес. Мога да ви уверя, че нито един от вас не би искал да седи на моя стол сега.

Логън може би щеше да възрази, тя знаеше това. Противопоставянето беше неговият стил и начин на живот. Неговото мото беше „Силата е право“^[2]. Ако изобщо вярваше в нещо, без съмнение беше това. Но той прехапа езика зад зъбите си, задържа

дишането си, успя да не скочи от стола. Кари открито срещна погледа му.

— Не виждам възражение — рече тя.

Логън отвори уста, готов да я репликира.

— Ще ми позволите ли да свърша, господин Логън?

Лицето му пламна в червенина и гняв. Той погледна към стената.

— Предишните деяния на господин Дал може да сочат в определена посока, предполагаща възможен път на развитие в бъдещо криминално поведение — продължи невъзмутимо тя. — Обаче той не е извършвал престъпления, свързани с насилие, и този съд не може да предвижда какво би могъл да направи господин Дал след месеци или години. Във всеки случай ние нямаме право да съдим хората за престъпления, които все още не са извършили.

— Ваша чест... — намеси се Логън. Гласът му бе стегнат и трепереше, защото едва се удържаше да не се развика. — Престъпления с насилие стават непрекъснато. Досието на господин Дал...

— Не се приема — отвърна Кари.

Ако можеше хората да бъдат арестувани за престъпления, които все още не са извършили, в този момент Крис Логън щеше да бъде отведен с белезници. Яростта в очите му бе убийствена.

Кени Скот едва се сдържа да не подскочи от радост от стола си и да не се завърти в танца на победата. Понеже Кари го наблюдаваше, той се прегърби и насила се удържа към стола, като едва преглътна радостта си. Едва ли ще мисли, че е толкова хубаво, след като новините стигнат до пресата, помисли си Кари.

Хората по принцип демонстрират по-малко отвращение към обществените обвинители, отколкото към защитниците по обвинението. Те все пак са просто цивилни слуги, трудещи се за ниски заплати, посветили живота си да помагат на нещастните. Но скоро след като решението ѝ станеше публично достояние, Кени Скот неочаквано щеше да се превърне във враг номер едно в целия щат. Да защитаващ бедните е едно, но да измъкнеш обвинен в убийство е съвсем друго нещо.

— Ваша чест — започна Скот, готов да кове желязото, докато е горещо. — С оглед вашето решение не виждам обвинението да има достатъчно доказателства, с които да поддържа обвинителния акт...

Логън скочи от стола като изстреляна ракета.

С опулени очи Скот гледаше как се нахвърля върху него.

— Затова предлагам обвинението да оттегли обвинителния акт — довърши на скоропоговорка той, в опит да извади всички думи от устата си преди Логън да го хване за гърлото и да смачка ларинкса му.

— Предложението се отхвърля — отвърна Кари със спокойствие, което скриваше вътрешното ѝ напрежение. — Седнете, господин Логън, или ще ви отстраня.

Логън я погледна предизвикателно. Той не седна, а се отдалечи от Кени Скот и отиде до стената. Ръцете му бяха на кръста, ноздрите му се свиваха, очите му пламтяха, докато се опитваше да се сдържи.

— Но, Ваша чест — оспори Скот, — щатът няма директни доказателства, свързващи моя клиент с престъпленията. Няма пръстови отпечатъци върху оръжията на убийството...

— Избърсал ги е — прекъсна го Логън.

— Никакви следи от кръв или други доказателства по дрехите му...

— Значи е изхвърлил дрехите.

— Няма материал за ДНК проба...

— Използвал е презерватив...

— Няма нито един косъм дори...

— Човекът няма никакви косми — прекъсна го Логън. — Бръсне цялото си тяло, така че да не остави никакви косми след себе си. Какво ви говори това?

— Прави го от хигиенични съображения — оправда клиента си Скот. — Просто е чистофайник. Не иска да хване въшки.

Логън издаде дрезгав звук и извъртя очи.

Кари се обърна към него.

— Добре, господин Логън! Вие какво имате срещу господин Дал?

— Трябва ли да изложа целия си случай пред него? — попита скептично Логън и посочи с пръст Кени Скот.

— Имате ли какво да изложите?

— Има само предположения, догадки и съвпадения — презрително вметна Скот.

— Имам обвинителния акт на разширения състав съдебни заседатели — контрира Логън.

— А взели ли са предвид пакета от карамелизирани пуканки?

— Добре е да знаем, че имате толкова високо мнение и уважение към правораздаващата система, господин Скот — рече Кари без следа от усмивка или хумор.

Скот започна да заеква и отстъпи назад, осъзнал грешката си.

Кари вдигна ръка да спре опита му. Тя искаше земята да се отвори и да погълне и Кени Скот, и Крис Логън, и този кошмарен случай.

— Обвинителният акт остава — каза тя. — Само жури от съдебни заседатели може да реши дали щатът намира случая за достатъчно сериозен, така че да обвини вашия клиент, господин Скот.

Тя се обърна към Логън с поглед, който той познаваше от прекараните заедно години от другата страна на бариерата, която делеше обвинители от защитници.

— А ако вие не успеете, господин Логън... Бог да ви е на помощ. Кари се изправи зад бюрото си и кимна към вратата.

— Господа...

Кени Скот подскочи от мястото си.

— Но, Ваша чест, не може ли да преразгледаме идеята за гаранция?

— Не.

— Но моят клиент...

— Сигурно ще сметне, че е дяволски щастлив да види между себе си и хората навън здравата защитна стена на затвора — продължи Кари. — Като имам предвид настроението в обществото, гаранцията няма да бъде в интерес на вашия клиент. Спрете, докато имате преднина, господин Скот.

Той започна да се кланя и да кима.

— Да, госпожо.

— Не ме наричайте госпожо.

— О, да, извинявайте, ваша чест. Не беше израз на неуважение.

— Моля, напуснете.

— Да, гос... О, пардон, извинете!

Той задържа ръката й, сякаш за да оправдае глупостта си, сетне се запипка да вземе куфарчето си и почти се препъна на път към вратата.

Логън се забави само миг повече, без да каже нито дума. Нямахше нужда. Кари знаеше абсолютно точно какво се върти в главата му. Той въздъхна и тръгна като човек, който има ясна цел.

Бутилката скоч в дъното на дясното чекмедже в бюрото му.

— Пийни едно и заради мен — промърмори тя.

---

[1] Верига магазини, основана през 1902 г. от Дж. С. Пени. — Б.пр. ↑

[2] „Might makes right“ или „Right with might“ — известен афоризъм, препратка към Ейбрахам Линкълн, 1860 г.: „Да вярваме, че силата е право, и с тази вяра да изпълним задълженията си така, както ги разбираме.“ — Б.пр. ↑

2.

Най-доброто време за контролирано излъчване на лоши новини към публиката е петък следобед. Ако данъците растат, ако икономиката пада, ако още военни части се изпращат в някоя точка от третия свят всички тези съобщения се правят в петък следобед. Хората са достатъчно заети с края на работната си седмица, приготвят се за кратката свобода, измъкват се по-рано, за да прекарат уикенда край някое езеро. Съществува огромният шанс цялото им внимание да бъде насочено някъде другаде, но не и към новините.

Детектив Стан Демпси знаеше как работи светът на политиците. Той беше прекарал доста години в най-гадния край на този живот — в армията и полицията. В голяма степен изпитваше отвращение към хората, които държаха позициите на силата. Хората, които бяха способни да махнат с ръка, да свият рамене, да вдигнат вежди и да променят живота на онези под тях, без да ги интересуват последствията и какво ще стане след това. Хора като съдия Кари Мур.

Беше му трудно да мисли за нея като за човек с положение във властта, държаща в ръцете си съдбата на случаите, за които той бе работил. Тя изглеждаше прекалено млада и прекалено хубава. Неговата душа беше колкото стара, толкова и омърсена. Той бе облякъл полицейската униформа, когато е била дете.

Беше работил с Кари Мур, докато тя се издигаше нагоре в кариерата от кабинета на областния прокурор. Беше добър обвинител. Твърда. Упорита. Непреклонна. Въпреки големите си сини очи и вирнато носле никога не бе ставала изкупителна жертва или пионка.

Демпси не знаеше какво бе станало с нея, откакто бе станала съдия. Ченгетата вярваха, че на скамейката ще имат човек, който няма да слуша глупостите на адвокатите по защитата, няма да губи време за изтупване на торбите с мръсотия по време на процеса. Те очакваха светкавични присъди — „Няма измъкване, отиваш направо в затвора.“^[1]

Но не се случи нищо подобно. Откакто седна на съдийския стол, Кари Мур стана напълно различен човек. Според него тя се забавляваше с ходовете на защитата, позволяваше работата на полицията, на която тя самата някога разчиташе и се осланяше, да бъде подлагана на съмнение, да бъде поставяна под въпрос и осмивана. А с издадените от нея присъди тя със сигурност никого не беше наказала сурово.

И така, Стан Демпси не бе изненадан, когато този петъчен следобед чу новините. Съдът дори не беше провел заседание. Срещата се бе състояла в кабинета на съдия Мур.

Тъй като нямаше какво друго да прави, той остави чиновническата си работа на бюрото, където го бяха закотвили през последните месеци, и прекоси улицата към Правителствения център.

Шефовете на отдела се тревожеха, че след разследването по убийството на семейство Хас не бил достатъчно стабилен психически, за да остане на оперативна работа на улицата. Те се притесняваха, че ще представлява риск и може да се нахвърли върху всеки по всяко време, както бе направил с Карл Дал в стаята за разпити в нощта, когато онзи звяр бе арестуван.

Дълбоко в сърцето си Демпси не беше наясно дали наистина няма да го направи. Сега той беше различен човек. През двадесет и осем годишната си кариера винаги е бил образцов полицай — и в униформа, и в граждански костюм. Срещу него никога не бяха отправяни оплаквания. Убийството на семейство Хас го промени. В онази лятна вечер той бе влязъл в онази къща в миг на свръхестествена тишина между две гръмотевици и няколко часа по-късно бе излязъл различен човек.

Отделът го изпрати на психиатър, но след официалния доклад и показанията му пред Логън в кабинета на прокурора той никога повече не говори за онова, което бе видял. Никога не каза на никого какво бе почувствал. Два пъти в седмицата ходеше в кабинета на психиатъра, изтягаше се на кушетката и гледаше четирийсет и пет минути в стената, без да каже нищо.

Всъщност беше така безумно изплашен, че не можеше да говори. Ако някой знаеше какви мисли минават през главата му, сигурно щяха да го изпратят в психиатрична клиника с усмирителна риза и усилена охрана. Картините от сцената на престъплението бяха гравирани,

издялани, запечатани в паметта му като парчета назъбено стъкло. Във всеки момент един заслепяващ прожектор осветяваше някой от образите и го връщаше обратно там. Направо можеше да подуши влагата на мазето и безпогрешната миризма на насилствена смърт. Киселият разяждащ аромат на насилието.

Смъртта на жената и на двете деца беше ужасна. Мъките, на които са били подложени, бяха неописуеми. За пръв път в своята кариера Стан Демпси се бе поддал на основния и непозволен грях на полицая — да допусне някой случай да влезе под кожата му. Беше си позволил да си представи последните ужасни часове от живота на жертвите, да почувства техния страх и безпомощност.

Тези чувства дълбаеха сърцевината на мозъка му както дървояд дърво. Изпълваше го отровното чувство за омраза. Имаше проблеми със съня, главно защото се страхуваше от свирепите сънища за отмъщение, които измъчваха душата му. Сънищата бяха станали особено силни напоследък, когато наближи датата за процеса срещу Карл Дал.

Лейтенантът бе повече объркан, отколкото обезпокоен от докладите, които получаваше от психиатъра във връзка с двуседмичния отказ на Демпси за сътрудничество. Причината бе, че лейтенантът бе жена, а жените винаги искат да отворят главите на мъжете и да измъкнат мислите им на светло — все едно са някакво заплетено кълбо от жици, които трябва да бъдат сортирани и подредени спретнато и чисто.

Самата тя се бе опитала да говори с него. Беше изразила загриженост за здравето му. Беше се опитала да открие дали има съпруга или някой член на семейството, с които би могла да говори, за да се опита да сложи край на неговото упорито мълчание.

Но Стан си нямаше никого. Хората, с които някога бе близък, се бяха отдалечили и отчуждили. Жена му се разведе с него, защото бе емоционално задръстен, а тя се нуждаеше от човек, който да проявява интерес към нея и нуждите ѝ.

Дъщеря му живееше в Портланд, Орегон, със своя „житейски партньор“. Обаждаше се на Коледа и в деня на бащата. Той не знаеше как да стане близък с нея. Нямаше инструментите, както му бе казал психиатърът. Не беше отворен, открит, не бе демонстративен или

комуникативен. Имаше само работата си. А сега почти бе загубил и нея.

Началниците го притиснаха да се оттегли и да подаде оставка. Те не виждаха никакъв смисъл да остава в полицията, не виждаха полза, която да си струва риска. Ако един ден загубеше контрол и пребиеше някого до смърт, или извадеше оръжието си и стреляше в тълпата, защитата му при евентуален съдебен процес щеше да им струва милиони.

Копелета! Беше съвсем близо до трийсетте години служба и пълното пенсиониране с всички ползи и привилегии от това. Беше служил на отдела всеотдайно и вярно. И сега, точно преди пенсионирането, искаха да го прекарат, защото неочаквано бе станал неудобен за тях.

Не. Той щеше да си седи на проклетото бюро, да ходи при психиатъра им и да гледа в стената, а времето щеше да се влачи и кариерата му щеше да стигне до края си. Накрая щеше да получи пълната си пенсия и... И какво? Нищо.

През тези дни онова, което го караше все още да се държи, беше случаят Хас. Предстоящият процес срещу Карл Дал. Така че Стан Демпси стана от бюрото и прекоси улицата, за да отиде в сградата, където се помещаваше съдът. Застана така, че да може да види адвокатите, които щяха да излязат от кабинета на съдия Мур.

Говореше се, че тя трябва да прецени дали предишните провинения на Карл Дал да бъдат представени като доказателства на процеса или не. Логън отчаяно щеше да се бори за това. Обвинението нямаше никакви директни физически доказателства срещу Дал. Случаят в основна степен бе обусловен от обстоятелства — знаеше се само, че същия ден Дал е бил в къщата на Хас и че един свидетел го е видял да влиза вътре, че е оставил отпечатащи от пръстите си по телефона, че има свидетелка, която се е оплакала от него в полицията само няколко дни преди убийствата.

Но Стан не се съмняваше, че той беше виновникът, че Дал е подготвял убийствата дълго време. Изродът вероятно с години е живял с тези фантазии в главата си, планирал е какво да направи, предвиждал е всяка екстремна емоционална реакция, която би могла да възникне по време на извършването на убийството, така че да не допусне никаква грешка. Стан Демпси вярваше в това до мозъка на костите си.

Той седна на пейката, кръстоса крака и си помисли, че ужасно му се пуши. Напоследък не можеше да се пуши на много места. Имаше дори някакво гражданско движение да се забрани пушенето навън и на публични места. Просто още едно малко парченце от индивидуалността на човека щеше да бъде отчупена и унищожена.

Покрай него влизаха и излизаха хора, всички бързаха нагоре-надолу по коридора. Никой не му обръщаше внимание.

Той бе незабележим в своето усамотение, един слаб, сив човек в торбест и развлечен кафяв костюм. Тъжните му очи гледаха в нищото.

Кени Скот, общественият защитник, назначен да представлява Карл Дал, изскочи в коридора. Приличаше на човек, чиято екзекуция е била отложена.

След минута го последва Логън. Той бе олицетворение на природната сила — едър, властен, излъчваше ярост. Веждите му бяха спуснати ниско над очите. Устата му бе извита в зловеща и мрачна гримаса. Тялото му бе наведено напред, сякаш вървеше срещу силен насрещен вятър.

Демпси се изправи.

— Господин Логън?

За миг Логън го изгледа, сетне намали хода си и се обърна към него.

— Кажете, детектив.

— Чух, че може би ще има решение относно Карл Дал.

Логън погледна настрани и се намръщи. Вратовръзката му бе разхлабена на врата, яката на ризата му бе разкопчана. Той разтвори палтото си и сложи ръце на кръста.

— Тя не отмени процеса.

— Имаше ли подобна опасност?

— Вижте какво, Стан, и вие и аз знаем, че Дал е заклал това семейство, но нямаме никакви доказателства. Неговият адвокат трябваше да поиска оттегляне на обвинението, това му е работата.

— А какво ще кажете за досието на Дал?

Логън поклати глава. Ясно бе, че му е писнало.

— Съдия Мур изглежда мисли, че досието е предубедено и...

— Значи да си обвинен в тройно убийство не е достатъчно? — попита Стан. — Повечето хора смятат, че щом седи на подсъдимата скамейка, значи е виновен.

— Това е игра, Стан — отговори горчиво Логън. — Не става дума за правилно и неправилно. Става дума за закони и справедливост, и за осигуряването на условия никой от журито да не може да формира някакво друго мнение въз основа на здравия разум.

— Ще можете ли да обжалвате?

Логън нетърпеливо сви рамене.

— Ще видим, Стан. Трябва да вървя — извини се той, протегна голямата си ръка и потупа Демпси по рамото. — Навъртай се наоколо. Ще хванем кучия син, не се тревожи.

Демпси гледаше след него и се почувства разбит. После погледна към кабинета на съдия Мур. Искаше да влезе вътре и да говори с нея. Мислеше, че може да ѝ каже повече подробности за онова, което бе видял, и за ужасните вълни от емоции, които го връхлитаха всеки ден и всяка нощ оттогава.

Можеше да си я представи как седи зад бюрото си. Изглеждаше сериозна и спокойна, а бюрото играеше ролята на бариера помежду им. Той щеше да се представи учтиво (защото никога не очакваше някой да помни името му или кой е). Щеше да ѝ каже колко е разочарован от нейното съдийско решение.

Но тогава се видя как експлодира, как беснее, как бушува пред бюрото ѝ. С огромни очи, пълни с ужас, тя хуква, препъва се, докато се мъчи да се измъкне от стола си. Той я настига в ъгъла, подpira гърба ѝ в шкафа и крещи в лицето ѝ.

Искаше тази надута съдийка да изпита същия ужас, който Марлене Хас е изпитвала през онзи ден, когато Карл Дал бе влязъл в къщата ѝ и бе измъчвал нея и двете ѝ деца в продължение на няколко часа преди да ги заколи.

Гневът и яростта растяха в него като бушуващ пожар, изяждаха органите му, разтапяха мозъка му. Вътре в себе си той се чувстваше огромен, отмъстителен и чудовищен. Виждаше как обгръща със здравите си къси ръце красивата ѝ бяла шия, как я разтърсва и души.

Но никой от минаващите в този миг покрай Стан Демпси не видя нищо повече от един слаб костелив мъж със сбръчкано, безизразно лице, който се мотаеше в края на коридора.

Той изгони образите от главата си и напусна сградата, за да изпуши една цигара навън.

[1] Текстът на една от картите за играта „Монополи“ — Б.пр. ↑

3.

18:27

Аз съм една страхливка, мислеше си Кари Мур, докато гледаше часовника на бюрото си. Не заради решението, което бе взела, а защото се криеше заради него.

След като Логън и Скот си тръгнаха от кабинета ѝ, тя нареди на секретарката си да казва на всеки, който я търси, че си е тръгнала. Нямаше сили да се разправя с репортерите, защото макар да бе петък следобед, тя знаеше, че стоят навън и я чакат. Случаят „Държавата срещу Карл Дал“ бе прекалено дебела история, че да бъде пренебрегната дори и в навечерието на уикенда.

Кари искаше да затвори очи и когато ги отвори отново, по някакъв вълшебен начин да се е озовала в къщи при дъщеря си. Щяха да сготвят заедно вечеря и да си организират „момичешка вечер“, като четат приказки и си правят маникюр.

Дейвид бе оставил съобщение, че ще вечеря с човек, който можел да подкрепи проекта му за филм, посветен на документалното сравняване между бандите, които са се подвизавали в района на градовете близнаци^[1] през трийсетте години, и бандите, които сега, в началото на новия век, вилнееха по улиците. Някога Кари щеше да бъде разочарована, че няма да прекарат вечерта заедно. Напоследък за нея беше истинско облекчение да го няма вкъщи.

Всеки дени се струпваха тежки задължения. Случаят Дал бе най-трудното нещо, с което досега се бе налагало да се справи. А вечерите, когато Дейвид си бе вкъщи, напрежението във връзката им я караше да се чувства така, сякаш живееше в камера с високо налягане. Всичко, което се спотайваше вътре в нея, напираше да експлодира. Нямаше почивка, нямаше отпускане на напрежението.

Бяха женени от десет години, но през това десетилетие някогашната им добра способност да комуникират постепенно се бе изхабила. Сега никой от тях не бе щастлив и никой не искаше да говори за това. И двамата се криеха в работата си и продължаваха да

живеят заедно единствено заради Луси — тяхната дъщеря, която бе на пет и в пълно неведение за напрежението помежду им.

Сега Кари се разхождаше със скръстени ръце в кабинета си и гледеше през прозореца към града, който се бе ширнал под нея. Улиците в центъра на Минеаполис все още бяха претъпкани. Светофари и запалени стопове. От време на време се чуваше пронизителният писък на някой клаксон.

Ако това беше Ню Йорк, клаксоните щяха да тръбят в какофония от звуци, но въпреки постоянното прииждане на хора от различни краища на страната и различни части на света, това си оставаше Средният Запад, където добрите маниери и учтивостта все още бяха важни и не бяха изчезнали.

Тук имаше ред в нещата, и в този ред съществуваше логика. Стабилност. Животът имаше смисъл. Което правеше убийството на семейство Хас още по-ужасно. Никой не можеше да проумее подобна жестокост. Подобни редки актове на насилие подкопаваха основите, в които вярваше Минесота и нейното общество.

Вратата на кабинета неочаквано се отвори и Крис Логън изпълни празното пространство на рамката. Изглеждаше като ангела на отмъщението.

Кари го изгледа невъзмутимо. Външното спокойствие прикриваше вълната от неприятна изненада, която премина през нея.

— Ти току-що разби на пух и прах теорията ми, че гражданите на Минесота все още са учтиви и възпитани хора.

— Всички си тръгнаха — рече Логън, сякаш липсата на наблюдатели навън извиняваше поведението му.

— И аз си тръгвам всеки момент — отвърна тя, отваряйки гардероба, където беше окачено палтото ѝ.

— Не мога да повярвам, че го направи, Кари.

— Не трябва да си тук, Крис — отговори твърдо тя. — Няма да водя дискусия с теб *ex parte*^[2] по този случай. Ако сега си тръгнеш, няма да докладвам в дисциплинарната комисия.

— Не се опитвай да прехвърляш проблемите си върху мен — ядоса се Логън. — Знаеш много добре колко се дразня от това.

— Хич не се и опитвам — подчерта тя. — Аз съм съдия, а ти си прокурор по делото. Не е правилно да идваш тук и да обсъждаш моите решения.

— Вече ги обсъдих навън на стълбите пред съда.

— Сигурна съм в това. Облякъл си хубав костюм. Разрошената коса и изкривената вратовръзка са добър щрих. Вероятно в телевизионните станции ще се получат купища предложения за женитба, след като те пуснат по новините.

— Не ми разигравай тази карта, Кари — предупреди я той. — Не става дума за политиката. Става дума за това кое е правилно.

— Правилното е един честен процес.

— Трябва да тикнем зад решетките кучия син, който уби цяло семейство. Това е правилното.

— Да — съгласи се Кари. — Това е твоята работа. Да предоставиш такова доказателство, че да го заковеш. Но ако наистина смяташ, че изходът на процеса ще зависи единствено от този проблем, тогава съм склонна да се съглася с Кени Скот — ти просто нямаш достатъчно доказателства, за да предявиш обвинение.

— Искаш ли да ти представя моето обвинение точно тук и точно сега? — предизвикателно я попита Логън.

Гневът бе оцветил скулите му в червено. Не беше трудно човек да разгадае какво мисли и чувства — обичайно бледият му ирландски тен винаги го издаваше.

— Не — отговори Кари. — Просто те предупреждавам, Крис. Ако избързаш да го изнесеш пред съдебните заседатели, за да успокоиш обществената врява, и загубиш...

— Имам с какво да го обвиня.

— Тогава защо си тук? — попита тя. — Защо не нахълта в кабинета на съдия Олсън? Или на съдия Денхолм? Не. Ти си тук, защото си мислиш, че имаш някакви специални привилегии, че аз ще се подчиня и ще се превия пред твоята воля, понеже някога сме били колеги и защото съм жена. Ако бях мъж...

— Никога нямаше да спя с теб — завърши изречението Логън.

Кари отстъпи назад, сякаш ѝ бе ударил шамар. Беше почти същото. По времето, когато работеха заедно, помежду им съществуваше нещо, някакво привличане, което и двамата чувстваха, но не осъществиха, с изключение на една-единствена нощ.

Бяха прекарвали дълги и уморителни часове в подготовка на един процес — нейният последен процес, преди да я назначат за съдия, както се оказа впоследствие. Кари бе изтощена до смърт и останала без

сили от постоянните си битки с Дейвид заради дългите работни часове и заради липсата на разбиране и подкрепа от негова страна по отношение на кариерата ѝ.

При Дейвид всеки спорен въпрос се въртеше около самия него. Нейната кариера бе поставена постоянно под светлините на неговия прожектор. Нямаше значение, че когато той работеше по проект, тя не го виждаше със седмици и случаите, когато я включваше в някаква част от процеса, бяха много редки. Никога не стана така, че ако тя има нужда от неговата подкрепа — както в този последен случай, — той да е до нея.

Но пък там беше Крис Логън, който я разбираше и споделяше напрежението по предстоящия процес, силен и страстен...

— Веднага излез от кабинета — рече тя. Гласът ѝ беше твърд и безкомпромисен, но скован от емоции. — Или ще се обадя на заместник-шерифа и ще те оставя да се оправяш с последиците.

Тя отиде до вратата и я отвори широко, гледайки Логън свирепо. Неговият поглед беше същият.

Той не издържа и отклони очи.

— Кари, съжалявам. Не трябваше да го казвам.

— Да, не трябваше. И никога повече няма да го кажеш.

— Да. Наистина съжалявам — отстъпи той. — Заради случая е. Направо ме е обсебил — оправда се той, поклати глава и прекара ръка през гъстата си коса.

— Не се опитвай да ми се извиняваш — изстреля Кари. — Няма извинение. Ти буквално се осра. Ядосан си и се опитваш да подкопаеш авторитета ми. Няма да търпя това. Ако се приближиш отново на един метър до тази линия, ще те отстраня от случая и не знам как ще се отрази това на публичния ти имидж. Вън!

Той не я погледна. Тя искаше да мисли, че е прекалено объркан от собственото си поведение, но вероятно не беше точно това. Крис бързо се пренасочваше, превключваше към по-умен курс на действие. Беше известен в гилдията със страстта, която влагаше в работата си. Адвокатите по защитата от по-дребен калибър буквално биваха издухвани от водата, с която ги заливаше, и тотално разбивани. Но той така и не се научи да контролира страстта си, когато бе необходимо, и тази негова най-силна черта бе и ахилесовата му пета.

— Видяла си снимките от местопрестъплението — рече тихо Логън. — Знаеш какво бе сторено на онази жена и на двете дечица, които е взела в семейството си. Те дори не са принадлежали на този дом. Било е просто въпрос на късмет, че животът им е свършил в тази къща. Гледам тези снимки всеки ден. Не мога да ги прогоня от мисълта си. Сънувам ги нощем. Нито един случай досега не ми е въздействал толкова силно.

— Тогава трябва да спреш да ги гледаш — посъветва го Кари, въпреки че тя самата не спираше да мисли за тях. — Няма смисъл. Не може това да те обсеби и да превърнеш процеса в свое собствено лично отмъщение, Крис. Ще загубиш перспективата си, ще допуснеш грешки. Като тази. А сега си върви!

Той въздъхна и кимна, сетне ѝ отправи един поглед, изпълнен с искрено съжаление.

— Наистина извинявай.

Кари не отговори нищо. Той се обърна и излезе, пъхнал ръце в джобовете на панталона си, широките му рамене бяха леко увиснали. Ако това беше филм, тя щеше да изтича след него и да му прости и всичко щеше да завърши с една страстна прегръдка. Но не беше филм, това беше реалният свят. Тя имаше работа да върши, имаше съпруг, дете. Не можеше да има Крис Логън и знаеше това отлично, така че не го искаше.

Онова, което наистина искаше, бе да има до себе си някой силен човек, който да я подкрепя, да я закриля и пази. Но нямаше. И тъй като беше самотна от дълго време, научи се да води битките си сама и да се справя с проблемите си.

Кари облече палтото си, праметна чантата си през рамо и взе старото кожено куфарче, което носеше баща ѝ, когато седеше на съдийското място в същата тази сграда. Искеше ѝ се да може да отиде при него за съвет, както бе правила за повечето неща от живота си. Но през последните няколко години алцхаймерът го бе отнел от нея. Той дори вече не я познаваше. И всичко, което ѝ бе останало от него, бяха вещи — чукчето на председателя на съда, куфарчето, снимките и спомените.

Чувствайки се празна и като пребита, Кари напусна кабинета. Журналистите и представителите на пресата сигурно все още напразно я чакаха навън, надявайки се да излезе през главния вход.

Вместо това тя тръгна по въздушния коридор, който свързваше сградата и гаража, където паркираше колата си. От страх да не изпуснат внушителната като фон за снимка сграда на Окръжния съд в окръг Хенипин никой от телевизионните журналисти не си вдигаше чуковете, за да я потърси някъде другаде. Тя се приготви за сблъсък с някой по-нахален репортер от вестник, но трасето беше празно и повечето коли ги нямаше на нивото, където паркираше.

Сега, когато новините за нейното решение вече бяха известни, може би трябваше да помисли за униформена охрана. При тези мисли се почувства още по-голяма страхливка, защото си представи как се крие зад някой заместник-шериф, опитвайки да избегне последиците от собственото си решение.

Потънала в мислите си, Кари бръкна в чантата да извади ключовете си, но червилото и Палм Пайлът^[3] изпаднаха. Като въздъхна тежко, тя остави куфарчето на земята и се наведе да събере падналите неща.

Когато понечи да се изправи, нещо я удари в гърба. Ударът я изуми, изненада и изкара въздуха от гръдния ѝ кош. Вторият удар я запокити силно напред.

Грубият бетон раздра дланите на ръцете ѝ. Колената ѝ се блъснаха в повърхността му като два чука. Кари се опита да събере въздух, за да извика, но не можа. Чантичката ѝ изхвърча пред нея, съдържанието ѝ се разпиля и разни дребни неща се затъркаляха по земята.

Нападателят ѝ замахна отново, но не уцели главата ѝ, тъй като Кари я наведе надясно и протегна ръка да напипа ключовете си. Бе ударена с тояга или бухалка. Не можеше да я види, само чу звука от нея, когато се блъсна в бетона. Нападателят ѝ изруга.

— Ах ти, скапана кучко! Проклетата гадна пачавра! — Това не бе вик, а дрезгав, дращещ, пилящ звук, изпълнен с жлъч и отрова.

Той се наведе над нея и блъсна главата ѝ в бетона като баскетболна топка. Какво щеше да направи? Нима искаше да я убие? Или да я изнасили?

Кари докопа ключовете, счупи си един нокът, раздра пръстите си. Нападателят я хвана за косата и изви назад главата ѝ.

Дали имаше нож? Щеше ли да пререже гърлото ѝ?

Тя насочи ключовете към своето BMW и натисна бутона. Алармата на колата се задейства, фаровете започнаха да святкат, паркингът се изпълни с вой.

Гласът зад нея изруга отново. Нападателят блъсна главата ѝ надолу. Малкото въздух, който бе успяла да поеме, излезе от нея, когато я удари жестоко отстрани. Сетне всичко потъна в ужасяващ мрак.

---

[1] Минеаполис и Сейнт Пол — най-големият град в щат Минесота на река Мисисипи и вторият по големина и столица Сейнт Пол. Минеаполис е известен като градът на езерата, има 24 езера. — Б.пр. ↑

[2] Решение, взето от съдията в отсъствие на другата страна. — Б.пр. ↑

[3] Органайзер — персонален цифров бележник, създаден от компания „Палм“ през 1996 г. — Б.пр. ↑

4.

Сам Ковак стоеше пред огледалото в мъжката съблекалня в долния край на коридора, където бяха кабинетите на Отдела за криминални разследвания. Ризата му бе наполовина извадена от колана на панталона. Трябваше да ходи на фитнес, само че не бе стъпвал в гимнастическия салон, откакто стана полицай в униформа. А това беше преди много време.

Сега, когато бе стигнал края на четирийсетте, започваше да си задава въпроса дали не трябва да направи нещо по този въпрос. Но представата за потенето и за глупавия му вид пред младите и горещи тела, които пълнеха спортните клубове (което бе очевидно и патетично признание, че го е налегнала кризата на средната възраст) бяха достатъчни да го накарат да остави бандажа си в шкафчето. Той не се интересуваше и от висенето в залата за вдигане на тежести заедно с мускулестите юначаги, които носеха униформите на полицията в Минеаполис — момчетата, от които тестостеронът струеше като дим и които не можеха да си купуват ризи конфекция. Банда откачалки. Вероятно повечето от тях се опитваха да компенсират малките си пишки или хомосексуалните си наклонности, или факта, че когато са били сополанковци големите са ги пребивали всеки ден, за да им вземат парите за закуска.

Ковак се огледа в огледалото и се прецени с критично око. Приличаше на стар котарак, който е дал своя дан в уличните битки и сам е ял достатъчно бой. Един белег тук, стара рана там, начумерено изражение, носът с висока гърбица — чупен два пъти. Косата му бе поравно кестенява и сива и имаше склонност да не се подчинява на гребен и да стърчи. Причината бе отчасти заради словашкия му произход, но също и защото той никога не даваше повече от десет долара за подстригване.

Но общо взето Ковак не смяташе, че изглежда прекалено лошо. Нямаше бирено шкембе. От ушите му не стърчаха косми. Жените

никога не бягаха с писъци, когато го видеха. Поне не онези, които преследваше не по служба.

При последния задължителен медицински преглед докторът му заяви, че все още не е прекалено късно да ревизира вредите, които сам си нанасяше, като пуши, пие и живее на стабилната диета от сода, мазнини и стрес. Ковак му отговори, че ако трябва да се откаже от всичко това, по-добре да налапа пистолета, защото няма да му остане нищо, заради което да живее.

Вратата на мъжката съблекалня се отвори със замах и вътре влезе Ники Лиска.

— Господи, най-малкото, което можеше да направиш, е поне да отидеш в обора! — рече тя.

Ковак ѝ се озъби.

— Мнооого смешно! А ти какво правиш тук, по дяволите? Това е мъжката съблекалня!

— Така ли? Тогава къде са мъжете? — предизвикателно го подразни Лиска, скръствайки ръце на гърдите. — Единственото, което мога да видя с бегъл поглед тук, е едно малко и треперещо мъжко достойнство.

Ковак почувства как бузите му пламнаха. Лиска бе негов партньор от доста години, така че би трябвало да е имунизиран срещу острия ѝ език, но тя не престана да надскача себе си. Нейната индивидуалност бе най-голямата и най-шумната ѝ отличителна черта. Останалото бе около метър и шейсет, големи сини очи и къса бяла коса като на фея. На незаподозрените в престъпление тя изглеждаше сладка и наперена. Но последният, който я бе нарекъл така, си бе отишъл вкъщи с куцане.

Очите ѝ се присвиха.

— Не мога да повярвам.

— Престани! — предупреди я Ковак.

— Ти, Сам Ковак, си голям оптимист.

— Не съм.

— Си, си.

— Просто съм прагматичен.

— Ти си едно голямо дете — рече Лиска, прекосявайки стаята. Отиде право при него и го плесна по ръката. — Лепенка!

— Ох!

— Я не се прави на бебе!

Тя разгледа току-що сложената антиникотинова лепенка, залепена в горната част на ръката му. Ковак дръпна ризата си надолу и започна да я закопчава с мърморене.

Лиска се облегна на масата.

— Защо ми се струва, че каза на доктора да си гледа работата?

— Казах му, че имам обувки, които са по-стари от него — измърмори Ковак. — Не можах да изляза наглава. Знаеш, че поне веднъж в годината се опитвам да ги спра. Това е ежегодно събитие. Като ваканцията.

Всъщност се бе опитвал да ги спре повече пъти, отколкото сам можеше да си спомни. Опитът никога не продължаваше повече от две-три седмици, в най-добрия случай месец. Винаги се случваше нещо, което го караше да мисли, че би трябвало да си достави удоволствието да запали цигара, защото всеки момент можеше да се превърне в бройка от печалната полицейска статистика. Той беше полицай в отдел „Убийства“. Работата му нямаше особено слънчеви перспективи.

— Никой не може да помогне на Тим Метцер, когато получи инфаркт миналата седмица — рече Лиска.

Ковак не й отговори. Беше зает да си връзва вратовръзката. Достатъчно трудно му бе да се среща със смъртта в работата си. Ако трябваше да сподели чувствата си с Лиска — или с който и да е друг, — по-скоро би се хвърлил под някой автобус.

Лиска го оглеждаше преценяващо.

— Да не би да се срещаш с някого и да не си споделил подробностите с мен?

Мръщейки се, Ковак затегна възела на вратовръзката си и я мушна под яката.

— Ти за какво си дошла тук? За да се опиташ да видиш нечия пишка или по друга причина?

— Първото вече го свърших.

— Ето какво получавам за благодарност, задето вися на бюрото и върша досадната писмена работа. Какво има?

— Нападение — отговори тя. — В паркинга на правителствения център. И жертвата не е друг, а почитаемата съдия Мур.

— Мур ли? — рече с погнуса Ковак. — Не можем ли направо да я пишем за мъртва?

5.

В петък вечер спешното отделение в Окръжния медицински център обикновено приличаше на буйно рок парти за Хелюин, но все още беше рано. Вампирите, таласъмите и бандитите все още си бяха по къщите, нагласяха пръстените на носовете си и лъскаха татуировките си.

— Ама това е самият Сам Ковак! Дяволите да ме вземат! Що не ми го начукаш странично!

— Нима може да го направи? — попита скептично Лиска. — Е, сигурна бях, че нашият Сам има скрити таланти.

Катлийн Кейси — сестра в травматологията и истински питбул на спешното отделение — махна с ръка за оправдание, докато вървеше към тях.

— Да не мислиш, че знам! Но предпочитам да открия това, вместо да се разправям с онези хора там.

Тя завъртя очи към чакалнята, където репортери и телевизионни екипи бяха накацали по мебелите като ято лешояди.

— Боже, пази ни от медиите! Дай ми своята улична измет всяка нощ вместо тях.

Сякаш водени от шесто чувство няколко от репортерите забелязаха Ковак и се запътиха към него.

— Ковак!

— Детектив!

— Имате ли някакви следи...

— Знаете ли какво е предизвикало нападението...

— Има ли нещо общо с решението по случая Дал?

Обичайната какофония. Скорострелни пожарникарски въпроси, но те отлично знаеха, че няма да отговори. Ковак вдигна ръка, за да ги спре.

— Без коментар.

Кейси пристъпи заплашително към тях, като ги пъдеше с ръце като досадно ято пилци.

— Връщайте се обратно по местата си, преди да съм извадила моя „Тейзър“^[1].

Кейси имаше опит с войните. Ковак я наричаше Железния леприкорн^[2]. Тя бе висока никаквите метър и седемдесет и пет и имаше милото лице на ирландска майка, оградено от тъмночервена коса, което привличаше хората и ги предразполагаше към откровеност, а после можеше да захапе като истински питбул и да избухне по особено впечатляващ начин.

Ковак я познаваше от паметивека. Тя беше истински ветеран в Окръжния медицински център с кратък престой в спешното отделение на малко градче в покрайнините на Минесота, известни на Ковак като Външната Монголия. Самият той се опитваше никога да не припарва на юг от летището, на изток от реката, на запад от магистрала 494 и на север от центъра.

— Е, каква е историята с нашата жертва? — попита я той, като тръгнаха с бърз ход по коридора.

— Стажант докторката, която аз наричам „Трън в задника“, ще пожелае да те осведоми *ad nauseam*^[3] — отвърна сестрата. — Накратко казано: някой ѝ е видял сметката. Смлял я от бой.

— Има ли сексуално насилие? — попита Лиска.

— Не.

— Тя в съзнание ли е?

— Да, но не може да говори много.

— Ще ми се да не можеше да говори и през деня — промърмори Ковак.

Всички вече бяха чули за решението, взето от съдия Мур относно предишните деяния на Карл Дал. Като обвинител Кари Мур бе истински езекутор, но откакто стана съдия, си заслужи прозвището „Мека Мария“, защото оправдаваше престъпниците поради липса на доказателства — нещо, което според нито едно ченге в града отрепките не заслужават. Поради това те се чувстваха предадени от нея.

Стажант лекарката отбелязваше бележките си в медицинския картон на съдия Мур и приличаше повече на президент на научния клуб в университета — най-вероятно миналата година. Беше се загубила в преголямата си лабораторна престилка, правата ѝ кестенява коса бе събрана на тила в конска опашка, на носа ѝ се крепяха черни очила с правоъгълни пластмасови рамки.

Лиска завря картата си в лицето ѝ и стана агресивна.

— Е? Побързай, сладурче! Искам да се прибера вкъщи, преди да вляза в менопауза.

Винаги бе много забавно да сложиш младите доктори на място преди егото им да претърпи промяна и да се разпръсне като метастази, обхващащи цялата им човечност.

Докторката използва много купешки думи, за да обясни, че тяхната жертва има средно сътресение на мозъка, няколко пукнати ребра и множество лоши натъртвания, охлузвания и ожулвания.

Униформеният полицаи, който бе отговорил на първото обаждане на 911, разказа на Ковак и Лиска подробностите за нападението, които бе отбелязал на местопрестъплението. Мур била на път към колата си в паркинга, съседен на сградата на съда. Нападателят я бе ударил отзад, съборил я на земята и я халосал здраво няколко пъти. Най-вероятен мотив за нападението: обир. Ако е имал и нещо друго предвид, не е имало време. Алармата на колата ѝ се бе задействала и той побягнал с чантата ѝ.

Ковак надникна над главата на доктора в стаята за прегледи. Кари Мур седеше в болничното легло и изглеждаше така, сякаш бе изкарала пет рунда с някой грамаден лош чичко. Натъртванията по нея все още не бяха напълно посинели, но той бе виждал повече от достатъчно жертви на побой, за да може да разчете пораженията и да предскаже какво щеше да поздрави жертвата утре сутринта в огледалото. На челото ѝ имаше контузия, която бе увенчана от оток колкото топка за голф. Едното ѝ око щеше да почернее, плътта около него вече бе подпухнала.

Кратка нишка от шевчета пълзеше като черна мравка по подутата ѝ долна устна. До ухото ѝ имаше притиснат мобилен телефон. С кого разговаряше? Може би се оплакваше на кмета от онази измет в чакалнята навън или се възмущаваше, че хората в този град не са в безопасност по улиците? За това и тя лично бе допринесла.

Той мина покрай докторката, без да ѝ обръща внимание, отиде до съдия Мур, взе телефона от ръката ѝ и го затвори.

— Какво правите? — попита тя ядосано.

— Нуждая се от цялото ви внимание, съдия Мур, ако искате вашият нападател да бъде хванат и обвинен с цялата сила на закона.

Сега вероятно се тревожите повече за това, отколкото преди няколко часа.

Тя издърпа телефона си от него и го включи, без да отмества очи от лицето му.

— Говорех с бавачката. Обясних ѝ, че ще закъснея, и я помолих да не позволи на дъщеря ми да гледа каквито и да е новини по телевизията. Не искам да научи от непознати хора, че майка ѝ е била нападната. И въобще не ме интересува какво искате вие, детектив Ковак — допълни тя. — Вие не сте по-важен от детето ми.

Ковак вдигна вежди и отстъпи назад. Такааа. Значи краят на седмицата не бе въздействал върху психическото ѝ състояние, нито бе променил характера ѝ. Приличаше на тигрица, готова да разкъса гърлото му.

— Значи съм сбъркал.

— Точно така.

Тя погледна надолу, докосна с ръка челото си и се намръщи, когато пръстите ѝ преминаха по грозното, протрито и червено място, където се бе осъществил сблъсъкът между плътта и бетона.

— Извинявай, Анка. Нещо прекъсна. Моля те, облечи пижамката на Луси и ѝ пусни някое детско филмче. — Тя помълча малко, очевидно слушаше бавачката. — Да, добре. Дай ми я... Здравей, сладко малко грахово зрънце — произнесе нежно, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Ковак се обърна и се отдалечи малко, за да не изглежда сякаш подслушва, макар че всъщност правеше точно това.

— Не, миличка, няма да се върна, преди да си легнеш. Съжалявам... Знаем, че обещах, но ми се случи нещо. Паднах и сега съм при доктора.

Съдията затвори очи и няколко сълзи се процедиха през клепачите ѝ.

— Не, скъпа, не знам по кое време татко ще се прибере вкъщи... Защо не си направите приспивно парти с Анка?

Тя докосна с едното кокалче на ръката си почерняващото око, за да избърше внимателно и дискретно сълзите си.

Ковак се намръщи и се обърна изцяло. Не искаше да изпитва съжаление към Кари Мур. Тя не му беше приятел и със сигурност не бе приятел и на Стан Демпси, който никога повече нямаше да бъде

добре, след като бе работил по разследването на убийствата в семейство Хас. Ковак не можеше дори да си представи какво ли са изпитали Уейн Хас и неговият син, след като са чули решението на съдията относно обвинението. Последното нещо, което искаше сега, бе да изпитва съжаление към нея.

— Ще те видя утре сутринта, миличка... Обичам те още повече.
— Гласът ѝ се напрегна, тя каза „лека нощ“ и приключи разговора.

Ковак търпеливо чакаше. Лиска се присъедини към него.

— Накара я да плаче, а? — прошепна обвинително тя.

— Не съм направил нищо!

— И после се чудиш защо си самотен.

— Знам защо съм самотен — изръмжа той. — И знам защо ще си остана такъв.

— Хайде да приключваме — обади се съдия Мур и гласът ѝ вече бе стабилен. Беше успяла да възвърне напълно самообладанието си.

Ковак сви рамене. Лиска му хвърли поглед, изпълнен с женско неодобрение, и мина покрай него.

— Здравейте, съдия Мур, аз съм детектив Лиска.

— Знам коя сте — прекъсна я съдията. — Може ли да прескочим формалностите, детектив? Искам да се прибера колкото може по-скоро у дома.

Тогава се намеси младата докторка.

— Не може! Извинявайте, съдия Мур. Вие имате сътресение на мозъка. Ще трябва да останете тук цяла нощ за наблюдение.

Кари Мур вирна брадичката си и отправи към младата докторка оня стоманен поглед, с който поставяше на място трудните свидетели, докато беше обвинител.

— Аз ще се прибера при дъщеря си. Ще подпиша декларация. Защо не идете да я подготвите?

Президентът на научния клуб изглеждаше така, сякаш не знаеше дали да се чувства обидена или уплашена. Тя изчезна на минутата в коридора.

— Може би ще опитате да си спомните, съдия Мур — започна Лиска. — Някой ви е нападнал.

— Бях ограбена. Това е всичко.

— С цялото ми уважение, но вие не знаете това.

Ковак я наблюдаваше как стисна челюстта си, поне доколкото позволяваше сцепената ѝ и защита устна. Тя искаше да вярва в онова, което избираше.

— Днес успяхте да ядосате много хора, съдия — намеси се той. — Може някой да е решил, че трябва да изрази лично всеобщото недоволство.

— Той ми открадна чантата.

— Тя е била бонус.

— Той ли казахте? — попита Лиска. — Видяхте ли го?

— Не. Беше зад мен. Но гласът беше мъжки.

— Млад? Стар? Черен? Бял?

— Сърдит. Това е, което си спомням. Сърдит. Изпълнен с гняв.

— Какво каза?

— Ах ти, скапана кучко. Проклетата гадна пачавра — отговори съдията, без каквито и да е емоции.

— Използва ли името ви? — попита Ковак.

— Не.

— Разпознахте ли гласа?

— Не. Разбира се, че не.

— Значи ви събори на земята и грабна чантата ви? Това ли бе всичко? — Ковак знаеше, че не е само това.

Тя затвори за кратко очи, понечи да въздъхне, отново се намръщи и се опита да прикрие всичко това. Костелив орех, помисли си Ковак. Онзи идиот ѝ бе нанесъл много удари. Сигурно изпитваше силна болка, а той от личен опит знаеше, че докторите не дават успокоителни на хора със сътресение на мозъка. Сигурно ѝ бяха дали някакъв „Тилонол“. Нищо работа. Все едно да използваш болкоуспокояващ пластир срещу ухапване от насекоми при ухапване от акула. Главата сто на сто я цепеше ужасно.

— Вървах към колата си, когато...

— Видяхте ли някого на паркинга? — прекъсна я Ковак.

— Не.

— В безистена?

— Не. Понечих да извадя ключовете от чантата си...

— Трябвало е да ги извадите, преди да напуснете сградата.

Тя му отправи раздразнен поглед.

— Изтървах нещо, наведох се да го вдигна, той ме удари много силно в гърба с тояга или бухалка. Продължи да ме удря, като не спираше да ме псува. Опитах се да стигна до ключовете за колата.

— Къде беше чантата ви?

— Изтървах я, когато ме събори на земята. Всичко се изсипа.

Ковак и Лиска размениха погледи.

— И докато ви биеше, ви наричаше с обидни имена, така ли? — попита Лиска.

— Да.

— Скапана кучка и проклета гадна пачавра — повтори Ковак.

— Да.

— А кога взе портфейла ви?

— Не знам. Натиснах бутона за алармата на колата. Той блъсна главата ми. Изгубих съзнание.

— И тогава взе портфейла ви и си отиде — продължи Ковак.

— Предполагам.

Значи портфейла не е бил първоначалната му цел. Крадците на чанти първо грабват чантите. Крадците удрят и бягат. Този кучи син се е съсредоточил върху жертвата си, като е персонализирил атаката, наричал я с разни имена, удължил нападението. И чак когато трябвало да бяга е задигнал портфейла.

— Значи ви удари отзад и продължи да ви удря? — обобщи Ковак. — Къде беше? Наведен над вас?

— Не. По-близо. Спомням си, че ме сграбчи за косата и изви главата ми назад. Почувствах цялата му тежест върху себе си.

— Значи е бил на колене? Може би ви е възседнал?

Тя знаеше накъде бие и не искаше да го слуша.

Кари Мур бе преследвала твърде много престъпления с насилие — нападения, изнасилвания, убийства. Тя не искаше да признае, че някой може би се бе опитал да я изнасили, дори да я убие.

— Шофьорската ви книжка в портфейла ли беше? — попита Лиска.

— Да.

— В нея домашният ви адрес ли е?

— Не. Научила съм това отдавна, детектив.

— Имаше ли нещо в портфейла, което може да го насочи към дома ви?

Кари за миг не отговори, гледайки ръцете си, които бяха много лошо пострадали от срещата с бетона. Няколко нокътя бяха счупени и кървяха.

— Не. Не мисля — отвърна най-накрая. Силата на гласа ѝ сякаш се бе стопила. — Много съм уморена. Искам да си отида вкъщи. Не видях мъжа, който ме нападна. Не мога да кажа нищо повече, което да ви бъде от полза. Може ли да приключим?

— Освен чантата, носехте ли нещо друго с вас? — продължи да настоява Лиска.

— Куфарчето ми. Взел ли го е някой? Носех си работа за вкъщи през уикенда.

— На местопрестъплението никой не каза нищо за куфарче — вметна Ковак. — Бяха взели чантата и всички неща, изпаднали от нея. Какво имаше в куфарчето?

Той видя как спокойствието ѝ бе леко помрачено и в него се промъква паника.

— Резюмета, доклади, писма, свързани с препоръчителни присъди.

— Все неща, което всеки крадец би искал да задигне — направи саркастичен коментар Ковак.

Кари Мур не му обърна внимание.

— Куфарчето беше на баща ми. То е много важно за мен.

— Имаше ли в него документи, свързани с делото „Държавата срещу Карл Дал“?

Тя нарочно не го погледна. Беше ядосана, защото ѝ доказваше, че греши като приема нападението върху себе си за случайно. Не можеше да я обвини. Никой човек не иска да мисли за себе си като за специална мишена на насилие.

— Да.

— Необходимо е да знаем какви други случаи сте председателствала напоследък — рече Лиска. — Кой може да ви има зъб. Кой е бесен заради сурова присъда. Осъдени, които сте пратила в затвора и които напоследък са били освободени. Всичко.

— Добре — отвърна съдията почти шепнешком. Адреналинът я е изгорил и сега е по-ниска и от тревата, помисли си Ковак. Беше виждал това хиляди пъти. Сам беше го изпитвал на гърба си веднъж или дважд.

— Ще може ли съпругът ви да дойде да ви вземе, съдия Мур? — попита Лиска. — Не може да шофирате в това състояние сама.

— Ще повикам кола.

— Като ви гледам, не мисля, че сте в състояние да отидете където и да е — намеси се Ковак, чудейки се къде ли по дяволите е съпругът ѝ. Жена му бе нападната. Имаше огромен шанс нападението да е било опит за покушение върху живота ѝ. — Извън града ли е? Съпруга ви имам предвид?

— На бизнес вечеря. Мога да се справя и сама.

— Знае ли къде сте? Обадохте ли му се?

— Той е на вечеря. Винаги изключва телефона си.

Челюстта ѝ отново се стегна. Не искаше да говори за липсващия си съпруг. По-скоро би се свлякла от болничното легло на четири крака, би се справила със сътресението, с няколкото счупени ребра и емоционалната травма сама, вместо да се опита да намери човек, който би трябвало да дотърчи в болницата преди Ковак и Лиска.

— Къде е вечерята? — безцеремонно продължи да разпитва Ковак. — Ако си отидете вкъщи, при вас трябва да има някой. Можем да се обадим в ресторанта, или да изпратим патрул да му съобщи.

— Не знам къде е вечерята — отвърна рязко съдията. — Няма нужда да го прекъсвате. Бавачката живее у нас.

Ковак погледна Лиска и вдигна вежди.

— Аз ще ви закарам, съдия Мур — каза той. — Веднага след като подпишете, че искате да излезете оттук доброволно.

— Няма нужда.

— Напротив. Вярвам, че има, и затова ето какво ще направим. Вие сте мишена и сте достатъчно умна да го разберете. Аз ще ви заведа у вас и ще проверя дали домът ви е сигурен.

Кари Мур не каза нищо. Погледът ѝ упорито бе закован в ръцете. Ковак прие мълчанието ѝ за съгласие.

— Радвам се да узная, че не сте загубила здравия си разум — изръмжа той.

— Същото не може да се каже за вас, детектив. Иначе не бихте се държал с мен по този начин.

Ковак изсумтя.

— По кой начин? Не ви третирам по-различно от всеки друг човек, жертва на насилие.

— Предполагам, че това обяснява защо не сте се издигнал понагоре в йерархията на отдела.

— Може би — съгласи се той. — Но за разлика от някои хора, моята кариера не е подчинена на амбиции. Аз се занимавам със залавянето на лошите.

---

[1] Дистанционен електрошоков пистолет, който изстрелва две стрелички. Изобретен от Джак Ковър през 1974 г. — Б.пр. ↑

[2] Злобен дух от ирландската митология с вид на малко човече. — Б.пр. ↑

[3] От лат. — „до втръсване“. — Б.пр. ↑

6.

Лиска отвлече вниманието на репортерите в чакалнята с кратко изявление и много отговори „без коментар“ и „не мога да говоря на този етап от разследването“.

В същото време Ковак изведе Кари Мур на инвалидна количка през лабиринта от коридори, приличащ на зайчарник, до малко използван страничен изход, където един санитар бе докарал колата му. Съдията не каза нищо, докато той ѝ помогна да се настани на предната седалка и подкара по улиците на града.

— Къде живеете?

Тя му съобщи адреса със същия рязък тон, с който може би се обръщаше към непознатите шофьори на таксита. Къщата ѝ бе на близко разстояние и същевременно на цял един свят отдалечена от центъра на Минеаполис, в квартал, където големи величествени къщи гледаха към езерото Айлс. Имаше само десет минути — най-много петнадесет, за да измъкне нещо полезно от нея.

— Утре ще имате ужасно главоболие — започна Ковак.

Тя гледаше право напред.

— Вече го имам.

— Не мислите ли, че нападението прилича на лично отмъщение?

— По определение всяко физическо нападение винаги е лично, нали така казахте вие?

— Знаете какво имам предвид. Оставете адвокатските глупости, съдия. Била сте в системата достатъчно дълго и добре знаете как стоят нещата.

— О, няма? Значи не смятате адвокатите за чак толкова тъпи и вманиачени да смятат всички ченгета за умствено изостанали?

Ковак ѝ хвърли кос поглед. Всеки път, когато минаваха покрай улична лампа, ярката бяла светлина осветяваше лицето ѝ, което бе призрачно бледо.

— Мисля, че нямаше достатъчно време между новината за моето решение и напускането на сградата, за да може някой недоволен

гражданин да състави план за моето убийство — продължи тя.

— Никога не подценявайте възможностите на истинския престъпник...

— Ще си избродирам това на ковчорче, докато се възстановявам през уикенда.

— Хората знаеха, че днес ще решите дали да допуснете в съда досието за предишните престъпни деяния на Дал. Може би някой е очаквал най-лошото. Аз например го очаквах.

— Тогава мога ли да знам къде бяхте между шест и половина и седем, детектив Ковак?

— Затрупан с писмена работа по един случай за нападение, който вие вероятно ще отхвърлите другата седмица.

— Със сигурност ще го направя, ако не сте си свършил работата както трябва — отвърна остро съдията.

— Да не искате да кажете, че Стан Демпси не е бил достатъчно съвестен, докато е подготвял обвинението за убийството на Хас?

— Казвам само, че моята работа е по-сложна, отколкото вие искате да повярвате. Никога не издавам присъди въз основа на каприз или прищявка. Да си съдия не означава да си гумен печат за полицейския отдел или за кабинета на областния прокурор. Не ми е позволен луксът да имам пристрастия.

Настроението ѝ видимо клокочеше под повърхността. Той можеше да го чуе съвсем ясно в гласа ѝ. По времето, когато тя беше прокурор, бе присъствал в съда, за да дава показания. Правеше впечатление на сдържана, хладнокръвна, контролираща се, но с остър ум и нокти, и една агресивна жилка, скрита под обвивката на спокойствието. Беше истинско удоволствие да я гледаш. Хем възбудена, хем спокойна. А фактът, че физически бе силно привлекателна, не вредеше на нито едно от тези неща.

Кари Мур знаеше как да използва погледа си по начин, който бе неуловим и класически. Много от мъжете, седнали на свидетелското място, падаха в капана ѝ и се поддаваха на опита ѝ да ги изтърбуши умствено, без дори да си дадат сметка какво става и без да осъзнаят какво се е случило.

— Мислите ли, че не съм ужасена от убийството на Марлене Хас и двете деца? — попита го тя. — Мислите ли, че не виждам снимките от престъплението в сънищата си? Тези невинни дечица, осакатени и

провесени от тавана като счупени кукли? Мислите ли, че не искам убиецът им да бъде осъден? Да плати дори повече, отколкото системата в този щат може да го осъди?

Сега в гласа ѝ имаше сълзи. Тя бе изтощена, способността ѝ да съдържа емоциите си скрити беше се изхабила вследствие нападението върху тялото ѝ.

Ковак я притисна, възползвайки се точно от отслабналите ѝ защитни сили.

— Тогава защо не ви стиска да направите нещо?

— Според вас какво трябваше да направя? Да отсъдя в полза на обвинението, така че те моментално да подадат жалба до апелационния съд?

— Така щяхте да прехвърлите отговорността.

— Предпочитам да я поема сама. Искам подсъдимите да бъдат съдени заради онова, което са извършили, а не присъдите да се осланят на лични предубеждения или обвиненията да подлежат на обсъждане или атакуване.

— Значи ще позволите на адвокатите по защитата да си оплетат кошницата? Ще позволите на тези мръсни гадове, изнасилвачи и убийци да имат повече права от хората, чиито животи са разбили? — ядоса се не на шега Ковак. При това гневът му растеше.

— Върша си работата, детектив — отвърна рязко Кари. — Ще повърна.

— Аз също.

— Не, ще повърна сега.

Той я погледна. Беше се навела напред и дишаше прекалено бързо.

— О, Господи!

Ковак отби до тротоара и рязко наби спирачките. Кари Мур отвори вратата, обърна се и се претърколи на паважа, докато повръщаше.

Господи, помисли си Ковак, като спря и изскочи от вратата, само това ми липсваше, да съм причина за допълнителни наранявания на съдията! Щеше да влезе в досието му направо в графата „провинения“.

Тя стоеше на ръце и колене, наполовина в канавката, наполовина на тротоара, и се давеше. Ковак коленичи до нея, без да знае какво да стори — дали да я докосне или не.

— Добре ли сте? — попита глупаво той.

В някой по-добър момент тя сигурно щеше да го обезглави за този безсмислен въпрос. Сега просто се сви на топка, цялата трепереща. Той си помисли, че може би плаче. В един миг му се прииска да беше останал в болницата с репортерите и да бе оставил Лиска да я закара у тях. Не знаеше как да се държи с жените, особено когато плачеха.

Като се моткаше и пипкаше, Ковак изрови една носна кърпа от джоба на панталона си и ѝ я подаде. Осмели се да сложи другата си ръка на рамото ѝ.

— Чиста е — промърмори той. — Позволете ми да ви помогна.

Съдията го погледна, без да го вижда, като сляпа.

— Оставете ме на мира!

Тя успя да си поеме два пъти въздух и се изправи на токчетата си.

— Просто ме заведете вкъщи и ме оставете на мира!

На известно разстояние пред един салон за татуировки стояха две проститутки, пушеха един господ знае какво и ги гледаха. Високата, облечена в червено, направи няколко крачки към тях.

— Скъпа? Да повикам ли ченгетата?

— Аз съм ченге — озъби ѝ се Ковак.

— Спокойно, не питам теб. — Тя отстъпи няколко крачки назад. Висока като баскетболист и с адамова ябълка колкото юмрук. Травестит. — Питам дамата.

Кари Мур вдигна ръка.

— Добре съм. Благодаря. Той ме вози до вкъщи.

— Изглеждаш сякаш те е извозил целият голф клуб, сладурче.

Травеститът се размърда нерешително, сякаш не вярваше. Ковак извади значката си и я вдигна.

— Искаш ли да влезеш в колата? Мога да те закарам безплатно до отдела за регистриране.^[1]

— Защо? Защото си стоя на улицата ли?

— Защото ми досаждаш.

— Ковак, млъкни! — извика съдията. — Искам да си отида у дома.

Травеститът се върна пред салона за татуировки, докато Ковак помогна на Кари да пристъпи. Слаба и трепереща като новородено

еленче, тя се опита да се подпре на покрива на колата, но политна, тъй като колената ѝ се подкосиха.

Ковак я хвана навреме.

— Спокойно. Трябваше да останете в болницата. Ще ви върна обратно.

— Ще ме закарате вкъщи — отвърна упорито тя. — Мога да повръщам и без професионално медицинско наблюдение.

— Замаяна сте.

— Имам сътресение на мозъка. Разбира се, че съм замаяна.

Ковак ѝ помогна да се настани на седалката и се извърна, така че да може да види лицето ѝ на светлината на уличните лампи и на неоновото осветление от прозореца на заложената къща зад тях. Изглеждаше сякаш играе в „Зората на мъртвите“^[2], но в очите ѝ все още светеше упорство.

— Ама и вие сте един костелив орех! Голям инат, бих казал. Но това невинаги е най-умното нещо на света.

— Просто ме закарайте у дома — продума тя. — По-късно можете да се върнете и да навестите онази ваша приятелка там.

Ковак разпозна светлината две преки, преди да стигнат до източника ѝ. Яркото бяло сияние, което хората от телевизионните новини използваша, за да създадат впечатлението, че слънцето всеки момент ще се сблъска със земята.

— О, мамка му! — изръмжа той, когато микробусите на новинарските канали се появиха пред очите им. Вече нямаше никакво значение дали нападателят е взел адреса на Кари Мур от чантата или от куфарчето ѝ. Сега той можеше спокойно да си седи вкъщи по пижама и да гледа проклетите новини. — Те са два пъти повече от нас.

Погледна към съдията. Тя изглеждаше така изумена, както вероятно е изглеждала, когато е получила първия удар на онзи паркинг.

— Май някой от съседите ви е ядосан и недоволен от вас — рече Ковак колкото да каже нещо. Истината бе, че въобще не бе трудно да се намерят такива хора. Процесът „Държавата срещу Карл Дал“ беше много популярен и бе приковал вниманието на цялата нация. Репортерите преследваха Кари Мур от деня, в който бе назначена за съдия по делото. Всеки щеше да го направи.

Две полицейски патрулни коли бяха паркирани напреко на улицата. Униформените се опитваха да задържат новинарите в нещо

като кошара, за да могат да ги наблюдават, което бе толкова постижимо, колкото да контролираш котки.

— О, господи! Това е моята къща — произнесе съдията като на себе си.

— В новинарския бизнес всичко е позволено — отвърна Ковак. — Тези хора са готови да влязат в задника на сатаната, ако решат, че това ще им предостави възможност да изпреварят другите в преследването на новини.

— Не ги искам тук!

— Да, добре. Желая ви късмет. Има ли заден вход? Странична алея?

— Не.

— Наведете се, преди да са ви забелязали — каза Ковак, като завъртя волана и плъзна колата покрай тротоара, спускайки надолу прозореца си.

— Хей! — извика той на един репортер и оператор, които стърчаха на алеята към къщата на съдията, заели първокласно място за снимки с къщата за фон. — Махайте се оттам, да ви го начукам! Намирате се в частна собственост!

После се обърна към Кари Мур и сниши глас.

— Да се надяваме, че предават на живо. Продуцентите им получават удар, ако някой използва дума, свързана с чукане.

Ковак си сложи маската, с която играеше покер, излезе от колата и приближи до новинарските екипи, като държеше в ръка значката си.

— Събирайте си играчките и дим да ви няма. Марш на улицата заедно с останалите от вашия вид!

Той разпозна една репортерка — наперена блондинка с прекалено много руж. Как ли й беше името? Минди? Манди? Синди? Тя тикна микрофона си под носа му.

— Детектив, аз съм Кеңди Крос от новините на „Канал Три“. Какво можете да ни кажете за състоянието на съдия Мур?

— Нищо. Хайде, вдигайте си партакешите и да ви няма.

— Ние сме тук, за да говорим със съдия Мур...

— Не ме интересува дали сте тук, за да чакате Второто пришествие, принцесо — отвърна грубо Ковак. — Намирате се в частна собственост и мога да ви глобя. Ще ви хареса ли, ако колегите ви там заснемат и пуснат това в десет?

Сега тълпата журналисти се придвижи към тях, светлините на фотоапаратите подскачаха нагоре и надолу, червените лампички по камерите святкаха като огънчета на цигари. Звучаха като глутница кучета на вечеря — всички лаеха един през друг и едновременно, всеки се опитваше да заглуши другия.

— Чупката или ще си изпатите! — повиши глас Ковак, тръгвайки обратно към колата. — Имам намерение да карам до гаража, така че не ме интересува, ако сгазя някого, защото не се е дръпнал от пътя ми.

Вторите екипи, помисли си той, като обхвана с поглед стадото. Телевизиите бяха изпратили първите си екипи в болницата веднага след като новините за нападението над съдия Мур се разпространиха. А вторите екипи се бяха установили тук. Ковак вдигна ръка, за да ги предупреди.

— Няма да кажа нищо. Лейтенант Дос ще даде изявление утре.

Продължиха да се надвикват с въпросите си, сякаш въобще не беше им казал нищо. Той поклати глава и отиде до най-близката двойка униформени полицаи.

— Изведете ги от собствеността. Може да отидат от другата страна на улицата. Водя съдия Мур и ако видя дори една светкавица да светне в лицето й, докато влезем в къщата, ще застрелям някой. Разбрахте ли?

— Те вече не използват светкавици — рече по-младият полицай, сякаш това щеше да промени нещо.

Ковак го изгледа сърдито.

— Ти малоумен ли си? — Сетне се обърна към по-възрастния. — Малоумен ли е?

Полицаят сви рамене.

— Може би.

Ковак поклати глава.

— Просто ги махнете оттук.

— Слушам, детектив.

Когато се обърна към колата си, Ковак не видя никакви следи от съдия Мур и го обля поредната вълна от паника. Сетне си даде сметка, че сигурно се е плъзнала долу между седалките и се е покрила с палтото си.

— Останете там — промърмори той, докато се наместваше на шофьорското място. — Ще освободят пътя след минута.

Кари Мур не каза нищо. Ковак надникна под палтото, за да се увери, че не е умряла. Не беше, но изглеждаше така, сякаш смъртта скоро щеше да настъпи. Кожата ѝ бе посивяла, лицето ѝ бе мокро от пот. Май всеки момент щеше да повърне отново.

— Дръжте се — рече той, а очите му зорко следяха неохотното оттегляне на медиите. Докато чакаше репортерите да се махнат, за миг огледа състоянието на къщата.

Тя бе добре осветена внушителна сграда в колониален стил от червени тухли с двойка бели колони от двете страни на предната врата. Ковак пресметна, че неговата къща цялата заедно с гаража може би заемаше половината от тази. Храстите бяха подкастрирани, листата бяха събрани, три цели тикви се кипреха до лъскавата черна врата. Красива порта от ковано желязо пречеше на репортерската измет да се качи на пътеката.

Това беше място, където човек би искал да се връща с желание и очакване за топлина и доброта. Ковак щеше да се прибере на тъмно, в една квадратна кутийка, която се нуждаеше от боядисване.

Той включи колата на скорост и я прекара по алеята под такъв ъгъл, че да намали до минимум възможността мястото на пътника да бъде на показ. Заобиколи колата и отвори вратата, за да помогне на Кари Мур да излезе, като държеше палтото върху лицето ѝ. С едната си ръка, обвита около раменете ѝ, направи нещо като щит, докато минаваха през страничната порта и стигнаха до предната врата.

Там съдията натисна звънеца и се подпря на страничния прозорец, надничайки в къщата.

— Къде са ключовете ви?

— Не знам.

— У вас ли бяха преди да ви нападнат?

— В чантата ми.

— Още утре ще трябва да смените бравите. Първата работа.

— Добре.

— Ще осигурим радиокола пред къщата, докато го направите — успокой я той. — Какво друго загубихте, за което още не знам?

— Нищо — отговори тя, но той знаеше, че лъже.

Най-вероятно нападателят имаше телефонните ѝ номера, моминското име на майка ѝ и половината от кредитните ѝ карти.

Трябваше да вземе списък на картите и да предупреди компаниите. Ако нападателят ги използваше, щеше да остави електронна следа.

Вратата се отвори и една разкошна блондинка на двадесет и няколко години, облечена с розов еластичен клин, ококори очи към съдията. Тя каза нещо, което според Ковак бе на шведски, норвежки или на някой език от онези скандинавски места, където всички изглеждат като проектирани на компютър модели за конкурс.

— О, божичко, госпожо Мур!

— Изглежда по-зле отколкото е всъщност — отвърна спокойно Кари. — Не вдигай врява, моля те Анка, Луси заспа ли?

— Да. Преди малко.

Ковак помогна на съдията да свали палтото и момичето го взе от него, но нито за секунда не свали разтревожени очи от господарката си.

— Тревожи се за вас. Не искаше да си ляга. И ме накара да оставя лампата на шкафчето да свети.

Съдията се отпусна на един античен стол с богата резба и за миг затвори очи. Ковак се представи на момичето, Анка Йоргенсон.

— Тук ли бяхте през цялата вечер? — попита я той.

— Да.

— Имаше ли някакви странни телефонни обаждания? Например да звънят и да мълчат?

— Не. Имаше една грешка — припомни си Анка. — Преди около час.

— Кого търсеха?

— Марлене. Казах, че тук няма такова лице.

При тези думи съдията отвори очи и погледна Ковак. Ако можеше да стане още по-бледа, сигурно щеше да се случи.

Марлене, като Марлене Хас — помисли си Ковак. Жената, която Карл Дал бе разрязал от гърлото до слабините. В зейналата рана бе подредил свежо отрязани маргарити, сякаш тя бе някаква странна и страховита скулптура в галерия на сюрреалист. Кари Мур вероятно мислеше за същото.

— Човекът, който се обади, мъж ли беше или жена? — попита Ковак.

— Мъж. Много любезен и учтив — отговори бавачката, сякаш това означаваше, че той не може да бъде лош човек. — Извини се за

грешката.

— Някой друг да е идвал тук тази вечер?

— Не.

— Чухте ли странни звуци навън?

Очите на бавачката се напълниха със сълзи, когато ги премести от Ковак към работодателката си.

— Мислите ли, че този мъж, който ви е нападнал, ще дойде тук? Коя е Марлене?

— Просто трябва да бъдем внимателни — отговори Ковак. — Не отваряйте вратата на никого, когото не познавате. Не ме интересува дали ще каже, че майка ви лежи на улицата и кръвта ѝ изтича.

— Плашете ме — рече Анка, но май беше повече сърдита или възмутена.

— Отлично. Този телефон има ли изписване на търсеция номер?

— Да — отвърна Анка. Тя вдигна слушалката от масата, прехвърли списъка на обажданията и го подаде на Ковак. — Ето, този е.

— Бихте ли преписала номера вместо мен? — помоли я той. — Ще помогна на съдия Мур да се качи горе.

— Мога и сама — възпротиви се Кари, като използва масата, за да се подпре.

Ковак сложи ръка на рамото ѝ и я поведе към стълбището.

— Престанете да бъдете толкова опака и да се дърпате като магаре на мост. Помагам ви и това е всичко. Ако паднете и си счупите врата пред очите ми, моята глава ще отиде на дръвника.

Той искаше да я вдигне, да я метне на рамото си и да я отнесе като чувал с картофи, но не желаше да обяснява на лейтенанта защо го е направил, след като от управлението оплакването на съдията щеше да пристигне преди него самия.

— Хич не си и помисляйте да споменете думата съвпадение — предупреди я той, докато вървяха бавно по стълбите. — Марлене не е толкова често срещано и обикновено име, но дори и да беше, шансът някой да се обади тук по погрешка и да търси жена със същото име като на жертвата, в чийто процес сте съдия, е астрономически нищожен.

Тя не каза нищо, но спря в банята в края на коридора, падна на колене пред тоалетната чиния и отново повърна.

Ковак намокри хавлиена кърпа и ѝ я подаде. Кари Мур я пое и остана за няколко минути седнала на пода, заровила главата си в нея.

— Мога ли да предположа, че имате и необявен телефонен номер? — попита я Ковак, като също приседна на края на ваната.

— Разбира се, имам.

— Ще трябва да поставим подслушвателно устройство на линията. Това няма да е единственото обаждане, което ще получите.

— Защо мислите така?

— Защото са се обадили след нападението. Ако говорим за един и същи бандит, той търси нещо повече от портфейла ви.

Тя дори не го погледна. Гледаше, без да вижда. Изражението ѝ беше пусто и безизразно.

— Трябва да си легнете — посъветва я Ковак и отново протегна ръка, за да ѝ помогне да се изправи.

Кари не му обърна внимание и спря пред вратата на детската стая, която бе украсена с фантастично нарисувана фея, докосваща с магическата си пръчка надпис, който гласеше „Стаята на принцеса Луси“. Като се облегна на рамката ѝ, съдия Мур завъртя внимателно дръжката и погледна вътре. Ковак надникна над главата ѝ.

Принцеса Луси спеше съня на невинните в легло с бледорозови чаршафи и цяла армада от бели юрганчета, възглавнички и воланчета. Сладко хлапе. Може би на четири или пет годинки, с цял облак от къдрава тъмна коса и устичка като розова пъпка. Една малка лампа с къдрав лавандулов абажур светеше меко на масичката край леглото ѝ.

Кари Мур гледаше спящата си дъщеря, притиснала буза към рамката на вратата и затиснала с една ръка устата си. Ковак си помисли, че тя сигурно осъзнава как решението, което бе взела днес в своя кабинет, бе имало отзвук и разклонения, които бяха стигнали далеч извън пределите на правителствения център и самата нея. Някой се бе опитал да проникне чрез телефонната линия в дома ѝ — мястото, където тя би трябвало да се чувства сигурна и където дъщеря ѝ би трябвало да бъде в безопасност.

Хората не съзнават колко ефимерно е чувството им за сигурност. Алармената система може да си отиде с едно просто кльцване на жичката. Обезопасена сграда с двадесет и четири часова охрана все пак има гараж с врата, която остава вдигната достатъчно дълго време, че някой непознат да влезе вътре след наемателя. Една ограждаща

стена, колкото и висока да е тя, винаги може да бъде преодоляна. Всеки изпратен имейл може да бъде възстановен само с няколко кликания на мишката. Достатъчни са само един чифт очи, хвърлящи поглед върху номера на нечия социална осигуровка, и идентичността на човека става стока за продан. Едно телефонно обаждане и убежището се превръща в клетка.

Ковак протегна ръка пред съдията и бутна вратата да се затвори.

— Хайде да си легнете, преди да сте паднала — промърмори той.

Семейната спалня приличаше на стая в петзвезден хотел. Не че Ковак някога бе стъпвал в такъв хотел. В местата, където той обикновено отсядаше, имаше чаши за еднократна употреба, лампа, която не светеше, и петна с подозрителен произход върху ужасната полиестерна завивка на леглото. Но беше виждал как изглеждат другите — главно по Травъл Ченъл от време на време.

Стаята представляваше гнезденце от тежки скъпи дамаски с топли богати тонове на златното и тъмночервеното, дебел килим, антични предмети и забележителни картини. Върху нощното й шкафче бяха натрупани спомени — снимка в сребърна рамка на розовобузесто бебе; златна кутийка с капаче, с инкрустирани малки екзотични мидички и перлени зрънца; черно-бяла снимка на самата Кари Мур с четириъгълна шапка на абсолюент и роба, застанала до висок хубав и добре облечен мъж с посребрени коси. Баща й — съдия Алек Грир. И двамата изглеждаха еднакво горди, докато се гледаха в очите.

Ковак остави една от визитните си картички до снимката.

— Сигурна ли сте, че не искате да открия съпруга ви? — попита я той, докато тя се наместваше върху планината от възглавнички на леглото.

— Просто няма нужда — отвърна тихо Кари.

Ковак сви рамене.

— Вие си знаете, ваша воля. Ако бяхте моя съпруга и науча, че сте била нападната, щях да съм тук. Нямахте да ми пука дори ако вечерям с президента.

— Тогава един ден ще направите някоя късметлийка много щастлива — промълви тя, затвори очи и по този начин затвори себе си за него и неговото мнение.

— Е, досега не ми се е случило — промърмори под носа си Ковак, излизайки от стаята.

Беше се пробвал два пъти в брачната лотария и двата пъти бе загубил. Но все пак имаше достатъчно опит, че да иска да бъде заедно с партньора си, ако той е ранен или уплашен. Да защитава и да вдъхва увереност беше работа на съпруга. Съпругът на Кари Мур очевидно не знаеше това.

Бавачката стоеше на най-горното стъпало, въртеше косата си на пръста и изглежда не знаеше какво да предприеме.

— Обаждал ли се е господин Мур тази вечер? — попита я Ковак.

— Не.

— Това обичайна практика ли е за него? Да излиза и да не се обажда на никого? Не се ли обажда да каже лека нощ на дъщеря си?

— Господин Мур е много зает човек — отвърна момичето. Погледът ѝ се рееше някъде далеч над рамото му.

— Колко често излиза?

— Не бих могла да знам.

— Но вие живеете тук, нали?

— Не е моя работа.

— Добре, но е моя — натърти Ковак. — Много често ли излиза?

— По няколко вечери в седмицата — Отвърна неохотно момичето. — Той е...

— Много зает човек. Знам това.

Ковак ѝ подаде визитката си.

— Ще ми се обадите ли, когато господин Мур се прибере? Няма значение по кое време.

Тя гледаше намусено картичката. Ковак си помисли, че в техните скандинавски страни сигурно нямат много престъпления. Там бе прекалено студено, хората бяха прекалено възпитани и учтиви. И прекалено добре изглеждаха. Момичето вероятно обмисляше да се качи на следващия полет за Стокхолм.

— Не позволявайте на госпожа Мур да спи повече от няколко часа — инструктира я той, докато слизаше по стълбите. — Тя има сътресение на мозъка. Важно е да я събудите през нощта и да се убедите, че знае името си и къде се намира.

Бавачката все още гледаше визитката, когато той стигна до входната врата и се обърна.

— Можете да се оправдаете, че аз съм ви изпратил — предложи Ковак. — На нея вече ѝ е дошло до гуша, от мен.

---

[1] Създаване на досие — снимка, физически данни, пръстови отпечатъци. — Б.пр. ↑

[2] Зомби — хорър филм, 1978 г. римейк 2004 г. — Б.пр. ↑

7.

Карл Дал беше обикновен воайор. Само гледаше. Никога не говореше много. Никога не бе имал приятел. Хората по правило не го забелязваха. Отдавна се бе научил да се стопява и да изчезва в заобикалящата го среда.

През годините различни хора му бяха дали прякора Призрака. Беше блед, със странен сивкав оттенък, очите — сиви, кожата му също се отличаваше с някаква сивота, която сякаш извираше от него.

Докато растеше, хората предполагаха, че вероятно има оловно или живачно отравяне, или изобщо някакъв вид отравяне. Карл пък си знаеше, че това не е вярно. В противен случай щеше да е мъртъв или болен.

И преди бе лежал в затвора. Няколко пъти. Затворът не беше място, където трябва да привличаш внимание. Особено за мъже с особен вид странности като него. След първия си брутален сблъсък със затворниците той се научи да стои далеч от опасностите и капаните. И на следващия път, и на по-следващия... Но този път не можеше да остане анонимен.

Този път всеки в затвора знаеше кой е и в какво е обвинен. Всички го мразеха. Пазачите и закоравелите престъпници го мразеха еднакво силно — толкова, че искаха да го наранят и дори да го убият. Другите затворници го плюеха при всяка възможност. Някои отправяха заплахи. Всичко това говореше, че ако попадне в ръцете им, нямаше да излезе жив оттук.

Днес беше още по-зле, по-лошо от обикновено. Съдия Мур бе постановила предишните му провинения, както ги наричаха адвокатите, да не се вземат под внимание в съда. Новината за това нейно решение бе преминала през затвора като горски пожар. На обвинението нямаше да бъде позволено да говори за нещата, за които е бил обвинен или осъден преди убийството на семейство Хас. Това може би бе добро за него, макар да не вярваше, че който и да е състав от съдебни заседатели щеше да го оправдае, без значение как. Един от

пазачите го наричаше „Ходещ мъртвец“ и Карл знаеше, че е така. Ако останеше в затвора, все едно беше мъртъв.

Той имаше собствена единична килия в редицата на самоубийците, които трябваше да бъдат под постоянно наблюдение. И въпреки това не се чувстваше в безопасност. Затворът означаваше само мястото, което пази обикновеното население от престъпниците. Вътре никой не даваше пукната пара дали някой ще живее или ще умре, особено такъв като Карл.

Поне имаше адвокат, който се опитваше да свърши добра работа за него. Като знаеше, че адвокатът му бе назначен от групата на обществените защитници, първоначално Карл очакваше най-лошото — отегчен и мрачен неудачник, който толкова ненавижда идеята да го защитава, че ще бъде всичко друго, но не и ръката, която да го изведе от затвора и да го отведе в поправителния дом.

Обаче Кени Скот се оказа почтен човек. Карл си мислеше, че адвокатът му почти иска да вярва в неговата невинност.

Един пазач с подстригана с машинка коса и без врат отвори вратата към стаята за свиждане.

— Времето изтече, Дал. Да вървим.

Карл благодари на адвокатата си, стисна ръката му и стана. Скот бе дошъл да му съобщи подробностите относно решението на съдия Мур и какво следва от това.

— Да вървим — рече пазачът с по-строг глас.

Карл се тътреше по коридора с поглед, забит в пода, така че да избегне какъвто и да е контакт с очите на останалите затворници. Също като дивите хищници пазачите приемаха контакта с очи като знак за агресия и вземаха съответните мерки.

— Знаеш ли, това не променя нищо за теб — изсъска пазачът. — Извади голям късмет със съдия Мур, но нито един състав от съдебни заседатели в този щат няма да позволи да се измъкнеш.

Карл не каза нищо, така че не можеше да го обвинят в предизвикателно поведение.

— Направо е срамата, че нямаме смъртна присъда — продължи пазачът. — Прекалено много либерали са се навъдили в щатското правителство. Само излез в Градовете близнаци и попитай който и да е човек на улицата, всички ще ти кажат, че трябва да бъдеш публично

обесен. Но първо трябва да те измъчват. Да позволят на Уейн Хас да прекара един час с теб насаме в една затворена стая.

Пазачът набра кода на панела за заключване на вратата, която водеше към килиите. Зазвъня звънец, светна червена лампичка. Стоманената врата се отвори с шумно дрънкане. Карл премина пред пазача. Очите на останалите затворници моментално го проследиха.

— Хей, ти! Гаден педал! — извика един от тях.

— Пусни го при нас, Бул! Ние ще се разправим с това лайно! — изръмжа сърдит черен мъж със стотици плитчици на главата. Навитите ръкави на ризата му разкриваха ръце, покрити от горе до долу с гангстерски татуировки.

Пред Карл вървеше друг затворник, съпроводен до килията си от друг пазач. Макар и с окови, той вървеше важно, главата му бе вдигната високо, арогантно и заплашително. Беше висок и едър бял мъж с татуировка на змия, която пълзеше по голата му глава. Рокер. Той погледна през рамо към Карл. На скулата му бе татуирана свастика. Затворническа татуировка. Арийска нация.

— Хей, ти, увиснал нацистки кур! — развика се затворникът с плитчиците. — Ето го твоето сладурче! Изнасилвач на деца, точно като теб, шибано перверзно копеле! Расата на господарите, цуни мъ отзад! Що н'съ изчукате взаимно!

Змията погледна към затворника, но не отговори нищо, дори не промени походката си. При следващата си стъпка просто разпери ръце встрани, хвана пазача си точно под брадичката и така го разтърси, че той загуби равновесие и налетя върху Бул, който се блъсна и препъна в решетките на една килия, а из помещението се понесе ропот. Затворниците започнаха да викат и да го окуражават.

Карл замръзна за една секунда, през която Змията се насочи към него. Очите му бяха изпъкнали като на дървеница, веригите дрънчаха. Той се обърна и се опита да скочи към вратата, но бе прекалено късно.

Стиснатите юмруци на Змията слязоха пред очите му, а ръцете му се затвориха от двете страни на шията му. Белезниците притискаха Карл точно под адамовата ябълка и той издаде дълбок приглушен звук, докато Змията го вдигаше във въздуха.

В полезрението на Карл се появи черна дантела. Не можеше да диша. Докато се опитваше да вдигне ръце, за да се вкопчи в хватката на врата му, Змията го блъсна встрани върху решетките на килията на

плитчиците. Слепоочието му се удари веднъж, два пъти, три пъти в желязото и от дясното му око потече кръв.

Черният гангстер се изплю в лицето му. Карл вече не чуваше виковете, а само висок и неразличим рев в главата си. Изглежда не можеше да контролира ръцете и краката си, които се клатеха като крайниците на парцалена кукла в устата на побесняло куче. Тялото му не представляваше нищо повече от отпусната торба, висеща на белезниците на убиеца му.

Той неясно осъзна, че над външната врата просветна червена светлинка и тя се отвори.

Змията отново удари главата му в решетките.

Пазачът на име Бул дойде до него и размаха палка.

Във въздуха блисна кръв, когато палката удари нещо. Или някого.

Карл падна на пода, преплетен в ръцете и краката на своя нападател, полузадушен.

Последното нещо, което си спомняше, бе мисълта, че баща му просто щеше да стои отстрани, да клати глава и да повтаря, че е трябвало да направи това преди години.

8.

— Мислиш ли, че някой се е опитал да я убие?

— Засега няма да правя коментар. Не е моя работа да размишлявам.

Катлийн Кейси произнесе това с пренебрежение. Лиска гледаше сестрата, докато отпи голяма глътка от кутийката „Ред Бул“, освободи ръцете си и мързеливо вдигна средния си пръст.

Кейси се засмя уморено. Репортерите се бяха измели от болницата веднага след като разбраха, че нямат никакъв шанс да чуят и една дума от съдия Мур. Лиска и Кейси се излежаваха в приемната и се наслаждаваха на мига самота.

— Мразя пресата — призна Лиска. — Все едно да се опитваш да обясниш на група четиригодишни хлапета защо небето е синьо.

— Защото то е — отвърна Кейси.

— Но защо?

— Защото Бог го е направил такава.

— Но защо?

— За да може да пресее всички лоши деца, които задават въпроса „Но защо?“ и да ги прати в ада.

Лиска накриви вежди.

— Трябва ли да изпратя Службите за защита на децата у вас, Кейси?

— Късно е. Вече се отървах от телата — отвърна сестрата и се ухили. — Извинявай. Шегата бе неуместна при такива събития.

Сирените на „Бърза помощ“ завиха отдалеч.

Лиска бутна напитката си на масата и поклати глава.

— Сещам се какво е направил този Карл Дал на децата и не мога да престана да мисля за моите момчета като малки. Бяха толкова невинни, така уязвими, толкова доверчиви!

Тя все още мислеше за тях по този начин. Кайл, по-големият, бе почти на тринадесет и обичаше да подчертава това по три пъти на ден.

Да, вече си почти тийнейджър, но все още си дете, напомняше му Лиска.

Ар Джей, по-малкият, все още бе малко момче. Той бе наследил бащините си очарователни, но палавнически качества на Питър Пан. Можеше да се обзаложи, че ще си остане момче, докато му опадат зъбите и отиде в старчески дом.

Ники не можеше да си представи какво ще прави, ако нещо се случеше с тях...

— Ще полудея — каза тя. — Ще откача.

— Помисли си само за Уейн Хас — рече Кейси. — Как ли се е почувствал, когато е чул за решението на съдия Мур днес?

Уейн Хас беше един от първите хора, които трябваше да разпитат, помисли си Лиска. Ковак щеше да го обработи по мъжки. Щеше да застане на негова страна срещу съдия Мур. „Проклетата либерална съдийка! Какво си мисли?“ Щеше да се преструва, че е на негова страна, че му е приятел, главно заради надеждата, че Хас ще се изтърве и ще му каже нещо, което да го уличи.

Лиска щеше да поеме сина Боби, на седемнадесет години. Щеше да задава въпроси от рода на „Къде беше между шест и половина и седем?“, сякаш горките хора не бяха преживели достатъчно. Сега обаче щяха да ги разпитват като възможни заподозрени. Те сигурно щяха да бъдат сърдити, ядосани, да се чувстват обидени. И с пълно право. Кой би могъл да ги обвини?

Но това не биваше да има значение за нея или за Ковак. Тяхната жертва беше Кари Мур. А Уейн Хас и синът му имаха най-голямо основание да я мразят и нападат.

Сирената зави по-наблизо.

Лиска погледна часовника си. Ковак скоро щеше да се обади. Пред тях все още стоеше дълга нощ. А всичко, което тя искаше, бе да се прибере вкъщи и да прегърне момчетата си.

— Мислиш ли, че Дал ще се измъкне? — попита Кейси. Тя вече ставаше от стола в очакване на онова, което сирената щеше да донесе.

— Няма никакъв шанс със или без съдия Мур. Единственият начин Карл Дал да излезе от затвора е да бъде похитен от извънземни.

— Неотдавна изпратихме в лудницата един, който твърдеше, че може да го уреди.

От неочакваната експлозия от човешки викове в приемната Лиска подскочи от стола си.

Един смразяващ кръвта ропот, последван от викове „Дръжте го долу, по дяволите! Хванете го за гърдния кош!“.

Кейси тръгна към вратата.

— Там някой пее моята песен.

Лиска я последва в коридора. Беше пълно с хора, които тичаха и викаха. Заместник-шерифи със зачервени лица, доктори в зелени одежди, екипи на бърза помощ, които бутаха колички от рампата, където спираха линейките. Лиска хвана един от заместник-шерифите за ръката и завря значката си в лицето му.

— Какво става?

— В затвора е имало бунт! Водят ранени!

Един болничен санитар им извика да направят път. Лиска отскочи към стената, докато покрай тях профуча легло на колела. Пасажерът бе с оранжева затворническа униформа. Пациентът в следващата количка пръскаше фонтан артериална кръв, третата се бе огънала под тежестта на затворник с размерите на морж. Той бе завързан към нея от един униформен пазач, който се бе проснал върху него с целия си ръст, опитвайки се да го удържи. Целите бяха в кръв — и главите, и лицата им. А затворникът мучеше и ревеше като луд.

Един доктор викаше за охрана, за да го обуздае и да му се бие венозно валиум. Кейси приближи към големия със спринцовка в ръка. Той се бореше с пазачите и заместник-шерифа. Леглото се плъзна и блъсна количката с лекарства. Тласъкът запрати шерифа към стената и той падна тежко на пода.

Затворникът издаде силен рев, а Лиска видя как един вързан крак в ботуш колкото горната част на ръката ѝ се стоварва върху количката.

Тя извади тактическата палка от джоба на якето си и я разгъна с едно движение на ръката. Преди да успее да реши дали да се приближи или да остане на място, затворникът се блъсна заедно със задната дъска, за която бе вързан, и се приземи върху заместник-шерифа.

— Хвани му ръката! — извика Кейси, опитвайки да стигне до него със спринцовката.

Въпреки че още един заместник-шериф се хвърли върху затворника, той се изправи на крака и стана, като се въртеше и бореше с всички. Освободи едната си ръка и изтласка юмрук с размера на

ковашки чук, удари заместник-шерифа и го събори на земята. От носа на човека рукна кръв.

Лиска не можеше да приближи съвсем. Мъжът се клатушкеше заедно с дъската от количката на гърба му. Приличаше на чудовището на Франкенщайн, изпаднало в ярост. Един заместник-шериф, който стоеше между него и вратата за приемане на пациенти, извади оръжието си.

Спешното отделение беше пълно с персонал и хора, които чакаха по столовете и пейките. Те викаха, крещяха, някакво бебе плачеше. Ако той стреляше...

Като се наведе и мина под линията на зрението на затворника, Лиска се втурна към него и размаха палката си. Почувства задоволителното раздрусване от контакта, палката се удари в пода и се претърколи. Затворникът падна на едно коляно и зави с глас. Един от пазачите се хвърли върху него отзад, вкопчи се в дъската, за която бе вързан, и двамата се затъркаляха.

Пазачът се хвърли напред и удари с пистолета си слепоочието му. Всички мъже в униформа крещяха.

— На земята! Залегни! Замръзни, кучи сине!

Катлийн Кейси успя да дотича, когато един от пазачите притисна ръката на затворника към пода. Лиска се намръщи, докато наблюдаваше как иглата прободде изпъкналата пулсираща синя вена.

Затворникът закрещя и зави като диво животно.

— Кракът ми? О, боже! По дяволите! Счупен е! Махнете се! Господи!

Кейси отстъпи със спринцовката в ръка. Лиска също стана на крака и оправи якето си.

— Мъжете са големи лигльовци — рече сестрата с презрение.

— Така е — съгласи се Лиска. — Когато мъжете се лигавят, женичките управляват.

Тя подпря края на палката си в пода и я прибра. Охраната влачеше чудовището по гръб. Сега той се бе укротил, докато сърцето му изпращаше валиума по вените му. Един от докторите в спешното приклегна до мъжа, разряза кървавия крачол на оранжевия затворнически костюм и разкри стърчащата остра кост, излязла през кожата.

— Мамка му — промърмори Лиска, а раменете ѝ увиснаха. —
Ще има да пиша обяснения.

Кейси поклати глава.

— Не си знаеш силата, момиче.

— Къде е Дал?

Главата на Лиска моментално се обърна към шерифа, който зададе въпроса. Той вече вървеше към носилката в дъното на коридора.

— Дал ли? — извика тя и също се втурна натам. Ритъмът на сърцето ѝ се ускори.

Един от другите шерифи я изпревари с извадено оръжие. Зад себе си Лиска можеше да чуе как някой се обажда по радиото и вика подкрепление.

— Дал? — повтори с учудване и нетърпение. — Карл Дал?

Пазачът, който бе най-близо до леглото с колелца, изруга. То беше празно, белите чаршафи бяха смачкани и изцапани с кръв там, където бе лежала главата му.

— По дяволите! Избягал е!

9.

След убийствата никой не искаше да приближи къщата на семейство Хас в северната част на Минеаполис. Денем децата минаваха бавно покрай нея с колелата си, болезнено привлечени от мястото и идеята, че тук се е случило нещо толкова жестоко и страшно като убийство. Те се предизвикваха едно друго да приближат до прозорците и да надникнат вътре, особено до прозорците на мазето. Понякога някое хлапе приемаше предизвикателството. Но в повечето случаи се стряскаха и хукваха да бягат.

Уейн Хас и синът му от първия му брак все още живееха там. Табелката „Продава се“ висеше вече повече от година в предния двор. Но нямаше купувачи. Единствените хора, които я огледаха, дойдоха по същите причини като децата, които седяха на колелата си пред къщата, но далеч на улицата.

Никой не искаше да купи къща, в която една млада жена и две деца са били измъчвани и убити, а телата им — осквернени по неописуем, смахнат, безумен начин. Ако някое място щеше да бъде обитавано от духове, то тази къща бе точно такова място. Злото, което е било вътре през оня ужасен ден, сигурно се бе просмукало в нея — в стените, подовете, таваните, основите, — така както димът от огън прониква и никога не изчезва.

Уейн Хас не беше богат човек. Той работеше в завод за пакетиране на месо, окачваше труповете на животните на ченгели и товареше камиони. Водеше приличен живот, но не можеше да си позволи да купи друга къща, без да продаде тази. А никой не я искаше.

Ковак и Лиска спряха колата на напуканата бетонна алея, която водеше към отделен гараж. Приглушена светлина осветяваше предните прозорци на иначе тъмната къща и показваше, че някой вътре гледа телевизия. Въпреки това мястото излъчваше някакво странно настроение на празнота и опустошение. Дворът бе неподдържан, обрасъл на места с бурени или напълно оголял. Някога пред къщата се бе извисявал огромен дъб, но торнадото, което бе връхлетяло през

същия онзи съдбоносен летен следобед, го бе изтръгнало с корените, оставяйки моравата гола и къщата открита, изложена на хорските погледи. Знаеха всичко това от снимка, която бе отпечатана на половината първа страница на вестника на другия ден след убийствата.

— Не бих могла да живея в тази къща — напрегнато прошепна Лиска. — Дори не искам да вляза вътре.

— И аз бих живял в контейнер за боклук зад рибния пазар, вместо да се преместя тук — отвърна Ковак.

Макар да не вярваше в суеверия, дори той не би живял в дом, където е станало убийство.

През целия си над двадесетгодишен стаж като детектив Ковак не успя само в едно — да свикне с миризмата на смърт. На света нямаше нищо подобно на нея. Тя висеше във въздуха на мястото на престъплението, така плътна и тежка, че сякаш бе осезателно присъствие. И макар да знаеше, че скоро след като телата бъдат преместени и на мястото дойде екипът по почистване, тя ще изчезне, Ковак вярваше, че споменът за нея никога не си отиваше и че всеки път, когато се върнеше на това място, вонята щеше да изпълва главата му и да преобръща стомаха му.

Втората му съпруга не му позволяваше да влезе вкъщи с костюмите, които е носел на местопрестъпленията с убийство. Наричаше ги неговите „дрехи за трупове“. Той трябваше да ги свали в гаража и да ги остави там, после да се прибере по бельо и да си вземе душ. След това, вместо да ги занесе на химическо чистене или да ги изхвърли на боклука, жена му ги опаковаше и ги носеше в църквата. Сякаш бедните хора в Минеаполис си нямаха достатъчно неприятности и грижи, та трябваше да ходят, миришейки на трупове.

След изчезването на три костюма по този начин Ковак се изхитри и си занесе една смяна дрехи в участъка, като се сприятели с човека, който държеше химическото чистене малко по-надолу по улицата до тях.

Лиска въздъхна.

— Хайде да свършваме, че да се прибера и да лежа будна цяла нощ, измъчвана от вината, че е трябвало да разпитам тези хора.

Уейн Хас дойде до вратата. Изглеждаше така, сякаш искаше да удари някого. Беше мършав, кокалест мъж с големи ръце и още по-големи рамене от носенето на биволски трупове и дебели резени краве

месо. Стресът, скръбта и гневът бяха издълбали дълбоки бръчки в руменото му лице, което приличаше на издялано от червено дърво.

— Каква игра разигравате бе, хора? По дяволите! — избухна той, след като погледна вдигнатата карта на Лиска. — По телевизията само за това говорят. Този мръсен убиец е избягал! Как можахте да позволите това да се случи?

— Мога да си представя какво чувствате, господин Хас — започна Ковак.

— Можете дръжки! Нищо не можете! Не вие влязохте в тази къща и не вие намерихте семейството си заклано! А сега мръсното копеле е избягало и е свободно да убива отново...

— Всеки полицаи в града го търси — продължи Ковак.

— И това вероятно трябва да ме накара да се почувствам по-добре? Преди всичко вие сте го изтървали!

Ковак не си направи труда да му обясни, че не полицията, а хората на шерифа са изпуснали Карл Дал. Уейн Хас едва ли щеше да разбере разликата. Единственото нещо, което беше важно за него, беше крайният резултат.

— Прав сте — съгласи се той. — Аз също съм много разстроен. Това си е най-големият провал на века. Повярвайте ми, аз и партньорката ми изобщо не искахме да дойдем тук и да ви съобщим, че Карл Дал е избягал. Не искахме дори да дойдем и да ви съобщим за решението на съдия Мур за изслушването на доказателствата.

Хас поклати глава и отстъпи малко от вратата. Ковак се възползва и влезе вътре. Лиска, която сякаш беше миниатюрна, се плъзна край него, заобиколи и огледа с един бърз поглед мястото.

— Ама какво не ѝ е наред на тази жена? — попита Хас. — Как може да каже, че онова, което Дал е правил в миналото, няма нищо общо с клането? Та нали то доказва колко болен мозък има копелето! Съдебните заседатели трябва да го чуят.

— Знам — отвърна Ковак. — Съгласен съм с вас. Човек не се събужда просто един ден и хоп — решава да убива. Тези негодници вървят дълго време към убийството.

— Това е един ужасен проклет кошмар — каза почти на себе си Хас.

— Можем да поставим патрулна кола на улицата пред къщата ви, ако се тревожите, че Дал може да се върне — предложи Лиска.

Хас погледна към телевизора, където един репортер предаваше на живо пред входа на спешното отделение на болницата. Жълтите, сините и червените светлини от полицейските коли и линейките придаваха на сцената карнавална атмосфера. Но на Ковак му се стори, че Хас нито вижда, нито осъзнава това. Изглежда съзнанието и мисълта му бяха на някакво друго място, най-вероятно много по-лошо.

— Не искам нищо от вашите хора — продума най-накрая той.

— Господин Хас? — намеси се Лиска. — Синът ви вкъщи ли е?

— Отиде да гледа баскетболен мач в училище. Защо?

Ковак направи гримаса и загледа объркано.

— Отвратително е, повярвайте ми, знам това. Ако зависеше от мен, не бих ви питал, но трябва да дадем отговор на по-висшето началство.

Хас ги изгледа подозрително, но не каза нищо, изчаквайки да чуе всичко.

— Сигурно сте чул, че по-рано тази вечер съдия Мур бе нападна на паркинга на Правителствения център — обясни Лиска. — Трябва да ви попитаме къде бяхте двамата със сина ви по това време.

— Напуснете къщата ми — рече тихо мъжът, макар че беше съвсем видно как гневът се надига в него.

— Такава е практиката, господин Хас — продължи да обяснява Ковак. — Никой не мисли, че имате нещо общо с нападението. Просто трябва да си свършим работата и да напишем доклад.

— Махайте се от къщата ми — произнесе по-високо Хас. — Вратът му почервения и Ковак видя как голяма вена пулсира от едната страна. — Вън! Махайте се от къщата ми, дяволите да ви вземат!

Той отиде до предната врата и я отвори толкова широко и така силно, че тя се удари в стената и предните прозорци се разтресоха.

Боби Хас стоеше на верандата, изглеждаше объркан и разтревожен, кафявите му очи бяха широко отворени.

— Татко? Какво става? Кой са тези хора?

— Ние сме от полицията — отвърна Лиска, но момчето гледаше баща си, докато Хас вдигна ръка към слепоочието си и скръцна със зъби.

— Татко!

— Господин Хас! — Ковак пристъпи към него в мига, в който момчето също пристъпи. Хас се преви напред под силата на очевидна

болка.

— Да го сложим на стола! — нареди Ковак и двамата с момчето го хванаха под мишниците и го придвижиха до оръфан стар зелен фотьойл на няколко крачки. Ковак погледна Лиска.

— Извикай бърза помощ!

Докато партньорката му вадеше мобилния телефон от джоба на палтото си, Хас ѝ махна с ръка, за да отмени заповедта.

— Няма нужда. Добре съм — настоя той.

— Но не изглеждате добре — отвърна Ковак.

Боби Хас клекна до баща си.

— Сигурно е кръвното му налягане. Скача така, когато се разстрои или ядоса. След минута ще се оправи. Нали, татко? Ще се оправиш, нали?

Хас вдъхна няколко пъти дълбоко и кимна сърдито, очите му бяха вперени в пода. Сега беше блед и лицето му бе влажно от пот.

Ковак погледна момчето.

— Защо не донесеш на баща си чаша вода?

Лиска го последва по коридора.

Ковак се отпусна на едно коляно до стола на Уейн Хас, така че да може да вижда лицето му по-ясно.

— Сигурен ли сте, че не искате да отиде в болницата?

— Просто си вървете — прошепна Хас. — Махайте се оттук.

— Съжалявам, че ви разстроихме така — извини се Ковак. — Понякога работата ни е много гадна и този случай е потвърждение. Но въпросите трябва да бъдат зададени. Ако не покрием всички бази, случаят може да се затлачи. Вие трябва да се грижите за себе си. Системата не помага на хора като вас и на ченгета като мен.

— Просто искам всичко това веднъж завинаги да свърши — отвърна Хас. — Иска ми се и аз да бях умрял онзи ден.

— Имате син, заради когото да живеете.

Хас увеси глава.

Боби Хас и Лиска се върнаха. Синът подаде на баща си чаша с вода. Лиска погледна Ковак и кимна към вратата. Те излязоха на верандата, а Ковак затвори вратата.

— Момчето ще отговори на въпросите ни и ще излезе тук — каза му тя. — Реших, че така ще бъде по-лесно, отколкото този човек да получи удар пред очите ни.

— Какво каза младши за себе си?

— Че след училище бил в града с приятел и отишли да гледат баскетбол тази вечер. Тревожи се за баща си, казва, че здравето му не било добре. Стресът си е взел своето.

— Бедният човечец! — промърмори Ковак и бръкна във вътрешния джоб на палтото си. Извади една цигара и я завъртя между пръстите си сякаш търкаше заешко краче за късмет. — А момчето? Как се държи?

— Уплашен и смутен. Отчасти заради баща си. Отчасти заради нас. Той е на седемнадесет, има пенис, смята се за мъж, което определено го поставя в категорията на глупаците. Може да нападне съдията в гръб.

Ковак ѝ хвърли раздражен поглед.

— Я не си го изкарвай на мен заради кофтия си любовен живот, Тинкс^[1]. Трябваше да знаеш това по-добре, вместо да излизаш с адвокат.

— Което само доказва колко съм отчаяна — промърмори тя. — Стигнала съм до дъното на варела.

— Аха... Не ми се вярва, щом още не си ми начукала среща.

— А може би трябва. Ти си единственият мъж, който отговаря на обажданията ми. — Тя погледна ръката му. — Ти не спря ли да пушиш, от... май от преди три часа?

Ковак се намръщи.

— От три дни. И както виждаш, не пуша.

Лиска проточи врат, за да надникне през прозореца в дневната. Уейн Хас все още седеше на стола. Едната му ръка закриваше очите му, а с другата бе хванал рамото на Боби. Синът потупваше коляното на баща си — успокоителен жест на възрастен човек.

— Както изглежда, момчето бързо се е приспособило — отбеляза иронично тя. — Сигурна съм, това е знак, че здравата се чука. Вследствие на психологическия шок.

— Че кой не го прави?

— Говори за себе си. Аз съм истински стожер на менталното здраве.

— Браво на теб! — похвали я Ковак, гледайки тъжно цигарата си. — Аз пък непрекъснато се чукам и се гордея с това. Работих упорито, за да стигна до това ниво на неврозата.

— Тихо, тихо, той идва — прошепна Лиска.

Боби Хас се шмугна през предната врата и излезе на верандата, като внимаваше да не позволи на старата врата да изскърца. Той беше хубаво момче с мека тъмна къдрава коса и сериозни кафяви очи. Въобще не приличаше на баща си. Докато лицето на Уейн Хас бе като издялано от камък с грубо длето, лицето на момчето бе гладко и меко, с дребни, почти женствени черти. Имаше тънката фигура на велосипедист и бе доста висок за годините си — над метър и осемдесет.

Момчето бе открило тялото на Марлене и осиновените деца само миг преди Уейн Хас да се върне от работа. Според думите на униформените полицаи, които бяха дошли първи на местопрестъплението, а след тях Стан Демпси и партньорът му, Боби отказал да напусне къщата, както и баща си. Той бе стоял с часове на предната веранда, докато колегите от съдебна медицина и криминолозите влизали и излизали, събирали доказателства и изнасяли телата в големи черни чували.

През цялото време Боби Хас стоял на предната веранда, свит в ъгъла, хлипал и повръщал, обвинил с ръце коленете си. Неутешим, ужасен, уплашен. Една служителка на „Виктъм Сървис“^[2] седнала до него, опитала се да го успокои и убеди да отиде с нея в полицейския участък. Накрая бил заведен в болницата заради сигурността му и останал там цяла нощ, упоен с приспивателни в легло в психиатричното отделение, където бил пазен под наблюдение почти цяла седмица.

Ковак познаваше шока, предизвикан от ужаса да видиш как едно човешко същество е наранило друго. След безброй разследвания на убийства все още имаше случаи, които бяха толкова неописуемо ужасяващи, че шокираха дори него и оставаха завинаги в паметта му като сенки. Боби Хас трябваше да живее със спомена, че е открил телата. Това щеше да го преследва в кошмарите му до края на живота.

— Баща ти добре ли е? — попита го Ковак.

Момчето едновременно сви рамене и кимна с глава, като погледна някъде встрани. Беше объркано и разстроено, постоянно поглеждаше през предния прозорец към баща си.

— Каза да ви кажа, че се е върнал вкъщи направо от работа и не е излизал. Какво става?

Ковак не отговори.

— На него наистина му дойде много — продължи момчето. — Имам предвид решението на съдията.

— Ако си се шляел из града с приятел след училище, откъде знаеш за решението на съдия Мур?

— Чухме хората да говорят. Аз и Стинч влязохме в „Бургер Кинг“.

— Ти как се почувства, Боби? — попита Лиска. — Съдия Мур не позволи досието на Дал да се внесе в съда. Това ядоса ли те?

— По дяволите, да — отвърна той, опитвайки се да изглежда корав. Но не успя напълно. Сложи ръцете си на кръста, а прекалено голямото му яке с логото на футболния отбор на Викингите висеше на раменете и врата му като черупка на костенурка. — Как е могла да направи това? Че този човек е луд! Психар!

— И къде се намира този Бургер Кинг? — попита Ковак.

Момчето го погледна подозрително.

— В града. В центъра... мисля.

— Мислиш? Нали си бил там. Как така не знаеш?

— Ами всички онези високи сгради, които стърчат наоколо с техните въздушни коридори и връзки. Бяхме на много места. Не обърнах внимание.

— И какво прави всъщност в града?

— Мотаех се. Всъщност защо питате?

— Ще трябва да говорим с приятеля ти, Боби — обясни Лиска. Тя беше „доброото ченге“ със склонност към майчинска закрила. — Съдия Мур е била нападната тази вечер. Трябва да знаем къде си бил, когато е станало това.

Боби Хас ги изглежда сякаш им бяха израснали допълнителни глави.

— Вие се шегувате, нали? Не може да говорите сериозно. Нима мислите, че аз съм го извършил?

— Ти ли беше? — попита безмилостно Ковак.

— Не!

— Не знаем кой го е направил, Боби — продължи спокойно Лиска. — Но трябва да сме сигурни за местонахождението ти, така че да имаме основание да те изключим от списъка на заподозрените.

— Такава е процедурата — обясни Ковак. Най-накрая той сложи цигарата в устата си, щракна запалката, смукна дълбоко и издуха дима точно в лицето на Боби Хас. — Стандартна процедура.

Лиска се намръщи, сетне се обърна към отново към момчето.

— Знаем, че за теб и баща ти е било страшен кошмар, Боби. Съжалявам, че трябва да ти зададем тези въпроси, но се налага. Трябва да покрием всички бази, точно както ченгетата, които разследват убийството, покриха всички бази, за да хванат Карл Дал.

Момчето завъртя очи, обърна се встрани, после с гръб.

— Да-а... Виж ти как се обърна всичко.

— Трябва ни информация за приятеля ти — настъпи го нетърпеливо Ковак. — Име, като за начало. Родителите му сигурно не го наричат Стинч.

— Джеръм Уолдън — отвърна неохотно Боби. — Не сме направили нищо нередно.

— Тогава няма за какво да се тревожиш. Но трябва да разбереш защо те разпитваме, Боби — продължи спокойно Лиска. — Трябва да разпитаме всички хора, които имат най-голямо основание да мразят съдия Мур. А това може да сте ти и баща ти.

— Така че ще ти зададем няколко въпроса и ще приключим — довърши Ковак. — За да сме сигурни, че не си ти.

— Нищо не сме направили!

Лиска погледна Ковак.

— Ти не трябваше ли да се обадиш по телефона, детектив?

Ковак направи физиономия, пусна цигарата върху изтърканите, лошо боядисани дъски на пода на верандата и я смачка с обувката си. Сетне хвърли последен поглед на Боби Хас.

— Жени. Какво да ги правиш!

Той слезе от верандата и отиде до последната кола, която им бяха дали от гаража на отдела — една разпадаща се таратайка от гробищата. Седна на мястото на шофьора и зачака.

Бяха се уговорили предварително, че Лиска ще разпита момчето. Макар и на седемнадесет, едно момче без майка си е все пак момче. Имаше по-добър шанс то да се отпусне с нея, да свали защитните си механизми. Ако беше действал, воден от гнева, и си го бе изкарал на съдия Мур, имаше по-голяма вероятност да се почувства виновен пред една жена, която му предлага съчувствие и разбиране.

Ковак мислеше за Кари Мур, лежаща в леглото си от другата страна на железопътната линия. Беше пребита с повече емоции, отколкото проявяваха обикновените престъпници. Те просто блъскаха и грабваха плячката. Удряй и бягай. Не се мотаеха повече от секунда.

Зад това нападение стоеше ярост.

Лиска даде на Боби Хас визитната си картичка, потупа го по ръката и го остави на верандата.

Ковак запали мотора.

— Е, какво мислиш? — попита я той, когато тя закопча колана и дълбоко въздъхна.

— Мисля, че искам да си отида вкъщи и да прегърна момчетата си.

---

[1] Галено от Тинкър Бел — миниатюрната ревнива фея с крила от „Питър Пан“. — Б.пр. ↑

[2] Социална служба за работа с жертви на насилие. — Б.пр. ↑

10.

Карл се бе свил, клекнал в гнездото си, и дъвчеше студено парче пица с кренвирш. Болеше го, като преглъщаше, но се нуждаеше от енергията, която храната щеше да му даде.

Цялото тяло го болеше, особено главата, където Змията го бе блъскал в железните решетки на килията отново и отново. Когато опита да докосне раните си, почувства как нещо по черепа му шляпа — каша от смазана кожа и засъхнала кръв. Болеше много и той предположи, че може би главата му е пукната. Но беше жив и на свобода, а това бяха единствените две неща, които имаха значение.

Не за пръв път се криеше в контейнери за боклук. В студените нощи те бяха топло място, ако човек можеше да издържи на миризмата и ако нямаше плъхове. Ако хората бяха изхвърлили достатъчно боклук през деня, можеше да се маскира доста добре.

Миризмата всъщност му беше от полза. Ако полицията пуснеше кучета и имаха нещо негово, което да им дадат да помиришат, работата му направо бе спукана. Но времето, прекарано сред наполовина изядени пици и развалени яйца, утайка от кафе и изхвърлена храна от ресторанта за бързо хранене, прикриваше много добре естествената миризма на човека. Достатъчно, че да отклони кучетата, ако извадеше късмет.

Беше на около половин квартал от болницата в дъното на една алея, зад някаква закувалня, където специалитетът на вечерта беше дроб с лук. Карл се бе свил в предния ъгъл на контейнера, така че ако някой го отвореше, сянката щеше да го скрие.

Сирените на ченгетата виеха постоянно. Бяха се нароили като оси, плъзнали да го хванат. Тази вечер той беше най-важният човек в града. Това бе събитие, което не се случваше често в живота му.

Карл чу, че по алеята бавно пълзи кола. Беше без сирена, но той се сви, наведе главата си и се скри под слоеве смачкана хартия и остатъци от храна. Капакът на контейнера бе огънат и не се затваряше напълно. През процепа се промъкваше бяла светлина, която се

процеждаше през хартиите и осветяваше неговия странен малък свят. Идваше от лампата, която висеше над задната врата на сградата от другата страна на алеята. Сетне светлината стана синя, после червена.

Колата спря. Вратите ѝ се отвориха.

— Здравсти, момчета. Търсим един човек. Да сте виждали някой да се навърта тази вечер?

— Току-що излязохме за по цигара, сержант.

Работници от закусвалнята. Преди малко Карл ги бе чул да излизат навън. Те си говореха за най-обикновени неща — какво ще правят след работа, как някой приятел си купил нова кола, на кой отбор да заложат в неделя.

— Кого търсите?

— Карл Дал.

— Кой, убиеца ли?

— Аха. Избягал е. Знаете ли как изглежда?

— Видяхме го по новините. Мамка му, значи е на свобода?

— Хората на шерифа го водели в болницата. Успял да им се изплъзне. Не сте виждали никого, така ли?

— Само един дрипав луд старец, който обикаля тази алея и събира консервни кутии и боклуци. Яде от контейнерите за боклук.

— Къде е сега?

— Че откъде да знаем? Той е едно старо смахнато улично конте.

— Веднъж го видях да спи под стълбите на магазина за мебели една пряка по-надолу.

По паважа — стъпки от обувки. По-близо... още по-близо.

Карл затаи дъх.

Пантите на капака на контейнера изскърцаха, когато някой го вдигна.

Той си представи, че е невидим.

Контейнерът се заклати така, сякаш някой се бе надвесил вътре, за да види по-добре. Вероятно едно от ченгетата. Доказателство бе палката, която мина само на три сантиметра от главата му. Тя слезе още надолу, като постепенно приближаваше към него.

— Внимавай плъховете да не скочат на главата ти, Дъг. — Беше гласът на другото ченге.

— Чисто е.

— Искате ли кафе или нещо друго?

— Кой си ти бе, Джамал? Владетелят на света ли? Шефът ще ти изрита задника, ако разбере как предлагаш безплатно кафе.

— Всичко е наред, момчета. Ние си тръгваме. Благодарим.

Капакът на контейнера се затвори.

— Ако го видите, обадете се на 911.

— Непременно.

Карл не дишаше, докато не чу как колата продължи пътя си по алеята. Дори и след това не помръдна.

— Човече, пълен нещастник е тоя Дал — каза Джамал. — Да убие децата! Да разфасова мадамата!

— Луд за връзване.

За момент настъпи тишина, докато те довършиха цигарите си и се върнаха в закусвалнята.

Карл изчака, преди да посмее да покаже главата си и да огледа алеята. Патрулната кола си бе заминала. Не се виждаше никой.

Като внимаваше да не вдига шум, той излезе от скривалището си и тръгна по алеята под прикритието на сенките. В края на квартала от лявата страна видя широко празно място и стълби, водещи надолу от задната врата на някакво предприятие.

Ако бездомникът, за когото говореха работниците в ресторанта, спеше под тези стълби, имаше голяма вероятност да държи нещата си тук.

Карл се промъкна през алеята. Вече можеше да види силуета на една количка от супермаркет, пълна догоре с боклуци, каквито бездомниците пазеха — консервни кутии от сода и бира, които събираха, за да върнат и да вземат пари срещу тях, мръсни одеяла и дрехи.

Той трябваше да се отърве от затворническите одежди и да промени външността си. Никой не поглеждаше бездомниците два пъти.

Собственикът на количката не се виждаше никакъв. Най-вероятно все още се трудеше из своите улички или просеше на улицата пред ресторантите без портиери. Все още беше рано.

Карл започна да рови из боклука в количката. Една торба, пълна с консервни кутии. Друга с бирени бутилки и бутилки от алкохол. На дъното намери завита в старо одеяло бутилка бърбън с два пръста на

дъното и реши да се почерпи, надявайки се да притъпи пулсиращата болка в главата и парещото си гърло.

— Хей! Това е моята пиячка! — долетя възмутен глас изпод стълбите, под една купчина от изхвърлена дамаска за тапициране. Дамаската се размърда и в мрака се появи тъмна фигура, обвита в парцали и мръсна коса. — Не можеш да го вземеш! Това ми го даде папа Климент!

Мъжът приближи към Карл. Размахваше ръце и отвори уста, за да извика. Без да се замисли или разколебае Карл замахна с бутилката бърбън и го удари по главата с всички сили.

Просякът без звук падна на колене, инерцията го събори върху Карл и той го катурна по гръб. Карл загуби равновесие, но само след миг си го възвърна и продължи да удря отново и отново, чувствайки как костта поддава и се разбива под тежката стъклена бутилка. Той продължи да удря с нея, сякаш беше чук, докато повече нямаше какво да счупи.

Седна изтощен, опитвайки се да не хъхри. Беше изпотен, замаян и трепереше. Прекара ръка по лицето си и тя стана лепкава от пръските кръв и мозък на бездомника.

Издърпа трупа обратно под стълбите, препъвайки се в друга бутилка. Този път в нея имаше прозрачна течност. Карл я отвори — беше алкохол. Изми кръвта от лицето и ръцете си, сетне изпи последната глътка.

Методично свали палтото, ризата и тениската на мъртвия мъж. Съблече затворническия гащеризон и се преоблече в дрехите на мъртвия клошар, които миришеха на пот, бърбън, урина и фекалии.

Мъжът бе спестил пари, които бе скрил в бельото си, залепени с лепенка точно до скротума му. Карл ги взе. Бяха все още топли. Няколко банкноти пъкна в джоба си, а останалите скри по същия начин като мъртвеца.

После скри затворническите си дрехи под него, покри тялото с мухлясалите останки от дамаската, която оформяше гнездото на бездомника, и се върна при количката, за да порови в нея за нещо, което можеше да му бъде полезно.

Намери нож за стек с доста добро острие и го мушна в джоба на палтото. Намери плетена шапка и я нахлупи на главата си, но се намръщи, когато вълнената прежда ожули раните му. Настръхна от

мисълта, че най-вероятно е пълна с въшки, но нямаше избор. Нямаше избор за нищо, ако искаше да остане жив.

Той потърка ръце в мръсния паваж и ги прекара по лицето си, нанасяйки мръсотията върху него. Така щеше да остане скрит на пръв поглед. Невидим. Знаеше как го направи. Знаеше как да бъде невидим. Винаги е бил незабележителен човек с лице, което лесно се забравя, лишено от изражение. Не беше никак трудно хората да гледат право през него, без да го виждат.

В момента бе невъзможно да се опита да напусне града. Полицията сигурно вече бе завардила всички гари, автогари и стоянки за камиони. Може би бяха поставили блокади по пътищата и патрули. От него щяха да очакват да бяга. Снимката му сигурно е разпространена навсякъде, но на нея той беше гладко обръснат и гологлав. А сега вече не бе такъв и никой нямаше да го хване да бяга.

Всъщност на Карл му се струваше, че най-доброто, което можеше да направи, бе да остане тук. Ченгетата вече бяха проверили тази алея. Знаеха за бездомника, който живее под стълбите. Не можеше да е напълно сигурен, но предположи, че са огледали мястото, когато са минали покрай него. Дори може да са поговорили с клошаря и са научили, че поддържа редовна връзка с папа Климент.

С мисълта, че на това място поне засега е в безопасност, Карл се промъкна под стълбите и легна до мъртвото, все още топло тяло, за да поспи.

11.

Минаваше полунощ, когато успяха да разпитат Джеръм „Стинч“ Уолдън. Вратата им отвори майката на хлапето. Беше пияна и пушеше цигаре. Изключително очарователна жена.

Джеръм изглеждаше объркан, задето го намираха в мръсна къща, която миришеше на кисела бира, печен лук и евтин тютюн. Облечен в чист сив пуловер, тениска с надпис с кафявочервени печатни букви, той изглеждаше толкова неуместно, колкото Боби Хас, коленичил до баща си в опит да го успокои. Не бе изненадващо, че историята на Джеръм за това как са прекарвали времето след училище и за вечерните им приключения съвпаднаше с версията на Боби Хас.

Ковак не им вярваше, но той рядко вярваше на хората. Беше свикнал да го лъжат. Всички лъжеха ченгетата, дори и невинните. Не би повярвал и на собствената си баба, ако няма надежден свидетел. Когато се върнаха в управлението, касетата от охранителната камера на паркинга в Правителствения център бе на бюрото му. Двамата с Лиска отидоха в залата за конференции, изгледаха безброй пъти касетата и пиха някакво отвратително кафе. Нямаха желание за разговор, но бяха партньори от дълго време, така че се чувстваха добре, макар и всеки да бе потънал в мълчанието си. Никой не каза нито дума, докато гледаха касетата първия път.

Записът бе лош и ако не знаеше, че гледа Кари Мур, Ковак никога нямаше да я разпознае. Тя вървеше към колата си — черно БМВ седан. През едното ѝ рамо висеше праметната чанта, а в другата си ръка носеше голямо куфарче, което изглеждаше тежко. Куфарчето на баща ѝ.

Съдия Мур пхна ръка в чантата, за да потърси ключовете за колата си, и изтърва няколко неща. Спря, остави куфарчето и се наведе да ги събере.

В този момент от лявата страна на екрана се появи нападателят. Беше трудно да се определят височината и размерите му заради ъгъла, под който снимаше камерата — беше насочена от горе на долу.

Човекът бе с джинси и тъмно палто с вдигната качулка. Невъзможно беше да се види лицето му.

Той я удари силно в гърба с нещо като тояга или палка, може би малка бейзболна бухалка. Атаката беше бърза и яростна и на Ковак му се стори, че нападателят е повече заинтересуван да я нарани, отколкото да вземе нещо.

От онова, което съдия Мур им бе разказала, вече знаеха, че е успяла да се докопа до алармата за колата, при което престъпникът се бе изправил, беше я изритал силно отстрани и бе грабнал портфейла ѝ. Сега видяха как той се завъртя, грабна куфарчето, което тя бе оставила на земята, и избяга. Излезе извън кадър, вероятно бе тръгнал към стълбите, предположи Ковак. Според пазача на гаража, който седеше в касата за плащане на нивото на улицата, никаква кола не бе слязла от рампата по време на нападението, нито някой бе бързал да напусне паркинга.

Лиска върна лентата и натисна отново бутона.

— Гадно е.

— Да. Какъв смисъл има от тези камери, когато лентите се използват толкова много пъти, че със същия успех бихме могли да гледаме анимационни филми от Луната?

— Трябва да минат на цифрови камери.

— Много са скъпи.

— Така ли? Ако аз трябваше да паркирам на тази рампа всеки ден, щеше да се наложи да направя втора ипотека на къщата си. Мисля, че те могат да си го позволят.

На сутринта единият от тях щеше да занесе касетата в лабораторията, където щяха да се опитат да подобрят образите до степен да бъдат полезни. Но Ковак се съмняваше, че това въобще е възможно.

Той подхвърли един въпрос, за да накара мозъците им да заработят.

— Кого още търсим, освен Леополд и Лъоб^[1]?

— Тези ми изглеждат почтени хлапета.

— Гореспоменатите също — отбеляза Ковак. — И Тед Бънди^[2].

Лиска сви рамене.

— Ще ни бъде трудно да потвърдим тяхното алиби. Кой би забелязал и запомнил някого от тях? Прекалено са нормални. И на

касетата има само един човек. Къде е партньорът?

— Искам касетите от входа на гаража. Да видим дали някоя от колите им случайно не влиза по някое време преди шест и половина. Те може да са оставили колата, да са слезли по стълбите на улицата и после, когато всичко е свършило, да са се върнали да си приберат колата. Да проверим дали униформеният, който записва номерата, случайно не ги е пуснал през системата на Отдела за моторни превозни средства.

— Може да са паркирали навсякъде в града — рече Лиска. — Би било глупаво да дойдат точно на тази рампа.

— Те са едва седемнайсетгодишни. На тази възраст предвидливостта не е особено характерна черта.

— Благодаря за подсещането. Смятам да се върна вкъщи и да заключа по-големия си син в стаята му за следващите десет години.

— Мисля, че можем да изключим Уейн Хас — замислено каза Ковак. — Той е прекалено голям, за да бъде мъжът от касетата, и май не може да тича бързо. Наистина има най-много основания да мрази съдия Мур, но нещо не го виждам в тази роля.

— Аз също. Може да е някой бивш затворник, който ѝ има зъб. Може да е някой побъркан, който следи случая Дал.

— Какво знаем за родителите на осиновените деца? — попита Ковак, като се намръщи, когато тази мисъл мина през ума му.

— Майката е в затвора с присъда за наркотици. Бащата също е с присъда за нападение, което го прави истински лауреат за нас.

— Освободен ли е?

— Да.

— Повечето престъпления са прости и директни. А убил В, защото В е имал нещо ценно, или е преметнал А в някоя сделка с дрога, или В е спал с гаджето на А, докато А е бил извън града. Обичайните заподозрени почти винаги се оказват престъпници. Завъртените и сложни конспирации обикновено са измислени само във филмите и романите.

— Ще трябва да говорим с Демпси.

— Той ще ни бъде полезен източник на информация.

— А също така и добър заподозрян — поклати глава Лиска.

Ковак я изгледа учудено.

— Какво трябва да означава това?

— Хайде, Сам. Демпси свърши страшно много работа, за да бъде обвинен Карл Дал. Знаеш, че министерството просто се опитва да го държи под похлупак, докато всичко приключи. Те не искат да го уволнят и да дадат на защитата повече амуниции, отколкото вече имат срещу него. Но веднага след като процесът приключи, това ще бъде краят. Адиос, Стан. Той едва ли е президент на фенклуба на Кари Мур.

Ковак гризеше нокътя на палеца си, обмисляйки възможностите. Сякаш чуваше твърденията в съда. „Водещият детектив е бил обсебен. Демпси не е могъл да води разследването безпристрастно, защото е изпаднал в психологически срыв.“ Той искаше Дал да бъде неговият виновник, неговият убиец; решението на съдия Мур беше шамар в лицето на неговото разследване...

Всичко това щеше да даде храна за приказки. Министерството не уволни Стан Демпси, защото това щеше да изглежда зле в очите на медиите и защото се страхуваха, че Демпси може да ги даде под съд. Бедният стар Стан беше прецакан във всяко отношение, без значение как.

— Господи! — промърмори Ковак, прекарвайки ръце по лицето и косата си. — Не ми харесва цялата работа.

— Че някога харесвала ли ти е?

— Не ми харесва да говорим с него. Никой не познава по-добре играчите по делото Дал от Стан.

— Ще трябва да се видим с него. И ти ще бъдеш човекът, който ще го направи — рече Лиска. — Познаваш го. Той е от старата школа. Ще го преглътне по-лесно, ако го чуе от теб.

Ковак въздъхна тежко и стана от стола.

— Добре. Но ти ще се заемеш с Мут и Джеф^[3] и тяхното алиби. Струва ми се, че и двамата имат нужда от майка.

Лиска завъртя очи.

— Е, да, това съм аз. Майката Земя, която дава топлина. Второстепенен филм категория В^[4] от петдесетте.

Тя стана от стола и се протегна, пуловерът ѝ се вдигна нагоре и излезе от колана на панталоните, като разкри деветмилиметровия Глок, който носеше в кобур на колана.

— Изчезвам отгук, Коджак^[5]. Ще те видя сутринта.

— Вече е сутрин.

— Не ми го казвай. Няма ме.

Когато тя си отиде, Ковак тръгна нервно из офиса. Винаги беше неспокоен в началото на всеки случай. Искаше да работи непрекъснато, цяло денонощие. Да влезе в детайлите, да ги проследи. Да се идентифицира с извършителя, да го разнищи.

Ченгетата от отдел „Убийства“ в полицията на Минеаполис имаха „прозорец“ от около три дни за едно убийство, преди следващото да излезе на преден план и да остави предишното на слаб огън. Или може би той се държеше така, защото нямаше нужда да бъде друг. Работата беше неговият живот. Вкъщи нямаше нищо и никого, заради които да се прибира.

Ковак облече палтото си, излезе от сградата и застана на широките предни стълби, които водеха към голямата готическа сграда с цвят на суров черен дроб. Искаше да пуши, но не запали. Цигарата, която запали на верандата на Хас, беше само за ефект.

В този край на града улиците бяха почти пусти. Всички петъчни нощни забавления бяха в другия край, където около Тарджет Център, седалището на вълците от Националната баскетболна асоциация, бяха струпани всички барове и клубове. Нощният живот там наистина вреше и кипеше. Сравнението бе сполучливо.

Ковак отиде до паркинга, където оставяше колата си всеки ден.

Паркингът бе кръстен на един полицай, убит в края на осемдесетте години без никаква друга причина, освен че носел униформа. Човекът си седял в една пицария и си мислел може би как скоро щял да се пенсионира, когато някакъв смахнат пънкар дръпнал спусъка и го застрелял пред дузина свидетели.

Човекът бе живял с реалната опасност да е ченге всеки ден и бе доживял до пенсия само за да бъде застрелян, докато си яде пицата и не е на работа.

Никой няма намерение и не планира да стане жертва.

През онзи фатален ден Марлене Хас едва ли е мислела за ужаса, който щял да се развихри в къщата ѝ няколко часа по-късно.

Кари Мур си е отивала вкъщи, мислейки за малката си дъщеричка, може би за отсъстващия си съпруг, може би за бурята, която току-що сама бе предизвикала с решението си за предишните деяния на Карл Дал. И бам! Изневиделица, отникъде, някакъв идиот я блъска и пребива до смърт.

Ковак се намръщи заради посоката, в която поеха мислите му — горката Кари Мур! Той не искаше да мисли за нея като за човек с проблеми, неразрешени въпроси и емоции. Все пак, когато излезе от паркинга на улицата, не тръгна към дома си. Обърна в обратна посока и подкара към езерото с островите.

---

[1] Натан Леополд (18 г.) и Ричард Льоб (17 г.) — двама много богати младежи замислят и хладнокръвно убиват през 1924 г. Робърт Франк (14 г.) просто за развлечение. Льоб впоследствие признава, че са убили още 4 души. — Б.пр. ↑

[2] Сериен убиец, признал 28 убийства, екзекутиран на електрическия стол през 1989 г. — Б.пр. ↑

[3] Известни герои от комикс от 1919 г. — Б.пр. ↑

[4] Нискобюджетни филми. Като режисьори и актьори в подобни филми са започнали Франсис Копола, Мартин Скорсезе, Робърт де Ниро, Лоренцо Ламас, Кристоф Ламбер, Чък Норис и много др. — Б.пр. ↑

[5] Детектив, герой от филм и телевизионен сериал 1973–78 г. — Б.пр. ↑

12.

Кари лежеше полубудна на леглото и отчаяно копнееше да заспи, но болката не ѝ позволяваше. Когато се опитваше да си поеме дълбоко въздух, гърдите я боляха заради счупените ребра. Нещо вътре в главата ѝ блъскаше и тя я чувстваше подута до такава степен, че ѝ се искаше да я отвори и да изпусне налягането. Все още беше облечена. Отказа на Анка да ѝ помогне да свали сивия костюм на тънки райета, но не поради скромност или срам, а защото и най-малкото движение ѝ причиняваше вълни от замайване и гадене. Панталоните ѝ бяха скъсани на едното коляно. Шевът на рамото ѝ се бе отворил по време на борбата, едно копче липсваше и единият лакът на сакото ѝ бе разпран.

Тя концентрира мислите си върху тези неща — повредата по дрехите и фактът, че това бе един от любимите ѝ костюми. Беше ядосана, че трябва да го изхвърли. Защото всъщност нито едно от тези неща не бе важно. Не искаше да мисли за другото — че някой я бе нападнал и най-вероятно бе имал намерение да я убие. Не искаше да мисли какво означава никога повече да не види дъщеря си и да не бъде до баща си, когато животът му свърши.

Вината започна да я гризе, когато осъзна, че в списъка на хората, които щяха да ѝ липсват, не включи съпруга си. Не го мразеше. Той не бе лош човек. Беше чудесен баща, когато си бе вкъщи, което през последната година се случваше все по-рядко. Просто онова, което някога съществуваше между тях, вече го нямаше. Сега имаше само преструвки и напрежение.

Кари още преди време бе осъзнала, че с брака ѝ е свършено. Дейвид също го знаеше. Той бе нещастен като нея, но и двамата предпочитаха да не обръщат внимание на ситуацията. Техният брак се бе превърнал в слона в стаята, за който никой не иска да говори и всички се правят, че не го забелязват. Ако говореха, трябваше да вземат някакво решение, и най-вероятно щяха да се скарат, което щеше да рефлектира върху детето им.

Вместо това те предпочитаха да крият главите си в работа. Кари работеше по предстоящия процес срещу Дал на пълни обороти. Когато се ожениха, Дейвид бе обещаващ млад режисьор на документални филми и сега се опитваше да намери финансова подкрепа за последния си проект. Той прекарваше повечето време в ядене и пиене, кланяше се и ближеше подметките на хора, които можеха да му помогнат да направи филма. За нещастие не получаваше необходимите финанси и трябваше да се задоволи с правенето на случайни реклами за местната телевизия от време на време.

Кари знаеше, че Дейвид е засегнат, обиден и разстроен от нейния успех и от липсата на свой. Беше станал докачлив, раздразнителен и сопнат на тема кариера. Тя се опитваше да бъде търпелива и да го подкрепя, защото си даваше сметка, че самооценката му бе пострадала и самочувствието му е паднало. Но той изглежда се чувстваше доста комфортно в ролята си на жертва, като я караше да върви на пръсти по яйчени черупки около егото му. Тя се умори от това положение и собственото ѝ негодувание и възмущение от него започнаха да растат като брадавици по края на нервите ѝ.

Ако Дейвид знаеше колко много пъти бе прехапвала езика си, за да не го среже, за да му даде възможност да бъде мъж, да не го засегне... И колко много пъти той се бе провалял...

От сълзите в очите ѝ главата ѝ запулсира още по-силно. Тя се опита да ги преглътне. Ако се разплачеше, накрая щеше да се наложи да издуха носа си, което вероятно щеше да бъде толкова болезнено, че сигурно щеше да припадне.

Което може би не бе толкова лоша идея.

На нощната ѝ масичка в зелено светеха цифрите 1:13. От Дейвид все още нямаше никаква следа.

Потенциални спонсори? Глупости, помисли си тя. Подозираше, че мъжът ѝ си има любовница, и се почувства почти облекчена при тази мисъл. Не беше я докосвал от месеци. Не че тя искаше да го прави. Докосването му я караше да се чувства неспокойна и раздразнителна. В същото време идеята, че може би я мамеше, я изкарваше извън релси, защото прекалено лесно можеше да си представи, че го прави нарочно.

Тя вдигна ръце към лицето си в желание да потърка бузите и челото си, но задържа дъха си, когато пръстите ѝ, макар и съвсем леко,

докоснаха ожулванията, и се намръщи при болката в гръдния кош и ребрата вследствие дълбокото поемане на въздух.

Анка почука леко на вратата на спалнята и влезе.

— Детективът ми каза да ви проверявам как сте — оправда се тихо момичето.

— Добре съм, Анка.

— Не изглеждате така.

— Предполагам, че не изглеждам — съгласи се Кари. — Обади ли се господин Мур?

— Не. Обаче чух вашият мобилен телефон да звъни преди малко. Не отговорих, разбира се.

— Ще ми го донесеш ли, моля те?

Бавачката се намръщи.

— Вие трябва да спите.

— Ти току-що ме събуди — подчерта Кари. — Само ще проверя съобщенията.

С нещастен вид и мърморейки на шведски нещо най-вероятно неприятно, момичето излезе и се върна с телефона.

— Благодаря — каза Кари. — Върви да си лягаш. Поспи малко. Обещавам, че няма да изпадна в кома.

Анка отново промърмори неодобрението си към чувството за хумор на работодателката си, но покорно излезе от стаята.

Кари натисна копчето за гласова поща, въведе паролата и затвори очи, докато слушаше съобщенията.

Обаждане от Тед Сабин — областен прокурор и неин бивш шеф, който изказваше загрижеността си, след като бе научил за нападението. Обещаваха да вкара в действие цялата си власт, която никак не беше малка, за да помогне за арестуването и наказването на нападателя ѝ.

Обаждане от Кейт Куин — стара приятелка от времето, когато работеше в канцеларията на областния прокурор. Обадаше се по същата причина, като я уверяваше, че веднага ще дойде при нея, стига да има нужда. Кейт работеше като защитник на жертви и свидетели. Кари никога не беше си и помисляла, че някой ден може да позвъни на приятелката си за професионална помощ.

Сетне гласът на Крис Логън — нетърпелив, разстроен, заплашителен. Обикновеният начин, по който той реагираше на неприятните новини, над които не можеше да има контрол.

— Кари! Мамка му! Току-що чух. Добре ли си? В болницата ли си? Защо, по дяволите, не си взела полицай със себе си на паркинга? Господи! Трябваше да те изпратя въпреки че бях ядосан. Обади ми се!

Тя изтри съобщенията и остави телефона на постелята до себе си. В нея се надигна чувство, което не можеше да определи напълно. Смесица от съжаление, тъга, загуба. Би било хубаво да има до себе си силен човек, който да я защити, към когото да се обърне сега... Някой, на когото да вярва. Едно рамо, на което да се опре.

Но нямаше такъв човек. След тяхната кратка любовна забегка никога повече нямаше да се обади на Логън в търсенето на такъв вид подкрепа. Не че не бе изкушена. След онова, което ѝ каза в кабинета, никога нямаше да го пожелае. Чувстваше се предадена заради евтиното подхвърляне по повод на единствената нощ, прекарана заедно, и повече не можеше да му вярва.

Всъщност никога не беше му вярвала безрезервно, трябваше да признае пред себе си Кари. Не напълно, не абсолютно. И това бе причината оттогава да няма други споделени нощи. Логън бе един голям вързоп от целенасочена амбиция. Той се нуждаеше от победи, искаше да види как правосъдието бива раздадено, без значение какво щеше да коства това на него или на хората около него. Бяха приятели още от дните, когато работеха заедно, но Кари знаеше, че той вижда в нея съперник, конкурент и това така и не ѝ допадна.

Баща ѝ би могъл да бъде до нея, силен и могъщ като Гибралтарската скала, какъвто винаги е бил в живота ѝ. Но сега той бе кажи-речи мъртъв. Тялото му все още живееше, но същността му си бе отишла. В санаториума лежеше само неговата черупка и очакваше всичко да свърши.

Чувствайки се самотна и безцелно носеща се по вълните, Кари затвори очи и изпадна в плитък сън, нарушаван от заплашителни сънища. Сънува нападателя си, който и да беше той. В тъмния театър на мозъка тя лежеше върху студения бетон и се бореше с един мъж, когото не можеше да види. Първоначално лицето му беше черно, празно пространство, сетне постепенно започна да става ясно. Образите проблясваха в мозъка ѝ като светкавици, различни лица при всяко ослепително избухване. Карл Дал. Уейн Хас. Крис Логън. Дейвид. Марлене Хас, чието лице бе частично разложено, а мъртвите ѝ очи бяха изпъкнали от орбитите.

Кари подскочи и се събуди. Извика, опитвайки се да седне. Болката я удари в гърба и тя се претърколи настрани, тъй като гаденето отново се надигна в гърлото ѝ. Беше изпотена, трепереше, дишането ѝ бе забързано. Телефонът под нея иззвъня и я стресна. Дейвид, помисли си тя, наполовина обнадеждена, въпреки че не бе сигурна какво иска да чуе — че се прибира вкъщи или че няма да се върне скоро.

— Дейвид?

На другия край цареше тишина, която продължи дълго време, от което косъмчетата на врата ѝ настръхнаха.

Когато човекът, който звънеше, проговори, тя не разпозна гласа му. Беше нисък дрезгав шепот, думите сякаш се протягаха и бяха странно изкривени.

— Идвам за теб, кучко.

Това беше всичко, което той каза.

13.

В мига, в който Ковак спря колата си до тротоара срещу къщата на Кари Мур, мобилният му телефон иззвъня.

— Ковак слуша.

— Обажда се Кари Мур.

Гласът ѝ беше спокоен и сдържан, но той долови напрежението.

— Току-що някой ми се обади по телефона. Беше мъж. Каза „Идвам за теб, кучко“.

— Аз съм точно пред вашата къща. Идвам веднага.

— Елате до вратата, но не звънете. Не искам Анка и Луси да се събудят.

Тя затвори. Абсолютно делова жена. Свикнала да бъде кралица във владенията си, дори и по време на кризи.

Ковак пресече улицата до патрулната кола, спряла до тротоара с двама униформени полицаи вътре. Шофьорът свали прозореца си.

— Да сте видели нещо, момчета? — попита Ковак.

— Нищо. Всичко е спокойно.

— Обиколихте ли къщата?

— Няколко пъти. Затворено е отвсякъде, като крепост.

— Съпругът да се е появил?

— Не.

Беше почти един и половина след полунощ. Каква ще да е тази бизнес вечеря до един и половина?

Ковак разсеяно потупа с ръка покрива на колата.

— Женен ли си, Бенсън? — попита той полицая зад волана.

— Два пъти.

— Какво ще направи жена ти, ако не се прибереш до един и половина, без да ѝ се обадиш?

— Ще закачи топките ми на полилея и аз няма да съм прикачен към тях.

— Точно така.

Ковак бе готов да се обзаложи, че Кари Мур дори не беше си направила труда да се обади на мъжа си, за да открие къде е или кога ще се върне, нито пък да му каже, че е била нападната и пребита.

Той отиде до портата и чу как ключалката щракна. Съдията погледна към него през едно от страничните прозорчета и отвори вратата, когато той стъпи на площадката.

Все още бе облечена с дрехите от болницата. Панталоните бяха скъсани. Копринената блуза бе изцапана с кръв и от нея на стратегически места липсваха няколко копчета. Той зърна синя дантела и една изкусителна извивка, каквато знаеше, че повечето съдии нямат. Но ако не й пукаше от факта, че той можеше да види сутиена й, тя с нищо не го показва.

— Трябва да седнете, съдия — предложи Ковак. — Струва ми се, че тази врата е единственото нещо, което ви държи права.

— Аз съм...

Ковак вдигна ръка, за да спре обясненията й.

— Недейте.

Кари затвори вратата и се подпря на нея за миг, бяла като брашно. Събирайки силите и цялата воля, която можеше да намери в себе си, тя се отдели от вратата и се обърна, за да го поведе към хола.

Една настолна лампа хвърляше кехлибарена светлина върху кожени столове и ръчно лакиран боров паркет. Съдията бавно се настани в единия ъгъл на тъмнозеления диван за двама. Ковак седна в стола срещу нея съвсем близо, така че колената им почти се допряха.

— В колко часа ви се обади този мъж? — попита той, като извади малкия си бележник и молив от джоба.

— В един и двадесет и две минути. Погледнах часовника.

— По домашния или по мобилния телефон?

— По мобилния.

— Може ли да го видя?

Тя му го подаде. Ръката й трепереше.

Ковак прегледа менюто и откри списъка на обажданията.

— Същият номер, както и обаждането на домашния ви телефон. Когато някой е попитал за Марлене.

— Можете ли да го проследите?

— Мобилен телефон с предварително платени минути. Най-добрият приятел на модерните престъпници. Можем да го проследим

до производителя, можем дори да открием местата в Градовете близнаци, където този производител продава. Но вие знаете толкова добре, колкото и аз, че това е огромна територия и тези проклетни неща са навсякъде. Проследяването на този телефон е безнадеждна работа. Ще умрете от естествена смърт, преди да открием човека, който го е купил.

Тя се загледа към тъмния ъгъл на стаята, сякаш очакваше знак от някое друго измерение.

— Кого подозирате? — попита след известно време.

— Мислите ли, че щях да ви кажа?

Съдията се разсмя без следа от веселост и поклати глава.

— Извинете ме, детектив, но аз не съм вашата средностатистическа жертва. Аз съм част от съдебната система още откакто помагах на баща ми като студентка. Добре тогава, ще ви кажа лицата, които според мен подозирате: Уейн Хас, Боби Хас, Стан Демпси...

— Без да се обиждате, съдия, но това не е дори върхът на айсберга от хора, които точно в този момент ви мразят.

— Трябва да проверите и роднините на убитите осиновени деца.

— Знам си работата.

— Знам, че си я знаете.

Кари отмести поглед встрани, борейки се с нещо. Подпря челото си с ръка и въздъхна.

— Не съм свикнала да бъда жертва — призна си тя. — Не знам как да се справя. Не знам как трябва да се чувствам, не знам какво да мисля, какво да се опитам да забравя. Все още не мога да повярвам, че това се случи на мен.

Една сълза се търкулна и потече по бузата ѝ. Тя я хвана със смачкана хартиена кърпичка.

— Знам само как да се бия. Да се защитавам. Да предизвиквам нещата. Да направя така, че да се случи нещо.

— В това няма нищо лошо — успокои я Ковак и същевременно се зачуди дали част от причината тя да не може да приеме да бъде жертва е, че няма на кого да се опре, никой, който да я защити.

— Моментът не е най-подходящ да ви го съобщя, но ще го направя — продължи Ковак. — Тази нощ Карл Дал е избягал.

Кари Мур го загледа безмълвно толкова дълго, че Ковак се зачуди дали е разбрала онова, което ѝ каза. Ударите по главата понякога причиняват доста странни ефекти върху хората.

Най-накрая тя попита:

— Избягал? Какво искате да кажете? Как може да избяга?

— В затвора е станало сбиване. Нещата излезли извън контрол, имало ранени. Няколко затворници е трябвало да бъдат заведени в болницата. Някой не си е свършил работата и ни прецака величествено. Не са завързали Дал за носилката. Той просто станал и излязъл, докато никой не го гледал.

— О, господи! — произнесе тя със същите гняв и отвращение, каквито изпитваше всяко ченге в града в този момент.

Един троен убиец се разхождаше на свобода по улиците, защото някакъв заплес, някакъв скапан нещастник в униформа се бе издънил. Ковак от опит знаеше, че няма никакво значение кой точно беше този идиот и нямаше значение за коя от службите работи. Всяко ченге, всеки заместник-шериф в Минеаполис щеше да понесе упреците върху себе си от обществото, от медиите, от шефовете.

— Обществеността ще бъде във възторг — рече Ковак с обичайния си сарказъм. — Сега вече имат два клона от съдебната система, на които да не вярват.

Кари Мур затвори очи, но не успя да блокира нищо друго, освен светлината.

— Някой съобщи ли на Уейн Хас?

— Аз имах това удоволствие.

— Как го прие?

— Вие как мислите?

Тя не отговори. И двата въпроса — нейният и неговият — бяха риторични.

Докато седяха в прекрасната дневна на семейство Мур, в къщата бе толкова тихо, че звукът от ключа, отключващ външната врата, прозвуча като изстрел. Ковак имаше директен поглед към входа. Той стана от стола и изчака, чувствайки странна смесица от любопитство и агресия.

В къщата влезе Дейвид Мур. Вратовръзката му бе изкривена, яката на ризата разкопчана. Хубав мъж, помисли си Ковак. Среден на ръст, с руса, консервативно подстригана коса. Може би някога е бил

спортен тип, но сега бе станал някак пухкав и мекичък, а лицето и вратът му имаха леко подпухнал вид, което предполагаше редовно задоволяване на желанията и апетитите. Носеше смачкан кафяв костюм и имаше сприхаво изражение на лицето.

На жаргона на Ковак — пълен задник.

Той не хареса съпруга на Кари Мур още преди някой да е произнесъл и една дума.

— Кари? Какво става тук? — попита Дейвид. — Какво ти се е случило?

Не бе казано с влюбена загриженост, по-скоро сякаш я обвиняваше за начина, по който изглежда.

— Нападнаха ме на паркинга.

— О, господи!

— Съпругата ви бе атакувана, господин Мур — продължи вместо нея Ковак. — Имаме основание да смятаме, че е бил направен опит за покушение върху живота ѝ.

Дейвид Мур стоеше като слабоумен идиот и местеше поглед от пребитата си жена към Ковак и обратно.

— Кой сте вие?

Ковак му показа картата си.

— Ковак. Детектив от отдел „Убийства“.

— Убийства?

— Занимаваме се и с нападенията. Едно нападение днес обикновено утре се превръща в убийство — обясни той с нотка на сарказъм, за която знаеше, че няма да бъде забелязана от Дейвид Мур. Това си бе тяхна вътрешна шега в отдела. Винаги изглеждаше така, сякаш се занимаваха с разкриване на нападенията, защото те бяха повече. Но като чистеха тях, всъщност държаха нисък броя на по-жестоките престъпления.

Мур наистина не обърна внимание на обяснението, хвърли сакото си на стола и най-накрая отиде при жена си.

— Добре ли си?

— Добре ли ви изглежда?

Кари Мур отправи бърз поглед към Ковак.

Съпругът седна на дивана до нея.

— Мили Боже, Кари! Защо не ми се обади?

— Защо не си проверяваш съобщенията? — отвърна тя с едва скрита изостреност в гласа. — Обадох ти се от спешното отделение преди шест часа.

Мур сякаш погледна виновно.

— По дяволите! Сигурно батерията ми се е изтощила.

— Или нещо друго — промърмори Ковак.

Съпругът го погледна.

— Моля?

— Трябва да ви задам няколко въпроса, господин Мур. Такава е практиката. Къде бяхте между шест и половина и седем тази вечер?

Съдията го изгледа.

— Детектив, това не е необходимо.

Дейвид Мур стана, личеше, че е ядосан.

— Да не би да намекувате, че може да съм нападнал собствената си съпруга?

— Нищо не намеквам — отвърна спокойно Ковак. — Задавам ви въпрос. Имате ли някакъв проблем, поради който не можете да ми отговорите?

— Не ми харесва отношението ви, детектив.

— На никой не му харесва. За мое щастие аз пет пари не давам за това.

Лицето на Мур се обля в нездрава червенина. Той сложи ръце на кръста си.

— Съпругата ми е уважаван член на съдийската...

— Знам коя е жена ви, господин Мур — прекъсна го безцеремонно Ковак. — Интересува ме вие кой сте. Ето какво искам да узная. И освен това, от беглото си наблюдение ще ви призная, че едва ли мога да използвам ласкателни прилагателни за вас.

Мур си пое дъх, за да изрази поредното си възмущение. Жена му обаче го сряза.

— Дейвид, престани! За Бога, просто отговори на въпросите. Човекът си върши работата.

Мъжът й очевидно не обичаше да бъде дисциплиниран. Той стана още по-червен от объркване или от гняв, или и от двете.

— Кари, той не те уважава.

Тя погледна встрани от него и поклати глава с въздишка, която съвсем ясно казваше колко й е писнало.

— Не се опитвам да се правя на много твърд, господин Мур — излъга Ковак. — Но часът е два сутринта. Съпругата ви е пребита и освен това получи две заплахи по телефона. Нямам никакво търпение да гъделичкам егото ви. Така че да опитаме отново. И така, къде бяхте тази вечер?

Мур очевидно искаше да се завърти и да излезе като вихър от стаята. Голямото драматично напускане на героя от сцената на собствената му история.

Подутините и синините върху лицето на жена му бяха станали още по-отчетливи. Тя започваше да прилича на създание, което може би живее под моста във филм на ужасите. Едното ѝ око бе почти напълно затворено. Цицината на челото ѝ беше ужасна. Долната ѝ устна бе два пъти по-голяма от нормалния си размер. Шевовете бяха се опънали и раната отново започваше да кърви.

Дейвид Мур нямаше какво да ѝ предложи като утеха, освен едно окуражаващо докосване. Той не я попита за подробности от нападението, не направи коментар на предположението на Ковак, че може би е било опит за покушение над живота ѝ. Дори не я попита дали случайно не е била изнасилена.

— Бях на бизнес вечеря — отговори неохотно и намусено.

— Къде?

— В един нов ресторант близо до хотел „Маркуит“. Нарича се „Бъфало грил“.

— За колко часа беше резервацията ви?

— За седем и половина, но се срещнахме по-рано за по едно питие.

— Къде и кога стана това?

Мур погледна встрани.

— Защо просто не ви дам името на бизнес партньора, с когото имах среща? Вие така или иначе ще го поискате, нали?

Ковак го изглежда безразлично.

— Защо просто не отговорите на въпроса, който ви зададох?

— Господа — намеси се рязко и неочаквано съдия Мур, — не ми е добре. Бих искала да си легна. Чувствайте се свободни да продължите и без мен.

Тя се надигна от дивана, личеше, че е под пара. Съпругът най-накрая отиде да ѝ помогне, като я хвана за лакътя, за да я придържа.

— Ще ти помогна да се качиш горе.

Тя не му благодари.

Ковак ги наблюдаваше, опитвайки се да разчете езика на телата им. Съдията бе напрегната и накуцваше, но държеше гърба си изправен, доколкото можеше. Брадичката ѝ бе вирната и тя не се облегна на мъжа си, макар че сега той се опитваше да изглежда толкова загрижен, колкото му бе възможно.

Ковак с удоволствие би подслушал какво си говорят, докато се качваха по стълбите, но те говореха много тихо. Той използва възможността да се разходи из дневната, оглеждайки се за неща, които биха му подсказали кои са тези хора и какъв е животът им. Тук обаче имаше повече следи за декоратора, отколкото как живее семейство Мур.

Стаята изглежда принадлежеше повече на съпруга. Много скъпи електронни играчки — огромен плазмен телевизор на стената над камината, стерео оборудване, сателитна радиоантена. Няколко дипломи и грамоти за награди в рамки с името Мур.

Ковак откри, че липсват каквито и да е снимки и предмети, които да говорят за личностите, които живеят тук. Нямахме книга, отворена по средата, или плетка. Нямахме играчки или приказки, принадлежащи на принцеса Луси. Един скъп компютър с огромен плосък монитор стоеше по средата на безупречно подредено бюро. Библиотеката зад бюрото съдържаше книги за филмовата индустрия, биографии на хора, за които бе чувал, но повече за непознати. Много видеокасети.

— Трябвало е да я оставят в болницата — отбеляза Дейвид Мур, когато се върна.

— Тя не искаше да остане — отвърна Ковак, като взе една видеокасета от рафта и се престори, че чете надписа ѝ. — Искаше да се прибере вкъщи и да бъде със семейството си, с изключение на вас, разбира се.

— Какво, по дяволите, искате да...

— Знаеше, че ви няма — продължи невъзмутимо Ковак. — И не пожела да ви открием. Защо мислите, че не пожела?

— Не съм сигурен, че ѝ казах къде ще бъде вечерята — озъби му се Мур. — Ние сме заети хора. Подробностите понякога ни се губят.

— С какво сте толкова зает, господин Мур? Тези бизнес партньори, с които сте бил... Какъв по-точно е видът на бизнеса им?

— Аз съм режисьор на документални филми. Хората, с които бях, може да ми осигурят финансовата поддръжка за един филм, който искам да направя. Съпоставка между гангстерите от трийсетте години и съвременните банди.

— И защо не искахте да говорите за тези хора пред жена си? — попита Ковак, настъпвайки по-изкъсо съпруга на Кари Мур. — Защо тя не пожела да остане тук и да чуе остатъка от разговора ни?

Мур се опита да изглежда смутен.

— Не знам какво искате да кажете, детектив. Просто се опитвах да ви бъда от полза. Знаех, че ще поискате да узнаете имената им...

— Но не пожелахте да ми кажете къде се срещнахте с тях за аперитива?

— Не съм казал такова нещо.

— Аха.

Объркан, Мур въздъхна.

— Срещнахме се в лоби бара на хотел „Маркуит“. Нищо подозрително няма в това, нали?

Ковак сви рамене.

— Зависи. И кои бяха те?

— Едмънд Айвърс — отговори без колебание Мур. — Той е бизнесмен. Спечелил е богатството си от мултиплексни кинозалони и обича да дава рамо на индустрията, като подпомага талантиливи филмови творци.

— Като вас.

— Да.

— Трябва ли да съм чувал за вас? — откровено грубо попита Ковак.

Челюстта на Дейвид Мур се стегна.

— Ще се изненадам, ако сте чувал — отвърна той саркастично. — Не ми приличате на интелектуален тип.

Ковак развеселено вдигна вежди.

— Уха, я виж ти! По-кратко, шампионе, успокой топката. Не съм толкова тъп, колкото ти изглеждам. Не те съветвам да се заяждаш с мен, Дейв — рече той, усмихвайки се като крокодил. — Защото ще ти го върна тъпкано. Но все пак получаваш точки за проявената смелост. Та кой друг присъства на вашето малко соаре?

Мур се нацупи.

— Една колежка на господин Айвърс. Госпожица Бърд. Джини Бърд.

— Колежка? — Ковак вдигна вежди. — Да не би случайно да му е племенница?

— Не разбирам за какво говорите — отвърна нетърпеливо Мур.

— Не сте ли чувал за евфемизъм? — попита Ковак. — Е, тогава ще бъда по-директен: госпожица Бърд за работа ли е или за чукане?

Мур го изгледа.

— За кого, по дяволите, се мислите, та да ми говорите по този начин?

Ковак застана близо, почти до лицето му, и той отстъпи крачка назад.

— Аз съм ченге от отдел „Убийства“ и ми дойде до гуша от увъртанията ти, брато. Мисля, че не искаше да кажеш пред жена си, че единият от хората, с които си прекарал последните шест часа на най-дългата вечеря в историята, е била жена. И мисля, че причината за това е, че твоята жена не ти вярва и ти много добре го знаеш.

Мур вдишваше и издишваше тежко, беше бесен. Ковак предполагаше, че иска да го просне на земята веднага и на място, но не му стигаше нито смелост, нито мускули да го стори.

— Разговорът ни приключи, детектив — произнесе през зъби Мур. — Няма да позволя да бъда третиран като престъпник в собствения си дом. Напуснете веднага къщата ми. А на сутринта ще се обадя на хора, които ще направят живота ви доста неприятен.

Върху устните на Ковак се появи гадна усмивчица.

— Това заплаха ли е, господин Мур? — попита меко той. — Нима ме заплашвате? Нима познавате хора, които ще свършат подобен вид работа за вас? Защото това ще ви изстреля начело на моя списък от заподозрени.

— Съпругата ми е човек с връзки — отвърна Мур. — Свързана е с хора, които имат възможности да ви дръпнат юздите.

Ковак се изсмя като хищник, който с едната си лапа вече държи поредната си жертва.

— И вие смятате, че тя е готова да го направи за вас? Та това е смешно! Определих я като една от онези дами, които искат мъжът им да излезе пред тях и да се пребори.

— Напуснете къщата ми! — От омразата очите на Дейвид Мур сякаш хвърляха искри.

Ковак знаеше, че е прекрачил границата, но се забавляваше прекалено много, за да отстъпи. Той се облегна на фотьойла с размери на малък носорог и скръсти ръце.

— Знаете ли, вие не зададохте нито един въпрос какво се е случило на паркинга. Дали защото няма нужда да питате, понеже знаете, или защото не ви пука?

— Разбира се, че ми пука! — Дейвид потърка с ръце лицето си и погледна към тавана, докато се отдръпна от Ковак. — Кари ми каза, че е било обир. Наистина ли мислите, че някой се е опитал да... искам да кажа... да я нарани?

— Видях видеозаписа от гаража — отвърна Ковак. — Мисля, че този крадец щеше да я пребие до смърт, ако не бе успяла да се докопа до дистанционното за алармата на колата и да го задейства. Преди да я доведе от болницата у вас неизвестен човек се е обадил един път, а преди малко и на мобилния ѝ телефон. „Идвам за теб“ — казал мъжът.

— Господи! — едва произнесе Мур. — Не можете ли да проследите телефона? Не можете ли да го познаете на видеозаписа? Изчистете картината, увеличете образа, извадете лицето му на преден план...

— Видях номера. Задънена улица. Колкото до възможността от един лош филм магически да се направи добър... Това става само в Холивуд. Те не пишат за истински престъпления, господин Мур. И нямат бюджета на полицейските отдели. Момчето от съседната врата вероятно има по-сложна и по-качествена апаратура от Бюрото за разследвания. Ще направим всичко, което можем, за да заковем този престъпник, но жена ви е в сериозна опасност — продължи Ковак. — Моята работа отчасти включва да се уверя, че нищо лошо не ѝ се е случило, а аз приемам работата си много сериозно, господин Мур. За мен жертвата е на първо място. Тя е моят първи приоритет. Ако изглеждам малко повече загрижен и по-агресивен, това е причината. Докато аз се занимавам с този случай, никой друг няма да заеме по-предно място от съдията. Нито вие, нито шефът на полицията, нито папата, нито дори всемогъщият бог. Така работя аз. Ще имате двадесет и четири часово наблюдение над къщата. Техниците вече са тук, за да поставят подслушвателни устройства на телефоните ви, така че да

прихванем и проследим източника и да записваме всички входящи и изходящи разговори.

Мур се отпусна тежко на голяма кожена отоманка, подпря лакти на коленете и отпусна глава на ръцете си.

— Не мога да повярвам, че това се случва с мен.

— Днес съпругата ви взе много непопулярно решение относно случая Карл Дал — рече Ковак. — Чухте ли за него?

— Да, разбира се.

Но изглежда за него не е било достатъчно важно, че да отложи бизнес вечерята си, за да бъде с жена си и да я подкрепя.

— Това е случай, зареден с много емоции, господин Мур. Хората имат сериозно и силно мнение по въпроса, което в повечето случаи се свежда до убеждението, че Карл Дал трябва да гори в ада, да бъде сварен в катрана, обесен пред Правителствения център на площада като пинята^[1], така че всеки гражданин на щата да може да мине и да го посече с брадва. Вашата съпруга взе решение в негова полза и тази вечер кучият син избяга от затвора. Сега един троен убиец се разхожда на свобода, а хората са готови да обвинят съдия Мур за това, въпреки че тя няма нищо общо.

— Той е избягал? — попита разтревожено Мур. — Мислите ли, че е бил той?

— Не — отговори Ковак. — Но мисля, че всички в Градовете близнаци вярват, че вашата жена е светицата, закриляща Карл Дал. В това число и самият той.

Адреналинът видимо спадна. Ковак въздъхна и се отдръпна от стола. После извади визитна картичка и я остави на отоманката близо до бедрото на Дейвид Мур.

— Сега си тръгвам.

Вече беше готов.

Когато излезе навън в нощта, той поклати глава сам на себе си. За мъжете животът не бе нищо повече от едно голямо шибано състезание. Направо си бе истинско чудо, че жените не бяха превзели света, докато нещастните мъже бяха заети с опитите си да докажат кой има по-голяма патка.

Ковак вдигна ръка към униформените полицаи в патрулната кола на улицата и влезе в своята кола. Погледна към къщата на съдия Мур,

към горните стаи, където светлината гореше в прозорците, и се зачуди как щеше да премине остатъкът от нощта за Кари и Дейвид Мур.

---

[1] Звезда от папиемаше, която се пълни с бонбони, сладки и малки играчки. Окачва се на въже и децата я удрят с пръчка и с вързани очи, докато се скъса. — Б.пр. ↑

14.

Откакто влезе в дома на семейство Хас в онази съдбоносна августовска вечер преди повече от година, Стан Демпси не спеше повече от час с редки изключения. Когато успяваше да го събори, сънят му бе пълен с кошмарни образи и чувства, които бяха толкова силни, че той нямаше нито представа, нито идея как да се справи с тях.

Стан беше обикновен човек. През целия си живот е бил спокоен и тих до такава степен, че дори децата в училище смятаха, че е увреден по някакъв начин. Нямаше и никога не бе имал приятел по начина, по който другите хора имат. Приятели, които даго ударят по рамото, с които да си пие питието или да гледа спорт. Тези неща не представляваха интерес за него.

Искаше да стане детектив в полицията като Джо Фрайдей от „Драгнет“^[1] още от най-ранно детство. Беше жаден читател на детективски истории и играеше главната роля в много от своите момчешки сънища и мечти. Той винаги бе добрият.

Служи в армията и изкара две години в колежа. Когато най-накрая влезе в полицейската академия, работеше по-упорито от всички в курса. Денят на дипломирането му бе най-прекрасният и изпълнен с гордост ден в живота му. Денят, в който стана детектив, беше върхът. Единствената му мечта се бе сбъднала.

И сега неговата мечта бе развалена и вкисната от този напоен с кръв кошмар, в който се бе превърнал животът му. Кошмар, който разби духа му, вътрешното му аз, чувството му за ред в света. Той имаше усещане сякаш някаква огромна желязна наковалня бе паднала от небето върху него и го бе смазала, а чувствата, които винаги бе таил внимателно дълбоко в себе си, сега бяха изскочили от кутията и се опитваха да излязат през очите, ушите, устата и дори от върховете на пръстите му.

Началниците в отдела се тревожеха, че може да е получил нервно разстройство. Всъщност те наистина биха се ужасили, ако случайно успеяха да разберат какви неща минаваха през ума му — мисли за

възмездие, отплата, справедливо наказание, брутално отмъщение, застигащо всеки, който според него стоеше от неправилната, от грешната страна на онова, което Стан Демпси смяташе за правилно. Колкото повече нетърпението му растеше с приближаването на процеса, толкова по-малко той се чувстваше способен да контролира тези мисли и чувствата, които ги съпътстваха.

Новината, че Карл Дал е избягал от затвора, научи в десет часа в петък вечерта по телевизията. Стан почти не можеше да си спомни следващите няколко часа. Беше изпаднал в ярост. Налягането в мозъка му бе толкова високо, та си помисли, че главата му ще експлодира, че ще бъде намерен на пода във всекидневната и всички ще решат, че се е самоубил.

Обръщаше мебелите. Блъскаше с ритник стената и направи дупка в нея. Отиде в килера и извади всички оръжия, което притежаваше. Изпразни служебния си пистолет в дивана. Това, че никой от съседите му не се обади в полицията, бе доказателство как се бе променил кварталът, в който живееше.

Между фазите на буйстване Стан изпаднаше в откъслечни пристъпи на сън и заспиваше на мястото, където се намираше в момента — на пода в дневната, на масата в трапезарията, — само за да се събуди след малко и да открие, че яростта не го е напуснала.

Карл Дал бе свободен и се разхождаше в града, а той не можеше да направи нищо. По дяволите! Никой дори не беше си направил труда да му се обади и да му съобщи новината. Всяко ченге в града сигурно бе излязло на улиците да гони Дал. Всички, освен него. Началството го бе вързало да стои на бюрото. Все едно беше вързан с вериги.

Стан ходеше безцелно из малкото си жилище, дишаше тежко, а налягането в главата му отново се покачи. Нощта се бе изнизала. Бе настъпило утрото на събота.

Той погледна телевизора на кухненския плот. Канал 11 прекъсна обичайното си сутрешно шоу за рибари, за да освети местния интерес към бягството на Карл Дал и побоя над съдия Мур.

Един репортер стоеше на улицата пред щатския затвор и обясняваше как бе започнал бунтът и как някакъв затворник нападнал Дал. Тогава се разrazil истински ад. Повикали линейки. Ситуацията била критична. Състоянието на някои от затворниците било такова, че процедурата била съкратена и в суматохата никой не закопчал

изпадналия в безсъзнание Карл Дал за носилката, когато го карали към болницата.

„Гъпаци! Да ви го начукам!“ — мислеше си Стан. Най-важната перла в короната на неговата кариера бе разбита от глупост и безгрижие. Злото бе пуснато на свобода. Злото се движеше на воля в обществото. Добрите хора и техните деца бяха уязвими и щяха да страдат от него.

Стан извади кутия със зърнена закуска от бюфета и я сложи на плота, изпълнявайки автоматично движенията по приготвянето на закуската, просто за да прави нещо нормално, да изразходи някаква енергия, с която да отвори клапата за налягането, макар и съвсем малко.

Репортерите се бяха преместили от затвора и сега показваха полицейски коли, които се промъкваха бавно по тъмните улици, сетне снимка на Правителствения център, после на паркинга в съседство с него и снимка на съдия Мур.

Тя носеше съдийска тога и на лицето ѝ имаше сериозно изражение, което ѝ придаваше вид на надменна и резервирана. Очите ѝ имаха цвета на зимно небе — студено, пронизително сиво-синьо. Стан знаеше, че тя използва този поглед, за да накара човек да почувства, че не е нищо друго и нищо повече от хлебарка в краката ѝ.

Един репортер предаваше на живо от рампата на паркинга за нападението над съдия Мур. Сцената все още бе оградена с жълти ленти и множество маркери върху бетона показваха къде са били открити, събрани и занесени за изследване възможните доказателства.

Съдия Мур, след като бе обявила решението си относно предишните провинения на Карл Дал, бе влязла в паркинга, минавайки по въздушната връзка. Нападателят бе излязъл от сянката и я бе атакувал отзад. Той я бе съборил на земята и я бе удрял, удрял, удрял...

Стан почувства как го обзема не само ярост, но и възбуда. Част от съзнанието му, без сам да го иска, се изпълни с мисълта, че си е получила заслуженото. Трябваше някой да набие малко мозък в главата ѝ. Тя трябваше да научи какво е да си жертва, да се чувстваш безпомощен, да бъдеш уплашен и ужасен.

Стан не бе насилствен тип, но се промени след убийствата в семейство Хас. Чувстваше задоволство, че Кари Мур е била пребита. Побоят над нея бе израз на гнева и недоволството, които изпитваше

към нея. А те се удвояваха, защото тя го караше да изпитва тези чувства, което бе в разрез с природата му, с характера, с поведението, които бе имал през целия си живот.

Тези и подобни мисли бушуваха в главата му, докато се опитваше да отвори кутията. Не успяваше да пхне дебелия си пръст под края на капака. Нямаше нокти, с които да се закачи.

Почувства, че главата му започва да пулсира. Започна да чува тупкане в ушите си, един нарастващ грохот, сякаш зад скалпа му се пенеше море. Можеше да усети как налягането расте.

Телевизията показваше къщата на съдия Мур до езерото с островите. Една тухлена крепост за принцесата, която да си живее в безопасност зад портата и стените, на сигурно място, обезопасено със системи и аларми. Тя вероятно вярваше, че хора като Карл Дал няма да могат да стигнат до нея.

Капакът на кутията не се отваряше. Стан зачовърка с пръсти, заблъска я, хвърли я ядосано на пода. Когато се наведе да я вдигне, от налягането главата му почти щеше да експлодира.

Той остави кутията на плота, грабна нож и започна да я пронизва многократно, а гневът му вреше и кипеше и буквално преливаше отвъд границите на контрола.

Пробождаше кутията отново и отново с такава сила, че върхът на ножа се забиваше в стария линолеум, с който бе покрит плотът. Чувстваше, че от гърлото му излиза някакъв звук — това бе нисък животински рев и идваше от едно място, което бе така дълбоко и първобитно, че той не знаеше начин, по който да го достигне.

Овесените ядки се разхвърчаха на всички страни. Стан блъсна кутията с мляко и то се разплиска. Ножът се заби здраво в плота и той се поряза, докато се опитваше да го издърпа. Грабна купата със захар и я запокити, тя се разби и захарта се разпиля навсякъде.

Всичко това бе станало заради Кари Мур.

Всичко бе заради небрежните пазачи в затвора.

Всичко бе заради Карл Дал.

Животът му бе излязъл извън контрол и всичко бе станало заради хора, които не ги бе грижа за нищо и не се интересуваха от него — все едно че бе мръсно петно на пода. Животът му не значеше нищо. Всичкото добро и хубаво, което бе сторил през годините, не означаваше нищо.

Като хвана главата си с ръце, а сълзите потекоха по лицето му, Стан Демпси се свлече на пода в кухнята. Гърбът му бе подпрян на шкафовете, а устата му бе отворена като че ли ще закрепци. Но от него не излезе никакъв звук, пък и нямаше кой да го чуе, ако това беше станало.

Цялата нощ Карл се унасяше в лека котешка дрямка до мъртвия бездомник и се размърдваше при всеки звук, който дочуваше от алеята. Събуждаше се и сядаше за малко, докато се ослушваше. Прекара времето, като разсеяно режеше дълги кичури сплъстена коса от главата на просяка, използвайки ножа за стек, който бе намерил в количката му.

Полицейската кола не се върна и никой не дойде да потърси неговия мъртъв приятел под стълбите зад мебелния магазин.

С тъмнината бе паднала и анонимността. Сега се задаваше новият ден, а заедно с него го обхващаше острото напрежение при мисълта, че трябва да излезе навън. Но хората щяха да го гледат, без да го виждат. Нямаше да видят кой е, щяха да пропуснат да го забележат. В края на краищата те имаха много по-важна работа — по улиците на града им се разхождаше на свобода един троен убиец.

Карл чувстваше, че трябва да се размърда, да се премести, да се отдалечи, да увеличи разстоянието между себе си и болницата, както и между себе си и трупа под стълбите.

Първото нещо, което трябваше да направи, бе да се успокои, сетне да намери нещо за пиене. Гърлото го болеше ужасно от душенето на Змията. Чувстваше, че цялото е подуто. Не усещаше гласа си, при преглъщане го болеше. А най-страшната болка чувстваше вътре в разбития си череп.

Той изпълзя бавно изпод стълбите на ръце и колене и се опита да се изправи. Един ръждясал стар микробус с избеляла синя боя бе паркиран до малка товарна платформа точно зад мебелния магазин. Изглежда бе оставен тук да умре. Едната му гума бе спукана и лежеше разпльокана на асфалта. Радиоантената бе направена от закачалка от метална тел.

Карл отиде до него и обърна страничното огледало, за да може да се види. Бялото на очите му бе кървясало. Кръвоносните съдове

сигурно се бяха спугали, докато се бе борил да си поеме въздух по време на атаката. Лицето му бе цялото подуто и в синини, устните му бяха покрити със засъхнала кръв. Той въобще не можа да се познае, а това бе много добре за човек в неговото положение.

Набута кичурите коса, която бе отрязал от главата на мъртвеца, под вълнената шапка, като остави краищата им да висят на челото и покрай лицето, което му придаде още по-неприятен вид.

Като забута количката на бездомника, Карл тръгна по алеята, проверявайки по пътя си кофите за боклук. Някой работник бе оставил половин бутилка бира, докато си бе почивал на щайгата за зеленчуци зад закусвалнята. Карл я взе и се самообслужи, после се покатери върху контейнера, в който се бе крил, и изрови един кокал от свинска пържола с малко месо по него и парче черен дроб, което бе изсъхнало като кожа за обувки. Заби зъбите си в студеното мазно месо на пържолата и в този миг чу:

— Хей! Махай се от моя боклук!

Един мършав мъж в мръсна престилка и още по-мръсна бяла долна риза се появи от задната врата на ресторанта. Той носеше нечиста бяла плетена шапка и имаше много сини татуировки в горната част на ръцете си, чиито мускули бяха като въжета.

— Махай се, стара въшлива главо! Измитай се оттам!

Карл хвърли кокала към него, обърна се и си тръгна, количката му тракаше по неравния паваж на алеята. В края той зави зад ъгъла, отиде пред блока, паркира количката така, че да може да я вижда, и влезе в закусвалнята през предната врата.

Едра жена с черна като катран коса, навита на кок, и лице като лист тютюн излезе зад тезгяха със свирепо изражение и мокър парцал в едната ръка.

— Хей, ти! Вън! — извика тя. Имаше акцент, за който Карл реши, че може би е гръцки.

Той извади двайсетачка от джоба на палтото си и ѝ я показа. За пръв път след нападението, когато Змията се опита да го удуши, се опита да говори. Гласът му беше глух, дрезгав и стържеше като пила. Болеше го.

— Имам пари — рече той. — Искам само чаша кафе, мадам, и може би малко яйца. Имам пари. Моля ви.

Жената спря на около десетина стъпки от него и го изгледа.

— Аз съм един нещастен човек, мадам — продължи Карл. — Няма да направя нищо лошо. Може да вземете цялата двайсетачка. Просто искам солидна храна. Не ми се случва често да мога да си позволя да ям истинска храна, без преди това някой да я е изхвърлил.

Жената все още го гледаше, ръцете ѝ бяха скръстени под обилно пълната пазва.

— Не можеш да ядеш тук. Ще изплашиш клиентите ми.

В заведението нямаше нито един човек.

— Моля ви, мадам. Просто една чаша кафе. Бисквита. Нещо за ядене...

Жената остана неподвижна, но фактът, че спря да вика по него, му се стори добър знак.

— Бъдете така добра, мадам — продължи тихо той. — Бог обича онези, които помагат на бедните и изпадналите в беда. Той ще ви възнагради.

Сервитьорката изсумтя, завъртя се на ортопедичните си обувки и изчезна.

Карл се зачуди дали не отиде в кухнята да каже на тумбестия си мъж да дойде и да го изрита навън. Докато очакваше да открие какво ще стане, загледа новините по телевизора, който бе закачен на стената над тезгяха на закусвалнята.

Самият той беше новините. Неговото бягство, търсенето, предупреждение до гражданите да не го доближават, а веднага да се обадят на полицията, ако сметнат, че са го забелязали. Я виж колко съм важен, по-голям от живота, помисли си Карл и се почувства доволен от себе си. Не му се бе случвало често да бъде толкова важен.

Репортерите преминаха към следващата история, която се оказа за съдия Кари Мур. Миналата нощ тя била нападната на паркинга, на който държала колата си, и закарана в окръжната болница. Карл се зачуди дали е била там по същото време като него. Това можеше да означава нещо. Помисли си, че жената, която го бе защитила същия този ден, е била в същото спешно отделение и може би заради него.

В затвора много се говореше за нея. Повечето от приказките бяха гадни, груби и похотливи, защото тя бе красива жена, а мъжете в затвора обикновено мислеха — освен как да излязат оттам — главно за секс. Фактът, че беше съдия, ги разпалваше и възбуждаше още повече. Да притежаваш една жена, която има положение и власт, и да я

обладает, бе силно еротична фантазия. Карл почувства, че се възбужда, докато гледаше филма за съдия Мур, която даваше някаква пресконференция.

Очите ѝ бяха големи и не мигваха, изражението ѝ бе много сериозно. Устата ѝ бе мократа мечта на всеки мъж — горната ѝ устна бе перфектно извита като лъка на Купидон, а долната бе по-пълна и леко обърната навън, сякаш бе на ръба да се нацупи. Шията ѝ бе гладка, бледа и елегантна.

Карл не познаваше друга жена като нея, във всеки един смисъл на думата. Тя беше ангел. Тя беше неговият ангел.

Телевизорът показва снимка на къщата ѝ. Снимка на живо, казваше текстът, който течеше в долния край на екрана. Беше красива тухлена къща с подреден двор и черна желязна ограда. Не имение, но от вида къщи, в които би живяла една дама.

Репортерът съобщаваше, че хората в това предградие никога не са ставали жертви на престъпление. Но ето че престъплението бе посетило един от тях. Сега един от тях бе платил цената, защото бе действал в полза на убиец.

Живее близо до езерото с островите. Предаде Кенди Крос, новините на Канал 3.

Езерото Айлс...

Какво хубаво име... как добре звучи...

Голямата гъркиня прекоси стаята с празни маси, все още намусена, но с картонена кутия с храна и чаша. Сложи ги на масата и отстъпи назад преди въшките на Карл да успеят да скочат върху нея.

— Ето — каза тя. — Но не можеш да ядеш тук. Ще уплашиш клиентите ми. Върви си!

— Бог да ви благослови, мадам — прошепна Карл и подаде на жената двайсетачката.

Тя сгъна банкнотата и я пхна в цепката между гърдите си.

Не му върна ресто.

---

[1] Телевизионен сериал 1967–1970 г. — Б.пр. ↑

15.

Ковак се събуди от думкане. Часовникът показваше 7:32 сутринта. Денят беше събота.

Той се изтърколи от леглото гол както го е майка родила и отиде да погледне през прозореца. На покрива на съседната къща неговият съсед идиот бе развъртял чука. Звукът вибрираше в неподвижния утринен въздух и отекваше като изстрели.

Ковак отвори стария двукрилен прозорец и извика: — Хей! Елмър Фъд! Какво правиш, по дяволите?

Съседът погледна надолу към него с вдигнат чук сякаш се канеше да го запрати надалеч. Мъжът бе на седемдесет години и отгоре, с малки свински очички и повече коса в ушите, отколкото на главата. Не че главата му можеше да се види. Той носеше любимата си шапка на червени шотландски карета с връзки, завързани на върха на главата. Краищата на връзките стърчаха като антени.

— Правя пилон за коледните лампички! — извика в отговор.

— В седем и половина сутринта? Да ти го начукам!

Старецът се ухили широко.

— Много мръсна уста имаш!

— Дори не съм загреял още — отвърна Ковак. — Ти в ред ли си? Да не си изгубил проклетия си мозък от шибаната си глава? Каква Коледа? Дори Хелюин не е дошъл още!

— Гледай си работата! — викаше старият човек. — В „Земеделски алманах“ пише, че вече е ранна зима. По Хелюин може да има виелици.

— А може ли да те застрелям на този покрив, ако не спреш да удряш с чука?

Съседът направи гримаса.

— Аз съм в правата си. Правилникът за реда гласи, че мога да вдигам шум след седем и половина.

И дядката постави пирон и го заби в покрива. Всяка година се повтаряше едно и също нещо — най-ужасяващата коледна украса

препълваше двора на стареца, кукуригаше от покрива му, висеше от стрехите, светеше по дърветата. Санта Клаус носеше подаръци на бебето Исус. Ангел сияеше и изпускаше лъчи върху цяла армия шперплатови снежни човеци. Всичко това бе осветено с повече светлини, отколкото Таймс Скуеър. За осем седмици Ковак имаше чувството, че живее в съседство със слънцето.

— Някога чувал ли си за обикновена любезност и такт, гранясал стар глупак?

Старецът му се изплези.

Ковак се обърна и се помая.

И така започна денят. Душ. Пластир на порязаната буза. Кафе. Две понички, просто за спазване на традицията. Местните новини, в които се говореше само за бягството на Карл Дал и за врявата, която се бе надигнала по този повод в обществото. Нападението над Кари Мур бе на далечното второ място. Половината град вероятно смяташе, че тя си го заслужава. Сега, след като в новините съобщиха на всички домашния ѝ адрес, вероятно щеше да има постоянен поток от автомобили, които ще минават на ниска скорост покрай дома ѝ.

Или още по-лошо...

Ковак въздъхна, потърка с ръка лицето си и се опита да реши откъде да започне. Той или Лиска трябваше да говорят със секретарката на съдията. Да разберат дали е получила някой заплашителен имейл, писмо или обаждане. Трябваше да засекат телефонния номер от двете заплашителни обаждания с телефонните номера в дневника на съдията. Трябваше да получат разпечатка на всички освободени напоследък престъпници, които Кари Мур в качеството си на обвинител или съдия бе тикнала в затвора.

Трябваше да се срещнат с лейтенант Дос в центъра в девет часа, така че тя да им разкаже онова, което нейният шеф без съмнение вече бе изказал пред нея, и по-нагоре по хранителната верига чак до шефа, който вече бе прочел за бунта от доклада на кмета, който пък бе научил за него от главния прокурор на щата. На Ковак и Лиска щеше да бъде прочетена лекция за тежестта и сериозността на ситуацията, сякаш двамата бяха слабоумни идиоти, които сами не могат да проумеят това.

Господи как мразеше политиците и цялото политиканстване в системата! Винаги бе искал да строи в една редица всички маймуни с висши чинове, да прикани онези, които не са работили на улицата през

последното десетилетие, да отстъпят голяма крачка назад и да ги изхвърли в една голяма черна дупка.

И накрая, ако можеше да избегне тази среща, или поне да я отложи, докато случаят се реши, би го направил с огромно облекчение.

Трябваше да говори със Стан Демпси.

Човече, ти си отчаян.

Ковак не пропускаше случай да преследва някое лошо ченге. Кофти човекът си оставаше кофти независимо дали носеше значка или не. Той дори се бе опитал да работи за „Вътрешно разследване“ преди милион години. Работата не му харесваше, но я вършеше. Въпросът бе в това, че Стан Демпси не беше лошо ченге. Ковак чувстваше само жал към него.

Демпси беше от хората, които се блъскат през целия си живот, но главно извън обхвата на радара. Едно честно ченге, на което никой от началството не обръщаше внимание, докато не решиха, че има лабилна психика. Беше от хората, които нямат приятели, защото беше особен, тих и необщителен. Стан Демпси вероятно щеше да се чувства много по-добре и по-удобно, ако работеше в моргата, отколкото на улицата, но той бе ченге и това вероятно бе всичко, което някога бе искал да работи.

Ковак се съмняваше, че някой, с когото Демпси е бил партньор, го познаваше по-отблизо и знаеше повече за него. Но всички знаеха, че Демпси бе изтървал нервите си в стаята за разпити, когато за пръв път разпитваха Карл Дал за убийството на семейство Хал. Той бе избухнал в огромен гняв. Напълно бе изгубил контрол. Двама детективи едва го откъснали от Дал. С пяна на устата, с въртящи се подбелени очи, напълно полудял. Трябвало да бъде упоен.

Ковак се опита да си представи как Стан Демпси стои притаен в очакване на съдия Кари Мур на рампата на паркинга, сетне се втурва и скача отгоре ѝ, събаря я на земята и я блъска, рита и удря отново и отново.

Ти, скапана кучко! Проклета гадна пачавро!

Да, имаше ярост. В него имаше скрита ярост, затворена зад навъсено лице и безчувствено държание. Ковак грабна един молив и квитанция от „Пица Домино“ и надраска набързо една бележка — да провери дали част от видеозаписа може да се увеличи и да се види

нещо повече от оръжието на нападението. Ако беше полицейска палка... това нямаше да бъде никак добре.

Стан Демпси живееше на около километър и половина от Ковак. Къщата му бе малка, на един етаж и половина, със сиви дъсчени керемиди и бяла украса. Дворът бе покрит с окапали блуждаещи листа, които бяха довлечени през алеята от кленовото дърво на булеварда.

Ковак отиде до предната врата и позвъни на звънеца. Къщата беше тиха. Нямаше куче да лае, нито собственикът се виждаше някъде. Позвъни отново и изчака.

Къде би могъл да отиде Стан Демпси толкова рано в събота сутринта? В супермаркета за продукти. Според Ковак бе човек, който би живял само на дроб с лук... и евтини ресторанти... и всички онези видове храна, която нормалните хора няма да ядат. Език... волски опашки.

Стан все още не идваше да отвори. Ковак опита да натисне дръжката на вратата. Заключено.

Може да е излязъл на разходка. Може да е напуснал града за уикенда. В паметта му изплува някакъв бегъл стар спомен, че Демпси е рибар. Може би имаше барака на някое от десетте хиляди езера в Минесота.

Ковак слезе по предните стълби и отиде до прозореца, който гледаше към улицата. Завесите бяха пуснати. Не можеше да надникне вътре.

Той заобиколи къщата. На един прозорец, който може би бе на дневната, имаше дантелена завеса. Но прозорецът бе по-тесен от предния и доста по-нависоко, а Ковак не бе достатъчно висок да надникне вътре.

Заобиколи отзад. Един грил с въглища стоеше на мястото си близо до задната врата. Евтина бяла пластмасова градинска мебел бе разположена на бетонно патио. Един-единствен стол и малка масичка. Самотна картинка. Ковак взе стола и се върна обратно при прозореца с дантелената завеса.

Не знаеше какво да очаква. И не очакваше онова, което откри. Малка традиционна дневна, стените боядисани в бледозелено. Традиционният черешов бюфет. Традиционната маса за хранене от черешово дърво... върху която лежеше цял арсенал от оръжия. И една

видеокамера на триножник, насочена към един от столовете, издърпан от масата.

— По дяволите! — изруга през зъби Ковак и стомахът му се сви от лошо предчувствие.

— Мога ли да ви помогна?

Ковак погледна през рамо и видя една малка възрастна дама, облечена в домашна дреха на лилави цветя и чехли с форма на бели зайчета с меки розови ушички.

— Аз съм полицай, госпожо — каза той, като слезе от стола. Извади баджа си и идентификационната си карта от джоба на палтото и ѝ ги показа.

Тя им хвърли кос поглед.

— Господин Демпси също е полицай — рече. — Детектив.

— Да, мадам. Знам това.

— Аз съм съседка. Хилда Торенсън.

Той искаше да ѝ каже, че не е особено умна идея да приближава до непознат мъж, който може да е дошъл да обере къщата, но сега не бе подходящото време.

— Знаете ли дали господин Демпси си е вкъщи?

— О, не. Не бих могла да знам това. Защо? Случило ли се е нещо?

— Може би — отговори Ковак.

Умът му препускаше. Представяше си картината как Сам Демпси е налупал дулото на пистолета си и си е пръснал главата. Не искаше да го намери така. Беше се сблъсквал с няколко полицаи самоубийци през кариерата си. Не искаше да види още един мъртъв полицай и да си мисли: „Ето къде по благоволенията на Бог ще отида и аз.“ Не искаше да съобщава на още една съпруга, дете, приятелка, че техният любим е избрал да приключи живота си, защото емоционалната болка от него е била прекалено голяма.

Семейството никога не разбираше защо. Защо техният съпруг, съпруга, баща, приятелка, приятел не са дошли при тях, за да разтоварят тежестта? Да споделят болката, която ги мъчи? Защо тя или той не е отишъл при отчето, свещеника, кюрето, равина, имама или психиатъра за помощ? Те не разбираха — ченгетата чувстваха, че никой не може да ги разбере, освен друго ченге. И все пак, ченгетата не споделяха помежду си своите проблеми. Те не искаха да изглеждат

слаби пред своите колеги, не искаха да дават поводи на началниците си да ги наблюдават.

Ковак неочаквано почувства страшна вина, че не бе направил повече усилия да опознае Стан Демпси през годините. Може би ако го бе направил, човекът щеше да има два пластмасови стола в задния двор.

— Трябва да вляза вътре в къщата на господин Демпси — съобщи той на Хилда Торенсън. — Страхувам се, че може да му се е случило нещо.

Старата жена се огледа тревожно.

— Мили Боже!

Ковак отиде да провери дали задната врата не е отворена. Беше затворена. По дяволите! Беше прекалено стар да се прави на герой и да чупи врати с рамо.

— Аз имам ключ — съобщи съседката. — За спешни случаи. Почакайте тук. Ще ви го донеса.

Ковак я гледаше как върви малко по-бързо от пълзене на охлюв. Докато се върне, щеше да стане на осемдесет години. Точно в този момент Демпси може би седеше в тоалетната и се опитваше да събере кураж и да натисне спусъка.

Сигурно вече се бе почувствал напълно отчаян, вързан насилствено за бюрото, докато другите хора разследваха случая, който го бе докарал до този нервен срив. Сигурно бе много ядосан на съдия Мур и нейното решение, може би до такава степен, че да реши да действа срещу нея. А бягството на Карл Дал със сигурност го бе докарало до ръба.

Ковак не можеше да чака за ключа.

Той отиде при задната врата и блокира мрежестата врата. Сетне взе малка галванизирани саксийка и счупи едното от старите стъкла на вратата. Десет секунди по-късно вече бе в къщата и викаше името на Демпси.

Без дори да се огледа, Ковак тичаше из малката къща.

— Стан? Аз съм Сам Ковак. Къде си? — викаше той, като блъсна и отвори вратата на малката баня в края на коридора. Празно. Домашният кабинет на Демпси. И той празен. Качи се по стълбите, като вземаше по две стъпала едновременно и се подготвяше да чуе звука от изстрел.

— Стан? Къде си? Трябва да говорим.

Една спалня. Втора спалня. И двете празни.

Като си пое дълбоко дъх, Ковак сложи ръка върху дръжката на вратата. Това бе мястото, където обикновено го правеха, най-често банята, защото кървавата каша можеше най-лесно да се почисти.

Ковак отвори вратата.

Празно.

Поредното облекчение.

Той изтича надолу по стълбите и навън през задната врата, почти покосявайки по пътя си любопитната съседка.

Гаражът.

Въглероден двуокис. Но малкият пристроен гараж също беше празен.

Нямаше никакъв Стан Демпси. Нито кола.

По дяволите!

— Какво се е случило? — попита старата дама. — Ранен ли е господин Демпси?

— Той не е тук, госпожо — отвърна Ковак.

— Ами аз не знам къде може да е — оправда се тя, сякаш въобще не можеше да си представи, че Стан Демпси може да води някакъв личен живот.

Ковак потърка отзад врата си и въздъхна тежко.

— Госпожо, трябва да ви помоля да се приберете у вас. Полицията ще запечата това място.

Жената изглеждаше объркана и уплашена.

— О, божичко!

— Благодаря ви за помощта — рече Ковак.

Старата дама се обърна и тръгна. Докато вървеше, заешките ушички на чехлите ѝ се надигаха и падаха.

Децата бяха обесени на тавана в мазето на къщата на Хас. Имаше известна логика да си помисли, че Стан Демпси може да е избрал мазето и да се е обесил там.

Ковак отново влезе вътре и бутна вратата към мазето.

— Стан? Аз съм Сам Ковак. Слизам долу — предупреди той, вървейки бавно.

Облицовка с чворести чамови дъски, евтин зелен килим и пожълтял таван, покрит с акустични плочки, по който бе наслоен

многогодишен цигарен дим. Нямаше стени, които да разделят пространството. В единия ъгъл имаше място за пералня. В другия — нещо като склад за вещи. Останалото помещение Стан Демпси бе превърнал в собствен команден център.

Няколко дъски за бюлетини бяха покрити със снимки от сцената на убийството на Хас, имаше снимки и от аутопсията. Копия от доклади, копия от личните бележки на Демпси. Той бе залепил бяла амбалажна хартия на стената над дъските, на която бе нарисувал време линии: кой къде е бил и кога; кога са били открити телата; приблизителното време на смъртта, установено от медицинския екип. Кутии върху една стара маса за карти съдържаха копия от папките и файловете по случая.

Нищо от това не поразя Ковак като особено необикновено. Неговото собствено мазе беше пълно с документация по стари случаи и лични бележки. Повечето от детективите, които познаваше, също го правеха. Те ги пазеха по най-различни причини — суеверие, параноя, в случай че някое старо дело бъде възобновено, в случай че полицейският участък изгори до основи и оригиналите бъдат унищожени. Той също бе носил досиета и папки в дома си, така че да може да размишлява над тях в свободното си време.

Онова, което разтревожи Ковак в мазето на Стан Демпси, беше столът. Един-единствен стол с права облегалка стоеше точно в центъра пред дъската със снимките. Огромен червен пепелник стоеше на пода до него, пълен с пепел и угарки.

Ковак можеше да си представи как Демпси седи на този стол с часове, особено напоследък, втренчил поглед в клането. Образи, изплували направо от най-мрачните кошмари, които човек може да си представи. Бруталността — вкочанена и жестока, замръзнала в мига. Лицата на жертвите, бледи и втренчени. Умът не искаше да приеме идеята, че това са били реални хора, живи човешки същества, само часове преди да са направени снимките. Или че в часовете преди смъртта тези хора — тази майка и двете малки деца — са били обект на неописуемо мъчение, че са изпитали ужасяващ, шокиращ смъртен страх и вероятно са знаели, че ще умрат.

Ако човешкото съзнание позволише на тези реалности да проникнат в него, тогава ставаше много лесно да се чуят писъците, да се види истинският ужас в тези сега празни очи и лица. Ставаше

прекалено лесно да се видят събитията, които се развиват пред очите ти като най-кошмарния филм на ужасите.

Ако едно ченге позволише това да се случи, ако превърнеш един такъв случай в нещо много по-лично, ако позволише на логиката, на процедурата, на професионалната дистанция да бъде превзета и победена от емоциите и реакцията... оттук нататък пред него стоеше само пътят на лудостта.

Едно ужасно предчувствие лежеше като камък в корема на Ковак, докато се изкачваше по стълбите на мазето. Този път той видя и забеляза всичко, когато премина отново из къщата.

В кухнята цареше пълна бъркотия. Зърнената закуска бе разпиляна по плота и навсякъде по пода, сякаш кутията бе експлодирала. Стафидите бяха разхвърляни като мишини. Кутията с мляко бе обърната. Млякото се бе разляло на плота и капеше в единия му край.

Кутията с корнфлейкс изглежда многократно бе проведена с нож. По плота имаше същите следи — многобройни резки, като рани. Ножът не се виждаше, но имаше малко кръв.

„Стан Демпси е загубил разума си в тази стая“ — помисли си Ковак, като се огледа из царящия хаос. Малък телевизор на плота. Местните новини все още вървяха на екрана, но звукът бе изключен. Размазана снимка на Карл Дал и физическите му белези вървяха изписани на екрана.

Особено опасен.

Не правете опит да го доближите.

Обадете се веднага на 911.

Ковак отиде в трапезарията. Оттук можеше да види дневната стая, която също бе подложена на унищожение. Старият кафяв диван бе прострелян до смърт. Настолната лампа бе разбита. Малката масичка за кафе бе преобърната.

Какво бе станало тук, по дяволите?

Ковак за миг прецени възможността да е влизал крадец, но къщата бе плътно затворена. Не. Това бе вследствие гнева и яростта на самия Демпси. Следствие от онова, което се бе трупаало в този тих, кротък, саможив човек през месеците откакто бе повикан за разследване на тройно убийство през една буреносна, нощ през август миналата година.

Строените в боен ред оръжия на масата за хранене бяха впечатляващи. Пушки, ловни карабини, няколко пистолета, нещо, което приличаше на винтовка от Втората световна война. Ножове с различни дължини и остриета. Стара кожена торба, пълна с пясък или едри сачми. Търговците на коне са ги носели в онези далечни дни преди да влезе в сила Поправката Миранда^[1]. Едно плясване зад ухото с подобна торба мигновено е можело да гътне едър мъжага, ако е било направено правилно. Вече никой не ги използваше. Не и легално.

И спретнато подредени в редичка над оръжията — медали. Едно Пурпурно сърце^[2]. Една Бронзова звезда^[3]. Няколко похвали от полицейския департамент. Всички поставени на показ, сякаш Стан е очаквал хора да дойдат в къщата му. Това са били нещата, които той е искал да бъдат видени, и наградите, които са маркирали целия му живот на части — армията, войната, полицейския участък.

На бюфета зад масата стояха няколко снимки в рамки. Стан облечен в лош костюм от седемдесетте и прекалено широка вратовръзка. Права до него — мило изглеждаща жена с красива руса коса, обграждаща като истински шлем главата ѝ. Едно момиче, може би на пет или шест години, седеше пред тях и бе единственият усмихващ се човек с черна дупка вместо преден зъб.

Семейството. Ковак дори не знаеше, че Демпси някога е бил женен. Трудно бе да си го представи. В тази къща нямаше следи от жена. Нямаше дрехи в гардероба, нито женски принадлежности на нощното шкафче или тоалетката. Жената си бе отишла. Развод или смърт. Малкото момиченце бе пораснало и отдавна не живееше тук.

Накрая, с чувство на смъртна тежест в гърдите, Ковак погледна видеокамерата, поставена на триножника и насочена към празния самотен стол пред масата. Той отиде зад нея и включи записа.

На малкия екран се появи Стан Демпси, мина пред камерата и седна на стола. Когато започна да говори, нямаше никакви емоции. Съвсем делово. Той говореше за нещата, които бе свършил в живота си, как единственото, което искал някога, било да стане полицай. Детектив. Говореше колко много обичал работата си през всички изминали години. Говореше за няколко случая, по които бе работил и от които бе особено горд.

Зад него Ковак можеше да види през коридора в кухнята един буркан за бисквитки и курабийки с форма на прасенце, което седеше

на задните си части върху плота. Той погледна от видеоекрана през коридора в кухнята. Там наистина имаше такъв буркан, глупава вещ, напълно несъответстваща на притежателя ѝ. Едно просто, нормално нещо, което бе в пълен контраст с мрачния смразяващ тон, възпроизвеждан от видеото.

Всичко изглеждаше нереално. Демпси бе прекалено спокоен на видеоекрана. От онзи вид спокойствие, което обхваща хората, когато са взели трудно решение и се чувстват вече свободни и умиротворени. Той взе един нож и започна да гали острието му с любов, докато обясняваше какъв вид е и за какво се употребява.

Остави първия нож и взе друг, който бе широк, с блестящи и смъртоносни зъбци. Обясни как може да бъде използван за прерязване на гърлото на животно, как можело да бъде използван, за да се изкорми животно или да се свали кожата му.

Сетне взе нож за обезкостяване и обясни процеса на отделяне на костите и срязване на месото от тях. Работата изисквала много остър нож. Стан говореше как смазвал и заточвал остриетата на своите ножове лично и беше много горд от работата си.

Сега от масата липсваха ловджийският нож и ножът за обезкостяване, отбеляза Ковак.

На видеозаписа Демпси вдигна дълга двузъба вилица, от онези, които се продават с комплектите за барбекю.

„В зависимост от това как човек използва този инструмент — изрече с равен и монотонен глас — той може да бъде много ефективен.“

Исусе Христе...

Сетне Стан говори за оръжията си — първите две от колекцията му били на баща му, неговият собствен пистолет от Втората световна война и другият, който бил взел от един мъртъв германец.

После говори за убийството на семейство Хас, колко много и упорито бил работил по случая, за гнева си в стаята за разпити към мъжа, който бе измъчвал и убил една жена и две малки деца. Колко бил ядосан, когато лейтенантът не само го отстранил от случая, но и от работа, и го пратил на бюрото.

„... и сега съдията реши предишните провинения на Карл Дал да не бъдат представени като доказателства пред съда. Журито може да приеме това доказателство за наистина важно и значително. Нещо,

което подсказва за бъдещия убиец, което е изградило тройния убиец. Съдия Мур смята, че то било вредно и провокиращо. Е, нали всъщност в това се състои цялата идея? Не е ли това целта на занятието? — питаше Демпси. — Да не би да трябва да се преструваме, че Карл Дал е бил един обикновен бой скаут, преди да заколи и накълца Марлене Хас и двете дечица? Разбира се, че не е бил. Той е бил престъпник и перверзен тип, но съдебните заседатели няма да чуят и да разберат това.“

Демпси бавно поклати глава.

„Това не е правилно. Не е правилно съдията да отнема случая на обвинението. С решението си съдия Мур поставя Карл Дал една стъпка по-близо до оправдаването и трябва да се срамува от себе си.“

„Чух, че тя има малка дъщеричка. Чудя се колко различно ще се почувства, ако дъщеричката ѝ бъде изнасилена, содомизирана и обесена от тавана като заклана овца. Мисля, че тогава ще запее друга песен.“

Ковак почувства, че му става лошо.

Света Майко Богородице! Мили Боже!

„Разбира се, това сега няма значение — продължи Стан Демпси. — Карл Дал е на свобода и се разхожда необезпокояван на воля. Избягал. Измъкнал се. Не разбирам как може да стане това, но е станало. И аз имам да свърша нещо по този случай. Някой трябва да поеме отговорност. Това ще бъда аз. Аз ще го направя. Виновният трябва да си плати. Виновният трябва да бъде наказан.“

„Вината трябва да бъде заплатена...“

Екранът се превърна в снежинки.

Стан Демпси изчезна.

---

[1] При арестуване на заподозрян полицаят е длъжен да му прочете правата. Името идва от подсъдимия Ернесто Миранда, арестуван през 1963 г., когато не са били спазени тези изисквания и впоследствие той завежда дело „Миранда срещу щат Аризона“. — Б. пр. ↑

[2] Медал, който се дава от името на президента на САЩ за героизъм, на него е изобразен профилът на генерал Джордж Вашингтон. — Б.пр. ↑

[3] Персонално военно отличие, четвърто поред в йерархията, давано лично за смелост и героизъм от 1941 г. — Б.пр. ↑

16.

Когато се събуди в събота сутринта Кари се изненада, че въобще е спала. Лежеше, потопена в странния здрач между съзнанието и безсъзнанието, отхвърляйки остатъка от съня, все още населен с кошмари. Имаше чувството, че сякаш е под вода на лунна светлина и някаква невидима сила я поддържаше отдолу. Пред нея се носеха тъмни образи на насилие и тя се бореше да се освободи от тях, разчупвайки повърхността на съзнанието, стремейки се към въздух, само за да бъде издърпана обратно надолу след миг.

Дейвид не бе до нея в леглото. Бе казал, че ще остане в стаята за гости, така че да може да се разполага сама в леглото и никой да не ѝ пречи. Кари си помисли, че най-вероятно се е почувствал облекчен (също като нея), че няма да се наложи да споделя постелята с нея по чудесна извинителна причина. Дейвид не ставаше за бранител. На нея бе отредено да бъде силната ѝ самоуверената, така че не бе необходимо той да бъде такъв.

Бавно, внимателно, болезнено Кари успя някак си да седне с крака, висящи встрани на леглото. В мозъка ѝ шумеше леко замайване, но не бе толкова лошо, колкото очакваше. Следващата стъпка бе да се изправи и тя успя да го направи. И двете ѝ колена бяха здравата ожулени от приземяването върху бетона, след удара на нападателя в гърба ѝ. Тя се движеше като деветдесетгодишна баба, едва-едва се примъкваше към банята.

Лицето, което я посрещна в огледалото, я ужаси. Черни кръгове около очите, подутина колкото топка за тенис на челото, шевове, които пълзяха по устната ѝ като стоножка. Повечето възрастни щяха да се стреснат от вида ѝ. Идеята, че дъщеря ѝ ще я види, разстрои Кари още повече.

Луси бе само на пет години. Нямахше нужда да ѝ се казва нещо повече от това, че някой е блъснал мама на земята. Ако бе малко по-голяма, Кари щеше да се тревожи какво може да ѝ наговорят децата в училище, след като са чули коментарите на родителите си вкъщи. Но

на пет децата все още се интересуват главно от невинните неща, които съществуват в тяхната непосредствена орбита.

Едно всепоглъщащо и смазващо чувство за покровителство премина като вълна през нея и я превзе. Тя искаше да вземе Луси в прегръдката си и да я стиска до себе си, да я държи и да не позволи нищо лошо да се случи в живота ѝ. Нещата, които бе видяла сама през годините като прокурор, като съдия... Ужасните неща, които знаеше, че едно човешко същество може да причини на друго, без каквато и да е причина... Искаше да предпази дъщеря си от всичко това.

Кари си мислеше за двете осиновени деца, намерени обесени в мазето на Хас, и се чудеше дали майка им някога е изпитвала същото желание.

Движейки се съвсем бавно, тя се съблече, хвърли скъсаните панталони и разкъсаната блуза на пода, за да ги изхвърли по-късно. Пусна си топъл душ, но се мръщеше, когато водните капчици докосваха разранената кожа на коленете и кокалчетата на ръцете ѝ. Би могла да повика Анка да ѝ помогне, но бе прекалено срамежлива. Дейвид трябваше да е тук. Дори ако си мислеше, че тя не го иска, той трябваше да бъде тук и да предложи помощта си, симпатиите си и утехата си.

Кари се зачуди дали снощи Ковак е направил сцена на мъжа ѝ.

Той бе добро ченге, а добрите ченгета бързо разбираха хората и динамиката, която се развива между тях. От първия миг не бе харесал Дейвид, това ѝ бе съвършено ясно. Най-малкото обвиняваше съпруга ѝ, че е бил с друга жена, когато е трябвало да бъде с нея; Фактът, че това най-вероятно беше вярно, бе повече отколкото Кари можеше да понесе. А тя бе напълно убедена, че Ковак не бе пропуснал да го забележи.

Тя измъкна стар торбест сив анцуг и любимия си черен кашмирен пуловер, който бе пран и носен толкова пъти, че го чувстваше като детско одеяло, увито около тялото си.

Един бърз поглед през предния прозорец ѝ показва, че представителите на пресата не бяха изгубили интереса си към нея. Микробусите на местните телевизии бяха паркирани от другата страна на улицата, сателитни чинии и антени стояха в очакване.

Радиоколата, която Ковак бе обещал да остави пред къщата, приличаше на голямо куче пазач. Не за пръв път в кариерата си Кари

се нуждаеше от полицейска защита. Животът ѝ бе заплашван и преди, когато бе осъждала гангстери и убийци. Да се движиш рамо до рамо с престъпници и техните мазни адвокати не бе най-удачният начин за печелене на приятели.

Да седи в съда обаче бе различно. Един криминален процес винаги завършва с една страна, която е сърдита, нещастна, тъжна. Съдията се счита за приятел само на печелещия отбор.

Обръщайки се от прозореца, Кари неочаквано осъзна, че къщата е тиха. Нямахше ги гърмящите звуци от анимационните филми на Луси в събота сутрин. Не се чуваха звуци от хора, който закусват. Беше рано, но Анка бе ранобудна, а и Луси никога не се успиваше, дори и през уикендите.

Тя отвори вратата на спалнята и се заслуша. Не усети аромат на кафе, но беше толкова тихо, че можеше да чуе тиктакането на часовника долу. Вратата на спалнята на Луси бе отворена. Виждаше края на леглото ѝ, което вече бе оправено. Вратата на стаята на Анка бе затворена. Кари почука леко на нея, но никой не отговори.

Тя провери в гостната, очаквайки леглото да е разхвърляно. Дейвид никога в живота си не бе оправял легло, нито сам бе вземал риза или чорапи. Обикновено оставяше стаята във вид на претършувана от крадци. Но сега нямаше никаква следа да е бил в тази стая.

— Ехо? — извика тя по стълбите.

Къщата бе съвсем празна. Всички бяха излезли, просто я бяха изоставили, без да се обадят. Вероятно са предполагали, че иска да спи.

Макар че това бе логичното обяснение, Кари почувства притеснение и опасения. Остатъчните ефекти от нападението. Ирационален, необясним страх дори в безопасна среда. Чувството за опасност, чувството на страх, че хората, който обича, бяха в опасност и ще бъдат наранени. Страхът, че е сама и нападателят ѝ може да се върне.

„Идвам за теб, кучко...“

Споменът за този нисък преправен дрезгав глас бе като пръст, който премина по задната част на врата ѝ.

Кари отхвърли усещането и тръгна бавно и внимателно по стълбите към първия етаж.

В дневната намери някакви следи от присъствието на Дейвид. Беше прекарал нощта на диванчето. Едно златисто плюшено одеяло бе хвърлено и лежеше на пода. Тежка кристална водна чаша, в която слагаш изсушени цветчета от липа, седеше на масата, но не върху подноса, който защитаваше античната мебел, собственост на баща ѝ.

Кари вдигна чашата и потърка с пръст влажната утайка, останала на дъното. В чашата бе имало джин. Беше останал леко кисел, натрапчив мирис.

Тя беше битата и заплашената, а той беше пил.

Изтощена дори от малкото усилие, което направи Кари седна в кожения фотьойл зад бюрото на Дейвид. Тишината на стаята звънеше в ушите ѝ, а замайването се върна и се завъртя в главата ѝ като ято врабчета. Тя изчака да премине, фокусирайки се върху нещата, които лежах на бюрото — един плосък монитор на IBM, телефон, бележник.

През един от будните си моменти през нощта си бе помислила, че чува Дейвид да говори с някого. Сега споменът за това се върна и тя се учуди дали наистина се бе случило, или гласът му бе част от съня ѝ. С кого би могъл да говори мъжът ѝ в три през нощта? Нима Ковак бе останал до толкова късно? Тя обаче не си спомняше неговия глас, а само гласа на Дейвид.

Кари погледна по-отблизо бележника на бюрото. Когато говореше по телефона, Дейвид обикновено нервничеше. Най-горният лист беше чист, но върху него се виждаха някакви следи. Не можеше да различи думите. Обаче върху боклука в кожения контейнер за смет до бюрото му лежеше смачкано на топка парче хартия от същия вид.

Без никакво колебание и без да почувства дори намек за вина Кари посегна и взе бележката, като я разгъна с безпристрастност на прокурор, разглеждащ представеното му доказателство.

Повечето от драсканиците на Дейвид върху листа бяха тъмни геометрични форми, кутийки, триъгълници, квадрати. В центъра на листа бе изписано с цифри едно число, двадесет и пет хиляди долара, което бе подчертано с три дебели черти.

Може би бе намерил спонсор за проекта си.

Но ако бележката бе свързана с разговора, който бе дочула, то обаждането бе дошло по средата на нощта. В три сутринта не се

вършат никакви бизнес дела, освен ако Дейвид неочаквано не бе намерил спонсор от Китай.

Среднощните разговори с приглушен глас се провеждаха или между любовници, или между съдружници, чийто бизнес не може да се прави на светло през деня.

Двадесет и пет хиляди долара беше голяма сума. Двадесет и пет хиляди долара посред нощ бе плащане, рекет, откуп...

Кари сгъна бележката и я пхна в джоба на пуловера си, като отново се зачуди в какво, по дяволите, се бе забъркал мъжът ѝ.

Тя загледа телефона, обмисляйки стъпката, която трябваше да предприеме. Беше на крачка от решението да отвори вратата и да излезе на пътя, който най-вероятно щеше да я отведе до края на брака ѝ. Но тя вече бе приела, че с брака ѝ бе приключено. Нямаше смисъл да се чувства нервна или несигурна, да се колебае или да се страхува какво щеше да открие.

Като не си позволи да чувства каквото и да е — вина, тъга, или гняв, — тя вдигна слушалката и натисна бутона за номера на последния разговор. Беше непознатият номер. Човекът, който се бе обадил и бе търсил Марлене. Същият, който бе прошепнал в нейния мобилен телефон „Идвам за теб, кучко“.

Значи Дейвид бе звънял.

Тя натисна бутона за повторно набиране и изчака. От другата страна никой не отговаряше, сетне се включи запис и прозвуча работното време на „Пица Домино“.

Двадесет и пет хиляди долара не бяха за пица.

Дейвид не бе използвал този телефон за никакъв късен разговор. Ако е имало такъв, той трябва да е бил проведен по неговия мобилен телефон.

Кари отвори най-горното чекмедже от лявата страна. То бе пълно с неща, които използваха всеки ден — допълнителни бланки за чекове, пощенски марки, етикети за адреси, неща, които и двамата използваха. Тук държаха билетите за събитията, на които ходеха, кламери за хартия и сметките, които бяха платили. Никой не използваше това чекмедже за нещо лично.

Тя пхна пръсти в различните секции на чекмеджето. Билети за шоу върху лед. Усмихна се леко — само колкото ѝ позволяваха шевовете на устната. Последната страст на Луси беше фигурното

пързаяне. Тя очакваше с нетърпение да заведе дъщеря си на това представление.

Беше го очаквала... Шоуто бе само след два дни.

Кари се съмняваше, че някоя от раните и синините от побоя или общественото възмущение относно нейната позиция към предишните провинения на Карл Дал щяха да избледнеят дотогава.

Усмивката ѝ угасна. Не искаше да допуска Луси да бъде заплашена или разстроена заради начина, по който някакви непознати хора се отнасяха с майка ѝ. Това не бе честно към детето. Щеше да реши въпроса, като даде билета си на Анка и излизането на семейство Мур щеше да включва дъщерята, таткото и бавачката.

Като потисна разочарованието си, Кари продължи да рови методично, приближавайки към дъното на чекмеджето. Търсеше сметката за мобилния телефон на Дейвид. Провери сметките по всички фактури в чекмеджето, търсейки някоя на стойност двадесет и пет хиляди долара. Нямахше такава.

Обаче имаше една бележка, написана с почерка на Дейвид, която съдържаше списък на телефонни номера и съответните имена.

„Елитни първокласни момичета на мечтите.“

Кари вдигна телефона, набра последния номер и чу съобщение, произнесено с много сексапилен глас.

„Момичетата на мечтите ще превърнат вашите мечти в действителност. Оставете съобщение при сигнала и ние ще осъществим фантазиите ви веднага щом е възможно.“

В стомаха ѝ се надигна жлъчка. Догади ѝ се. Съпругът ѝ очевидно най-редовно използваше услугите на проститутки. Фактът, че споделяше леглото си с него, породил желание да отиде и да се изкъпе. Мисълта, че нямаше никаква представа колко дълго бе продължавало това или дали той я бе подложил на риск, я ядоса. Техният сексуален живот се бе свил почти до нулев още преди месеци, но от всичко, което Кари знаеше, Дейвид изглежда бе имал този навик доста преди това. Месеци, а може би и години.

„Не мога да повярвам“ — помисли си тя. Всичко бе ставало точно под носа ѝ, а тя не беше разбрала, нито видяла. Не беше се огледала. Истината бе, че напоследък не я интересуваше какво прави Дейвид. Не искаше да изпитва безпокойство, нито да се интересува. И той изглежда разчиташе точно на това. Защо иначе би оставил така

безгрижно този лист в чекмеджето, където тя можеше всеки миг да бръкне и да го намери?

Или може би бе искал да намери точно това — да го намери, да привлече вниманието ѝ, за да я нарани, или да я накара да предприеме действие, което той нямаше смелост да направи. Не му стискаше.

Кари направи копие от списъка и го прибави към вече растящата купчина от доказателства.

Тя завъртя бавно стола, така че да се обърне с лице към вградения шкаф, и отвори чекмеджето с папки. Дейвид бе организиран и подреден до педантичност. Тук имаше папки за всичко — банковото състояние, квитанции, платени сметки, попадащи в по-ниски категории: електричество, газ и др.

Работата по плащането на сметките и запазването на фактурите бе поета от Дейвид още в началото на техния брак. Той се бе заел с нея по свое желание и с чувството за собствената си важност. Наистина имаше по-остър ум за сметките от нея. Напоследък се оплакваше, че се бил чувствал като секретарка. Сякаш беше под достойнството му да напише чек, да залепи марка на плика или да натисне няколко клавиша, за да извърши електронно плащане. И все пак, когато Кари му предложи Анка да върши това за допълнително заплащане всяка седмица, Дейвид я обвини, че омаловажава ролята му в семейството.

Тогава тя се въздържа да не му отговори, че според нея ролята му в семейството бе станала главно орнаментална. Той беше само за украса.

Издърпа папката с платените телефонни сметки и разгледа последните фактури за мобилния телефон на съпруга си. Имаше много обаждания до номера, които не познаваше, не че бе очаквала да познава някой от тях. Дейвид имаше познати и сътрудници от собствения си свят и рядко споделяше този свят с нея. Имаше много повтарящи се обаждания до един и същ номер. Много. Може би петдесет или повече само в тази единствена сметка.

Тя вдигна телефона и го набра. Машината отговори със задъхан женски глас.

— Не мога да говоря сега. Заета съм. Остави ми съобщение. Чао.

Любовница, предположи Кари, но не почувства нищо, когато мисълта мина през главата ѝ. Нито ревност, нито болка. Сякаш бе открила изневерите на някой непознат.

Тя пусна телефонната сметка през факса, за да направи копие, върна оригинала обратно в папката, а самата папка — на мястото ѝ.

Със същата безпристрастност извади папката с извлечения от кредитната карта и квитанции от бизнес сметката на Дейвид, седна отново на стола и започна да ги преглежда.

Напълно законни разходи, както и много от свършено друго естество. Ресторантски сметки, сметки от барове. Седемдесет и пет долара за близката цветарница. Петдесет и три долара за същия цветар. Петдесет и пет долара пак там. Шестстотин долара за сертификат от бижутерията в Едина, на десет минути път. Най-вероятно за някакъв подарък. Четиристотин и трийсет долара в „Блумингдейл“. Четиристотин деветдесет и седем долара в хотел „Маркуит“. Квитанцията беше с вчерашна дата.

„... Къде бяхте тази вечер?“ — бе попитал Ковак.

— На бизнес вечеря.

— Къде?

— В един нов ресторант до хотел Маркуит...

Странно чувство на празнота се отвори като дупка в гърдите ѝ, сякаш някой разтвори ребрата ѝ. Докато бе лежала в болничното легло, Дейвид бе лежал в някакво хотелско легло с друга жена.

После изхвърли тази мисъл от главата си, копира извлеченията от кредитната му карта и прегледа осребрените чекове. Нямаше никакъв чек за двадесет и пет хиляди долара, но имаше ежемесечен чек до една фирма за недвижими имоти на стойност триста и петдесет долара, изплащани редовно през последните осем месеца. Наем?

Апартамент за любовницата? Неговото собствено тайно убежище за забавления с проститутки? Кучият му син! Негодник. Той нямаше никакви приходи от бизнеса си през последните четири години, но бе харчил хиляди долари на месец от техните — по-точно нейните — пари, за да има покрив над главата за незаконните си развлечения.

Кари извади папката с банкови извлечения, търсейки депозит или теглене на сума от двадесет и пет хиляди долара. Нямаше нищо отразено, но последното извлечение бе с почти едномесечна давност.

Беше събота. Не можеше да се обади в банката и да ги попита. Знаеше, че Дейвид извършва повечето от банковите им трансакции чрез компютър, но не знаеше достъпа до сметката.

Навън се чу шум от затваряне вратата на кола. Сърцето ѝ подскочи и сякаш се опита да излезе от гръдния кош. Ръцете ѝ трепереха, докато връщаше извлеченията от кредитната карта и банковите фактури обратно в папката и после в шкафа.

Стана прекалено бързо от стола и главата ѝ се замая. Не я интересуваше, че Дейвид може да я открие на бюрото. Страхуваше се, че може би щеше да уплаши дъщеря си, ако я видеше в този вид. Но когато дръпна леко завесата и погледна през предния прозорец, видя, че по страничната алея към къщата идваше Ковак.

Той приличаше на неоправено легло — гъстата му коса стърчеше, защото я бе сресал с пръсти, суровото му лице бе изпито, устата намръщена. Както повечето улични ченгета, които Кари познаваше, Сам Ковак никога не е бил застрашен да попадне на корицата на „Джентълменс Куотърли“^[1]. Той си купуваше евтини костюми, подстригваше косата си при евтин фризьор. Не беше от суетните и префърцунени мъже. Беше напълно безопасно да се обзаложи, че никога не би изхарчил четиристотин и тридесет долара в „Блумингдейл“ за себе си или за когото и да било. И тя знаеше, без да пита, че към политиците и началството в полицията, което стоеше над него, не изпитваше нищо друго, освен презрение.

Кари предположи, че най-вероятно не бе спал повече от нея. Може би дори и по-малко. Имаше случай, при това жертвата бе съдия. Властите, които управляваха града, щяха да се изсипят като порой върху полицейското управление. Не защото някой тях бе особено загрижен за нея лично, а заради вниманието на медиите и заради избирателите, на които трябваше да дадат отговори. Пред които трябваше да отговарят.

Той не изглеждаше изненадан да я види, когато тя отвори външната врата преди дори да е натиснал звънеца.

— Съдия...

— Здравейте, детектив. Предполагам, че не идвате за онова, което е останало от късната закуска.

Той премига, изненадан, че у нея все още има енергия за сарказъм.

— Нямам апетит — отговори в нейния стил. — Имате ли кафе?

— Да.

— Нуждая се от кафе. А вие?

— Чувствайте се като у дома си — отвърна сухо Кари, когато Ковак мина покрай нея и тръгна да търси кухнята.

— Къде е съпругът ви? — попита той, надзъртайки в бюфета. Намери големите купи при втория си опит. Кафето вече бе сварено. Половината чаши липсваха. Две от тях бяха оставени на сушилката с отворите надолу, за да се изцеждат. Дейвид и Анка. Сутрешният вестник бе оставен разтворен върху масата за закуска.

— Излязъл е.

Ковак я погледна. Кари имаше чувството, че може да вижда през дрехите ѝ, през външната ѝ обвивка, право в онази част от нея, където пазеше тайните си. Това чувство не беше приятно.

— Вие не харесвате Дейвид — рече тя, като приседна на един стол.

Ковак си сипа кафе.

— Не — отвърна грубо и откровено. — Не го харесвам. А вие?

— Той е мой съпруг.

Отново поглед, безизразният поглед на ченге. Вероятно тигрите гледат по същия начин, когато поглеждат плячката си в очите, преди да я разкъсат. Той седна до масата и остави една димяща купа с кафе пред нея.

— Не ми отговорихте на въпроса.

— Нямам причини, нито намерение да обсъждам брака си с вас.

— Вие не искате да имате причини за това.

Устата ѝ се дръпна в ъгълчето.

— Както така любезно отбелязахте снощи, има много хора, които ме мразят точно сега. Дейвид само се дразни от мен. И освен това има алиби.

Ковак не каза нищо, въпреки че Кари знаеше какво си мисли. Съпругът, който изневерява, си осигурява алиби и плаща на някой да свърши мръсната работа вместо него. Тя категорично би отхвърлила тази възможност, ако не бе едно нещо.

Двадесет и петте хиляди долара.

— Имате по-подходящи заподозрени, които да търсите — каза тя.

— Имам и други заподозрени.

Думите, които избра, не убягнаха от вниманието ѝ, но тя отказа да налага въдицата.

Кухненската маса бе разположена в една ниша до голям прозорец, който гледаше към задната градина, чиято поляна бе покрита с опадали есенни листа, а люлката на Луси стоеше като самотен паметник на детството. Една напълно нормална съботна сутрин с всички обикновени неща — седене, лениво размотаване, приказки, пиене на кафе.

— Той ви изневерява — каза Ковак.

Кари продължи да гледа през прозореца.

— Не ви разбирам. Вие сте силна, независима жена. Защо му позволявате да прави това?

Тя продължи да гледа навън.

— Нямате директно доказателство, че Дейвид ми изневерява... нали?

— Не се опитвайте да ме преметнете, съдия. Не съм глупак, нито пък вие.

Кари остана мълчалива доста дълго време. Накрая произнесе много тихо.

— Може би не съм чак толкова силна, колкото си мислите.

Беше ред на Ковак да потъне в мълчание. Тя можеше да почувства, че я гледа, и се чудеше какво ли мисли. Че си затваря очите и отрича очевидната истина? Че се самозаблуждава? Че е прекалено драматична, щом е останала с мъж, който не я уважава? Тя бе минала фазата на отричането. От друга страна се придържаше към Петата поправка^[2].

— Карл Дал все още ли е на свобода? — попита Кари.

— Да. Но няма нужда да се тревожите, че може да ви преследва — успокои я Ковак. — Той няма причини да ви нарани. Сега вие сте неговият нов и най-добър приятел.

Кари пусна покрай ушите си заяждането.

— Успяхте ли да подобрите образа във видеозаписа от паркинга?

— Все още не.

— Тогава защо сте тук, детектив? — попита тя, вдигайки вежди.
— Не че не се радвам на приятната ви компания.

Ковак въздъхна леко и погледна кафето си за миг.

— Стан Демпси — водещият разследването детектив...

— Знам кой е Стан Демпси. Какво за него?

— Тази сутрин отидох в дома му. Нали знаете, че след случая Хас не е съвсем добре. Искях да говоря с него за вчера. Той повече от всеки друг има мотив да ви нарече мръсна пачавра и да се опита да си го изкара на вас.

— Е?

— И него го нямаше — отговори Ковак. — Явно се е развилнял и потрошил къщата си. Прострелял дивана, обърнал масите, счупил съдовете. Все едно бяха вършали маймуни. Оставил видеокасата, на която се е записал как говори за случая Хас, за вашето решение. За това, че трябва той да вземе нещата в свои ръце и да направи така, че за вината да бъде заплатено.

— За вината — повтори Кари. — Тази на Карл Дал.

— И вашата.

— Заплашваше ли ме?

— Не с толкова много думи, но имам причина да вярвам, че може да представлява опасност за вас, както и за дъщеря ви.

Кари стреснато се изправи, пулсът ѝ се ускори.

— Моята дъщеря? Какво каза той за нея?

— Знае, че имате дъщеричка, и смята, че заради това трябва да проявявате повече симпатия към жертвите. Заради онова, което са изпитали и през което са минали — обясни Ковак, но не посмя да погледне в очите ѝ.

Кари удари силно по масата.

— Не се дръжте с мен като с дете, детектив! Не съм наивната мамичка на някой футболист! Какво каза Демпси за дъщеря ми?

Той най-накрая я погледна в очите.

— Питаше колко различно ще се чувствате и какво ще бъде отношението ви към Карл Дал, ако вашата дъщеричка бъде изнасилена, содомизирана и обесена от тавана като заклано агне.

През тялото ѝ мина мраз все едно остра ледена шушулка прониза гърба ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Образите от сцената на убийството на семейство Хас изплуваха като снимки в главата ѝ.

— О, мили Боже! — прошепна отчаяно Кари.

Страхът, който я тресеше допреди малко, се върна.

Луси я нямаше. Дейвид го нямаше. Анка също. Тя нямаше представа къде бяха или какво може да им се е случило. Живееше и би

умряла за детето си. Мисълта, че Луси може да е наранена, да е измъчвана...

Кари стана от масата и хукна през стаята към телефона. Замайана, болна, трепереща, тя се наведе над плота и набра мобилния телефон на Дейвид.

Чу един звън... после още един... и още един...

— Да те вземат дяволите, Дейвид! Отговори!

Ковак се изправи, но изглежда не знаеше какво да направи.

Кари прекъсна обаждането и опита отново. Но телефонът на Дейвид не отговаряше. Включи се гласовата поща и я уведоми, че пощата на абоната е пълна. Той не беше тук, така както не бе и предната вечер, когато тя бе в болницата, а той чукаше някаква курва в хотел „Маркуит“.

— По дяволите! — извика Кари и запрати слушалката към стената.

Сега вече плачеше с неудържими, задавящи ридания. Ярост, безпомощност и слабост преминаваха през нея като вълни, които се разбиваха — нападението, напрежението от делото, тежестта да бъде вечно сама във всичко, а сега и страхът, че детето ѝ е било изложено на опасност заради нея. Тя покри с ръце лицето си и се наведе, сякаш бе получила удар в стомаха.

Ковак докосна ръката ѝ.

— Трябва да се успокоите. Нищо не се е случило. Пуснахме търсене за колата на Демпси.

— Откъде знаете, че вече не е бил тук? — попита Кари.

— Полицаяте отвън не са го виждали.

— Няма и да го видят, ако е паркирал на улицата по-нагоре или зад ъгъла. Той може да е стоял и да е чакал. Може да е видял колата на Дейвид да напуска гаража. Може да ги е последвал — продължи тя. — Защо не ми се обадохте веднага, когато открихте, че Демпси е изчезнал?

— За да изпаднете в истерия половин час по-рано? Каква полза щеше да има? — отговори спокойно Ковак. — Моментално прецених обстановката в квартала. Няма нищо, което да направите по-различно от онова, което вече сме направили. Не исках да ви казвам всичко това по телефона.

Гневът на Кари сякаш се изля от нея. Тя нямаше сили да го задържи. Притеснението и страхът бяха удавили всичко останало.

— Искам дъщеря си — прошепна тя. — Трябва да я намеря. Трябва да намеря Дейвид. Защо не може да е тук поне веднъж, когато имам нужда от него?

Гласът ѝ се пречупи и тя се закашля в риданията си.

Ръката на Ковак я прегърна през раменете.

— Хайде — прошепна той. — Трябва да седнете. Ще намерим дъщеря ви.

— Не мога да повярвам, че това се случва — проплака Кари и за един миг се облегна на него, нуждаеше се да почувства солидна опора от някой по-силен. Подуши сапун с миризма на сандалово дърво. По палтото му имаше лек мирис на цигарен дим.

— Извинете — прошепна тя, избягвайки да срещне погледа му, като отстъпи от него. — Съжалявам.

— Не се безпокойте — отговори Ковак, како я подпря към масата. — Значи все пак сте човек. Ще запазя това откритие в тайна.

---

[1] Списание за мъжка мода. — Б.пр. ↑

[2] Петата поправка към Конституцията на САЩ предпазва свидетеля да не се обвини сам — като се позовава на нея, той може да откаже да даде показания. — Б.пр. ↑

17.

Карл знаеше, че в тази част на града, за която се бе запътил, не се мотаеха бездомници. Беше слънчева топъл есенен ден, достатъчно топъл да свали палтото на просяка и да го хвърли в контейнер зад една затворена печатница. Запази сплъстените отрязани кичури и плетената шапка, въпреки че главата го сърбеше жестоко от нещо и той не можеше да потисне чувството си на погнуса. Нямаше съмнение, че дрехите на бездомника бяха пълни с въшки.

Мечтаеше, направо копнееше до изнемогване да вземе горещ душ и да се избърсне. Въобразяваше си, че усеща как космите пробиват пътя си през кожата на гърдите й слабините му. От мисълта за това го полазиха тръпки.

Проверявайки външния си вид в затворената с решетки задна витрина на печатницата, Карл бе напълно удовлетворен. Панталоните на просяка му бяха широки и висяха, тъй като не беше едър мъж. Ако беше жена, щяха да го класифицират в категорията миньонче. Нямаше подходяща дума за мъж като него, поне той не знаеше.

Пъхна ръце в джобовете на панталоните и се прегърби в поза, приличаща на отпуснато С в профил. Това бе удачен образ — мързелив бездомник, който не бърза за никъде. Никой не би си помислил, че бяга от закона, ако се движеше със скоростта на костенурка.

В количката на просяка Карл бе намерил няколко чифта очила, някои от тях смачкани и счупени, други не. Той ги пробва, докато намери онези, които прикриваха кървясалите му очи и които биха привлекли вниманието на хората, така че да си спомнят.

Разгледа се отново във витрината и хареса онова, което видя. Но не бе напълно доволен. Не бе променил с нищо изражението на устата си или на челюстта си, а повечето хора гледаха точно там, когато виждаха някого за пръв път. Всеки в Минеаполис бе видял снимката му по новините или във вестника.

Имаше защитата на ранния час. Това беше полезно, но не достатъчно. Имаше контузии и синини от предишната нощ. Той

докосна устата си и извади моста от зъбите си. Сега на неговото място остана празна черна дупка в усмивката му. Това вече беше по-добре, но пак не бе доволен. Отново се разрови в боклуците в количката на просяка за нещо, което можеше да породи идея.

Бездомниците събират и пазят най-излишните неща на света. Този имаше истинска колекция от почти празни аерозолни опаковки — главно спрейове боя и спрейове за коса. За сплашване на евентуални нападатели, досети се Карл. Евтина защита. Имаше половин дузина единични обувки, които сигурно са били намерени на улицата. Имаше една торба за боклук, пълна с алуминиеви кутии и стъклени бутилки от бира и алкохол. Това вероятно бе източникът на парите, които Карл сега носеше в джоба си и бе залепил в гащите.

Имаше чук, който закрепил с връзки за обувки към глезена си под панталоните. Имаше клещи.

Карл ги вдигна и разгледа, в главата му се завъртяха идеи.

Той сложи пръста си в тях и стисна леко.

Като стоеше пред витрината на склада, издърпа тениската върху долната си устна. Сетне вдигна клещите и методично започна да стиска устната си, достатъчно силно, че да предизвика сълзи в очите си. От единия до другия край на устата си и обратно, той надупчи устната си с клещите.

Когато започна да губи съзнание от болка, спря и се погледна отново във витрината. Устната му вече бе подута, имаше следи от зъбите на клещите, но бе продупчил кожата си само на няколко места. Приличаше на афроамериканец с бяла кожа.

Беше доволен. Засега това щеше да свърши работа.

Прегърбен, с удебелена устна, изпъкваща върху лицето му, Карл изостави количката на просяка и се върна на улицата.

Денят беше разкошен. Небето имаше нюанс на електриково синьо, а въздухът бе топъл — е, приятно топло за място, в което есента се промъкваше.

Но по улиците имаше малко хора. В тази част на града в събота сутринта не се случваше нищо. Всичко бе затворено. Чиновниците не получаваха обаждания да отидат тук или там.

Липсата на хора обаче не спираше градските автобуси от движение. Карл седна на автобусната спирка, прегърби се и зачака. Някаква самотна душа преди него бе оставила разсеяно един вестник

на пейката. На първа страница имаше замазана негова снимка и снимка на съдия Кари Мур в нейната съдийска тога на съдийското място по време на някакъв процес.

Сърцето на Карл заби малко по-силно. Неговата снимка и снимката на неговия ангел една до друга, на една и съща страница. Майка му би казала, че това е поличба, знак. Карл не вярваше в поличбите, поне не до сега.

Кари Мур бе пребита от бой заради него, защото бе отсъдила и взела решение в негова полза. Той не можеше да си представи, че някой друг съдия би направил подобно нещо. Всеки човек в щата искаше смъртта му.

Тя беше смела жена. Карл почувства, че тази идея го възбужда. Една силна и страстна жена, която няма да се уплаши, нито да се отдръпне от него.

Градският автобус спря с дрънчене до тротоара, изпъшка и изсъска като старец... Карл сгъна вестника и стана, отправяйки се към своята героиня.

18.

Стан излезе от града със своя „Форд Таурус“ от 1996 година — притежаваше го откакто бе слязъл от монтажния конвейер в Детройт. Колата вървеше добре, пренасяше го от едно място до друго и това му стигаше. Никога не бе виждал причина да я продаде или смени. Не беше човек, на когото бяха необходими символите на общественото положение.

Сега, когато вече имаше план за действие, се нуждаеше от база. Щом някой от колегите му детективи идеше в къщата му, за да го разпита за нападението над съдия Мур — а те със сигурност щяха да идат, беше убеден в това, — щеше да намери видеокасетата и щяха да започнат издирването му.

За него бе важно, че я остави и че те ще я намерят. Беше важно всеки да разбере кой беше той и за какво се бореше, какво отстояваше и как се бе превърнал в човека, който бе сега. Какво означаваше този случай за него. Не можеше да разкаже за всепоглъщащото чувство на безпомощност, което го изпълваше, докато седеше зад бюрото, докато лежеше на дивана в офиса на психиатърката, втренчил поглед в стената, докато знаеше, че всичката власт Карл Дал да бъде отстранен или върнат обратно на улицата бе в ръцете на други хора. Хора, които не разбираха какво нещо е злото.

В добрите дни от живота си Стан бе запален рибар. За него езерото бе място, където да избяга от работата си и от мъчливото неодобрение на жена си. Той се наслаждаваше на самотата, на времето, прекарано сам със себе си, без шум, без гласове, без напрежението от необходимостта да контактува и да взаимодейства с други хора.

Земята на запад от Минеаполис и неговите предградия бе бластиста и осеяна с големи и малки езера, както и плетеница от гори, свързани с тесни криволичещи пътища. Езерото, където Стан ходеше за риба, бе прекалено малко, че да представлява интерес за екскурзиантите и летовниците с мощни скутери, и трудно можеше да

бъде намерено от случайни рибари. Беше ловил риба в него почти четиридесет и пет години.

Чичо му притежаваше малка барака на югозападния бряг на езерото. Нищо, с което да се похвали. Просто малка хижа от дъски и насмолена хартия с малка кухня и още по-малка баня с тенекиен душ. Имаше мизерно мазе и покрита веранда, на която човек можеше да седи през летните вечери, без да бъде обезпокояван от комарите. Имаше и голям навес, където Стан държеше своята малка рибарска лодка през зимата и където стоеше старият пикап шевролет на чичо му.

Това бе скривалището на Стан като момче. Чичо му бе вече възрастен и здравето му се влоши. Със сигурност щеше да завещае мястото на Стан.

Той спря в един провинциален магазин и купи продукти — храна, вода, цигари, тоалетна хартия. Касиерката бе дебело момиче с халка на носа и катраненочерна коса, нашарена с жълти ивици отпред. Тя въобще не погледна Стан. Гледаше право пред себе си, както правят повечето хора.

Езерото блестеше като синьо стъкло на слънце. Тръстиките бяха изсъхнали до цвят на златен алабастр. Далечният пристан бе осеян с белите точки на групички бели като хартия брези, чиито малко останали листа бяха яркожълти, сякаш златни. Горите зад тях бяха от кленове и дъбове и в момента грееха с ярката палитра на художник — червено, оранжево и бронзово. Доколкото Стан можеше да прецени това бе най-красивото място на земята.

Няколко огромни стари дървета в двора на чичо му пазеха тревата свежа и нежна. Хижата изглеждаше както винаги, с изключение на решетките на прозорците и вратата. Място като това — което се обитава рядко и главно през уикендите, беше прекрасна мишена за крадци и вандали. Местни хлапета, които нямат с какво друго да си убиват времето.

Стан отключи вратата и внесе продуктите вътре. Тук винаги миришеше леко на мухъл. Очевидно влагата проникваше през сухите стени и се настаняваше във възглавниците на стария диван, който служеше и за легло.

Той отиде до навеса, отключи големия катинар и отвори вратата. Вдигна капака на пикапа и закачи кабелите на акумулатора, за да се зареди, сетне продължи да пренася разни неща.

От багажника на своята кола вдигна две черни торби и ги внесе в хижата. Съдържаха инструменти и неща, които бе опаковал, без да знае дали ще има нужда от тях за работата, която бе намислил да свърши. Няколко пистолета. Няколко ножа. Белезници. Широка лепенка.

С част от съзнанието си Стан гледаше тези неща със спокойно и странно чувство за ужас. Но то не бе толкова силно, че да го накара да спре. Решението бе взето. Така че продължи да изпълнява методично работата си на автопилот, сякаш това бе нещо напълно естествено и рутинно — да се пригответи да вземе закона и правосъдието в свои ръце.

След като си направи няколко сандвича, той избра оръжия от средна категория, пригответи се и напусна хижата, като заключи зад себе си.

Акумулаторът на пикапа се бе заредил. Стан натовари багажа си отзад, под брезентовия навес, който покриваше каросерията на камиончето. Изкара колата от навеса, вкара на негово място своята кола, затвори отново голямата врата и я заключи с огромния катинар.

Нито едно място не е напълно защитено от взлом, но от дългия си опит като полицаи Стан знаеше, че престъпниците бяха мързеливи и предпочитаха колкото е възможно по-малко усилия. Различни пречки като катинари и решетки могат да накарат един крадец или вандал да се откаже и да потърси по-лесна плячка.

Той с почуда си помисли как ли щяха да се развият нещата, ако Марлене Хас бе заключила вратите в онзи съдбовен ден. Дали Карл Дал щеше да се откаже от намерението си, разколебан от нежелание да прави усилия или да рискува да бъде видян, че влиза насилствено в къщата?

Или бе толкова обсебен, толкова вживян в осъществяването на фантазиите си, че да не позволи на нещо толкова просто като някаква си ключалка да го отклони?

Стан вярваше в последното. Според него Карл Дал бе преживявал мръсните си мрачни фантазии в главата си толкова много пъти, че е бил готов на всичко, за да ги превърне в реалност.

Сега вече сам разбираше на какво прилича това чувство.

Защото се чувстваше по абсолютно същия начин.

19.

— Началството вдигна всички забрани и няма да се спре пред нищо. Имаме картбланш.

Лейтенант Хуанита Дос — шеф на отдел „Убийства“ — седеше, облежната на предната страна на бюрото си. Тя беше облечена като за пред камерите — прическа, грим, елегантен тъмносин костюм с подходящи аксесоари. Пресконференцията щеше да започне в кабинета на шефа след половин час.

Дос се бе изкачила нагоре по стълбицата на кариерата със светкавична скорост. Беше само на четиридесет и една. Лиска знаеше това, защото всеки път, когато името на Дос се появеше във вестниците, възрастта ѝ се споменаваше сякаш бе неразделна част от него. Лейтенант Хуанита Дос, 41.

Според теорията на Лиска по въпроса, висшето началство бе сметнало, че като постави на този пост Хуанита Дос, ще постигне троен ефект пред обществеността — хем черна, хем жена и при това от испанската общност. За тях нямаше никакво значение, че всъщност Хуанита въобще нямаше испански произход. Онова, за което шефът и всеки друг в неговата стратосфера се вълнуваха най-много, беше как изглеждат нещата в очите на другите.

Не че Дос не бе квалифицирана. Лиска дори смяташе, че тя бе най-добрият лейтенант, който бяха имали досега. А как се бе изкачила по стълбицата на успеха беше само допълнителен плюс за нея.

Лиска се измъкна от леглото рано, за да премине през същия ритуал като Дос: прическа, грим, стоманеносив костюм, който подчертаваше синьото на очите ѝ, скромни обици с черни перли и фина сребърна верижка на шията, украсена с една-единствена черна перла.

Изглеждаше скъпа, момиче за милион долара. Може би щеше да получи предложения за брак след пресконференцията, която щеше да се излъчва на живо от всяка телевизия в Градовете близнаци.

— Имаме човек, който се занимава с видеозаписа от паркинга. С повече късмет скоро ще получим увеличена и подобрена версия — продължи Дос. — Привлякох Елууд и Типен. Те ще събират информация за всички наскоро освободени от затвора престъпници, в чиито дела е участвала съдия Мур. Вече наредих на секретарката ѝ да открие дали е получавала някакви заплашителни писма или електронна поща.

— Трябват ни също записите на телефонните обаждания — рече Лиска. — Имаме номера на заплашителните обажданията от миналата нощ. Не може да бъде проследен, но поне можем да установим устройството или времето.

— Вече е направено — потвърди Дос. — Ти трябва да откриеш бащата на осиновените деца, които са били убити при касапницата в дома на Хас. Има ли някакво движение по кредитните карти на съдията?

— Все още не — отговори Лиска. — Мисля, че трябва да обърнем най-голямо внимание на слона в стаята.

Дос се намръщи.

— За Стан Демпси ли говориш?

— Той трябва да е първи списъка от заподозрени, като се има предвид какво откри Сам тази сутрин.

Дос изглеждаше искрено натъжена.

— Не обичам да мисля по този начин, но по всичко изглежда, че има много реална възможност да е бил Демпси. Пред Ковак най-открито е признал, че иска да накара съдия Мур да си плати за решението в полза на Дал.

— Но тук има нещо, което не се връзва и според мен няма смисъл — продължи да размишлява Лиска. — Ако Демпси е нападнал съдия Мур снощи, защо ще прави това изявление пред видеокамерата тази сутрин? Искам да кажа... защо ще се прави на скромен? Според Сам на касетата той въобще не бил срамежлив, когато говорел за онова, което планира да направи като следваща стъпка.

— Уместна забележка — рече Дос. — Ако Стан е нападнал съдията в ролята си на самоназначил се ангел на справедливостта, защо не го е обявил? Защо не е казал нещо от рода на „Смятам да приключа онова, което започнах“ или „Дадох на тази кучка онова, което заслужаваше“?

— Разбира се, горкият човек е превъртял — продължи да разсъждава на глас Лиска. — Кой може да каже какво става в главата му.

— Бих искала да получим мнението на професионалист по този въпрос. Ще говоря с шефа да повика психиатъра, при който е ходил Демпси.

— Тя ще се позове на конфиденциалността. Запазване на личната тайна.

— Да се позовава, на каквото си ще — сопна се Дос. — Но ако Демпси ѝ е казал нещо за плановете си да извърши престъпление, тя е длъжна да ни докладва.

— Не мога да си представя Стан Демпси да излива сърцето си пред някого, за каквото и да е — продължи Лиска. — Откакто съм в „Убийства“, не съм го чула да каже и десет думи.

— Знам. Той е едно странно малко грозно патенце, нашият Стан — рече Дос. — Мъчно ми е за него. Да се опитаме да му дадем предимството на съмнението за момента. С кого друг говорихте снощи?

— С Уейн Хас, със сина му и неговия приятел.

— И?

— Уейн Хас не ми прилича на потенциален нападател. Виж синът му може да бъде кандидат за ролята. Той и приятелчето му признаха, че вчера следобед са били в центъра. Знаеше за решението на съдия Мур. Със сигурност има много причини да ѝ се сърди.

— А Сам е говорил със съпруга на съдията?

— Да. Хич не го харесал. Казва, че бил негодник.

Дос направи физиономия.

— Ковак не харесва никого. Той дори на майка си ще приложи разпит от трета степен^[1].

— Днес ще проследи алибито на Дейвид Мур.

Дос погледна часовника си и въздъхна.

— Най-добре да се качваме — каза тя. — Шефът ще ме дъвчи, ако закъснеем. Знаеш какво да говориш, когато започнат да ти задават въпроси, нали?

— Не можем да коментираме, нито да дискутираме фактите по разследване, което се провежда в момента — изрецитира тържествено Лиска.

— Точно така — похвали я Дос, като отвори вратата на офиса си. Наведе одобрително глава, когато Лиска мина покрай нея. — Страхотен костюм, детектив.

— Вашият също, шефе.

Пресконференцията бе обичайният цирк, където гъмжеше от шефове, които не знаеха нищо, и репортери, които искаха да знаят всичко. Лиска се запита колко от всяка група щяха да се появят, ако Кари Мур бе самотна майка, която работи на две места, за да свързва двата края. Сега Кари Мур се представляваше от кмета, областния прокурор, шефа и заместник-шефа на полицията, капитана на отдел Разследвания, лейтенант Дос и нея самата.

Светлините на хората от телевизията бяха сурови, бели и я караха да гледа накриво, което щеше да обърка възможните кандидат-женихи сред публиката, помисли си Лиска, опитвайки се да се ободри с малко хумор. Вероятно приличам на китайка с изрусена до бяло коса, мислеше си тя. Китайска пънкарка. Нейната мъжка професия обаче бе в разрив с бизнеса на лошите азиатски момчета.

Журналистите задаваха въпроси като изпаднали в бяс. Първо за бягството на Карл Дал, сетне за нападението над съдия Мур. Щатският шериф на окръг Хенипин щеше да бъде момчето, което щяха да бият с камшик заради изпускането на Дал. Доколкото разбираше Лиска, нямаше обяснение, което да не включва думите „хаос, дезорганизация, шибан пропуск“.

Шерифът обеща, че всеки заместник-шериф ще търси Дал. Обяви, че Дал е неговият абсолютен приоритет, както и на всеки човек в офиса му. Клонът на ФБР в Минеаполис бе повикан на помощ. Обещанията на шерифа нямаха много тежест, като се има предвид, че на първо място точно неговите хора бяха виновни за бягството на Дал. Шефът на полицейското управление се фокусира върху необходимостта да се възвърне общественото доверие в закона и неговите служители. Най-добрите детективи в управлението бяха заети със случая, твърдо решени да изправят пред правосъдието човека, който се бе прицелил в самото сърце на нашата съдебна система.

Когато Лиска бе изправена да отговаря на въпроси, тя без грешка издекламира: „Не можем да дискутираме, нито да коментираме факти,

които са предмет на текущо разследване“.

Първата ѝ спирка след пресконференцията бе в женския затвор, за да се срещне и да говори с Амбър Франклин, майката на двете дечица, убити в къщата на Хас.

Тя бе кльощава, раздразнителна блондинка с вид на миячка на чинии и с нездрав тен. Кожата ѝ бе толкова тънка и прозрачна, че Лиска можеше да види сините вени по шията ѝ. Тя бе навила ръкавите на ризата си, за да покаже мускулести ръце, целите в татуировки и стари следи от игли. Беше на двадесет и две години, което означаваше, че е започнала да ражда децата си на четиринадесет. Двете убити деца бяха на седем и пет години в деня на смъртта си. Третото — двегодишно момиченце — било изпратено от социалната служба в друго приемно семейство.

Жената влезе в стаята за разпити наперено, с кисела физиономия и се тръсна на стола пред Лиска.

— Амбър, аз съм детектив Лиска от отдел Убийства.

— Ще съдя полицията за онова, което се случи с децата ми — изломоти Амбър.

— Нима? — незаинтересовано попита Лиска. — Желая ти късмет.

— Също така ще съдя и социалните служби. Да изпратят децата ми в несигурна среда! На какво прилича това!

Лиска искаше да я попита каква среда тя — една зависима от наркотиците проститутка — бе осигурила на децата си. Но трябваше да проведе разговор с нея, а това изискваше да държи обикновено острия си език зад зъбите.

Желая ти късмет и на теб, Ники, в това начинание, каза си наум Лиска.

— Напоследък имала ли си контакт с бащата на децата си?

Амбър се разсмя.

— С онова лайно? Не съм имала „контакт“ с него от последния път, когато ме чука до изтощение.

— Тогава защо е в списъка на посетителите преди десет дни?

— Вероятно за да види някоя от своите повлекани.

Лиска се наведе напред, подпря лакти върху масата и въздъхна.

— Виж какво, Амбър, ти не искаш да говориш с мен, аз също не искам да говоря с теб. Но ще седим тук и ще се наслаждаваме на

взаимната си компания, докато не ми дадеш точен отговор.

Последва сумтене и надменно поклащане на глава.

— Имам достатъчно време.

— Така е. Но можеш да останеш тук повече или по-малко.

— Това какво трябва да означава?

— Означава, че ако ми губиш времето, ако ме разиграваш и отказваш да помогнеш на полицейското разследване, няма да изглежда много добре, когато се изправиш в съда за пускане под гаранция.

Момичето се облегна назад в стола си, очите ѝ шареха нервно, лицето ѝ се сбръчка.

— Заплашвате ли ме?

— Казвам ти самата истина, Амбър — отговори безчувствено Лиска. — Правя ти услуга, като ти я казвам. Ако не се поправиш или поне не се преструваш, че си добър гражданин, комисията по гаранциите няма да има желание да те върне обратно в свободния свят. Това искам да кажа. Ще си излежиш цялата присъда тук. Това не е щатски затвор, където ще бъдат щастливи да те изритат навън само защото им трябва свободно легло — продължи Лиска. — За разлика от много други места в щат Минесота има много затворнически килии. Не искам да усложнявам нещата за теб, Амбър. Наистина не искам. Дори не искам да съм тук сега. Имам две деца. Искам да прекарам времето си с тях. Сигурна съм, че като майка можеш да ме разбереш. Спомни си как беше. Децата те поглеждат така, сякаш държиш ключа за всичко на света. Няма друга такава любов. Връзката е по-силна от всичко останало.

Очите на Амбър Франклин се напълниха със сълзи. Тя погледна встрани, скръсти ръцете си, сякаш се опитваше да се задържи и да не се разпадне.

— Те ти липсват, нали? — попита тихо Лиска.

Няма значение колко неподходяща и лоша майка е била; липсата на децата бе изтрила лошите спомени и бе оставила само хубавите и сладките, сантиментални моменти от времето, прекарано с тях. Децата, които никога повече нямаше да види.

— Мога само да си представя как се чувстваш, като знаеш, че вече ги няма. Да знаеш какво са изпитали, преди да умрат...

Амбър заплака неудържимо. Тя скри лицето си с ръце и зариди.

— Те ми липсват толкова много!

Изпитвайки чувство на искрено съжаление към момичето, Лиска седеше мълчаливо и чакаше бурята да премине от само себе си. На този свят няма нищо по-ужасно от това да мислиш как децата ти са били измъчвани от някой садист. След няколко минути Амбър измъкна края на ризата си и избърса с нея очите и носа си.

Лиска опита отново.

— Защо Итън Прат е идвал да те види тук преди десет дни?

Амбър си пое дълбоко въздух. Цялата трепереше.

— Да говори за съд. Иска съдебен процес, кучият му син! Сякаш е бил нещо повече от един тъп донор на сперма. Проклета пиявица! Казах му, щом иска, да си наеме собствен адвокат.

— Каза ли нещо за предстоящия процес срещу Карл Дал?

Тя отново избърса носа си, този път с опакото на ръката, която сетне избърса в панталона си.

— Каза, че иска следващия път съдия Мур да бъде арестувана, щото се грижела повече за подсъдимия, отколкото за жертвите.

— Сърдит ли изглеждаше?

— Нарече я „проклета пачавра“, ако това имате предвид.

— Точно това имам предвид — увери я Лиска.

---

[1] Разпит с прилагане на насилие (амер.). — Б.пр. ↑

20.

И двамата чуха, че някаква кола влезе в гаража. Кари Мур погледна към вратата, която вероятно водеше към гаража. Изражението ѝ бе съвсем видимо въпреки синините, подутините и контузиите. Надежда, нетърпение и малко страх.

Ковак се изправи, отиде до вратата и стоя там, докато чу гласовете — на Дейвид Мур, на бавачката и един детски глас. Звучаха спокойно, щастливо и безгрижно. Искаше му се да изтрие усмивката от лицето на съпруга. Рязко отвори със замах и застана пред тях с враждебен празен поглед.

Дейвид Мур бе неприятно изненадан.

— Какво правите тук?

— А вие какво правите, след като сте изоставил жена с мозъчно сътресение сама?

— Проверих я няколко пъти през нощта, детектив — намеси се Анка в опит да бъде полезна. — Госпожа Мур беше добре.

Ковак просто пусна думите ѝ покрай ушите си, задържайки вниманието си върху съпруга.

— Отидохме на закуска — рече оправдателно Дейвид Мур. — Мислех, че Кари ще спи до късно.

Тъмнокосо момиченце с големи сини очи седеше удобно в свивката на ръката му. Люси очевидно бе наследила прямотата на майка си.

— Кой си ти?

— Скъпа, това е полицейски детектив — обясни бащата. — Тук е, защото мама снощи бе малко наранена.

Момиченцето обърна глава да погледне баща си.

— Къде е мама?

— Тук съм, скъпа — обади се Кари Мур, скрита между касата на вратата и Ковак.

Люси Мур погледна майка си и сините очи станаха влажни.

— Мамо?

— Изглеждам зле, нали? — попита тихо Кари. Ковак отстъпи малко и я пусна да мине. — Обаче съм добре. Това са само синини и драскотини. Не се плаши.

Луси изглежда не знаеше какво да направи. Тя погледна подозрително баща си, после отново се обърна към майка си.

— Много си страшна — обяви детето.

— Да, знам.

— Може би трябва да си сложиш грим.

Очите на Кари заблестяха от сълзи, докато се усмихна и се опита да се засмее, като протегна ръка към дъщеря си.

— Хайде, ела. Ти ще ми помогнеш да се гримирам и ще ми разкажеш какво закуси.

Малкото момиченце слезе от ръката на баща си и тръгна с майка си, като я хвана за ръка.

— Ядох палачинка с боровинки и много сироп. Аз обичам сироп.

— Знам.

— Но няма страшно, щото си мия зъбките.

Ковак ги наблюдаваше, докато минаха през кухнята и тръгнаха по коридора. Връзката между двете докосна най-нежното, най-скритото ъгълче на душата му.

Той обаче не си позволи да покаже чувствата си. Обърна се към Дейвид Мур и каза:

— Трябва да поговорим.

— Може ли първо да си сваля палтото? — попита сприхаво Мур.

Ковак се обърна към шведската бавачка.

— С вас също.

Те седнаха в кухнята, а Ковак ги информира за ситуацията със Стан Демпси. Анка слушаше с широко отворени очи. Сигурно Стокхолм дори и през най-страшната зима вече ѝ изглеждаше все по-хубав и по-хубав.

— Не може да отсъствате — рече Ковак, отправяйки поглед към Дейвид Мур. — Никакви не вдигнати телефони или пренебрегнато звънене.

Мур изглеждаше неспокоен.

— Мислите ли, че този човек е сериозен?

Ковак се въздържа да не го попита винаги ли е бил толкова глупав или това нещастие го е сполетяло напоследък.

— Знам, че е сериозен. Не можете просто да вземате дъщеря си и да отивате където си поискате. Ще бъдем по-щастливи, ако тя не напуска дома, докато положението не се оправи.

— Трябва ли да напуснем града?

— Не мисля, че точно сега жена ви е в състояние да пътува. Тя се нуждае от разрешение на доктора. Ако просто правите онова, което ви казвам, всичко ще бъде наред. Ще поставя денонощни патрули около къщата.

Бавачката промърмори нещо на шведски. О, господи, или по дяволите, или мамка му, предположи Ковак. Тя отправяше нервни погледи към Дейвид Мур, който се преструваше, че не ги забелязва. Ковак запечата момента в главата си. Бавачката и таткото? Спомни си, че тя бе много потайна и защити Мур предишната нощ, когато Ковак я разпита за програмата му.

Виж го ти, мързеливото копеле! Не можеше да направи усилие да си хване любовница извън собствения си дом!

— Сега трябва да вървя — каза Ковак. — И двамата имате визитката ми, ако се налага да се свържете. Когато искате да излезете от къщата, уведомете полияция отвън ѝ му кажете къде отивате и кога очаквате да се завърнете.

Дейвид изглеждаше много нещастен.

— Значи съм затворник в собствения си дом?

— Да — рече ядосано Ковак. — Съжалявам за големите неудобства, произтичащи от факта, че животът на съпругата и дъщеря ви е застрашен.

— Нямах предвид това.

— Знам какво имахте предвид. Не искате да бъдете под мое нареждане. Какво, по дяволите, имате да правите, което е толкова важно? Да не би внезапно да сте станал мистър „Големи амбиции“?

Мур присви очи.

— Вие ме обиждате! Протестирам!

— Сигурен съм, че сте обиден.

— Имам важни бизнес дела.

— Нима? Е, живеем в ерата на комуникациите. Вдигнете телефона, изпратете имейл.

Мур гледаше точно вляво от главата на Ковак. Щеше да направи онова, което искаше. Задник!

— Също така искам да знам и номера на вашия телефон — обърна се Ковак към бавачката.

Тя го продиктува, а той го записа в бележника си.

— Не ме изпращайте. Знам пътя — каза той и ги остави в кухнята, но спря за миг в коридора, за да подслуша — в случай че бяха толкова глупави да покажат близост, преди да е излязъл от къщата.

— Ще направя кафе — чу гласа на Мур.

— Аз ще си отида в стаята. Имам да уча. — Това беше бавачката.

Ковак я изчака в подножието на стълбите. Тя изглеждаше изненадана да го види, но не стресната или разтревожена.

— Анка, трябва да говоря с вас.

— Не знам нищо — бързо отвърна момичето. — Не мога да повярвам, че това се случва.

— В Швеция няма ли престъпления?

— Не като тук. Това е лудост. Ужасно е какво е направил този човек на онова семейство, на онези деца. А сега казвате, че този другият, детективът от полицията, иска да навреди на госпожа Мур и на Луси.

— Доста е страшничко — съгласи се Ковак. — Съдия Мур е в положение, което привлича много внимание, при това не само на добрите хора.

Анка погледна встрани, явно беше разстроена.

— Анка, трябва да ви питам нещо много лично — каза Ковак. — Искам да ми отговорите честно. Много е важно да имам ясна представа какво става. Разбирате ли ме?

— Да, — отвърна тя. Беше нервна, разтревожена.

— Има ли нещо между вас и господин Мур?

Ковак внимателно наблюдаваше изражението на момичето. Видя изненада и обида.

— Не знам какво имате предвид — отвърна тя. — Господин Мур е мой работодател.

— И нищо повече?

— Не. Разбира се, че не.

Отговорът дойде с малко закъснение и тя не го погледна в очите.

— Спите ли с него?

Момичето леко въздъхна.

— Не! Качвам се горе! Нямам какво повече да ви кажа.
Довиждане.

Възмущение. Обида.

Но все пак не го погледна в очите.

21.

Карл слезе от автобуса на площад Калхун в една модерна част на Минеаполис, известна като горния град, въпреки че всъщност беше на юг от центъра.

Предградието бе пълно с прекрасни ремонтирани и възстановени стари къщи, чудесни дворове и дървета по булеварда. Това бе квартал на млади и амбициозни семейства, на непостоянни и променящи се гей двойки, удобно далеч от критичните очи на пенсионерите.

Нямаше много хора, които да изглеждат като Карл, но той смяташе бързо да поправи това.

Влезе в търговския център на площада — огромен брой бутици и ресторанти бяха натъпкани в стара тухлена сграда, която бе префасонирана и ремонтирана от преуспели предприемачи. Едно отегчено момиче в някакъв павилион на първия етаж го изгледа с погнуса. Когато приближи към нея, Карл си помисли, че ще побегне, но той извади двадесет долара и ѝ каза, че му трябва шапка.

Тя изгледа двайсетачката и алчността в нея надделя. Продаде му обикновена бейзболна шапка цвят каки и не му върна ресто.

Когато тръгна към мъжката тоалетна, той погледна през рамото си и видя, че момичето пъхна банкнотата в чантата си. Нечестността на хората по принцип го караше да клати глава с укор.

В тоалетната смени сплъстените кичури и плетената шапка с новата.

Тъй като беше рано, той бе съвсем сам и реши, че би могъл да се възползва от възможността да измие ръцете и лицето си.

Свалянето на плетената шапка се оказа много болезнен процес. Вълната бе залепнала за окървавената му глава, която Змията бе разбил, блъскайки я в железните решетки. Докато отлепваше малко по малко шапката, раните се отвориха на няколко места и отново потече кръв. Той се огледа в огледалото. Реши, че прилича на герой, излязъл от филм на ужасите — един демон от ада с червени очи. Устната му пулсираше и туптеше ожесточено. Гротескно подута и червена, тя му

напомняше за начина, по който бе нагъната нежната кожа между бедрата на женските крака.

За един кратък миг Карл си въобрази, че може да подуши мускусната миризма, която излъчва жена, готова да прави секс. О, как обичаше този момент! Сетне извади зъбната протеза от панталоните си, изплакна я в мивката и я сложи в устата си. Предположи, че в тази част на града нямаше много хора, които се разхождат без зъби. Бейзболната шапка вървеше със слънчевите очила.

Карл спретнато нави ръкавите на ризата си до половината на ръката. С мръсните панталони на просяка обаче не можеше да направи много, освен да навие маншетите. Той свали чорапите си, изхвърли ги в боклука и отново обу обувките. За момента това щеше да свърши работа.

Като спусна козирката на шапката ниско надолу, Карл излезе от тоалетната, после от сградата и тръгна из квартала. С ръце в джобовете той вървеше по тротоарите като човек, който няма никакви грижи. Може би просто бе излязъл от къщи, за да отиде до „Старбъкс“^[1]. Може да се е занимавал с градината и затова панталоните му бяха така изцапани.

Докато се разхождаше, оглеждаше къщите. Велосипеди на предната веранда показваха, че в домакинството има повече от един човек. Двойка или семейство. Обръщаше повече внимание на по-малките къщи — един етаж или етаж и половина. Онези, които имаха големи цветни градини, сега повехнали от студа, му казваха, че най-вероятно хората или човекът, който живее там, има много свободно време. Може би бяха по-възрастни или пенсионери.

Една малка спретната къща в стил Кейп Код привлече погледа му. Синя, с бели капаци на прозорците и ограда от дървени колове около предния двор. На входната врата висеше дървена табела, резбована в селски стил, която сякаш казваше „Тук живее моята мила баба“. Карл зави зад ъгъла, сетне зави обратно и тръгна по алеята.

Задните дворове на повечето къщи бяха скрити от високи огради. Оградата на „милата баба“ бе направена от широки вертикални кедрови дъски, избелели от времето до сребристосиво.

Карл се мушна между тази ограда и оградата на съседите, проверявайки дали няма разхлабени дъски, докато вървеше към задната страна на едноместен гараж. Нямаше нито една. Имаше обаче

един прозорец на стената на къщата отзад, който бе скрит от улицата с голям люляков храст.

Неочаквано в гаража заработи двигател на автомобил. Скрит зад люляковия храст, Карл наблюдаваше как едно „Волво“ последен модел излезе по алеята. Не можеше да види лицето на шофьора. Жена е, помисли си той, докато наблюдаваше внимателните маневри, с които колата излезе на улицата.

Бабата излизаше. Карл се зачуди дали има и дядо, който остава вътре. Погледна през страничния прозорец на гаража и като видя, че няма никакви инструменти, реши, че в къщата най-вероятно няма мъж.

Прозорецът на задната стена на къщата бе оставен леко отворен, за да влиза чист въздух през топлата есенна сутрин. Идеше зима и тогава никой нямаше да си оставя прозореца отворен поне пет месеца.

Няколко големи и тежки саксии за цветя с мъртви растения в тях бяха оставени встрани от гаража, между него и оградата. Очевидно чакаха да бъдат почистени и прибрани за през зимата. Карл затъркаля най-голямата от тях през тясното място, обърна я с отвора надолу и я използва като стъпало.

След малко работа с ножа за стек на просяка успя да махне мрежата дотолкова, че да се промуши вътре. Когато влезе, внимателно върна мрежата обратно на мястото.

Очакваше къщата да е претъпкана с всевъзможни бабешки вещи — порцеланови пудели и стари сервизи, мебели с дамска на цветя и дантелени покривчици. Нищо подобно. Мястото приличаше повече на снимка от списание за интериор, със стени в цвят на градински чай и тъмни модерни мебели.

В кухнята Карл откри историята на „Тук живее моята мила баба“. Целият хладилник бе покрит със снимки на нея и други хора — приятели, семейство, внуци. Толкова много усмихнати лица.

От неотворената поща върху плота Карл узна, че името на бабата е Кристин Нийл.

Тя бе в края на петдесетте години, в добра физическа форма, бойна и атлетична. Бягаше маратон. Ходеше на почивка на екзотични места. На няколко снимки бе толкова гологлава, колкото и Карл. На едно от бяганията някакво знаме оповестяваше, че маратонът е в полза на местната група на болните от рак.

Карл отвори хладилника и взе един портокал. Беше студен, сочен и освежаващ. Когато го изяде и изхвърли обелките в кофата за боклук, избърса дръжката на хладилника с кърпа и отиде да потърси банята.

Имаше само една, на долния етаж, непосредствено до спалнята на Кристин Нийл. Бяла и безупречна, тя миришеше на лавандула.

В шкафчето намери конци за зъби, откъсна един и изчисти остатъците от зъбите си — портокалът, който бе изял, парчето от свинска пържола, което бе намерил в боклука по-рано. Извади четката за зъби от държателя ѝ, сложи си паста и изми зъбите си с настървение. Извади протезата си, изчетка я и я върна на мястото ѝ.

След това се съблече и хвърли дрехите на бездомника в улея за пералнята, щастлив да се отърве от тях. Внимателно извади монетите, закрепени към скротума му. Чисто гол седна върху тоалетната и с безкрайно удоволствие изпълни първото си освобождение на вътрешностите като свободен човек. Какво удоволствие, Боже, какъв кеф! Спокойно, без бързане и тревоги!

Взе един брой на „Пийпъл“ и го прелисти. Винаги бе проявявал слаб интерес към заобикалящия го свят. Рядко гледаше телевизия, научаваше новините единствено от плакатите пред кината.

Не познаваше много от звездите. Всички момичета изглеждаха млади, прекалено кльоцави и задължително облечени като курви. Сигурно нямаше да е изненада да станат обект на изнасилване и убийство, щом се разхождаха в този вид. Мъжете бяха незабележими. Половината от тях сякаш бяха облечени от Армията на спасението или от магазините „Добра воля“ и нямаха достатъчно самочувствие, което да напълни ризите и гащите им. Повечето се нуждаеха от подстригване и бръснене.

Както и той самият, напомни си Карл.

Душът беше горещ и водата бе силна. Карл се насапуниса целият и изми горния слой мръсотия. Сетне се насапуниса отново, взе розовата самобръсначка на Кристин Нийл от рафтчето и започна да се бръсне — от главата продължи надолу към гърдите и корема. Реши, че е голям късметлия, защото нямаше косми на гърба както повечето мъже, в противен случай щеше да има нужда от помощ.

От корема слезе надолу по бедрата, внимавайки да не се пореже както всяка жена би направила. Сетне смени ножчето и започна най-деликатната част от бръсненето — по слабините си. Карл не можеше

да понесе мисълта как космите излизат от тялото му. Това го караше да се усеща мръсен.

Той погали пениса си и го втвърди, което направи бръсненето на скротума по-лесно.

Женски вик прекъсна заниманието му.

Кристин Нийл стоеше на прага на банята като замръзнала. Беше вцепенена от ужас. Погледът ѝ за миг спря в очите на Карл, след това тя се стрелна назад.

Карл изскочи изпод душа, подхлъзна се върху мокрите плочки, но успя да се задържи. Спринтира по коридора и хвана Кристин Нийл в момента, в който посегна към телефона върху кухненския плот. Слушалката издрънча на пода.

Тя беше силна и атлетична жена. Извърташе се, извиваше се под него, блъскаше, риташе и го дращеше. Двата се бореха на пода, Кристин Нийл грухтеше и се опитваше да вика, задавяйки се от собственото си дишане. Ръката ѝ диво се мяташе по пода в търсене на телефонната слушалка.

Карл успя да изблъска слушалката далеч от нея. Кристин Нийл се хвърли и отчаяно се опита да се изправи на крака. Преди да успее да направи и стъпка Карл я сграбчи за глезена и тя отново падна. Сега вече хлипаше истерично, опитвайки се да извика за помощ.

Извъртя се на една страна и се опита да се измъкне от хватката му в опит да застане на колене.

Карл посегна и я хвана за косата, но тя се изплъзна от ръката му. Жената беше с перука. Той я захвърли настрани и я сграбчи през кръста.

Сега бе по гръб. Ръцете му обхванаха гърлото ѝ и го стиснаха. Тя го биеше с юмруци, опитвайки се да извие тялото си под неговото и да се освободи. Направи опит и да изкреци. Викът умря още в гърлото ѝ.

Карл стисна още по-силно. Кристин Нийл започна да посинява от липсата на кислород. Езикът ѝ излезе от устата, подут и морав. Очите ѝ изскочиха.

Карл се взря в тях. Опита се да разгадае чувството, което светеше там. Чист животински ужас. Помисли си, че сигурно е ужасно да умреш по този начин — да гледаш лицето на убиеца си и да не намираш там никакво съчувствие, никаква симпатия или съжаление. Реши да си представи, че тя въобще не вижда нищо.

Това не бе нещо лично. Той не таеше нито гняв, нито злоба към тази жена, нямаше никакво желание да я убива. Но не можеше да ѝ позволи да се обади в полицията. Сега трябваше да се движи извън обсега на радара, да остане невидим. Никой нямаше никаква представа къде е. Беше свободен да се движи из града както иска. Освен това имаше планове. Не можеше да позволи на някаква си Кристин Нийл да ги провали. Просто не бе нито практично, нито полезно за него да я остави жива.

Извиването на ръцете ѝ ставаше все по-слабо и по-слабо, докато най-накрая тя престана да прави каквото и да е движение, отпусна безпомощно ръцете си на пода... сетне потръпна... И после нищо. Край.

Карл не махна веднага ръцете си от врата ѝ, просто не спря да я стиска. Не искаше Кристин Нийл да оживее и да получи втори шанс, да се изправи или да извика за помощ. Продължи да я стиска, докато ръцете му отмаляха.

Когато най-накрая я пусна, той приседна до нея на пода. Главата ѝ висеше на една страна, устата ѝ бе отворена и зееше, в очите ѝ нямаше нищо, освен кръвоизливи. Кристин Нийл беше мъртва.

Карл въздъхна. Почина си за един миг, изпъна ръцете и пръстите си, като потърка болезнените напрегнати мускули в горната им част в раменете. След малко стана и замъкна тялото по коридора в спалнята. Свали дрехите ѝ и ги хвърли в улея за пералнята, където бе хвърлил и дрехите на просяка, сетне се върна в спалнята и набута тялото на Кристин Нийл под леглото, като внимателно нагласи воланчетата на покривката.

Изми банята със спирт. Изчисти и каналите. Намери препарат и го изля в мивката и в канала на ваната. В кухнята избърса телефонната слушалка и я върна на стената. Не остави никакви следи от борбата.

Намери вратата за мазето, пъкна купчината дрехи в пералнята — облеклото на просяка и на Кристин Нийл, сложи прах за пране и половин бутилка белина и пусна машината.

Като се върна на първия етаж, вдигна русата перука на Кристин и се върна в спалнята. Влезе в гардеробната да се облече.

От чекмеджето с чорапи Карл избра чифт кафяви и ги обу, като внимаваше да не ги скъса, сетне напъха парите в чатала си, както и

собствените си атрибути, колкото му бе възможно. После избра кафява плетена пола с дължина до прасеца и я облече.

От чекмеджето с бельо взе сутиен, но той бе прекалено тесен и стягаше гърдния му кош. Впиваше се в плътта му. Как можеха жените да носят това чудо и да се чувстват удобно!

Остави сутиена и намери опъната тясна тениска, която облече и създаде илюзията за малки гърди с чифт спортни чорапи, свити на топка. Стегнатата блузка ги държеше на място. Върху тениската облече кафяв памучен пуловер.

Обувките, както очакваше, можеше да му създадат проблем. Но когато сравни дължината на своите крака с дължината на обувките на Кристин, се успокои. Избра чифт кафяви ботуши с нисък ток и ги обу. Станаха му толкова точно, като че бяха негови собствени.

Карл се върна отново в банята и продължи да работи по преобразяването си. Като сценичен работник в един театър в Сейнт Луис много пъти внимателно бе наблюдавал как актьорите нанасят пластове от цветове и сенки, създавайки образи върху празното платно на лицата си.

Той сложи за основа фон дьо тен, покривайки с него синините си, очерта очите си с кафява линия, сложи сенки и тъмна спирала. С други сенки с името „Долче Вита“ изрисува подутата си долна устна и създаде впечатление, че има по-сочна горна, използвайки цветен молив.

Когато приключи, застана и разгледа внимателно художественото си произведение в огледалото. Накрая наложи русата перука на Кристин Нийл върху голата си глава.

И така се превърна в жена. Карла.

Никой в града нямаше да търси руса жена, облечена с кафява пола и пуловер.

Последните щрихи по външния му вид бяха копринен шал в кафяво и синьо, който зави около врата, за да скрие адамовата си ябълка и червените белези от белезниците на Змията, и чифт очила с кафяви рамки от костенурка и големи стъкла, каквито носеше жената на президента Кенеди.

Карл отиде в спалнята, наведе се и повдигна воланчетата на покривката. Безжизнените очи на Кристин Нийл гледаха право в него. Устата ѝ бе отворена, подутият ѝ език бе изплезен и висеше.

Приличаше на резервен манекен, който е бил свален от витрината и върнат в склада, след което е бил забравен под други излишни и неупотребявани вещи.

— Благодаря, госпожо Нийл — каза с уважение Карл. — Сигурен съм, че сте била приятна дама.

Отново нагласи воланчетата на покривката и излезе, като спря в коридора и взе от гардероба за палта едно кафяво пончо. В кухнята грабна чантата на Кристин Нийл и ключовете за колата ѝ и излезе през задната врата.

Колата в гаража бе тъмносиньо „Волво“. Кожени седалки и всички екстри. Кола, която в тази част на града не изпъкваше и не се различаваше от останалите. Жената наистина бе голяма чистница. В колата бе съвсем чисто и миришеше на лимон.

Карл я изкара от гаража и пусна вратата му с дистанционното. Ако имаше късмет, може би никой нямаше да посети Кристин през уикенда. Ако пък някой дойдеше, просто щеше да установи, че е излязла. Нямаше я Кристин, нито чантата ѝ, нито колата ѝ. Излязла е. Да пазарува може би, или на кино. Ако работеше някъде, нямаше да забележат отсъствието ѝ чак до понеделник. А ако не работеше, щяха да минат дни преди някой да забележи, че я няма.

Дни свобода да използва колата ѝ, да прави каквото иска, да отиде където иска.

Той зави по улицата и се отправи към следващата спирка от плана си — да намери мястото, което щеше да му достави най-голямо удоволствие. Къщата на неговата принцеса — Кари Мур.

---

[1] Верига кафенета, първото е открито в Сиатъл — Б.пр. ↑

22.

— Върху чантата на съдията няма никакви отпечатьци, които да ни бъдат от полза. Поне половин дузина хора са пипали колата й. Така че нищо от тези отпечатьци няма да свърши работа — обяви Типен.

Той ходеше напред-назад пред единия край на конферентната маса, висок и слаб, с дългнесто като в карикатура лице, цялото в ъгли и вдлъбнатини, чело като стръмна канара и прошарени мустаци. Беше работил като детектив към шерифския отдел години преди да се премести в отдел Убийства при градските ченгета.

Като шерифски детектив Типен за пръв път попадна в един екип с Ковак и Лиска при изключително тежкия случай по убийствата на Крематора, по който работиха всички служби. Този убиец бе вдигнал мерника на проститутките — измъчваше ги и ги убиваше, а сетне гореше телата им в обществения парк. Тримата работиха успешно като екип, след което останаха приятели и често пиеха питието си заедно.

— Съдия Мур е получила повече заплашителни и злобни писма, отколкото заслужава — съобщи Елууд Кнутсен, друг колега, работил по разкриването на Крематора. Здравеняк с размерите на малка кафява мечка, Елууд беше техният философ. На главата му бе кацнало прекалено малко войнишко кепе.

— Хайде бе! Не може да бъде — вметна саркастично Лиска.

Ковак не каза нищо.

— Секретарката й ги разделила на степени: луди, по-луди и за освидетелстване.

— Има ли заплахи? — попита Ковак.

— Прикрити и не толкова прикрити. Всичко, което е получила и което изглежда като заплаха в очите на закона, отива при детективите на шерифа. — Елууд погледна Типен и каза: — Наистина, направо се чудя, че не е попаднала в моргата.

— Не гледай мен! — сопна му се Типен. — Ако не си забелязал, направих разместване в екипите.

— Тогава защо качеството на работата им не се е подобрило? — попита Лиска.

Типен запрати едно покрито с шоколад кафеено зърно към нея. Напоследък той показваше истинско пристрастяване към тях, въпреки че бе последният човек в отдела, който се нуждае от кофеин, за да се поддържа бодър.

— Всички писма са копирани и са при мен — продължи Елууд, като посочи с голямата си ръка купчината папки пред себе си. — Четиво за приспиване, ако някой прояви интерес.

— Нещо повече за бившите затворници? — попита Ковак. — Някои лоши момчета, които напоследък са излезли от пандиза и може би смятат, че трябва да разчистят старите сметки.

— Проследих най-очевидните кандидати чрез техните надзорници — докладва Лиска. — Досега не съм харесала никого за ролята на нападателя. При всички усилия на Отдела по превъзпитаване изглежда някои наистина са се оправили и са влезли в правия път. Може да се разчита на показанията на работодателите им за времето, по което съдия Мур е била нападната и пребита. Но имам съвсем гореща следа за Итън Прат, бащата на убитите в къщата на Хас деца.

Типен изви гъста рошава вежда.

— Бил е извън картинката от деня на зачеването им, а сега се е загрижил толкова много, че да нападне съдията?

— Той е от този тип — обясни Лиска. — От онези момчета, които искат непременно да бъдат в центъра на големи и драматични събития.

— С една дума — задник — декларира Ковак.

— Прат е излежал присъда за дребно хулиганство. Нахвърлил се и ударил с юмрук човек в някакъв спортен бар, защото бил фен на „Даласките каубои“^[1]...

— Че това престъпление ли е? — изненада се Елууд.

— ... като брутално пребил приятелката му. Много раздражителен, с тежки юмруци и малко мозък — продължи Лиска. — Когато арестуваха Карл Дал, се появи в новините и гръмогласно направи неприятно изявление пред сградата на съда. Искаше смъртно наказание. Кой знае как от вниманието му бе убягнало, че в този щат няма смъртно наказание.

— Гледах го — спомни си Елууд. — Мустаци и прическа ала Фу Манчу^[2].

Лиска кимна.

— Вечният любим външен вид, предпочитан от белите боклуци.

— Ти бил ли си някога с прическа „футбуляк“, Сам? — попита Елууд.

Ковак му се озъби.

— Пази боже!

— Той имаше мустаци — рече Лиска с дяволит глас. — Виждала съм снимки.

— Това беше през осемдесетте — защити се Ковак. — Тогава всяко ченге носеше мустаци ала Фу Манчу.

— Така ли? Аз още не съм била родена.

Ковак я погледна през масата и се въздържа да се засмее.

— Не ме карай да ставам, дърта клюкарко!

— Че какво ще ми направиш? — продължи да го дразни Лиска. — Ще ме натупаш с бастуна си ли?

— Направо си прошиш да те съсипя с анекдоти на тема жени в цикъл.

— Ха! Ти си този, който си го проши, Коджак. Както добре знаеш, не можеш да ме надговориш. Не си лъжица за моята уста ти.

— Аз не се месея — обади се Типен.

Чувстваха се добре, когато отваряха клапата на напрежението и изпускаха малко от стреса, причинен от работата им, призна в себе си Ковак. Обикновено бяха безмилостни един към друг и в повечето случаи хуморът им щеше да се стори на други хора като шокиращ, груб, циничен и проява на лош вкус. Но това беше начинът, по който успяваха да се справят с работата, която им поднасяше и показваше най-лошите страни на човешката жестокост, поквара и отклонения от нормалното.

Лейтенант Дос се прокашля високо и върна темата.

— Та какво още имаме за Итън Прат?

Лиска тактично се направи на смутена.

— Той е на изпитателен срок. Но не го открих на последния известен адрес, миналата нощ не се е явил на работа и вчера не се е явил за подпис при наблюдаващия офицер. И освен това Амбър

Франклин ми каза, че когато я посетил преди десет дни, се е заканвал на съдията. Нарекъл е съдия Мур „проклета пачавра“.

— Популярна фраза в средите на белите боклуци.

— Тя е нещо като комплимент — потвърди Елууд.

— Трябва да го включиш в репертоара си, Елууд — предложи Лиска. — Момичетата направо полудяват, като чуят подобни комплименти.

— Така. Значи не се е явил за проверка, избухлив е, нарекъл е съдия Мур със същите думи като нападателя — обобща Дос. — Трябва да намерим този момък и да го разпитаме.

— Разхожда се някъде навън — поклати глава Лиска. — Отваряйте си очите за задник с прическа Фу Манчу.

— Ще назнача специално някого за тази работа — каза Дос. — Все ще се намери човек, който да знае къде се подвизава.

— Дори задниците имат приятели — допълни Елууд.

— Някой да каже нещо за Стан Демпси? — попита Ковак.

Той знаеше, че във всички участъци на територията на столицата бе изпратено BOLO^[3], но никой не искаше да говори за това.

— Не забравяйте, че той е въоръжен до зъби и говори открито за правосъдие и справедливост — сухо продължи Ковак.

Дос поклати глава.

— Обадохме се на дъщеря му в Портланд, Орегон, но тя не отговаря.

— Нима Демпси има дъщеря? — попита с недоверие Елууд.

— Значи е правил секс с жена? — попита на свой ред и Типен. — Стан, че ние не сме те познавали, бе!

— В това е проблемът, нали? — каза Дос. — Че не го познаваме. Не можем да открием нито един човек, който да го познава добре. Не знаем къде може да се скрие. Не знаем какво прави, нито с какво се развлича, когато не е на работа.

— Обичал е да ходи на риба — съобщи Ковак. — И в къщата му имаше снимка — как той и бившата му жена танцуват в бална зала.

Никой не знаеше какво да каже. Нямахше да бъдат по-изненадани, ако Ковак бе скочил на масата и бе започнал да играе тарантела.

— Да проверим в регистрите на окръга — предложи Ковак. — Може да има колиба на някое от езерата. И да се опитаме да открием

следите на бившата му жена, в случай че е решил да започне с раздаване на правосъдието от семейството.

— Добра идея, Сам — похвали го Дос. — Аз ще се върна към досието на Демпси. Жена му може да е спомената като лице за контакт в случай на нещастие. Трябва да вземем бележника му с адреси от къщата. Тя може да фигурира в него.

— Ако това не свърши работа, от счетоводителя му ще открием кой му е бил адвокат по време на развода — предложи Типен. — Той знае името на нейния адвокат. Това е по-обиколен път, но върши работа.

Дос кимна.

— Вече проверихме дали има друго превозно средство, регистрирано на негово име. Няма.

— Значи е със собствената си кола — уточни Типен.

— Или ще трябва да открадне някоя.

— Демпси няма да открадне кола — намеси се Ковак. — Това е забранено от закона.

Лиска му хвърли кос поглед.

— А да измъчва някого с вилица за барбекю е позволено, така ли?

— В онова, което е намислил, той вижда правосъдие. Око за око, зъб за зъб. Приема го като своя работа. Но няма да наруши закона, за да го приложи. Това ще бъде против принципите му...

— За какво ни е помощта на психиатъра на Демпси, като си имаме Сам? — попита саркастично Лиска.

Ковак погледна към Дос.

— Говори просто здравият разум.

— Кого си оставил в къщата на съдия Мур? — попита лейтенантът. — След като никой няма представа къде е Карл Дал, съдията очевидно ще бъде първият избор на Демпси.

— Ако се опита да стигне до нея, там има екип, който наблюдава къщата, и патрулна кола, която дежури денонощно.

— А как се справя съдия Мур?

Ковак сви рамене.

— Тя е твърда глава.

— Главата ѝ може да е твърда, но присъдите ѝ не са — обади се Типен.

— Остави я на мира! — прекъсна го ядосано Ковак. — Стига й това, че снощи някой я преби до смърт! Направо е изкарал половината живот от нея!

Всички учудено вдигнаха вежди. Ковак почувства как се изчервява.

Лиска наруши тишината.

— Той отново се опитва да спре пушенето.

Като че ли това щеше да обясни странното му поведение.

— О, така ли...

— Аха...

— Добре...

Никой не погледна директно към Ковак, освен Дос.

— Ники ми каза, че не харесваш съпруга й.

— Той е обикновен задник. Долнопробен негодник. Ще проверя алибито му веднага след като свършим тук.

— Мислиш, че ще се издъни, така ли? Че алибито му няма покритие?

— Казах, че е задник — повтори Ковак. — Нещо за видеокасетата от паркинга?

Лиска поклати глава.

— Не бих разпознала и себе си на този шедьовър. Виж сам.

Тя отиде до телевизора, който стоеше върху подвижна количка в единия ъгъл на стаята, и пусна касетата.

Ковак се намръщи.

— Това ли е най-доброто, което могат да направят?

Картината имаше малко по-добро качество, но обектите бяха размазани и без черти.

— Какво е онова бяло нещо върху гърба на якето на нападателя?

— Някакъв надпис, предполагам — отговори Лиска. — Но няма никаква възможност да бъде разчетен.

— Какво показва проверката на регистрационните номера на колите, влезли в паркинга?

— Досега нищо.

— Значи колите на хлапето Хас, на приятелчето му или на Итън Прат не са влизали вътре — рече Ковак, разсъждавайки на глас. — А на някой от освободените затворници?

— Нищо — отговори Типен.

Ковак въздъхна, почеса главата си, отпи от кафето. Чувстваше клепачите си като шкурка. Бутна стола си назад и стана.

— Свършихме ли тук?

— Имаш ли нещо по-важно да правиш? — саркастично го попита Типен.

Ковак се протегна и се прозя.

— Да. Мислех да хвана малко лоши, сетне може би да отида на кино или да спася света, или нещо такова.

Лиска примига кокетно.

— Работата на супергероя никога не свършва.

— Позна, кукличке — отвърна ѝ Ковак. — Ако си изиграеш добре картите, може би ще ти позволя да ме гледаш как си сменям дрехите в телефонната кабина.

— Е, какво беше това? — попита го Лиска, когато се върнаха в своя общ кабинет в стаята на отряда.

Ковак дори не я погледна.

— Кое?

— Снощи искаше да оставиш съдия Мур да пукне. Тази сутрин си готов да защитаваш честта ѝ. Какво става?

— Съжалявам я — отвърна той, като сложи очилата си за четене, за да се върне към бележките си. — Била е пребита от бой, докато мъжът ѝ чукал някаква флорца, без въобще да го е грижа какво става с жена му.

— Със сигурност ли знаеш този факт?

— Знам, когато мъжете лъжат за това. А тя се опитва да се преструва, че нищо не се е случило или поне, че за нея няма значение. Не го разбирам.

— Жената е объркана — рече тихо Лиска. — Не е приятно да бъдеш предмет на шеги или подигравки. Особено ако си въобразяваш, че си твърда, корава, силна и всичко останало, което важи за жените от нейната А класа. Говори гласът на опита.

Ковак свали очилата си и я погледна. Партньорката му бе женена за детектив от отдел Наркотици в Полицейското управление на Сент Луис достатъчно дълго, за да има две деца от него. Двата бяха минали през категориите заедно. Оженили се още когато били в униформа. Бившият ѝ съпруг — всички го наричаха Спийд — бе от онези лоши момчета, които жените умират да вкарват в правия път.

Лиска вярваше в себе си, вярваше, че знае точно какъв е Спийд. Но не бе предвидила, че той няма да може да понесе нейния успех.

Ники Лиска бе добро ченге — умна и амбициозна. Чекмеджето ѝ бе пълно с похвали. Работеше по сложни случаи, снимката ѝ се появяваше редовно във вестниците. Спийд беше каубой — безразсъден, винаги живеещ на ръба, че и отгатык. Естеството на работата му го държеше далеч от светлините на прожекторите. Той ѝ изневеряваше на поразия, неведнъж и дважд. Това бе жесток вид отмъщение, че не може да я засенчи.

Ковак го мразеше. Никога не беше го харесвал.

— Да — продума нежно той. — Добре че не заведе ти съдията у тях. Щеше да погледнеш мъжа ѝ само веднъж и да го кастрираш на място. Истински негодник, копеле от най-чиста проба, а тя се примирява с това, защото... Знаем ли защо. Имат дъщеря, тя получава добри пари като съдия... Може би просто няма достатъчно сили да приключи с него.

Лиска присви очи.

— Ти май я харесваш.

Ковак се намръщи.

— Изпитвам съжаление към нея.

— Нееее! Ти я харесваш — повтори Лиска, при това много сериозно и го посочи с пръст. — Тя е девойката в беда, която се нуждае да бъде спасена от своя рицар. Внимавай, Сам. Не искам отново да те видя наранен.

— Исусе! — изръмжа той, като отново сложи очилата си, така че да може да избегне нейния поглед, който режеше като лазер. — Няма никакви доказателства в подкрепа на твоята теория.

— Много важно като няма. Познавам те. Познавам биографията ти.

— Ааа, предишните провинения — измърмори Ковак. — Не се приема.

— Показват начина на поведение.

— Почти не познавам тази жена.

Лиска въздъхна и го погледна със смесица от загриженост и раздразнение. Той можеше да се закълне, че иска да каже още нещо, но тя прехапа езика си и замълча.

— Трябва да вървя — рече Ковак и стана. — Каква е следващата точка от дневния ти ред?

— Ще проследя алибито на Боби Хас. Докато не намеря очевиден, някой свидетел, който да го свърже с мястото на нападението, не мога да го обвиня в нищо. Мислех да отида и да се направя на артистка пред него и баща му. Ще изиграя една роля и ще видя как ще се държат. Ще им кажа последните новини за Карл Дал, не че има нещо ново за казване. Ще покажа на Боби каква добра, любяща и майчински настроена личност съм.

— Смяташ да го пречупиш и да налееш масло в колелата на справедливостта?

— Точно така.

Ковак я потупа по рамото.

— Браво! Така те искам.

---

[1] Професионален отбор по американски футбол от Далас. — Б.пр. ↑

[2] Фу Манчу — китаец злодей от литературата в романите на Сакс Ромер в началото на ХХ век. Мустаците са увиснали като на морж. Отпред, на темето и отстрани косата е къса, а отзад дълга. — Б.пр. ↑

[3] Be on the lookout — търсене на заподозрян от всички възможни служби на полицията. — Б.пр. ↑

23.

Боби Хас беше в предния двор. Събираше падналите листа с едно дървено гребло, когато Лиска спря колата до тротоара пред къщата им. Само от мисълта да паркира на алеята кожата на врата и настръхна, затова и не го направи.

Почувства се леко глупаво, че се държи така смахнато на това място. През цялата си кариера бе присъствала буквално на стотици сцени с трупове и смърт, беше се връщала на местопрестъплението и бе прекарвала дълго време, опитвайки се да си представи как е било извършено убийството. Но това място... От него лъхаше странен вид зло и ужас. Щеше ѝ се да бе взела някакъв религиозен амулет.

Момчето вдигна глава веднага след като Лиска излезе от колата си. Изражението му ѝ каза, че е получил толкова много лоши вести през младия си живот, че е обръгнал и готов за още.

— Здравсти, Боби. Как е баща ти?

— Не се чувства много добре.

— Може би трябва да отиде на доктор? — предложи Лиска. — Ще се опитам да ти помогна. Знам, че той не иска, но ако е болен...

Боби Хас погледна към къщата, сякаш търсеше разрешение. Когато се обърна отново към нея, въздъхна.

— Не. Благодаря. Взе си лекарствата от неговия доктор. И всъщност не е по-зле, отколкото преди. Просто му трябва почивка. Мога да се грижа за него. Не ми тежи.

— Баща ти е горд човек — рече Лиска, въпреки че не знаеше нищо по въпроса. — Знаеш ли, когато се случи нещо наистина катастрофално, понякога и най-силните хора се предават.

— Той се чувства отговорен — рече Боби. — Сякаш би могъл да го предотврати. Но не е можел. Не и без да си психолог. Може би аз можех да предотвратя случилото се, ако знаех, че ще стане.

Лиска кимна.

— Но не си знаел. Никой не е знаел. Никой на света не е можел дори да си представи нещо толкова зло, освен Карл Дал.

— Той все още ли е на свобода?

— Правим всичко възможно да бъде намерен — отвърна Лиска. Тя кимна към предната веранда. — Може ли да седнем за малко?

Той изглеждаше подозрителен, но тръгна с нея към верандата с мисълта, че няма друг избор.

Лиска седна на най-горното стъпало. Боби седна две стъпала по-долу, като подпря греблото си отстрани на стълбата. Ярките слънчеви лъчи хвърляха отблясъци около главата му, сякаш беше ангел.

Красиво момче, помисли си тя. Това бе думата, с която можеше да го опише. Не просто приятен млад мъж, а красавец. Сигурно прилича на майка си. Тя се опита да си спомни каква бе Марлене, но единствената снимка, която се бе запечатала в паметта ѝ, бе ослепителната ужасна сцена от престъплението — Марлене Хас подпряна на дивана в стаята. Лицето ѝ бе безжизнено, върху разтворените ѝ вътрешности имаше разхвърляни бели маргарити.

— Знаеш ли, Боби, сигурна съм, че си го чул толкова пъти, че повече не искаш да го чуеш, но аз наистина съжалявам за твоята загуба. Съжалявам за онова, което ти и баща ти е трябвало да преживеете. Особено ти. Да намериш тялото на майка си, а после и децата в мазето. Не мога дори да си представя какво си почувствал. Бяхте ли близки с майка ти?

Момчето се огледа из двора, сякаш майка му стоеше до гаража и го гледаше.

— Марлене ми беше втора майка. Но аз я харесвах. Тя беше много добър човек. Наистина мила. Обичаше да прави сладкиши, да меси и да точи. Къщата винаги миришеше на курабийки.

— Къде е истинската ти майка?

— Умря, когато бях на тринадесет.

— О, извинявай. Не знаех. Какво се случи?

— Рак.

— О, това е гадно — въздъхна Лиска. — Сигурно ти е било много трудно?

Той леко сви рамене.

— Добре съм. Всичко е наред. Аз имам татко, а той мен.

— Двамата сте много близки, нали?

— Свикнали сме да правим разни неща заедно. Да ходим на мач, на риба, разни такива. Той тренира младежкия ни отбор по хоккей.

Научи ме да карам кола.

— След убийствата не правите много от тези неща...

— Не му е до това. Когато се случи, той си взе отпуска, но можеше да отсъства само три седмици. Казах му да напусне. Да излезе в пенсия.

Момчето въздъхна тежко. Товарът на неговия свят, изпълнен със зло и ужас, тежеше непоносимо върху раменете му.

— Смятах, че може да се преместим някъде другаде, в Аризона например, и да започнем отново. Тук той мисли само за онова, което се случи. Но сме принудени да останем в тази гадна къща. Баща ми не прави нищо.

— Трудно може да се продаде къща, Боби — рече Ники. — Ако баща ти не е богат, не може да купи друга къща, без да продаде тази.

— Но на нас не ни трябва къща! — отвърна разпалено момчето. — Можем просто да си вземем апартамент или нещо такова. Не го разбирам. Искам да кажа, че онова беше ужасно, но ние трябва да продължим да живеем, нали?

„Много разумно е това хлапе, чак страх да те хване“, помисли си Лиска. Беше успял да се справи с мъката си, да я загърби и да продължи напред. В много отношения сега той беше възрастният човек в семейството, докато болезнените спомени и скръбта сякаш бяха обезглавили баща му. И все пак беше все още момче и просто искаше баща си обратно.

— Баща ти дали ще се съгласи да поговори с някого от Службата в помощ на жертвите? Те може да му помогнат...

— Не иска — промърмори Боби, гледайки към разбитите стари стъпала. — Не вярва на психиатрите.

— А ти? Ходил ли си? Би ли отишъл?

— Аз съм добре. Говорих с един съветник няколко пъти. Тя не ми помогна кой знае колко. Но не я обвинявам. Че кой би могъл? Така мисля.

Лиска наблюдаваше как си играе с края на връзката си за обувки. Това бе неосъзнат нервен тик. Момчето не бе щастливо. Тя бе натиснала някои болезнени точки и бе отворила все още незараснали рани.

Боби погледна към нея.

— Какво става със съдията?

— Ще се оправи. Проучваме следите.

— Затова ли сте тук? — попита той. — Да ме питате дали не съм го направил аз?

— Трябва да потвърдя историята ти, за да бъдеш извън подозрение, Боби — обясни му Лиска. — Каж ми, ти или Стинч говорихте ли с някой учител или с някой от персонала в училището, когато ходихте да гледате баскетболния мач снощи?

— Не. Защо да го правим?

— Просто питам.

— Блъснах се в един от портиерите, когато влизахме. Господин Дорсет. Не знам, може би ще си спомни, че ни е видял.

— Трябваше ли да платите, за да влезете на мача?

— Не.

— В колко часа започна играта?

— В седем.

— През цялото време ли бяхте там?

— Да.

Беше ред на Лиска да въздъхне.

— Добре — рече тя, ставайки от стълбата. — Трябва да знаеш, че не се опитвам да докажа, че ти си го направил, а точно обратното — че не си. Имам син почти на твоята възраст. Когато си помисля, че той може да е на твоето място... Бих искала да знам, че някой ще се грижи за него. Ти си нямаш друг близък човек, нали?

Той погледна встрани.

— Имам си татко.

— Не е достатъчно. Баща ти е щастлив, защото ти си добро момче.

Боби погледна надолу, като драскаше с греблото по тревата.

— Той ми е баща. Бих направил всичко за него.

— Знаеш ли кой е Итън Прат? — попита неочаквано Лиска.

Боби Хас я погледна объркано.

— Да. Знам името му. Той е... Той беше бащата на Британи и Аштън.

— Идвал ли е някога тук или да се е обаждал по телефона?

— Не. Защо?

Лиска сви рамене.

— Просто питам. Покривам всички бази. Обади ми се, ако се сетиш за някой, който може да те е видял снощи. Ще питам портиера. Благодаря ти, Боби.

Момчето не отговори нищо.

Лиска се отдалечи, чудейки се дали предаността му към бащата би могла да прерасне в желание за отмъщение.

24.

Ковак силно вярваше в елемента на изненадата. Предупреждението само даваше на хората време да приготвят лъжите си. Той не обичаше да урежда предварително срещите за разпити или интервюта. Беше по-добре да се появи неочаквано. Неочакваната поява на ченге от отдел „Убийства“ с много въпроси обикновено разтреперваше гражданите.

Разбира се, Ковак знаеше, че няма да успее да осъществи напълно елемента „изненада“ върху свидетелите по алибито на Дейвид Мур. Не се съмняваше нито за секунда, че в мига, в който бе излязъл през вратата на семейство Мур, Дейвид веднага е вдигнал мобилния си телефон.

След като Лиска си тръгна, той потърси Едмънд Айвърс и Джини Бърд в базата данни. И двамата излязоха чисти, без каквито и да е криминални прояви.

Ковак опита в „Гугъл“. Оттам научи, че — както бе казал Дейвид Мур — Едмънд Айвърс бе предприемач, на петдесет и седем години и беше спечелил богатството си от верига мултиплексни кинозалони в Градовете близнаци и Чикаго. Имаше офиси в центъра на града, къща в богатския квартал на Едина и място на езерото Минетонка, където бреговата линия бе осеяна с имения на повече от сто години. Беше в борда на няколко филмови съвета и половин дузина благотворителни комитети. Един мъж, който очевидно бе далеч от порицание, но в очите на Ковак такива бяха хората, които много често държаха най-страшните скелети в своите гардероби.

Джини Бърд пък въобще не съществуваше. Ковак не успя да я намери никъде. Опита най-различни вариации на първото ѝ име — Вирджиния, Дженифър, Джени, Джинифър... Нищо. Опита и варианти на последното име. Пак нищо. Нямахте я в телефонния указател, на нейно име нямаше регистрирана кола. Не бе в списъците на избирателите, нито в данъчните регистри на щата Минесота.

Мур твърдеше, че Джини Бърд била „колежка“ на Айвърс, така че той би трябвало да има адреса и телефонния ѝ номер.

Ковак погледна часовника си. Стомахът му се възмущаваше и ръмжеше като куче. Нуждаеше се от обяд, от един галон кафе и около три пакета цигари. Ако нямаше да си изкълчи рамото би се потупал сам по гърба за спирането на цигарите. Винаги бе преживявал големите разследвания с кофеин, никотин и адреналин.

Мобилният му телефон извъня, преди да се замисли позадълбочено за падането си зад борда.

— Ковак слуша.

— Детектив Ковак, казвам се Едмънд Айвърс.

Елементът на изненадата се бе обърнал и бе ударил точно него. Истински първокласен удар. Моментално си помисли, че това може би е знак за нещо гнило.

— Господин Айвърс? Предполагам, че сте говорил с Дейвид Мур.

— Да. Чух за нападението над съдия Мур снощи. Обадих се веднага на Дейвид, разбира се. Той ми каза, че имате въпроси.

— Така е, имам — отговори Ковак. — Тъкмо излизах. Може ли да се срещнем някъде?

— Аз съм в моя офис. Имате ли адреса?

— Ще бъда там до половин час.

Офисът на Едмънд Айвърс в центъра беше лъскав, модерен, скъпо обзаведен, какъвто бе и самият той. Дребен, безупречен на външен вид мъж с късо подстригана прошарена брада и морскосин костюм на тънки райета, който сигурно струваше колкото цялата месечна заплата на Ковак. Риза на почти невидими райета, яркочервена вратовръзка и същата кърпичка в джобчето. Ковак не вярваше на хора с подходяща кърпичка в джобчето — те винаги мислеха прекалено много за себе си. Обувките най-вероятно бяха изработени ръчно от слепи монаси в италианските Алпи.

Ковак го огледа и си направи заключението: негодник.

Айвърс го посрещна на рецепцията с прекалено приятелска усмивка и здраво ръкостискане на меката си длан. Беше от онези мъже, които всяка седмица ходят на маникюр.

— Детектив, радвам се, че успях да ви намеря.

— Защо? — изненада се Ковак. — Повечето хора се опитват да ме избягват.

— Искях да отстраня всяко подозрение, което може да имате към Дейвид.

Ковак учудено вдигна вежди.

— Нима сте толкова близки?

Айвърс се усмихна като обигран политик.

— Познавам Дейвид от няколко години. Той е добър и възпитан човек. Не може да има нищо общо с онова, което се е случило на жена му миналата вечер.

— Твърди, че сте били заедно.

— Да. Срецнахме се за по едно питие в лоби бара на „Маркуит“. Към седем.

— Как ви се видя той? Нервен, нетърпелив, отпуснат, спокоен...

— Изглеждаше напълно нормално.

— Каза ли нещо за съпругата си?

— Не си спомням. Говорихме за бизнес. — Айвърс посочи с ръка към коридора. — Да отидем в моя офис, детектив. Ще се чувстваме по-комфортно там. Искате ли нещо? Вода? Безалкохолно? Бих ви предложил кафе, но съм напълно невежа в приготвянето му. Ако не беше персоналът ми, щях да пия само чай. Мога да сваря водата и това е всичко.

— Не искам нищо, благодаря.

От офиса в края на коридора се откриваше главозамайваща гледка към града. Двете стени бяха от пода до тавана целите в стъкло. Имаше огромно бюро в стил арт деко от махагон и един стол за посетители, в който седеше жена.

Ковак моментално я прецени. Джини Бърд. Още един задкулисен удар. Това съвсем не му харесваше. Беше постановка и очевидно те го мислеха за тъп и несъобразителен.

Тя не изглеждаше както си я бе представял. Беше дребничка и слаба, с изключение на пицните, неестествено едри гърди. Сигурно бяха пълни със силикон. Привлекателна, но не по начина, по който жена би привлякла неговото внимание. И не само това. Беше облечена в скъпи бежови панталони от камилска вълна и копринена блуза с ръждив цвят. Гримът ѝ бе безупречен. И въпреки това имаше нещо в

нея, която я правеше да изглежда евтина. Нещо в изтощените скули на издълженото лице, във формата и разположението на очите, в извивката, по която русата ѝ коса падаше до раменете, събуждаше тръпка на погнуса.

Или може би причината да я намрази моментално бе, че тази жена бе чукал Дейвид Мур, докато съпругата му е лежала пребита в болничното легло.

— Детектив Ковак — обърна се към него Айвърс, — да ви представя Джини Бърд. Тя също беше с нас цялата вечер.

— Госпожице Бърд!

Жената не помръдна, освен да предложи на Ковак отпуснатата си ръка, когато той приближи до нея. Тя не искаше да е тук и със сигурност не искаше да има нищо общо с полицейски детектив.

Краят на носа ѝ беше червен, сякаш ѝ беше студено или бе плакала.

Наркоманка, най-вероятно кокаин, помисли си Ковак. Бледността, мършавостта... Характерните признаци, отсъди той. Приличаше на проститутка, пристрастена към наркотиците, която някой се бе опитал да представи за нещо по-добро, по-легитимно.

— Значи вие тримата бяхте в града до два часа сутринта? — рече Ковак. — Дълга вечер е било.

— Говорихме за новия проект на Дейвид — обясни Айвърс, отивайки към бюфета, за да си налее чаша вода от кана, в която плуваха дузина лимонови резенчета. — Той носеше със себе си и документи за уточняване.

— Това въобще не ме интересува — прекъсна го грубо Ковак. — Вие подкрепяте ли го?

— Да.

— А вие, госпожице Бърд, какво е вашето участие във всичко това?

Тя изглеждаше стресната от факта, че ѝ бе обърнал внимание. Тъкмо отвори устата си да каже нещо и Айвърс я изпревари.

— Джини е нашият директор по кастинга. Тя ще пресява актьорите за филма.

— И заради това трябва да присъства при уреждането на сделките? — попита Ковак с явно съмнение.

— Джини е много талантлива, има страхотни инстинкти. Исках да има поглед върху проекта.

Ковак погледна директно жената.

— Нейните таланти включват ли способността да говори?

Айвърс се разсмя. Опитваше се да играе ролята на весел домакин.

— Извинявай, Джини. Жена ми винаги ме мъмри, че не давам на никого да каже и една дума. Страхувам се, че не мога да се променя.

— Ами опитайте — отвърна безцеремонно Ковак. Сетне се обърна към жената. — Нова ли сте в града, госпожице Бърд?

— Не — отговори тя, като склочи вежди. Гласът ѝ бе неочаквано силен, като ръкостискането.

— Наскоро омъжена?

— Не. Защо?

— Ами защото, знаете ли, тази сутрин се порових, за да намеря телефонен номер или адрес, но не успях да открия нищо. Изглежда в щат Минесота никой не знае, че вие съществувате.

— Аз съм от Уисконсин — бързо отвърна жената. — Живея в Хъдсън.

Това бе от другата страна на река Сен Кроа. За жителите на градчетата от източния ѝ бряг Градовете близнаци бяха само на десет минути път.

— Така ли? — изненада се Ковак. — Хубаво място. Имам приятел в Хъдсън. Рей Фармър. Шеф е на полицията там. Може би го познавате?

— Не, не го познавам — отвърна бързо Джини и погледна към Айвърс. — Не съм живяла там дълго.

И все пак тя не бе новодошла на територията на столицата. Откъдето и да беше, бе една скапана лъжкиня.

— Откъде сте родом?

— Илинойс.

Ковак вдигна вежди така, сякаш смяташе всички хора от Илинойс за особено съмнителни.

— Знаете ли, проверих в ресторанта — продължи той. — Казаха ми, че в петък вечер затварят в единадесет и половина.

— Да — съгласи се Айвърс. — Продължихме разговора в бара.

— Значи, ако разпитам някой от работещите в бара, той ще потвърди, че вие тримата сте били там, докато е затворил?

Любезното настроение на Айвърс бе стигнало почти до точката на кипене.

— И защо ще го правите, детектив? Да не би да сме нарушили някой закон, за който не съм чувал? Мислех, че се интересувате къде е бил Дейвид Мур по време на нападението над жена му. Какво ви засяга дали сме седели в бара до два сутринта?

— Просто покривам базите, господин Айвърс — отговори му Ковак. — Да предположим, само хипотетично, че някой е наел някой друг да нападне съдия Мур. Първият може да се е срещнал с втория по-късно, за да му плати за работата.

— Дейвид никога няма да направи нещо подобно — намеси се Джини, едва ли не засегната заради Мур.

Ковак я погледна изненадано.

— Толкова добре ли го познавате?

— Просто не е такъв човек.

— Аз съм ченге от много време, госпожице Бърд. И мога да ви кажа, че съм виждал хората да правят невъобразими неща. Хора, за които никога не бихте предположили, че са способни на подобно нещо. Някой, който е бил докаран до ръба или е бил сгачен в ъгъла — никога не можеш да знаеш на какво е способен. Хора, които виждат, че някой е застанал между тях и свободата им или между тях и парите. Те ще изберат най-краткия път между двете точки и горко му на оня, който е застанал на пътя им.

— Говорите за Дейвид сякаш е престъпник — рече разгневено Джини.

— Не знам дали не е — отговори й Ковак. — Не знам дали вие не сте. Това е смисълът на разследването, разбрахте ли? Да си пъкнеш носа в отворената врата на гардероба и да разгледаш скелетите в него. Всеки човек има поне по един скелет в дрешника.

— Но това е нелепо — намеси се Айвърс, който вече явно беше раздразнен. — Кари Мур е била нападната на паркинга. Съпругът ѝ е бил с нас от седем часа. Това ли е всичко, което ви е необходимо да знаете, детектив Ковак?

— Да.

— Добре. Вече го знаете.

— Предполагам, че току-що най-любезно ме поканихте да си вървя.

— Навън по улиците се разхожда на свобода троен убиец. Сигурен съм, че имате да свършите нещо по-полезно, отколкото да задавате безсмислени въпроси тук.

Ковак се усмихна леко, докато отиваше към вратата.

— Но вие не разбирате, господин Айвърс, в това е красотата на моята работа. Няма нито един въпрос, който да е безсмислен. Благодаря за времето, което ми отделихте — продължи той, като кимна леко към жената. — Бяхте ми много полезни.

25.

Карл лесно намери къщата на съдия Мур. Разпозна я от видяното по новините. Беше красива тухлена сграда с бели дървени греди и черни капаци. От онези къщи, в които богатите уважавани граждани живееха със семействата си, отглеждаха домочадието си и даваха пищни вечерни партита.

Той можеше да си представи как ще изглежда къщата по празниците — като коледна картичка. На прозорците сигурно щеше да има свещи, голям венец върху блестящата полирана черна врата, гирлянди от борови клонки, увити около белите колони от двете страни на предната веранда. Вътре сигурно щеше да има много висок благороден бор, целият окичен с цветни светлилки и всякакви видове играчки.

Сега картината пред очите му беше перфектно есенна, с големите кленови дървета, ронещи прекрасно оцветените си листа върху моравата. На предното стълбище бяха наредени все още неизрязани тикви.

Това бе точно къщата, която си бе представял за Кари Мур. Една прекрасна и елегантна къща за прекрасна и елегантна дама.

Карл мина покрай нея с волвото и забеляза полицейската кола до тротоара пред къщата. Направи една обиколка на квартала, оглеждайки се за още полицаи, но нямаше други. Нямаше радиоколи, нито коли без отличителните полицейски знаци с мъже, които да седят в тях и да се преструват, че уж чакат някого.

Имаше алея, но той не посмя да тръгне по нея. В задния двор на къщата можеше да има полицаи. Може би по тъмно щеше да паркира волвото на улицата и да се промъкне по алеята пешком.

Засега Карл отиде до паркинга в северния край на езерото Калхун, което бе свързано с езерото с островите с канал. Езерото Калхун беше пълно с лодки, яркобели на фона на блестящата синя вода. То бе огромно, стотици акри вода. Езерото с островите бе много по-малко, но изключително живописно, със своите островчета,

откъдето идеше и името му, и изобилие от водни птици, които се премятаха в небето и използваша гладката водна повърхност като писта за приземяване.

Карл тръгна на север по павирания път, следващ бреговата линия. Жителите на Минесота се бяха измъкнали от домовете си, за да се насладят на топлото слънце и синьото небе. Пътеката бе пълна с хора от всякакви възрасти — от бебета в колички до белокози възрастни мъже и жени. Велосипедисти и младежи със скейтбордове и кънки профучаваха по външната павирана пътека.

Карл дишаше дълбоко свежия въздух, чувствайки се благодарен и оптимистично настроен. Той намери една пейка в парка, откъдето безпрепятствено можеше да наблюдава къщата на съдия Мур, и седна. По пътя беше спрял в един деликатесен магазин за сандвич с ростбиф и горчица и бутилка кока-кола. Сега извади обяда от чантата си и започна да се храни.

От всички страни до ушите му долитаха откъси от разговори. Една жена се оплакваше от снаха си, друга се жалваше от лумбагото си, трета от съпруга си. Двама мъже разпалено обсъждаха някакъв бизнес, млада двойка водеше сериозен спор относно бъдещето на своята връзка.

Всекидневният живот тече покрай него като река, помисли си той. Хората се вкопчваха в своите малки житейски драми, слепи и неподозиращи, че жената на пейката в парка, покрай която минаваха, всъщност бе най-търсеният мъж в града. А може би и в цялата страна.

Карл се наслади на мисълта, че се е скрил на най-откритото място, пред очите на всички. Изпълни го чувство за задоволство от собствените му способности. Като Карла Нийл (беше взел фамилията на Кристин Нийл в знак на благодарност към жената, която го бе снабдила с новата му самоличност), той изглеждаше обикновен и безвреден. Просто още един човек, излязъл да се наслади на живота в ленивия съботен следобед. Никой не му обръщаше внимание. Никой не го забелязваше. Не си струваше труда да бъде погледнат. Той беше никой.

Докато наблюдаваше хората, които минаваха край него — децата хранеха патиците и канадските гъски близо до брега на езерото, майките им си бърбеха и клюкарстваха, любовниците се караха, старите мъже говореха за избягалия убиец, старите жени си говореха

за онова, за което си говорят всички стари жени — Карл за миг си представи как застава сред тях, сваля перуката си и разкрива чудовището, за каквото го смятаха всички.

Ако направеше това, можеше да усети чувството на ужас, което щеше да ги обземе. Той щеше да го поеме в себе си с въздуха и да го превърне в сила. Силата щеше да го накара да се почувства като великан. Непобедим. Разбира се, това нямаше да се случи. Той щеше да си остане такъв какъвто бе — една тиха и кротка жена, която се наслаждава на прекрасния ден, гледа към красивата къща от другата страна на пътя и мисли за красивата жена, която живее там.

26.

Стан караше внимателно, спазвайки ограниченията за скорост и всички закони по пътищата. Фактът, че онова, което бе намислил и планирал в главата си, бе против законите на Бога и човека, бе регистриран в мозъка му по особен и абстрактен начин. Единственият закон, по който работеше и на който се подчиняваше сега, бе законът на джунглата — око за око, зъб за зъб.

Сега това беше неговото дело. Свещената му мисия. Да хване виновните и да ги накара да платят за онова, което бяха сторили на Марлене Хас и онези две малки и невинни дечица. А също и че бяха позволили на Карл Дал да избяга. Сякаш такъв боклук като него имаше някакви права! А какво да кажем за правата на жертвите?

Ако системата не отсъдеше справедливост и не въздадеше възмездие, значи това беше работа на Стан. Това беше неговата цел. Това щеше да бъде последното му дело на земята. Той повече нямаше никакви причини да остане тук. С кариерата му бе свършено, а освен нея Стан нямаше нищо друго. Ако не можеше да бъде ченге, нямаше смисъл да съществува. Ако престанеше да работи като полицаи, щеше да престане и да живее.

В известен смисъл това вече се бе случило. Хората си мислеха, че Стан Демпси, когото познаваха, го няма. Че си е отишъл. Не че някой някога бе направил дори минимално усилие да го опознае. Тази част от живота му вече бе приключила, оставяйки го в известен смисъл вцепенен, но много по-жив, отколкото е бил всякога в друг смисъл.

„Така става, когато си изгубиш разсъдък“ — мислеше си Стан, но не изпитваше никакви емоции. Никакъв страх, паника или отчаяние.

Кени Скот, адвокатът на Карл Дал, живееше в обикновена и с нищо незабележителна къща в незабележителен квартал. Къщата не бе много различна от собствената къща на Стан, построена през петдесетте години, на етаж и половина, правоъгълна като всички останали правоъгълници в квартала.

Хвойновите храсти бяха обрасли, а тревата в двора изглеждаше оскъдна и рехавя, сякаш Скот никога не беше я подхранвал с торове или разрохквал. Стан поклати неодобрително глава, като паркира пикапа малко по-надолу. Дворовете трябва да се поддържат, човек трябва да се грижи за тях. Ако някой позволи дворът му да се занемари, това говори за липса на характер. Поне Стан смяташе така. И освен това вече знаеше, че Кени Скот няма характер.

Излезе от пикапа, взе малък сак със себе си и тръгна по тротоара към къщата. От другата страна на улицата няколко момчета играеха футбол в предния двор. Те не му обърнаха никакво внимание. Една жена се бореше с бебешка количка, като се опитваше да я качи в миниван на алеята през две къщи от вратата на Скот. Тя дори не го погледна, когато мина покрай нея. Винаги е бил човек, когото никой не забелязваше. Много пъти това бе работило в негова полза.

Той зави по алеята към къщата на Кени Скот и заобиколи отзад. Имаше малко бетонно патиио с черен грил на него, кръгла маса със стъклена повърхност и чадър, стърчащ от дупката в центъра ѝ, както и четири метални стола със зелени възглавнички.

Стан остави сака си върху масата, отвори ципа и избра пистолет А 22. Малък, тих, безшумен. Много престъпници мислеха, че трябва да носят големи пушкала. Четиридесет и четвърти калибър, или 357-ми. Това си беше чиста глупост. Беше продиктувано от комплекси — идиотите винаги се опитват да изглеждат като големи мъже. А 22 вършеше същата работа, но вдигаше много малко шум, създаваше много малко мръсотия и за стрелеца беше лесно да го пхне в джоба си и просто да се отдалечи от мястото на престъплението заедно с него.

Той затвори ципа на сака и праметна дръжката му през рамо, като избута торбата отзад, за да не му пречи. Сетне отиде до задната врата и почука.

Вътре се чуваше телевизор. Кени Скот сигурно гледаше футболния мач на колежанския отбор. Самият Стан бе заклет фен на колежанския футбол — в частност на Мичиганските Росомахи. Но както всичко в живота му, това бе нещо, което само той знаеше. Защото никой друг не беше си направил труда някога да го попита.

Той почука повторно.

Адвокатът мина през кухнята, изглеждаше озадачен. Стан можеше да го види през стъклото на задната врата. Скот погледна през

него, все още изглеждаше объркан.

— Детектив? Какво правите тук? — попита той, като отвори вратата.

— Господин адвокат — отвърна Стан, — може ли да отнема момент от времето ви?

Скот все още не знаеше какво да мисли, но отстъпи крачка назад, защото познаваше полицаия. Стан влезе вътре и насочи своя А 22 в лицето му.

Очите на адвоката се разшириха.

— Какво става, по дяволите?

— Обърни се, господин Скот.

— Ти наред ли си? Да не си полудял?

— Да, сър, полудял съм — отговори равнодушно Стан. — Обърни се! Застани до стената!

Реалността на ситуацията започна да се прояснява пред адвоката. Очите му се напълниха със сълзи.

— Какво искаш от мен? — попита разтреперан той. — Нищо не съм ти направил.

Стан искаше да се изсмее на глас, но не го направи. Как можеше Кени Скот да мисли, че действията му като адвокат на Карл Дал не бяха повлияли и не бяха направили нищо на никого?

— Обърни се! Няма да повтарям, господин Скот.

Кени Скот не реагира. Не можеше да повярва, че това действително се случва.

Стан го удари с пистолета през лицето, което запрати главата му на една страна. Кръвта плисна и изцапа избелялата бежова стена. Стан си помисли, че може да види как отделните капчици летят със забавено движение, променяйки формата и размера си и се пръсват като звезди в мига, в който докоснат повърхността на стената.

Звукът стигна до него леко забавено, сетне бързо го сграбчи като някакъв специален ефект във филм — звукът от пистолета, блъскащ се в бузата на Кени Скот, стонът от болка, който адвокатът издаде, ударът на собствения му юмрук в стената.

Стан го задържа с лице до стената с оръжието, извади белезниците от левия джоб на якето си и закопча едната, а сетне и другата китка на адвоката зад гърба му.

— Защо правиш това? — отново попита уплашено Скот.

Този път долови страха в гласа му. Скот проумяваше, че нещата не се развиват добре за него. Вероятно вече си бе представил какво щеше да му стори Стан.

Той почувства прилив на сила, която го изпълни и възбуди. Сигурно по същия начин се е чувствал Карл Дал, когато е пленил и упражнил контрол над жертвите си.

— Тръгвай надолу по стълбите — заповяда той, като дръпна Скот и го насочи надясно към стълбите към мазето. Кръвта се стичаше по стената, където бе стояла подпряна главата на Скот. Носът му кървеше, както и дълбоката рана, където мерникът на пистолета бе срязал бузата му.

Адвокатът започна да плаче.

— Моля те, не го прави.

Той вече мисли, че ще умре, помисли си Стан. Значи трябва да е разбрал, че това е, което заслужава.

— Слизай долу!

Бутна го за първоначален тласък. Скот подпря рамото си в рамката на вратата, за да се спре. Стан го сграбчи за ръката, издърпа го и пак го бутна напред.

Адвокатът се спъна, започна да пада, завъртя се странично, опитвайки се да използва стената, за да спре падането и да не си счупи врата.

— Безпомощен ли се чувстваш? — попита Стан. — Мислил ли си, че може би така се е чувствала Марлене Хас, когато твоят клиент я е мъчил? А как са се чувствали онези дечица, когато ги е завел долу в мазето?

— Господи! — произнесе Скот. — Не можеш да ме обвиняваш за това! Аз съм обществен защитник, за Бога! Не избирам кого да защитавам. Да не мислиш, че умирам от желание да защитавам Карл Дал?

— Опитваш се да го измъкнеш — отвърна Стан, бутайки го още едно стъпало надолу.

— Това ми е работата!

— Това е просто една проклета играчка за вас. Ти знаеш какъв е Дал и все пак се опитваш да го измъкнеш, позовавайки се на разни техники.

— Затова съществуват закони...

— За да ги заобиколиш и да позволиш на този болен убиец да се измъкне, независимо какво е сторил на бедните хора. Да му позволиш да продължи да изнасилва и да убие някое друго семейство.

— Обвиняемият се приема за невинен, докато...

— Невинен ли каза?

Стан почувства как яростта се надига в него като стълб от огън.

— Той разряза тази жена! Той изнасили децата и ги обеси на тавана. Аз бях там. Видях ги. Помирисах смъртта им. Имаш ли представа на какво мирише смъртта, адвокат? Бил ли си някога на местопрестъпление?

Скот не му отговори. Разбира се, че не знаеше какво е да стоиш на мястото, където някой човек е умрял от насилствена смърт. Той никога не бе изпитвал обърканите чувства за зло, което се носи и виси във въздуха и се смесва с последните вълни на ужаса. Той не знаеше какво е да ти се струва, че още можеш да чуеш писъците на жертвите, докато животът бива изтръгнат от телата им.

— Ти търсиш вратички, откъдето да измъкнеш тази измет — произнесе горчиво Стан. — Ти си толкова виновен, колкото и Карл Дал. И трябва да си платиш за това.

Подпря с крак гърба на Кени Скот и го блъсна. Адвокатът полетя с главата напред през последните няколко стъпала и се приземи на бетонния под с тъп звук — все едно падна чувал с мокър цимент.

Стан прескочи стенещия човек и отиде до тезгяха до стената. Постави сака си върху него. Отвори ципа, погледна вътре и се опита да реши кое му харесва най-много за този случай.

— Ще бъдеш съден, господи Скот — тържествено обяви той, изваждайки избраното. — И никой няма да се опита да те оправдае и освободи.

27.

Дейвид Мур, великият режисьор на филми, който не бе правил филм от години, имаше в интернет страница, посветена изцяло на него. Арогантно копеле.

Ковак я отвори. Не беше нещо евтино. Контрастна графика, силни цветове, кратък преглед на работата му. Куп възвеличаващи го глупости за препоръките и наградите, които бил спечелил в миналото. Беше се опитал да изглежда като гений.

Ковак се зачуди дали някога е получавал покана на този сайт да произведе нещо, или той бе просто плод на неговото его. Не знаеше нищо за правенето на документални филми, беше гледал само един по Пи Би Си^[1]. Но винаги му се бе струвало, че тези филми се финансират със суми от големите петролни компании и частни фондации за дарения към изкуството. Последните несъмнено бяха областта, в която Едмънд Айвърс влизаше в играта.

Ковак не знаеше как човек можеше да си вади хляба с онова, което правеше Дейвид Мур. Според него, ако правеше по един филм на десетилетие, той или печелеше цял кораб, пълен с пари, или живееше на гърба на жена си.

Ковак подозираше, че изборът на Дейвид Мур бе много приказки — никаква работа. Последните му занимания бяха случайни реклами по местната телевизия. Най-доброто нещо, което Ковак можа да види в сайта на Мур бе, че копелето бе включило огромен брой свои снимки. Снимки, на които работи яко и е с двадесет паунда по-лек. Снимки в официален костюм при раздаването на някакви награди.

На тези снимки с него беше и Кари. Тя изглеждаше по-щастлива, със сияйна усмивка, ръката ѝ бе в ръката на съпруга ѝ. Беше облечена с умопомрачителна рокля, която скриваше много малко кожа. Сигурно по онова време е била само обвинител и се е опитвала да си спечели име в канцеларията на окръжния прокурор. А съпругът ѝ е бил на върха, злободневният човек.

Мур е направен от същия лош материал като бившия съпруг на Лиска, помисли си Ковак. Голяма уста, крехко его. Какво бе казала Кари? Че съпругът ѝ я отблъсква.

Наоколо бе пълно с такива като него. Затова не бе никак чудно, че жените се страхуваха да се обвързват с мъже. Не че той самият беше стока, призна си с горчива самоирония Ковак. Но поне никой не можеше да каже, че някога е обиждал или пренебрегвал, която и да е от жените си, когато е бил женен за тях. Случилото се след това беше друг въпрос.

Четиризвездният хотел „Маркуит“ бе проектиран като част от централния комплекс около извисил се към небесата над петдесет етажа небостъргач от тъмно стъкло. Хотелът бе свързан към кулата чрез кристален двор — над две хиляди квадратни метра парк, покрит със стъклен покрив, издигащ се на близо 40 метра от земята с воден фонтан в центъра, който падаше от 30 метра височина.

Комплексът бе свързан с останалата част на града чрез затворени алеи на височината на втория етаж, които свързваха повечето от основните сгради в центъра. Тези въздушни коридори позволяваха на човек да обиколи почти целия център пешком без дори да покаже носа си навън, което бе страхотно, когато зимните температури паднеха под нулата и вятърът виеше като бясно куче из бетонните каньони на града.

Ковак показва значката си на младия чиновник на рецепцията, който моментално отиде да доведе управителя — тънък като железопътна релса червенокос мъж с много сериозно лице. Брендан Уитмън, пишеше на баджа му. Ковак отново повтори ритуала по представянето и показва на Уитман снимката на Дейвид Мур, която бе разпечатал от интернет.

— Господин Уитмън, познавате ли този мъж?

— Да. Това е господин Грир — отвърна без колебание чиновникът.

Хм, господин Грир значи. Дейвид Мур бе избрал да използва фамилията на своя тъст, когато се регистрира в хотелите, за да изневерява на дъщеря му със същото моминско име. Какъв пасивно агресивен негодник!

— Може ли да ми кажете дали вчера господин Грир се е регистрирал в хотела?

Уитмън го погледна с подозрение.

— Защо питате?

— Вън връзка с разследването по нападението снощи. Сигурен съм, че едва ли искате доброто име на вашия хотел да бъде свързано с него, стига да можете да го избегнете.

— Разбира се, че не искам.

— Тогава хайде да опитаме отново. Регистрира ли се господин Грир вчера във вашия хотел?

— Да. Лично аз го записах в книгата за гости.

— По кое време стана това?

Уитман се замисли.

— Около три следобед, както обикновено.

— Както обикновено? Редовен клиент ли е?

— Всяка втора седмица е наш гост. Той е от Лос Анджелис. Работи във филмовата индустрия. Нима господин Грир е замесен в нападението?

— Все още не — промърмори под носа си Ковак. — Когато идва, обикновено с дама ли е?

— Не. Винаги е сам.

— Виждали ли сте го с жена?

— Да. Няколко пъти в бара.

— Опишете ми я.

Уитман се замисли.

— Хм... средна на ръст, слаба, блондинка.

— Имате ли електронен архив на регистрационните си книги? — попита Ковак. — Можете ли да въведете името на господин Грир и да извадите списък на посещенията му в хотела?

— Да, но за това ще ви трябва съдебна заповед — отвърна Уитман. — Ако даваме просто така тази информация на всеки, който я поиска, ще изложим хотела на съдебни процеси. Ако имаме доказателство, че сме били принудени от властите да направим това и да дадем тази информация, тогава...

— Разбирам — отговори Ковак, въпреки че не му хареса.

Знаеше отлично, че няма никакъв шанс да получи заповед, за да провери посещенията на Дейвид Мур в хотела, нито хората, които го

финансираха. За да получи заповед, трябваше да представи разумна причина за информацията, която иска да получи. Както многократно му бе повтаряно от не един прокурор и обвинител, в това число и от самата Кари Мур, ако онова, което търси, е разрешително за риболов, то би трябвало да го поиска от Министерството на околната среда.

Информацията за престопите на Мур в хотела щеше да бъде уместна в едно бракоразно дело, но не и в криминално. Разследването бе за нападението над Кари Мур и автентичността на алибито на Дейвид Мур. Освен ако Ковак не изкопаеше нещо, което свързваше Мур с действителния извършител на престъплението. Но за това той нямаше никакъв шанс.

Лиска направо щеше да го убие, ако узнаеше, че е задал въпросите, които току-що бе задал на Брендан Уитмън. Тя и без това вече смяташе, че са развели високо предупредителните знамена, което го дразнеше и ядосваше. За Бога, не можеше ли да съжалява Кари Мур, без да се влюбва в нея за една нощ! Не можеше ли просто да не харесва съпруга ѝ, защото я мами?

Той не се влюбваше в жените моментално при първа възможност. По-скоро се бе заклел да се откаже, от каквито и да е връзки с другия пол. Те никога не бяха благосклонни към него. Не беше наясно за причините. Ковак смяташе себе си за честен и почтен мъж, уважаваше жените. Знаеше, че професията и работата му бяха дали своето отражение върху браковете му. Неограниченото работно време, жестокостта, с която се сблъскваше, стресът. Дори най-добрите му качества очевидно не бяха достатъчни, за да компенсират всичко това.

Той беше ченге. Причината не бе в това какво върши, а в това какъв е. Да го промени не бе по-възможно от шанса да промени цвета на очите си, така че обикновено не мислеше по този въпрос... е, поне през повечето време. Жената, в която се бе влюбил и която би разбрала това, защото също беше ченге, се бе самоубила пред очите му.

Той все още мислеше за нея и все още чувстваше болка от загубата ѝ. Понякога късно нощем, когато кошмарът от тази сцена го будеше, все още продължаваше да се пита... Само ако бе знаел дълбочината на болката ѝ... Само ако бе разкрил тайната ѝ един час по-рано... Само ако бе успял да реагира преди тя да натисне спусъка...

Безсмислено бе да се тормози за това, знаеше го. Каквото станало, станало. Никой не може да върне времето, нито да промени

събитията. Не му е било писано да спаси Аманда Савард.

Тя е поредното момиче, което се нуждае от спасяване... Думите на Лиска отекваха в главата му, шептяха в ушите му. Ковак ги прогони и заключи вратата.

Лоби барът беше празен, с изключение на барманката, която бе заета да проверява бутилките. Ковак дръпна един стол и седна на бара.

— Извинете, сър — рече барманката. — Не е отворено нон-стоп.

— Добре. Ще съм далеч отгук, преди да бъда изкушен да пия по време на работа.

Барманката погледна през рамото си, вдигайки вежди при вида на значката му. Тя бе дребничка, но корава като гвоздей. Можеше да го разгадае и да го прочете във фините бръчици около очите и в извивката на устата ѝ. На четиридесет и нещо, предположи Ковак, с тъмна коса, вързана на опашка за удобство, симпатична. Пати, според табелката с името ѝ.

— Мога да направя изключение заради значката ви — рече тя с глас, който издаваше две кутии цигари на ден.

— Не ме изкушавайте.

Ковак сложи снимката на Дейвид Мур на бара.

— О, да — моментално реагира барманката. — За какво го търсите? Да не би в тази страна най-после да са обявили задниците за престъпници?

— Тогава ще трябва да построим затвори и на Луната — рече Ковак.

Пати се засмя. Звукът бе дрезгаво грачене, което щеше да е по-подходящо в някой бар за войници от Американския легион, отколкото в лъскав хотел като този.

— Много ли задници виждате? — попита я Ковак.

— Достатъчно, че да позная един евтин кучи син от пръв поглед. За себе си взема марково питие, а за работещото момиче нещо евтино.

— Работещо момиче ли казахте?

— А какво друго да кажа за поличка до дупето и деколте до пъпа? Не е ученичка, освен ако клиентът не плаща допълнително, ако разбирате за какво говоря.

— Среден ръст, руса, слаба?

— Със скъпи цици? Същата.

— Тук ли бяха снощи?

— Дойдоха около шест, шест и петнайсет. Опитвах се да гледам новините — оправда се Пати. — А, какво ново за оня психар Дал? Хванахте ли го?

— Не знам — отговори Ковак. — Случаят не е мой.

— Какви идиоти има в този затвор, господи, че да успее да избяга оттам?

Ковак продължи да задава въпроси.

— Значи бяха тук само двамата?

— За известно време — обясни Пати. — Тя не откъсваше очи от него. Гукането след „оная работа“, сецате се какво имам предвид. Ако не бях сигурна, че ѝ плаща, щях да кажа, че е влюбена в този клоун. Очите ѝ бяха големи като на крава. Само повтаряше „О, Дейвид, туй“ „О, Дейвид, онуй“. — Барманката повиши глас, въздишаше и пърхаше с мигли, за да имитира Джини Бърд. В следващата секунда направи физиономия сякаш вкуси нещо гнило и развалено. — Ама че гадост, щях да повърна! Около седем пристигна и по-дъртият и се присъедини към тях. Наистина елегантен, скъпо облечен. Паралия. Баровски костюм, добре поддържана брадичка.

Тя изкриви устни и поклати глава, очевидно бе погнушена.

— Имаше вид на човек, дето обича да гледа, ако следите мисълта ми. Сигурно дава щедри бакшиши.

Пати наля два пръста „Джони Уокър“ червен етикет и го сложи пред него.

— От заведението — увери го тя. — Не се тревожете. Ще го пиша на сметката на следващия голям задник.

Ковак ѝ благодари и отпи дълга глътка от уискито, като се наслади на топлината, която премина по вътрешностите му. Само един миг на спокойно удоволствие. Ако имаше и една цигара...

— Та тогава значи към тях се присъедини още един — продължи Пати, поставяйки пред него купичка с ядки. — Но не се задържа.

В корема на Ковак заби пожарникарска камбанка. Пожаааар!

— Още един мъж?

— Да. Трийсетинагодишен. От по-дребните, от фините мъжлета, джобен формат. С дългичка руса коса. Лисича физиономия. Жилави остри черти, малки очички.

— Как беше облечен?

— Тъмни джинси, черно яке, черна тениска.

— И не стоя дълго значи — повтори Ковак.

— Десет-петнайсет минути. Не мога да кажа със сигурност. По това време съм най-заета. Тълпата, която си пие аперитивите преди вечеря, се изсипва като ято скакалци. Но знам, че не остана дълго като тях.

Било е достатъчно дълго, за да докладва, че задачата е изпълнена, помисли си Ковак. Достатъчно дълго да си вземе възнаграждението.

Дейвид Мур, кучи сине!

През него премина вълна от електричество, както винаги когато някое парче от пъзела попаднеше на мястото си. Той искаше да изтича веднага, да намери Мур в центъра, за да го разпита, но знаеше, че все още няма достатъчно доказателства. Трябваше да открие името на мъжа с лисичето лице, облечен в черно. Човекът, който се бе появил тук между седем и седем и половина — промеждутък от време, който напълно му позволяваше да бъде на паркинга, когато Кари Мур е била нападната.

За да открие това име, трябваше да се върне към най-слабото звено в триото — Джини Бърд. Ако можеше да я хване насаме, тя бързо щеше да я пречупи.

Фантазиите му бяха прекъснати от мобилния телефон.

— Ковак слуша.

— Детектив, съдия Мур излезе от къщата си. Смятаме, че ще искате да знаете това.

---

[1] Public Broadcasting Service — обществена мрежа за разпространение — Б.пр. ↑

28.

— Отивам в съда — обяви Кари.

Тя стоеше в коридора пред външната врата и дори не искаше да измине няколкото крачки до дневната, където Дейвид седеше пред компютъра си целия ден.

Той я погледна обезпокоен.

— Защо? Не трябва ли да стоиш тук?

— Ще взема един полицай с мен — обясни тя. — Няма да се върна на работа за известно време. Мога поне да свърша нещо вкъщи — четене и писане.

— Обади се на секретаря си. Накарай го да ти донесе документите тук.

Кари не отговори нищо. Разбира се, че можеше да накара секретаря да свърши това. И трябваше да го направи. Чувстваше се ужасно и се нуждаеше от почивка. Истината бе, че просто не искаше да остане в къщата с Дейвид. Все още не бе решила какво ще прави — дали да се раздели с него след всичко, което бе научила, дали да изчака и да събере повече доказателства или да разкаже на Ковак за всичко.

Тя не искаше да повярва в най-лошото — че мъжът, когото бе обичала и за когото се бе омъжила, можеше да я мрази до такава степен, че да плати на някого да я убие. Но онзи Дейвид, когото бе открила тази сутрин, не бе същият човек.

Този Дейвид водеше свършено друг живот, за който тя нищо не знаеше. Този Дейвид й бе напълно непознат. Тя нямаше никаква представа на какво бе способен.

— Няма да се бавя дълго — обеща Кари.

Луси слезе по стълбите, облечена с розово костюмче на фея и притиснала към гърдите си любимата си играчка — едно плюшено мече, което бе кръстила Марвин.

— Мамо, искам да дойда с теб! Моля те!

Кари хвана дъщеря си и я прегърна по-силно, отколкото изискваше случаят.

— Миличка, само ще взема някои неща и веднага се връщам.

— Искам с теб — настояваше Луси, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Беше уплашена. Страхуваше се, че майка ѝ може отново да бъде наранена, страхуваше се, че може никога повече да не се прибере вкъщи. Луси беше умно и възприемчиво дете. Тя знаеше, че се е случило нещо, нещо много по-лошо от това, което ѝ казаха — че майка ѝ е паднала и се е ударила. Кари усещаше, че детето може би чувства напрежението, което висеше между двамата родители. Те никога не спореха, нито се караха пред нея, но негативната енергия между тях вибриреше неуловимо във въздуха. Луси вероятно я улавяше и вероятно се чувстваше много несигурна.

— Добре — съгласи се Кари. — Може да дойдеш с мен.

Мигновена сияйна усмивка озари лицето на детето.

— Ще се возим ли на полицейска кола?

— Не. Полицията ще ни закара с колата на татко.

— С моята кола? — изненада се Дейвид. — Защо с моята?

— Защото моята е конфискувана от полицията, докато я обработват за доказателства — обясни му Кари. — Да не би да имаш планове да излизаш?

— Не — отвърна бързо той, моментално обмисляйки какво може да бъде най-логичното оправдание да не иска да ѝ отстъпи своята кола. — Просто трябва да взема някои документи от нея, преди да тръгнете.

— Но ние ще се върнем след двадесет минути! Документите ти са били там цял ден. Да не би да не можеш да изчакаш още петнадесет минути за тях? За какво се отнасят тези документи?

— За нищо — извика сприхаво той и стана от стола си. — Просто изведнъж се сетих, че ми трябват.

— Тогава върви и ги вземи — отвърна Кари.

Искаше да добави да не забрави да вземе и някоя забравена част от бельото на любовницата си, но не каза нито дума.

— Така и ще направя — изсумтя Дейвид.

Той забърза по коридора към кухнята и оттам излезе в гаража.

Кари погледна към дъщеря си. Луси я наблюдаваше с тъжно лице.

— Трябва да си облечеш палтото, Бонбонена фейо! — усмихна се тя и се обърна към гардероба да извади палто.

Полицейски сержант Пол Янг паркира колата до тротоара точно пред табелата „Паркирането забранено“ и ги придружи до Правителствения център и кабинета на Кари. След като огледа офиса вътре, за да се увери, че не ги очакват никакви изненади, той застана на пост отвън и зачака.

Луси изтича зад бюрото и се покатери на стола на майка си с широко отворени от възбуда очи в предчувствие на забавлението, което щеше да изпита от играта с всички вещи.

— Мамо, може ли да играя на твоя компютър?

— Не, миличка. Аз работя на него. Компютърът не е за игра — отговори Кари, докато изваждаше копията на телефонните сметки, фактурите от кредитните карти и списъка на агенциите за придружителки и компаньонки от торбата за багаж, която носеше със себе си. Тя взе празна папка от шкафа, сложи документите в нея и я прибра в лявото чекмедже на бюрото си. Доказателствата можеха да останат тук, докато решеше какво да прави с тях.

— Мамо? Това чукът на дядо Грир ли е?

— Нарича се чукче на председателя — поправи я Кари. — Да, принадлежеше на дядо Грир.

Луси вдигна чукчето с двете си ръце. То бе дълго почти колкото ръчичката ѝ и изглеждаше много нелепо и неуместно на фона на розовото ѝ костюмче на фея. Върху устните на Кари се появи дяволита усмивка. Момиченцето бе толкова хубаво! Е, поне едно добро нещо бе излязло от брака ѝ — дъщеря ѝ.

Кари погали с ръка тъмната коса на детето. В крайчетата на очите ѝ се събраха сълзи.

— Искам дядо Грир да може да ме познае — каза детето.

— И аз искам същото, скъпа.

Господи, и аз искам същото!

През целия си живот досега можеше да отиде при баща си за всичко и по всякаква причина и повод. За съвет, за помощ, за опрощение, винаги, денонощно, всеки ден от седмицата. За нея той бе непоклатимата Гибралтарска скала — нещо здраво, основно, фундаментално, като котва.

Баща ѝ не харесваше Дейвид. Никога не го бе харесвал. Тя знаеше това, защото той ѝ го каза директно, когато му съобщи, че се е сгодила. Не я упрекна, не беше груб. Беше само загрижен. Попита я дали е сигурна, че иска точно това. Дали е сигурна, че Дейвид е мъжът.

Навремето му бе сърдита и ядосана заради това отношение към Дейвид. Искаше той да бъде щастлив заради нея, да я подкрепи, да одобри избора ѝ.

Но навремето Дейвид беше различен човек, самоуверен от успеха на работата си и от хвалбите на критиците. Баща ѝ обаче дори тогава бе прозрял липсата на солидна основа в него. Беше ѝ казал, че ако наистина той е мъжът, когото иска, ще ѝ даде благословията си, но я предупреди, че трябва да знае и да е готова да бъде силният човек в брака. Предупреди я, че когато заровете бъдат хвърлени, когато изпадне в тежка ситуация, когато трябва да решава, единственият човек, на когото ще може да разчита, ще бъде тя самата. Баща ѝ бе почувствал, че силата на Дейвид ще се качва и пада в зависимост от мнението на другите хора.

Той я заведе по пътеката до олтара и я предаде в ръцете на мъжа, който щеше да стане неин съпруг. И никога повече не повдигна въпроса, нито изказа мнението си за него.

— Не плачи, мамо — рече неочаквано Луси. Тя остави обратно чукчето на бюрото, изправи се на стола и прегърна майка си.

Кари се намръщи заради болката в ребрата, но не помоли детето да я остави. Искаше да чувства сигурността да бъде прегръщана от някого, който я обича истински, дори ако този някой беше само на пет години.

Рязко почукване на вратата я стресна. Преди да успее да попита кой е в рамката се появи Ковак с буреносно изражение на лицето. Той спря, защото не очакваше да види тази сцена. Искаше да влезе и много ядосано да се нахвърли върху нея, понеже бе напуснала дома си въпреки забраната му. Но когато я видя с Луси, когато видя сълзите в очите ѝ, вятърът в платната утихна. Ядът му се изпари.

— Въпреки всичко заповядайте. Влезте, детектив Ковак — покани го Кари с леко смекчен поради слабостта си глас.

Ковак премести погледа си от нея към Луси.

— Ти откъде знаеш, че сме тук? — попита го детето. Светлите ѝ очи бяха пълни с любопитство.

— Нали съм детектив — отговори Ковак. — Това ми е работата — да знам къде са хората. И да ги намирам. Откривам кой е извършил престъпление.

— А мама е съдия — гордо обяви Луси.

— Знам.

— Тя праща лошите в затвора.

Ковак погледна Кари и прехапа езика си. Май искаше да каже нещо, поне тя си помисли така.

— Принцесо Луси — обърна се Ковак към детето, — трябва да говоря с майка ти на четири очи. Защо не отидеш в коридора при младшия офицер и той ще ти покаже всички интересни неща, които има на колана му. Ще ти покаже как щракват белезниците.

— Сега съм фея, а не принцеса — информира го важно момиченцето. После се обърна към майка си: — Може ли, мамо?

— Разбира се, скъпа.

Луси слезе от стола и заобиколи бюрото, а като стигна до Ковак, му подаде ръка. От изуменото изражение на лицето му човек можеше да си помисли, че му предлага жива змия.

— Не ми е позволено да ходя никъде сама — обясни Луси. — Ти трябва да ме придружиш.

Кари посочи с глава вратата, когато Ковак я погледна.

— Амиии... добре — промърмори той и хвана малката ръчичка, за да я предаде на грижите на младши сержанта.

Когато се върна, изглеждаше смутен, сякаш не можеше да се справи с чувствата, които Луси бе предизвикала у него. С убийците можеше да се справи. Но едно петгодишно дете направо го разби.

— Имате ли деца, детектив?

Той се поколеба малко преди да отговори.

— Не. Не съм женен.

Кари знаеше, че повечето ченгета най-вероятно са били женени и поне веднъж са били разведени.

— Тя е истинска кукла — каза той.

— Благодаря ви.

За миг във въздуха увисна неловка тишина.

— Предполагам, че искате да ми се накарате, защото съм напуснала дома си — рече накрая Кари.

— Доколкото си спомням, казах да не излизате оттам.

— Може да ми кажете каквото си искате.

— А вие да правите каквото си искате.

— Също като вас. Вие не правите ли така?

Той помисли, сетне леко се подсмихна.

— Едно на нула. Но въпреки това трябва да седнете. Изглеждате малко бледа.

— Изглеждам като героиня от филм на ужасите.

— Да... така е — съгласи се Ковак.

Кари се настани на стола си. Беше доволна, че има мека кожена седалка.

— Е? Идвате с лоши новини или само за да ми четете конско?

Ковак седна на стола от другата страна на бюрото и въздъхна.

— Всъщност да, смятах да ви чета конско... Но какъв смисъл има?

— Не бих дошла тук сама — каза Кари. — Не съм глупавата жена от всеки криминален филм, която непременно слиза в мазето да види какви са странните звуци, които се носят оттам.

Ковак още веднъж се подсмихна леко. Огледа стаята, сякаш не искаше да я погледне в очите, освен ако не бе наложително.

— Тук е много по-хубаво, отколкото във владенията на прокурорите — рече той. — Липсва ли ви обвинението?

— Да, понякога — призна Кари. — Но това е работата, която винаги съм искала да работя.

— Заради баща ви?

— И заради него. Той е моят идол — потвърди Кари, поглеждайки встрани, защото чувствата ѝ всеки момент щяха да изплуват на повърхността.

— Той беше добър съдия. Какво прави сега като пенсионер? Може би ходи на голф в Аризона?

— Умира — отвърна тихо Кари. — Болен е от Алцхаймер и... умира.

— О, господи! — промърмори Ковак. — Не знаех, съжалявам.

— Аз също.

— Ама и аз съм един...

— Не знаехте — успокой го Кари. — Има ли някакви следи, които да водят към Стан Демпси?

Ковак поклати глава.

— Нищо. Никаква следа от него, нито от колата му.

— Някой обади ли се на Кени Скот? Той сигурно е първи в списъка на Демпси.

— Трябва да са го направили.

— Вие не му ли се обадохте?

— Кени Скот не е моя грижа — отвърна сопнато Ковак. — И вие ми стигате.

Кари се усмихна леко и осъзна, че досега не бяха осъществили контакт с очите, дори и в моментите, когато се отпускате.

— Толкова ли съм непоносима?

Той не отговори веднага. Изучаваше я. Можеше да почувства погледа му върху себе си. Накрая каза:

— Мисля, че сте много смела, и слава Богу. Защо дойдохте тук?

Кари погледна към чекмеджето на бюрото, където бе прибрала папката с хобито и нелегалните занимания на Дейвид извън семейството. Може би трябваше да му ги даде. Но какво имаше всъщност в нея? Доказателство, че съпругът ѝ изневерява. Ковак така или иначе вече знаеше това. А бележката за 25 000 долара можеше да бъде за всичко. Може би Дейвид смяташе да си купи лодка. Може би толкова бе печалбата от лотарията същия ден. Може би бе извършил плащане на къща за някоя от своите проститутки или за себе си. Може би имаше намерение да се премести.

— Говорих с бизнес партньорите на съпруга ви — започна Ковак. — Хората, с които е вечерял снощи. Един мъж на име Едмънд Айвърс. Познавате ли го?

— Не. Не съм чувала името. Дейвид не ме запознава с партньорите си и не ме включва в своите бизнес дела.

„Нито в каквото и да е друго“ — продължи наум мисълта си тя.

— А името Джини Бърд да ви говори нещо?

— Не. Защо?

— Мисля, че съпругът ви спи с нея — отвърна откровено в прав текст той. — Всъщност не мисля, а съм сигурен.

Известно време Кари не продума нищо. Ковак я остави да смели информацията.

— Ще му съобщя, че искам развод — рече след дълга пауза тя. Ковак вдигна вежди.

— Направо това? Без „Хайде да опитаме отначало“ или „Нека да го обсъдим“?

— От доста време бракът ни умира бавно. Няма останало нищо, за което да говорим, освен за условията и правата за посещение на Луси.

— Съжалявам.

Тя почти се изсмя.

— Но защо? Вие мразите съпруга ми. Преди всичко не можете да проумеете защо съм се омъжила за него, да не говорим, че съм останала с него толкова време.

— Съжалявам за вас — обясни меко Ковак. — Съжалявам, че трябва да изтърпите това. Съжалявам, че трябваше да ви кажа за любовницата му.

Кари поклати глава.

— Недейте. Не съжалявайте.

Тя погледна към чекмеджето на бюрото си, сетне го отвори и извади папката, като я бутна по бюрото към него.

— Какво е това?

— Доказателства. Ще ги използвам в съда.

Ковак набързо прегледа съдържанието.

— Колко време пазите тези неща тук?

— Току-що ги донесох. Тази сутрин проведох малко лично разследване. Той не беше си направил труда дори да ги скрие.

— Гадно копеле! Негодник! Плъх! — изръмжа под носа си Ковак, докато гледаше фактурите от цветарския магазин. Вдигна списъка на агенциите за компаньонки и целият почервения от гняв. Ако Дейвид беше тук — за Кари нямаше никакво съмнение, Ковак щеше да го халоса с юмрук право в лицето.

Той измъкна копие на няколко осребрени чека от компания за недвижими имоти.

— А това за какво е?

— Очевидно плаща наем за апартамент — отвърна тя и му каза адреса. — За себе си или за някоя от всеотдайните му малки приятелки. Обадих се тази сутрин във фирмата, преструвайки се на новата му счетоводителка. Трябваше ми информация. Уж последният счетоводител е оставил нещата в пълен безпорядък. Дали не могат да

ми помогнат? Всичко, което ми трябваше, беше адресът на собствеността.

— И те ви го дадоха? — попита Ковак.

Кари кимна утвърдително.

Той взе копието от бележката, на която пишеше \$25 000.

— А това какво е?

— Не знам. Намерих го в кошчето му за боклук тази сутрин.

— Прилича на плащане.

— Не знаете със сигурност. Може да бъде всичко. Дълг. Нещо свързано с бизнеса. Говореше, че иска да купува яхта.

Всичко, което казваше, звучеше като оправдание. Ако бе на мястото на Ковак, би си помислила точно това.

— През октомври? — изненада се Ковак. — Че кой си купува яхта точно преди настъпването на зимата?

Тя не отговори.

— Кари...

— Дейвид може да е голям негодник и какъв ли не още — рече тихо тя, забила поглед в бюрото си. — Но не мога да повярвам, че би направил онова, в което го подозирате.

— Преди да намерите тези неща, бихте ли повярвала, че води таен живот? Че ви мами с проститутки всеки път, когато си обърнете гърба към него? Че използва вашето моминско име като псевдоним?

При последното изречение тя го погледна изненадано. Виждаше в очите ѝ, че е наранена и ядосана.

— Не знаехте за това — отвърна внимателно Ковак. — Какво още не знаете за него?

Какво можеше да му отговори? Беше се омъжила за напълно непознат човек.

— Нещата между нас невинаги са били такива — произнесе накрая Кари, чувствайки необходимост да оправдае своето присъствие в този брак. — Някога ние се обичахме. През последните години се отчуждихме. Той постепенно се превърна в този нещастен, тъжен и мрачен човек. Исках да замажа нещата, да се заблуждавам, че е разстроен и объркан поради липсата на успех. Не исках да се нахвърлям върху него, защото знаех, че самочувствието му е много крехко, а моята кариера се развиваше чудесно.

Тя потърка с палец между очите си.

— И заради Луси. Тя обича баща си. Ако не друго, Дейвид поне е добър баща. Обожава я. Слънцето изгрява и залязва с нея.

Чувстваше се слаба, дори трепереше малко. Не бе и помисляла, че може да се чувства така разбита. Ковак просто седеше тихо и я наблюдаваше със съчувствие, ясно изписано на лицето му, върху което бе отпечатана цялата умора на света.

— Сега бих искала да се прибера у дома — предложи Кари, като се изправи на крака. — Трябва да си почина и да се подготвя за голямото представление.

— Нима ще му кажете още тази вечер? — попита Ковак и също стана от стола. — Сигурна ли сте, че го искате? Че това е окончателното решение?

— Защо да отлагам? Чаках прекалено дълго.

Той внимателно я хвана за ръката, докато тя заобикаляше бюрото, и я поведе към вратата. Докосването му я изненада.

— Мога да присъствам, ако желаете. — Гледаше я право в очите.

Той наистина го мисли, мина през ума на Кари, Този закоравял уличен полицаи, който дори не я харесваше, щеше да ѝ помогне, ако го помолеше. Тя не се съмняваше, че ще го направи. Такъв беше Сам Ковак — честен, отговорен, откровен и всичко това не поради някаква причина, а просто защото вярваше, че така е правилно. Че това трябва да направи.

— Не, благодаря. Не искам свидетели — отвърна тя.

— Ще стоя отвън.

Кари поклати глава.

— Двама полицаи стоят пред къщата. Дейвид ги забелязва също като мен. Няма да посмее да ме докосне с пръст дори. Животът все още е пред него. Той има други планове и мога да гарантирам, че затворът не влиза в тях.

— Не искам да сте сама — призна Ковак.

— Добре, но аз искам точно това — да съм сама. Въпреки всички доказателства за обратното, предпочитам да плача без свидетели.

Идеята не му хареса. Той искаше да я защити. Каква прекрасна мисъл — някой, който да се грижи за нея, някой, на когото да се облегне, някой, който да ѝ предложи рамото си, за да разтовари част от грижите си върху него.

— Благодаря ти, високо оценявам това — промълви тя. — Наистина.

— Не му вярвам, Кари.

— Не се тревожи. Дейвид е прекалено пасивен, че да ме нарани.

— Искам да ми се обадиш след това — помоли я Сам. Все още я държеше за ръката и стоеше толкова близо, че можеше да почувства дишането му върху бузата си. Аромат на мента... и съвсем слаб мирис на скоч.

Тя вдигна учудено вежди.

— Нима пиеш в работно време, детектив?

— Да — призна той, но с онази дяволита усмивка в ъгълчето на устата, която казваше повече. — Виждаш ли докъде ме докара?

— Добре, тогава тайната ти ще остане скрита. Ще си мълча за пороците ти и ще бъда гроб.

Тя направи стъпка назад и той трябваше да пусне ръката ѝ.

Изречението му стана сериозно.

— Внимавай. И ми се обади. Помни: мога да дойда, преди да си затворила телефона.

Кари кимна.

— Благодаря... Сам. Благодаря ти.

Тя искаше да вдигне ръце и да го прегърне силно за това, че е толкова добър. Или защото искаше да почувства здравите му ръце около тялото си, които да я придържат и подкрепят. Да я защитават. Чувстваше се толкова самотна, изоставена, никому ненужна.

Вместо това му благодари отново и отиде до вратата. Лицето на Луси се озари от усмивка.

— Мамо, научих се как да арестувам някой човек.

Сержант Янг ѝ се усмихна.

— А покажи какво ще кажеш на лошите момчета?

Луси сложи ръцете си на фуния на устните и изрече с най-строг глас: „Замръзни на място!“

Кари се разсмя.

— Трябва да вървим сега, скъпа. Благодарни на сержант Янг и на детектив Ковак.

Луси благодари на полицаия, отиде до Ковак и погледна нагоре към него.

— Благодаря, че ме държа за ръката, детектив Ковак.

Той се наведе и най-официално и тържествено разтърси ръката ѝ.

— Няма за какво, приказна принцесо Луси, пак заповядай. Можеш да ми казваш Сам.

Малкото момиченце се усмихна доволно.

— Ти ми харесваш, детектив Сам. Ще ме поносиш ли малко?

— Луси! — възкликна с укор Кари.

Ковак изглеждаше объркан и леко уплашен. Той погледна Кари.

— Не е задължително да го правиш — успокой го тя. Но когато погледна отново към Луси, сърцето не му даде да откаже. Момиченцето обви ръчичките си около врата му и се намести в свивката на ръката му. Изглеждаше доволна.

— Ще си мисля, че си великан — каза тя. Докато стигнаха до колата, не спря да бърбори. Когато я остави на тротоара, той се обърна към Кари, а видът му бе съвсем сериозен.

— Обади ми се. И бъди внимателна.

Кари кимна и се шмугна на задната седалка на мерцедеса. През целия път до дома си тя мислеше колко много баща ѝ щеше да хареса Сам Ковак.

29.

— Вие настанявате деца в приемни домове, вие следите дали приемните родители го правят само заради парите или може да се окаже, че злоупотребяват. Не можете да знаете дали някой психар няма да ги убие.

Марсела Отис бе социалният работник, която отговаряше за Уейн и Марлене Хас и техните две приемни деца от Амбър Франклин. Лиска си бе уредила среща с нея в едно кафене в пешеходната зона на търговския център „Николет“ само на няколко пресечки от полицейското управление. Двете седяха на маса до алеята, наслаждаваха се на великолепния ден, пиеха питиетата си и говореха.

Госпожа Отис беше жена със забележителна фигура, опакована в неоновозелена туника и панталони. Многоцветна шапка в африкански стил бе кацнала на върха на прическата ѝ, съставена от плитчици като от царевична свила. Беше с правоъгълни очила с цвят на шипка и изобилие от сребърни бижута.

— Когато видях по новините, направо се разболях. Никога няма да забравя онази нощ. Каква ужасна буря! Направо очаквах торнадото да отнесе къщата ми! Изглеждаше ми като кошмар, но си бе съвсем истинско. И си спомням как всичко стана зелено точно преди да удари — небето, въздухът. Шантава работа!

Тя затвори очите си и потръпна от спомена.

— Бащата на децата беше ли се появявал преди убийството? — попита Лиска.

— Итън Прат ли? Ха! И таз добра! Той се интересуваше от тези деца толкова, колкото човек от Луната.

— Но чух, че щял да съди щата, че ги бил изложил на опасността.

Марсела нацупи устни и направи физиономия.

— Виж го ти! Сетил се да се интересува! Ами да! За него тези деца струват повече мъртви, отколкото ако бяха живи. Итън Прат е проклет чакал. Койот, който иска да оглозга костите им. Вдига шум, че

щял да съди и живите членове на семейство Хас. Сякаш бедните хора си нямат достатъчно мъки на главата и трагедията не им стига!

Лиска кимна.

— Да-а. Говорих преди малко с Боби Хас. Той е преживял повече, отколкото човек може да преживее през целия си живот. Открил е мъртвата Марлене и двете деца. Собствената му майка е умряла от рак.

— Рак ли? — Марсела изненадано вдигна вежди.

— Каза ми, че Марлене била негова втора майка, мащеха. Истинската му майка умряла от рак преди няколко години.

— Ако е говорил за първата госпожа Хас, това не е точно така — рече Марсела. — Първата госпожа Хас носела панера с прането по стълбите към мазето, когато се подхлъзнала и паднала. Умряла, защото си счупила врата.

Лиска се облегна.

— Защо ще ме лъже за нещо подобно?

— Не знам. Мисля, че вие трябва да го питате. Може би просто не иска да признае, че още един човек си е отишъл така неочаквано от живота му.

— Познавахте ли тази госпожа Хас?

Марсела кимна.

— Ребека. Много мила жена с огромно сърце. Тя и Уейн обмисляха да вземат още едно дете. Бях в къщата им да говоря с тях по този въпрос ден или два преди нещастиято.

— Казахте: ако Боби е говорил за нея — сети се Лиска. — Какво искахте да кажете? За кого друг може да е говорил?

— За рождената си майка, предполагам. — Тя отпи голяма глътка от своя чай с мляко.

— Боби Хас е осиновен?

— Да. Уейн и Ребека го взеха като свое първо приемно дете, когато бе на десет години. След това го осиновиха. И сега, като се замисля, се сещам, че рождената му майка въобще не умря от рак. Самоуби се. — Тя галеше бишкотите, докато се ровеше из паметта си. — Точно така. Обеси се.

— Господи! — промърмори Лиска.

— Ако си спомням добре, жената бе сериозно психично болна. Боби Хас е минал през големи мъчения, преди да стане Боби Хас.

— Има ли досие? Проблеми в училище? Проблеми на улицата?

— Не. Чувам, че е отличен ученик. Доколкото знам, никога не се е забърквал в неприятности. Защо? Сега неприятности ли има?

— Не — отговори разсеяни Лиска. — Поне аз не знам за такива.

— Той е добро хлапе — рече Марсела. — Ако съм преживяла дори и половината от онова, което е преживял, отдавна да съм полудяла.

— Може би е полудял — отговори тихо Лиска. — Има много начини да изразиш лудостта си. Най-много трябва да се тревожим и да се страхуваме от онези, които го правят тихо. Тихите води са най-дълбоки.

— Не е възможно да мислите, че момчето може да има нещо общо с убийствата — изненада се Марсела. — Беше истински безутешно, когато се случи. Вашият убиец е Карл Дал.

— Да — повтори Лиска, но умът ѝ вече бе далеч от разговора. — Всъщност аз разследвам нападението над съдия Мур.

Социалната работничка подсмръкна и направи още една кисела физиономия.

— Не обичам да говоря като нехристиянка, но трябва да ви кажа, че в този град има цяла армия хора, които ще се наредят на опашка, за да получат възможността да я набият.

Да, сигурно е права, помисли си Лиска. Но у нея все повече и повече се затвърждаваше убеждението, че може би Боби Хас стои начело на тази опашка.

30.

— Така. Хайде да сверим часовниците си, господа. Да видим кой какво е открил.

Лейтенант Дос стоеше начело на масата в залата за конференции. Щабът на военните действия, както я наричаха всички, когато работеха по случаи като този. Едната стена от край до край бе покрита с бяла дъска. На нея със сух маркер, който лесно се изтриваше за следващия случай, бяха изписани следи, въпроси, подробности.

— Аз потърсих всякакви документи за собственост на името на Стан Демпси, освен къщата му — докладва Елууд. — Нищо. Но открих, че има четиридесет и един собственици на земя на име Демпси в областта. Някой от тях може да е негов роднина. Хората ми в момента въртят телефоните.

— Открихме ли бившата му жена? — попита Лиска.

— В гробището — отвърна лейтенантът. — Починала е миналата година от мозъчен тумор.

— Не успях да намеря дъщерята — докладва Дос. — Свързах се с полицията в Портланд с молба да я открият, ако могат.

— Някой предупреди ли Кени Скот за Стан? — попита Ковак. — Като адвокат на Карл Дал той е първостепенна мишена.

— Аз му се обадох — каза Дос. — Отговори телефонният секретар. Изпратих радиокола да отиде на място и да чака пред къщата, докато се появи. Да се надяваме, че е излязъл за уикенда извън града.

— Може би иска да създаде впечатление, че се е преместил за постоянно — намеси се Типен. — Ако адресът му стане известен, много сърдити граждани може да се появят на поляната пред къщата му с вили и факли.

— Но той е назначен от съда — каза Дос. — Не е избрал сам да защитава Карл Дал.

— Така е — съгласи се Типен, — но е избрал да го защитава усърдно.

— Гражданите на Минесота мразят усърдието — продължи Елууд. — В списъка на подозрителните емоционални поведения като радост и отчаяние усърдието е точно между тях.

Дос се обърна към Ковак.

— А ти Сам, какво имаш?

— Главоболие — отговори той. — Не ми харесаха свидетелите по алибито на съпруга. Единият е прекалено мазен, другият е проститутка. Мур се е регистрирал в хотел „Маркуит“ вчера около три следобед. Той и курвата му са слезли в лоби бара към шест, шест и петнадесет. Във времето между три и шест той е чукал проститутка, а не главата на жена си в цимента. Мазният — Едмънд Айвърс, се е присъединил към тях в седем.

— Едмънд Айвърс ли каза? — повтори Типен. — Чувал съм някъде това име.

— Някакъв могул с мултиплексни кинозалони — обясни Ковак. — Най-интересната част е, че за кратко към тях се е присъединил и трети човек. Нито Мур, нито Айвърс споменаха за него, когато ги разпитвах. Барманката го описа като трийсетгодишен, рус, тъмни джинси, черно яке, черна тениска. Стоял е там около десет минути.

— Достатъчно, за да каже „Опитах се да убия жена ти. Трябваше да бягам. Искам си парите“ — рече Дос.

— И на мен ми заприлича на същото. Ще трябва да извадим заповед, за да проверим записите на камерите в хотела.

— Барманката видяла ли е да си разменят нещо?

Ковак поклати глава.

— Била е заета. Видяла е младежа да говори с тях, сетне очевидно си бил отишъл. Онзи кур Мур, мазният, и жената птица^[1] отишли да вечерят и да правят бог знае още какво. Барманката каза, че Айвърс ѝ се видял от онези гадни типове, които обичат да гледат.

Лиска намръщи нос.

— Уха!

— Какъв може да бъде мотивът на Мур? — попита Елууд. — Освен че е негодник.

— Пари — отговори Ковак. — Ако тя се разведе с него, ще получи половината. Ако я убият — всичко.

— А тя развежда ли се? — попита Лиска, наблюдавайки партньора си с особено внимание.

— Написано е на стената^[2] — рече Ковак, избягвайки очите ѝ. Нямахте да предаде доверието на Кари. Не бе необходимо някой да знае за финалната сцена, която все още предстоеше, най-малкото Лиска. — Този клоун живее на гърба ѝ, бих казал. Не е направил нито един филм от години. Докато тя е лежала в болницата със сътресение на мозъка, той се е забавлявал. Напрежението между тях може да се реже с нож.

— Тя има ли пари? — попита Дос.

— Фамилно богатство — намеси се Типен. — Старо име в бизнеса с дървен материал. Натрупали са огромни пари на гърба на имигранти дървосекачи. Бащата на Алек Грир отклонил средства в добива на таконит, когато все още бил доходен, и се оттеглил точно навреме. Съдия Грир е богат човек. Ако не остави всичко за благотворителни цели, дъщеря му ще наследи купища пари.

Дос вдигна вежди.

— Благодаря, господин „Енциклопедия“.

— Аз съм ренесансов човек — обясни Типен. — Веселяк. Добър разказвач.

— Ти си пълен с излишни глупости — рече Лиска, хвърляйки химикалката си по него.

Типен изстреля в отговор едно кафеено зърно, покрито с шоколад. Уцели я по челото и Лиска изпищя.

Дос влезе в ролята на майка.

— Типен, ще трябва ли да ти ги взема, преди да си извадил нечие око?

— Не, госпожо.

— Здрав ли е бащата на съдия Мур? — обърна се тя към Ковак.

— Не. Може да се каже, че е пътник. Кари е единственото му дете...

Лиска изненадано обърна очи към него и направи безмълвна гримаса: „Кари?“

— Ако тя излезе от сметките, парите на стареца ще преминат към единствената му внучка, нейната дъщеря Луси. Момиченцето е на пет години. Мур ще контролира парите, докато стане пълнолетна.

— Това е доста елегантна теория — рече Дос. — С какво разполагаш, за да я подкрепиш?

— Многогодишен опит и вродена мъдрост — рече Ковак. — Дайте ми заповед и ще ви докажа. Писмена заповед за обиск на дома и за отваряне на сметките на прекрасния ѝ съпруг.

— И какво ще използваш, за да получиш такава заповед, детектив? — попита Дос. — Хубавите си очи ли?

— И личния си чар.

Лейтенантът завъртя очи.

— Ти какво откри, Ники?

— Не много. Не бях в състояние да докажа алибито на Боби Хас, нито да го разбия. Открих обаче нещо много странно. Когато говорих днес с него, той ми каза, че Марлене Хас е била негова мащеха, а истинската му майка умряла от рак. Но работничката от социалните служби ми съобщи, че момчето е осиновено. Рождената му майка се е самоубила, а първата жена на Уейн Хас е умряла от счупване на врата, когато паднала по стълбите на мазето с кош с пране.

— Значи никой няма рак? — попита Елууд.

Лиска поклати глава.

— Никой. Това е доста странно. Не проумявам защо трябва да лъже за тези неща. А вие?

— На колко години е момчето? — попита Типен.

— На седемнадесет.

— И вече е преживял толкова много трагедии в живота си? — попита съчувствено Дос. — Може би просто иска да елиминира едната от тях. Как би се чувствало едно дете с толкова много нещастия в миналото? Единственото нещо, което иска моят петнадесетгодишен син, е да бъде като всички на неговата възраст.

— Това момче сигурно се чувства така, както хората мислят за него — че е някакъв изрод. Може би смята, че като разправя как майка му е умряла от рак, ще е по-близко до координатна система на другите деца.

Лиска погледна Ковак. Той я познаваше изключително добре, за да види всички скрити знаци за убедеността ѝ, че нещо в хлапето я притеснява.

Сам сви рамене.

— Не можеш да го арестуващ само защото е излъгал, че майка му е умряла от рак, когато не е. А ако не намериш свидетел, който да го

е видял на паркинга, не можеш да го заковеш за нападението. Залагам на бъдещия бивш съпруг.

— О, сигурна съм, че залагаш — саркастично се обади Лиска.

— Аз пък залагам на Демпси — рече Типен. — Той си е откровено луд. Отправя открити заплахи. Нищо няма да струва на човек, който, както изглежда, иска да измъчва някого с електрически трион, да набие една жена с тояга.

— Без обзалагания в мое присъствие, моля — предупреди Дос. — Да се върнем на случая.

— Някакви новини за Карл Дал? — попита Ковак, като стана от мястото си.

Тя поклати глава.

— Направо се стопи, изчезна. Кучетата не хванаха следа. Никой не го е виждал. Получаваме обикновените обаждания от луди, от религиозни фанатици и от хора, които звънят просто защото са самотни и искат да си поговорят с някого. Все задънени улици, все грешни следи. Пратих униформени полицаи да претърсват целия град за мъж с гола глава.

— Той е от хората, които успяват да се промъкнат дори под обхвата на радара — рече Типен. — Една сянка в периферията на обществото.

— Мислех, че това си ти — подхвърли Лиска.

Типен я изгледа многозначително.

— Хем малка, хем наперена!

— Майната ти!

Всички се отправиха към вратата. Дос кимна на Ковак да остане.

— Усещането ти за съпруга на съдия Мур е силно, така ли?

— Това е само върхът от айсберга на омразата ми към този негодник.

— Ще направя необходимото да получим видеозапис от хотела колкото е възможно по-скоро. Може да успеем да идентифицираме мистериозния мъж. Поне ще го сравним със записа от паркинга. Да видим дали не е същият човек.

— Ако успее да се добера до финансите на Мур, може би ще открия доказателство за плащане на побоя.

— Няма съдия, който ще ни даде заповед въз основа на това, което имаме, Сам. Мислиш ли, че съдия Мур ще подаде оплакване

срещу него?

— За какво? Ако да си лош съпруг е противозаконно, аз щях да съм осъден от двайсет и пет години до живот — засмя се самоиронично Ковак. — Освен това не мисля, че ще го направи. Тя има да мисли за детето си. И за репутацията си. Не я виждам да подава оплакване въз основа на едно глупаво и половинчато нападение, само за да вкара прекрасния си съпруг в нашите ръце.

Дос въздъхна.

— Имаш ли някакъв повод да го докараш за разпит?

Ковак си помисли за папката, която бе заключил в багажника на колата си. Беше хвърлил бегъл поглед в нея, но знаеше, че е пълна с доказателства за изневерите на Мур. Ако обаче докараше Дейвид Мур заради това, отрязваше ръцете на Кари.

Всъщност идеята може би не бе чак толкова лоша.

— Бих могъл да го помоля да дойде за неофициален разговор.

— Ще се съгласи ли?

— Не — реши Ковак. — Няма да се съгласи. Първото нещо, което ще направи, ще бъде да изквичи за адвокат. Тогава считай, че сме се прецакали сами. — Той погледна настрани и въздъхна. — Не знам какво да ти каже, шефе. Бих хвърлил негодника в дупка със змии, но ако го докараме в управлението с онова, което имаме срещу него, само ще му дадем време да скрие кирливите си ризи и да предупреди извършителя.

Дос кимна.

— Добре. Можем да пуснем опашка след него.

— Нима имаш извънредно време и служители за това?

— Вече получих благословия от началството. Шефовете искат главата на нападателя върху сребърен поднос.

— Смятам да помогна с каквото мога — обеща Ковак. — Дори ще набутам ябълка в устата му за церемонията.

---

[1] Bird — птица (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Използва се за събития, за които е писано да се случат. Произходът на фразата е от Стария завет — книга на пророка Данаил. По време на пир в двореца на Балтазар във Вавилон се появила тайнствена ръка без тяло и изписала на стената думите MENE, MENE, TEKEL, PARSIN. Балтазар извикал Данаил, който разчел надписа като

„Изчислено, изчислено, претеглено, разделено“ и го разтълкувал, че дните на царуването му са преброени, делата му ще бъдат претеглени от Бог, а царството му разделено. И наистина до края на нощта всичко се сбъднало. — Б.пр. ↑

31.

Съдебният процес бе приключил. Нещата не се развиха добре за Кени Скот, ескуайър^[1] и правосъдието бе раздадено. Бързо и ужасно.

Стан се чувстваше разтреперан, изпотен, възбуден. В мозъка му имаше само една мъничка част, която бе ужасена и уплашена, измъчвана от други емоции — различни от онези, които го водеха. Но тази част се свиваше и ставаше все по-малка и по-малка, все по-слаба и по-слаба. Силата идва със справедливостта. Правото възтържествува. Силата е право.

Правосъдието на Стан беше чисто и простичко. Нямахте игрички на дребно, далавери, извъртания, вратички, нямахте позоваване на вещи лица. Имаше само черно и бяло. Вярно и невярно.

За пръв път в живота си Стан Демпси се чувстваше могъщ.

За всеки обикновен случаен минувач, който вървеше по улицата, Кени Скот просто отсъстваше, не си беше вкъщи. Когато си тръгна, Стан изключи телевизора. Взе колата на Кени ѝ я паркира един квартал по-надолу, сетне се върна за пикапа си.

Ако бившите му колеги откриеха адвокатата много скоро, те щяха да ограничат територията, където да го търсят и интензитетът на това издирване щеше да бъде свиреп. Стан не можеше да позволи да бъде хванат, преди да е свършил работата си.

Той отиде спокойно до друго предградие и паркира пикапа на чичо си. Седна в задната част на камиончето, скрит под чергилото и изяде два болонски сандвича с малки резенчета краставички, после пийна кафе от термоса.

Не мислеше за онова, което току-що бе направил. Не се опитваше да си припомни паниката в очите на адвокатата, виковете и писъците му, които трябваше да преглъща зад лепенката, с която бе запушена устата му.

Вълната на спомена от изпълнението на наказанието бе нещо уникално за престъпниците, за серийните убийци, за мъжете като Карл Дал. Подобна реакция принадлежеше и бе присъща на криминалните

елементи, които се отдаваха на жестокостта само защото ги възбуждаше. За тези мъже спомените бяха толкова важни, колкото и самото престъпление. Те съживяваха и възстановяваха подвизите си отново и отново.

Стан не се смяташе за престъпник. Просто бе извършил необходимото, онова, което никой друг нямаше да направи.

След като приключи с обяда, той почисти ръцете си с мокра кърпичка. Беше време да се заеме със следващото име в списъка от хора, които трябваше да бъдат наказани.

---

[1] Почетна титла — Б.пр. ↑

32.

Часовете ѝ изглеждаха дълги като дни. Кари прекара остатъка от следобед в спалнята с Луси, която си играеше на чичо доктор, като мереше температурата ѝ с детски термометър играчка и ѝ даваше лекарства — шарени бонбонки.

Двете дремнаха за кратко, макар че Кари не успя да спи повече от няколко минути. Напрежението бе изтощително. Запълни времето, като повторно си зададе сама всички въпроси.

Може би моментът да се конфронтира с Дейвид все още не бе настъпил. Може би трябваше да почака, докато премине целият този кошмар. Само дето не знаеше дали съпругът ѝ не бе част от него. Не искаше да остане под един покрив с човек, който може би бе поръчал да я убият. Не искаше дъщеря ѝ да живее в една къща с него.

Тревожеше се за Луси, която вече се чувстваше несигурна и затова се бе залепила за нея. Но всъщност имаше ли време, което да е добро и подходящо за родителите на едно дете да приключат с брака си? Не.

Първоначално Кари смяташе да изпрати Луси да прекара нощта в дома на Кейт и Джон Куинс. Детето обичаше да преспива на гости и бе приятелка с дъщеря им Хали. В същото време не искаше дъщеря ѝ да бъде далеч от очите ѝ. Нещата бяха прекалено несигурни. Също така не искаше да изложи Джон и Кейт на опасност, ако Стан Демпси решише да преследва дъщеря ѝ, която да плати за греховете на майка си. От всичко, което вече знаеше, можеше да предположи, че той най-вероятно наблюдава къщата ѝ. Можеше да последва Луси до дома на семейство Куинс.

Щеше да изчака да говори с Дейвид, след като детето заспи. Щеше да остави Анка да я пази, за да не слезе долу, ако случайно се събуди. Беше много благодарна на бавачката, която настоя да остане и през уикенда, макар че събота и неделя обикновено бяха почивните ѝ дни. Анка не искаше и да чуе да си тръгне. Тя бе свястно момиче и чувстваше отговорност към семейството.

Колко тъжно, помисли си Кари. Можеше да вярва повече на бавачката, отколкото на собствения си съпруг.

Дейвид поръча за вечеря китайска храна. Луси бе голяма почитателка на „му гу гай“^[1]. Дейвид, както винаги, имаше здрав апетит. Кари си избра пържен ориз с яйца, от който изяде едва няколко зрънца, като през цялото време го подреждаше в чинията си, сякаш това бе нещо много важно. Тя се бе облегла на масата и главата ѝ бе подпряна на ръката. Гледаше, без да ги вижда, ярките парченца грах и морковчета, посипани върху ориза като конфети.

— Как е твоето „му гу“, Луси-гуси? — попита Дейвид, усмихвайки се на дъщеря си.

— Сега съм приказната фея Луси, татко! Детектив Сам каза същото.

— Детектив Сам? — Той погледна изненадано Кари.

— Той беше в съда, татко — продължи да обяснява Луси. — Беше моят добър великан и ме занесе до колата на ръце. Много любезно от негова страна, нали?

— Да, много — отвърна намусено Дейвид. — Защо беше в съда?

— Не знам — отвърна Луси със свиване на рамене и продължи да вечеря.

— Защото аз съм неговият случай — обясни Кари. — Пази мен.

— Ти би трябвало да си останеш в болницата — рече поне за десети път Дейвид.

— Така че да не мога да ям там? — попита доста остро тя. — И да ме хранят насила с Джел-О^[2]?

— Аз харесвам Джел-О — обади се Луси. — Най обичам зеленото. Майката на моята приятелка Кели слага парченца морковчета в нейното зелено Джел-О. Не е ли смешно?

Кари се усмихна на дъщеря си.

— Аз обичам ананас в моето — обясни важно Луси. Много е вкусно.

— Изглеждаш сякаш всеки момент ще припаднеш, Кари — каза Дейвид. — А се държиш сякаш си добре. Така се изтощаваш.

Той наистина изглеждаше загрижен за нея и тя се чудеше дали беше искрен. Част от нея се надяваше да е така въпреки всичко, което

практичната част на мозъка ѝ говореше. Ако Дейвид бе загрижен за нея, нямаше да върши онова, което вършеше. Най-вероятното обяснение бе, че не я иска вкъщи. Искаше да я отстрани, за да може да прави каквото си иска през уикенда. Какво име каза Ковак? Джини.

— Взе ли си работата? — попита мъжът ѝ. — Не те видях да носиш нищо от колата.

— Забравих, че беше в куфарчето, което бе откраднато.

— Значи си ходила дотам за тоя, дето духа.

— Трябва ли да ти платя бензина, който съм изхарчила? — попита с лека нотка на сарказъм Кари.

— Какво означава това?

— Нищо.

Той искаше да каже още нещо, но спря, вдигна ръце като за безсилие и ги върна обратно на масата.

— Извинете ме, дами. Трябва да работя. Пиша проект за отпускане на пари за филм.

Кари не направи никакъв коментар. Преди вчерашния ден щеше да го поздрави, да го окуражи, да се опита да му помогне, въпреки че отдавна се бе уморила да се преструва. Но времето, през което бе опора на Дейвид, бе безвъзвратно отлетяло. Беше дошло време да върви напред.

Вечерта мина в игри и занимавки с Луси — лакираха си ноктите и четеха приказки. След като сложи детето в кревата и изчака да заспи, Кари си взе един душ и облече свободни панталони от джинсов плат и прекалено широка черна риза, която стигаше до бедрата и покриваше дупето ѝ. Това бе една от ризите на баща ѝ. Обвивайки се с нея, имаше чувството все едно се е обвила със спомена за силата на баща си.

За нея беше важно да се чувства силна и сигурна. Ако застанеше срещу Дейвид по пижама, нямаше да се чувства така.

Луси беше в леглото вече повече от час. След като веднъж заспеше, тя много рядко се будеше преди сутринта. Сънят на невинните, помисли си Кари. Завиждаше на дъщеря си за него.

Дейвид седеше до бюрото си, гледаше екрана на монитора и отпиваше от чашата си.

Кари застана на прага на вратата и го наблюдава един миг, преди той да вдигне глава.

— Мислех, че си в леглото.

Тя си пое дълбоко въздух и влезе в стаята.

— Трябва да поговорим.

Трите най-зловещи думи, с които започват важните разговори. Дейвид се сепна за момент, сетне кликна с мишката и екранът стана тъмен. Молба за финансиране с най-висша степен на секретност. Да бе, помисли си Кари. Най-вероятно правеше виртуален секс с някоя от своите приятелки проститутки. Той дори не стана, запазвайки солидната площ на бюрото като щит помежду им.

— Искам развод — каза рязко и прямо тя.

— Какво? — Изглеждаше повече нервен, отколкото изненадан.
— Защо?

— Не се прави на изненадан, Дейвид. Ти не искаш да си женен за мен. Аз не искам да съм омъжена за теб. Дори вече не знам кой си. Но знам всичко за извънредните ти занимания с проститутки.

Той наистина бе толкова глупав, че се опита да я поправи.

— Компаньонки.

— Няма значение как ги наричаш — това са жени, на които плащаш, за да правиш секс — извика Кари. — Курвата си е курва, Дейвид, независимо как се нарича. Никаква купешка дума няма да промени същността ѝ. Как можа? Как посмя да го направиш?

Той потърка лицето си и стана от бюрото.

— Беше просто... бизнес — отвърна. — Заплащане за една услуга. Кога за последен път правихме секс с теб, Кари?

— Кога за последен път ти беше равноправен партньор в нашия брак, Дейвид?

Той се разсмя тъжно и поклати глава.

— И ти се чудиш защо търся внимание извън брака ни.

— О, бедният ми Дейвид! — рече тъжно Кари. — Ти си жертвата, нали? Ти, който прекара последните не знам колко години, без да допринесеш с ей толкова за тази връзка...

— Значи всичко е заради провала ми в печеленето на пари — рече той, приближавайки една стъпка по-близо до нея. — Така ли е?

— Не се опитвай да обърнеш нещата в тази плоскост. Та ти изобщо не си обвързан емоционално от години, не те интересуват

нуждите на никой друг, освен твоите собствени...

— Значи съм егоист?

— Да.

— А колко години ти работиш по осемдесет часа на седмица? Никога не си вкъщи, вечно си уморена...

— Трябваше да бъдем партньори — каза Кари. — Да, имах кариера, работих за нея. Ти също имаше. Някога. И не можеш да ме обвиниш, че не съм те поддържала. Аз бях най-голямата ти подкрепа. Дори през последните няколко години, когато не се задържаше вкъщи, имаше ли поне един случай да те обезкуража?

Той погледна гузно встрани.

— Можеш ли да си представиш колко изтощително е това, Дейвид? Да се налага да пазя и да нося твоето крехко его на раменете си?

Той завъртя очи.

Кари отмести поглед от него и скръсти ръце на гърдите си.

— Е, добре. Съжалявам, че съм бил толкова голямо бреме за теб.

— Не искам да споря с теб. Няма смисъл. Между нас всичко свърши. Край.

— О, нейна чест съдията произнесе присъдата — рече саркастично той. — Дори не ми бе дадена думата за защита.

— Как би могъл да се оправдаеш за онова, което си направил? — рече скептично Кари. — Да чукаш проститутки всеки път, когато си обърна гърба. Как би могъл да обясниш това? Да плащаш хиляди долари на месец за секс, за цветя на момичета, за стаи в четиризвездни хотели и апартамент, за който дори не знам за какво се използва или за кого. Какво можеш да кажеш, с което да оправдаеш всичко това?

Той я погледна с присвити от подозрение очи.

— Откъде знаеш?

— Видях го с очите си. За бога, Дейвид! Изненадана съм, че не си определил отделно чекмедже за тайния си живот.

— Ти си тършувала из моите чекмеджета?

— За да потърся нашите общи финансови сметки. Нима трябваше да получа съдебна заповед за това? Дори не си се опитал да ги скриеш. Списъкът на любимите ти агенции за компаньонки е в чекмеджето, където държим чековите книжки и пощенските марки. Би трябвало да знаеш, че отварям това чекмедже. Вероятно си искал точно

това. Искал си да ги открия, защото очевидно не ти стиска да ми кажеш сам.

Той вдигна ръце пред себе си.

— Нямам нужда от това. Няма нужда да ме поучаваш, госпожо Перфектност. Перфектната дъщеря, перфектната майка, перфектният правист, всичко ти е перфектно. Каква лицемерка? Мислиш си, че не знам, че и ти си спала с друг мъж?

Кари отстъпи крачка назад, сякаш я зашлеви по лицето.

— Да — продължи Дейвид със зловна усмивка. — В края на краищата не си чак толкова перфектна. Тъй че не ми стой тук и не ме гледай отвисоко.

— Веднъж — каза тя. — Един-единствен път. Бях пренатоварена, бях стресирана, а всичко, което получавах от теб, бяха оплаквания и хленчене, че не съм на разположение, за да задоволявам всяка твоя нужда и каприз.

— Значи, когато ти си невярна, вината е моя, а когато аз съм, не е твоя, така ли?

— Не може да правим сравнение! — възмути се Кари. — Една-единствена нощ аз се обърнах към един мъж и му се доверих, защото търсех подкрепа. А ти отваряш жълтите страници и си избираш телефон. И наричаш това бизнес трансакция! Това е отвъд рамките на приличието! Това е не просто нахално. Поне ще ми кажеш ли дали си ползвал предпазни средства? Че не си ме изложил на риск? Че не си изложил дъщеря си на риск, ако не дай Боже, тя се нуждае от преливане на кръв или от бъбрек?

— Не — отвърна със самодоволна усмивка той. — Не съм. Исках и получавах обслужване, заслужаващо парите ми.

Кари го зашлеви през лицето с колкото сили имаше. Никога досега в живота си не бе удряла друг човек.

— Кучи син! Мръсник! — извика тя, гледайки го с презрение. — Вън! Напусни веднага тази къща! Махай се от живота ми. Просто изчезни! — викаше тя, сочейки вратата.

— Тази къща е и моя.

— Ако дори за миг си мислиш, че ще получиш нещо друго, освен развод, жестоко се заблуждаваш.

— Да — изсумтя Дейвид. — Всичко е за теб.

— За мен и за Луси.

— Не можеш да ме лишиш от правото да виждам дъщеря си.

— Така ли мислиш? Съдията в бракоразводния съд няма да бъде особено впечатлен от любимото ти хоби, Дейвид.

— Аз бях добър баща за Луси — рече той, гласът му трепереше, в очите му имаше сълзи. — Каквото и да съм бил или не съм бил за теб, не можеш да кажеш, че не обичам дъщеря си или че тя не ме обича.

Кари затвори очи и въздъхна.

— Не, не мога.

— Не е възможно да си помислила, че бих могъл да направя нещо, с което да навредя на Луси по някакъв начин. Не можеш просто така да ме изхвърлиш от живота ѝ.

— Да — тихо призна Кари. — Не мога.

Всъщност не знаеше какво може и какво не. Мисълта как Дейвид е бил с проститутки я караше да не му позволи никога повече да докосне Луси, докато е жив. Съмненията ѝ за двадесет и петте хиляди долара я караха да иска той да изчезне от живота и на двете завинаги. Но сега не бе времето да казва тези неща. През всички години откакто го познаваше нямаше случай Дейвид да е бил опасен по някакъв начин. Но тя вече не познаваше човека пред себе си. Той не бе мъжът, за когото се бе омъжила. Дори не бе мъжът, с когото мислеше, че живее.

Кари си помисли за Ковак. Въпреки онова, което му бе казала, той най-вероятно стоеше скрит в храстите, готов да счупи прозореца, ако си въобрази или реши, че при нея нещо не е наред.

„Мога да дойда, преди да си затворила телефона“.

Тя си помисли и за двамата полицаи в патрулната кола пред къщата.

Луси беше нейният коз. Дейвид нямаше да ѝ направи нищо тук и сега, защото ако посмееше, нямаше да може да се измъкне и никога повече нямаше да види дъщеря си, ако отидеше в затвора. За настойници на Луси бяха определени Кейт и Джон Куинс. Тя бе адвокат, а той — един от водещите експерти в страната по криминални дела. Никога нямаше да позволят на Дейвид отново да бъде част от живота на Луси.

Това само затвърди убеждението ѝ, че съпругът ѝ може да е платил на някой друг да свърши мръсната работа вместо него.

— Мисля, че някога те обичах — продума тихо той.

— Не знам как стигнахме дотук.

— Моля те, върви си, Дейвид — произнесе Кари, изненадана колко много я заболя от току-що чутиите думи. „Мисля, че някога те обичах...“

— Бих могъл да остана в стаята за гости — рече той. — Не искам утре Луси да се събуди и да открие, че вече ме няма.

— Ще ѝ кажа, че си излязъл по работа. Не мога да те оставя тук, Дейвид. Не ти вярвам.

— Не ми вярваш да не направя какво? — попита той и гневът му отново се надигна. — Онова ченге Ковак ме подозира, че съм платил на някой да те нападне, нали? Как си могла да повярваш в подобно нещо, Кари? Ти ме познаваш по-добре!

Тя го загледа.

— Работата е, че въобще не те познавам. Не знам кой си. Мъжът, за когото се омъжих някога, нямаше да прави нещата, които ти правиш. Нямам представа кой си.

— Значи това мислиш за мен сега? — попита още по-агресивно Дейвид. — Че мога да платя на някого да те убие? Че мога да те убия, докато спиш? Господи, Кари!

— Най-добре си върви, Дейвид — повтори тя. — Не можеш да останеш тук. Не те искам. Не ме карай да се обаждам на полицаите отвън да те изкарат насила. Сигурна съм, че има къде да отидеш.

— Ти си една проклета лицемерка! Защо не ми вярваш! — извика вбесено той.

— Моля те, по-тихо. Дъщеря ти спи горе.

Сипейки проклетия и ругатни под носа си, Дейвид грабна диска от компютъра си и изхвърча от стаята нагоре по стълбите.

Кари го последва, защото се страхуваше, че го е притиснала прекалено силно. Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато той приближи стаята на Луси, и се уплаши много да не се опита да вземе детето със себе си. Но той спря пред вратата на стаята само за да погледне спящата си дъщеря.

Лицето му бе цялото червено, бореше се с напирещите сълзи, дишаше тежко, когато се обърна и продължи по коридора към спалнята, която споделяха. Извади със замах един куфар от килера, тръшна го на леглото и започна да хвърля в него дрехите си.

Десет минути по-късно си бе отишъл.

Кари стоеше на вратата от кухнята към гаража и слушаше как запали колата и тръгна. Не знаеше как ще се чувства след тази сцена. Не знаеше дали ще плаче, или ще бъде сърдита, или ще се чувства зле. Оказа се, че не чувства нищо. Беше като вцепенена. Беше изразходила всичките си сили и емоции, за да се раздели с него.

Като се върна в дневната, тя закричи напред-назад из стаята, опитвайки да се стегне физически. Чувстваше нужда да се обади на Ковак. Беше му казала да не идва, но той със сигурност бе там навън, ако не в предния двор, то поне в колата си на улицата. Това, че се тревожеше за нея, я трогна дълбоко. Така се чувстваше много по-малко самотна и повече сигурна.

Като ченге Ковак не можеше да бъде шокиран от нищо. Кари не допускаше, че ще каже на някой друг какво е вършил Дейвид през цялото време. Дори и на най-близкия си приятел. Чувстваше се глупаво и се срамуваше да говори за това. На Ковак обаче не му мигна окото. Беше се сблъсквал с далеч по-страшни неща от един неверен съпруг.

Седна на стола на Дейвид и по своя мобилен телефон се обади на Ковак. Набра номера му. Той отговори, преди да свърши първият сигнал.

— Ковак слуша.

— Кари се обажда. Аз съм добре. Дейвид си отиде.

— Не звучиш добре.

— Много съм уморена — призна тя, изненадана колко слаб е гласът ѝ.

— Искаш ли да говорим? Искаш ли да дойда? Не съм далеч.

— Ти си в предния двор, нали?

— Да. Можеш да ми кажеш какво да направя. Но аз ще направя каквото искам.

Тя се опита да се усмихне — той ѝ отговори със собствените ѝ думи.

— Туше — каза. — Просто искам да си легна. Но благодаря за предложението, Сам.

— Тук съм, за да защитавам и да служа.

— Знаем.

Между тях за миг увисна неловка пауза. Кари имаше чувството, че той иска да каже още нещо, но накрая просто произнесе:

— Ще ти се обадя сутринта.

Тя затвори телефона и го пъкна в джоба на джинсите, сетне въздъхна, надявайки се сутринта да дойде по-скоро.

---

[1] Китайско ястие с пилешко месо и пресни гъби. — Б.пр. ↑

[2] Десерт с различен плодов вкус. — Б.пр. ↑

33.

Ковак включи полицейските светлини, докато караше по улиците, опитвайки се да зърне колата на Дейвид Мур. Беше готов да се обзаложи, че ще отиде направо в апартамента, за който плащаше. Джини Бърд бе казала, че там живеели паралии.

Той забеляза големия мерцедес да стои на следващия светофар и изгаси полицейските светлини, за да не го подплаши.

Мур мина през кръстовището и зави по отбивката към магистралата. Ковак го последва, натисна газта и го задмина на две ленти от него. Мъжът на Кари не познаваше колата му и едва ли щеше да се оглежда за него. Мисълта му сигурно все още бе заета със сцената, която се бе разиграла между него и жена му, или обмисляше какво трябва да направи.

Ковак излезе от магистралата и подкара направо към голяма сграда с апартаменти. Това бе хубаво място в скъпо предградие. Съвсем нова постройка с прекрасно оформени площи наоколо и подземен гараж със затворена врата. Обаче нямаше портиер, нито пазач.

Списъкът на наемателите бе закачен на медната табелка със звънци до вратата, водеща към малко фойе. Ковак прегледа имената.

Бърд, В. Апартамент 309.

Докато се питаше дали да позвъни, на алеята се появи един бял „Лексус“. Вратата на гаража зажука и затрака, докато се вдигаше.

Ковак се отдалечи от входа на сградата надолу по тротоара, безгрижно и разсеяно, все едно се разхождаше. Лексусът влезе в гаража. Той изчака, докато колата зави надясно в търсене на място за паркиране, сетне влезе бързо в гаража, като се промуши под спускащата се врата.

Беше просто като фасул да се влезе в сградата, където живущите си въобразяваха, че са в безопасност. Провери дали на тавана има камери. Нямаше нито една.

Ковак не си направи труда да се скрие, а отиде до асансьора, сякаш живееше тук, и натисна бутона за качване. Десет секунди покъсно към него се присъедини шофьорът на лексуса — уморен на вид мъж с червен течащ нос и торбичка от „Аптека Снайдр“.

— Сигурно сте хванал този гаден вирус, дето броди из града? — позаинтересува се Ковак.

Младежът страдалчески завъртя очи.

— По-добре да бях умрял.

— Пийте уиски.

— Помага ли?

Асансьорът пристигна и те се качиха в него. Ковак натисна бутона за третия етаж и погледна към тавана. И тук нямаше камера.

— Това няма значение — отговори. — След няколко чаши вече не ти пука.

— Интересна гледна точка.

— За кой етаж сте?

— Четвъртият. Благодаря.

Те пътуваха в мълчание и си кимнаха за довиждане, когато Ковак слезе на третия етаж.

Той не тръгна по коридора към апартамента на Джини Бърд, а застана встрани на асансьора, очаквайки кабината да слезе до долу и отново да се качи, а вратата да се отвори за Дейвид Мур. Коридорът беше празен. Някой бе закачил яркооранжева табела на стената до асансьора, поканваща всички наематели на събрание през октомври.

ЩЕ СЕ ОБСЪЖДА ВЪПРОСЪТ ЗА КОЛЕДНА УКРАСА НА СГРАДАТА ОТВЪН. НУЖЕН Е КВОРУМ. МОЛЯ, ЕЛАТЕ!

Ковак си помисли дали да напише името на своя досаден съсед с чука и телефонния му номер върху плаката, като експерт по украсата. Велико отмъщение!

Може би след пет минути асансьорът мина надолу и после да се качи обратно. Ковак стоеше пред вратите, така че когато те се отвориха, Дейвид Мур налетя право на него.

— Хей! Внимавайте — извика той, изненадан от препятствието, след което осъзна, че препятствието е Ковак. За част от секундата погледът в очите му премина от изненада в объркване и накрая в подозрение.

Ковак го удари силно в гърдите с двете си ръце, което го запрати обратно в кабината и го подпря до стената, а той самият влезе след него.

— Какво, по дяволите... — започна Мур, опитвайки да се закрепил на краката си.

Ковак го сграбчи за ризата и го завря в ъгъла.

— Чуй ме добре, нещастно лайно! Знам всичко за теб и любовницата ти. Знам всичко за вашите малки срещи тет-а-тет в „Маркуит“ всяка втора седмица.

— И за какво ти е всичко това? Да не си някой от онези перверзници, които го вдигат само ако съществува възможност да бъдат заловени?

— Става дума за теб — процеди през зъби Ковак. — Не ти стиска да застанеш пред жена си и да ѝ признаеш. Искаш някой друг да ѝ каже, че си в града с някаква фуста, която духа за пет стотачки. Нещастен жалък страхливец!

Мур стоеше притиснат в ъгъла, застанал на пръсти, сякаш това щеше да му помогне да стане по-голям от червея, какъвто всъщност беше.

— Не може да се държите така с мен! Нямате право! — развика се той. Лицето му бе червено. Беше повече уплашен, отколкото агресивен. — Това е нападение и... и... бруталност!

Ковак изкриви уста от погнуса.

— Ами хайде де, обади се на ченгетата, кур смачкан! Имам най-малко дванадесет свидетели, които ще се закълнат, че съм играл парчези^[1] в Мууз Лодж в Ню Хоуп.

— Ти луд ли си?

— Да, луд съм — отговори саркастично Ковак. — Но не такъв, който си прави срещи в бара, за да плати на човека, кого е наел да пребие жена му.

— Не знам за какво говориш.

— Повръща ми се от теб! — Ковак се обърна и се изплю с погнуса. — Какво си мислиш, Дейвид? Че всички ще допуснат, че

жена ти е била нападната, за да я оберат, или някоя откачалка е направила това заради Карл Дал?

— Не съм сторил нищо на Кари!

— И си мислиш, че си го изиграл много умно, като си се показал на обществено място по времето на атаката, и си бил още по-умен, като си използвал мотива си за алиби.

— Какъв мотив?

— Малката играчка, за която си наел този апартамент. Курвата, която е толкова глупава да си мисли, че си точно онова, за което се представяш — един неудачник с голяма уста и илюзии за величие. Ти си просто смешен!

Изражението на лицето на Мур не можеше да бъде описано. Ковак се усмихна като тигър. Беше отворил и двата варела с фъшкии и бе засегнал най-слабите и болезнени места. Малко знание и много умения вършат отлична работа за разбиване на нервите на някой, който крие нещо. Всичките години ровене и газене из утайките и екскрементите на престъпните мозъци го бяха научили повече за човешката природа, отколкото ако бе защитил докторат по психология.

Дейвид Мур бе от онези момчета, които искаха да се чувстват важни. Искаха хората да ги смятат за умни и незаменими. А че трябваше да се наведе и да слезе ниско — чак до стандарта на проститутките, — за да го осъществи, нямаше значение.

— Сега си мислиш откъде знае всичко това този кучи син, нали? — каза все още усмихнат Ковак. — Знам всичко за теб, приятел. Знам вкуса ти към курвите. Цветята, подаръците, скъпите вечери. Знам, че си плащал за всичко това със семейните средства. Знам за навика ти да отсядаш в „Маркуит“, господин Грир. Ходиш там, за да се преструваш на важна клечка, нали? Господинът от Холивуд, филмовият продуцент. Между другото, да използваш моминската фамилия на жена си е свръх гадно. Фройд ще си вземе специален ден, посветен на теб и твоите отношения с жените. Защо е всичко това, Дейвид? Да не би майка ти да ти е свивала сърмите, докато те е учила да пишкаш в гърнето?

Мур мълчеше. Изглежда едва се държеше — сякаш едно погрешно движение и цялата му алтернативна вселена щеше да се сгромоляса върху него.

— Само не мога да разбера къде в целия този малък мръсен пъзел се вписва Едмънд Айвърс. Какво ще спечели човек като него,

като те крие и ти помага да си осигуриш алиби?

— Не ми трябва алиби — обади се плахо Мур. — Не съм направил нищо лошо.

Ковак само го погледна. Беше толкова изумен, че за миг замълча.

— Не си направил нищо лошо ли? Господи! Мамиш жена си с курви, харчиш парите ѝ, за да осигуриш тайния си живот. Кое от това не е лошо?

Асансьорът се разклати леко, простена и започна да слиза.

Ковак веднага натисна бутона за втория етаж и издърпа Мур в коридора, когато вратите се отвориха. Вратата за стълбите бе точно вдясно. Той бутна Мур по гърба.

— Я влез за малко в моя офис, задник.

— Майната ти, Ковак — възпротиви се Мур, като се завъртя.

— Съпротивляваш ли се? — попита Ковак, не вярвайки на очите си. — Ти се съпротивляваш? Щото ако се съпротивляваш, работата ти е спукана, приятел.

— Арестувах ли ме?

— Искаш ли да проведем този разговор в управлението? Щото ще бъда истински щастлив да те закарам там и да те тикна в нашата кутийка за разпити. Това ли искаш? — попита Ковак. — Искаш да вдигнем мизата ли? Искаш да стана безцеремонен? Хайде, давай. Тогава можеш да се обадиш на адвоката си, а аз ще се обадя на Крис Логън и той ще те обвини и ще тикне въшливия ти задник в пандиза. А ако си мислиш, че ще се намери съдия, който да те пусне под гаранция, защото си се опитал да убиеш един от техните, значи си по-тъп, отколкото изглеждаш. Това ли искаш?

— Не съм се опитвал да убия жена си!

Вратата на апартамент 214 се отвори и една жена показа главата си навън.

— Карайте се някъде другаде, иначе ще се обадя на полицията.

Ковак извади значката си от джоба на палтото и я показа.

— Полицията вече е тук, госпожо. Върнете се в апартамента и заключете вратата.

Жената изчезна за секунда.

Ковак отново погледна Дейвид Мур.

— Защо не ми каза нищо за човека, който се е присъединил към малкото ви парти снощи в бара?

Мур погледна встрани. Изглеждаше сконфузен, объркан, сетне сви рамене и разпери ръце. Само първото бе от значение.

— Аз... ами не знам — смотолеви той. — Не го познавам. Защо е трябвало да го споменавам?

— Защото не бива да пропускаш нищо, когато говориш с ченгета, Айнщайн. Това ни кара да бъдем подозрителни, когато открием факта впоследствие. Е, кой беше човекът?

— Айвърс го познава. Той е... ами... той е в бизнеса. Оператор. Само намина. Говорихме за моя проект.

— Как се казва?

— Дон някой си. Не си спомням второто му име.

— Значи намина да си поговорите за твоя проект. Може би щото е заинтересован да свърши онова, което прави за теб, така ли? И ти не си го спомняш. Не ти ли даде визитната си картичка?

— Това бе случаен разговор. Айвърс искаше да ме запознае с него. Това е всичко.

— Тогава защо Айвърс и твоята малка птичка не ми казаха нищо за него?

— Не знам. Сигурно са решили, че не е важно. Той стоя само пет минути.

— И аз трябва да приема тези конски фъшкии за истина?

— Не ме интересува дали вярвате или не.

— Тук вече много грешещ, шампионе. Би трябвало да ти пука. Защото имам властта да разбия дребния ти вонящ живот лайно по лайно и да се разровя с ръжена във всяко гадно парче, за да видя какво се промъква и пълзи зад лъжите ти. А сега смятам да се кача горе и да говоря с малкото ти пиленце, но не в твое присъствие. Уговорихте ли се да лъжете и да говорите едно и също по-рано днес? Репетирахте ли репликите си? Щото аз смятам да бъда гаден лъжец и да ѝ кажа, че ти си проговорил и си ми разказал целия план, така че тя може да направи същото. И този път Айвърс няма да е там, за да слага думите в устата ѝ.

В този миг мобилният телефон на Мур зазвъня някъде из джобовете му.

— Защо не отговориш, Дейв? — предложи Ковак. — Вероятно сега тя има право да знае къде, по дяволите, се губиш.

Мур не се помръдна. Ковак го бутна, мина покрай него, изкачи стълбите до третия етаж и почука на вратата на апартамент 309.

Джини Бърд отвори моментално. Лицето ѝ повехна и с неприятна изненада поздрави Ковак.

— Може ли да вляза? — попита той, като пристъпи в апартамента и я заобиколи.

Мур се появи зад него.

— Не трябва да говориш с него, Джини! Не и без адвокат.

Ковак вдигна вежди.

— Госпожица Бърд не е арестувана. Защо би трябвало да иска адвокат?

Джини Бърд приличаше на сърна, заслепена от светлината на фарове. Нямо като чувал с картофи беше това момиче. Активите ѝ бяха изложени на показ съвсем открито. Яркочервена коприна и дантели бяха подредени артистично във формата на камизолка и прашки върху неестествено кръглите ѝ гърди и тънка фигура. Върху този ансамбъл бе наметнала пурпурен халат, който вероятно бе нейната версия за скромност. Той стигаше едва до горната част на бедрата ѝ. Балансираше върху сребърни чехли с високи токчета, напълно готова да предложи утеха, комфорт и горещ до бяло секс на бедния, преследван и обсаден от всички страни Дейвид Мур.

Ковак се огледа. Паркет на пода, бял килим през трапезарията чак до малка газова камина с гранитна облицовка. Съвременен обзавеждане — хром, стъкло, кожа.

— Хубава квартира — каза Ковак. — Но сме много далеч от Хъдсън, Уисконсин. Трябва да сте много добра в онова, което вършите, за да имате такова местенце от тази страна на реката, че и от другата, госпожице Бърд.

— Джини е директор по кастинга... — започна Мур.

Ковак се обърна към него.

— Ти по-добре мълчи, задник! Прекъсваш полицейско разследване. Можеш да седиш и да си дъвчеш езика, или ще те просна с лице към пода в коридора, вързан като прасе.

— Няма да посмеете — изрепчи се Мур.

— Хей, нали точно ти реши, че съм луд? Не знаеш на какво съм способен. Искаш ли да го научиш по лошия начин?

Мур вдигна ръце и направи няколко крачки към трапезарията.

Ковак се обърна към Джини.

— Госпожице Бърд, миналата нощ бяхте в хотел „Маркуит“, за да изпиете няколко питиета с вашия приятел тук, с Едмънд Айвърс и с още един човек, който случайно е наминал. Кой беше този мъж?

Очите ѝ се стрелнаха към Мур. Ковак се премести и застана така, че тя да не може го вижда.

— Дон... някой си — отговори Джини. — В бара беше шумно. Не чух второто му име.

— И какво правеше той там?

— Не знам. Не обърнах внимание.

Тя се премести леко вляво, опитвайки се отново да установи визуален контакт с Мур.

— Какво има, госпожице Бърд? — попита Ковак. — Не помните ли репликите си?

— Няма нищо за помнене — отвърна тя. — Не знам нищо, което може да ви бъде от помощ.

— Не знаете за плащането? Сумата от двадесет и пет хиляди долара да ви говори нещо?

Беше казал на Дейвид Мур, че ще блъфира пред нея и ще го натопи, че е признал, но трябваше да действа много внимателно. За един по-умен адвокат нямаше да бъде никак трудно да отхвърли всичко, което клиентът му е признал, без предварително да му бъдат прочетени правата. Един добър адвокат можеше да отхвърли дори признание и след като правата на клиента са му били прочетени. Те можеха да спорят и доказват, че полицията е нарушила гражданските им права, като им е отказала адвокат, въпреки че едно от първите неща в предупреждението „Миранда“ е правото на адвокат. Или да доказват, че клиентът им не е бил на себе си, разумът му е бил замъглен и всякакви други адвокатски щуротии от този род.

— Не знам за какво говорите — отговори Джини Бърд.

Очите ѝ бяха леко стъклени. Краят на носа ѝ бе зачервен. Ковак се огледа из стаята, надявайки се да зърне принадлежности за смъркане на кокаин. Тогава можеше да я арестува, да я разпита в управлението и да изкара всичките ѝ ангели. Но не се виждаше нищо. Естествено.

— Аха, значи не знаете нищо за това, че гаджето ви е платил на друг, за да го отърве от жена му?

— Дейвид няма да направи това — отвърна непреклонно тя. — Никога. Защо просто не ни оставите на спокойствие? Ние искаме само да бъдем щастливи.

— Оооо, да — провлече иронично Ковак. — И пречката за щастието ви е госпожа Мур. Затова някой се е опитал да премахне тази пречка миналата нощ. Ако знаете кой е този някой и не ми кажете, ставате съучастник. Ако сте знаела какво ще се извърши, преди да е станало, тогава е конспирация. И в единия, и в другия случай отивате в затвора.

— Не мога да ви кажа нищо, защото няма нищо за казване — продължи Джини Бърд. — Дейвид се развежда с нея. Вече ѝ е казал тази вечер.

— Той ли се развежда? — ококори се Ковак, поглеждайки към Мур. — Виж ти, какъв интересен обрат.

— Мисля, че сега трябва да си вървите, детектив — каза Джини Бърд. — Знаем си правата.

Явно ѝ е било обяснено от адвоката, който агенцията за компаньонки е изпратила да я освободи под гаранция, когато за пръв път са я арестували за получаване на пари за сексуални услуги, помисли си Ковак. Господи! Какъв идиот беше Дейвид Мур! Да захвърли жена като Кари и прекрасната си дъщеричка заради тази проскубана кокошка, пардон, пиленце.

Той се обърна към Мур и поклати глава.

— Братче, ти сигурно си глупакът на всички времена.

Мур не отвърна нищо.

— Пак ще се видим — обеща Ковак по пътя към вратата. — И следващия път ще дойда със заповед. Позволете да ви дам едно безплатно предупреждение, господин Мур. Ако открия и един косъм от доказателство, което да ви свързва с атаката срещу съпругата ви, ще пусна ада да се изсипе отгоре ви.

Когато отново излезе на улицата, Ковак отиде до полицейската кола без отличителни знаци, на която бе наредено да следи Дейвид Мур, и заръча на офицерите да му се обадят, ако Мур излезе и тръгне нанякъде.

Върна се в собствената си кола, седна зад волана и известно време остана така, докато чакаше кръвното му да падне. Искаше да разпори Дейвид Мур. Искаше този тип да е виновен. Искаше някой да изкиха истинското име на Дон Незнамсикой, за който се твърдеше, че бил оператор, така че да го постави под светлината на прожекторите и да го накара да изплюе и майчиното си мляко, а заедно с него и връзката си с Мур.

Ето това искаше. Проблемът бе, че не биваше да иска нищо. Един добър детектив не си прави заключения, докато не е събрал всички факти. Да вземеш прекалено присърце престъплението — или жертвата на престъпление — бе първата спирка по пътя към лудостта. Или към цивилния живот. Ако някой го бе видял как блъска Дейвид Мур в кабината на асансьора, неверният съпруг на Кари щеше да има отличен свидетел за бруталното му нападение.

И все пак... със сигурност можеше да каже, че след като го направи, се почувства отлично.

Докато се наслаждаваше на момента, телефонът му иззвъня.

— Ковак слуша.

— Лиска съм.

— О!

— Защо ми се струва, че не си особено щастлив да ме чуеш? Я да помисля — рече тя саркастично. — Кой очакваше да ти се обади? Савската царица? Катрин Зита-Джоунс? Океана Акробатката?

— Има ли причина да говоря с теб? — попита Ковак.

Беше ядосан, защото действително се бе надявал обаждането да е от Кари. А ако Лиска разбереше това, щеше да го скъса от подигравки и заяждане. Глупак, глупак, пълен глупак!

— Да — отвърна партньорката му. — Налага се пак да се отбиеш в болницата.

— Защо?

— Защото днес Кени Скот е бил посетен от твоя приятел Стан Демпси.

---

[1] Игра с дискове, възприета от индианците. — Б.пр. ↑

34.

Карл знаеше, че не може да остане в парка цяла нощ. Беше прекарал тук по-дълго време от безопасното, макар че никои не му обръщаше внимание. Но паркирането на коли за цяла нощ в паркинга бе забранено.

Той прекара следобеда, местейки се от пейка на пейка. Денят беше толкова прекрасен, че хората останаха да си правят грил и да ядат навън, да гледат залеза на слънцето, да уловят всяка минута от хубавото време. Миризмата на печено месо накара стомаха му да се свие. Но топлият ден вече отстъпваше място на по-хладна нощ, която щипеше и режеше направо през кафявото пончо от кашмирена вълна и се промъкваше под полата му. Беше време да се премести в някое по-топло скривалище.

Той се загледа към къщата на Кари Мур от другата страна на улицата. Един прозорец на горния и един на долния етаж светеха.

Карл я бе зърнал за кратко, когато следобед черен „Мерцедес“ седан бе излязъл от гаража. Тя седеше на предната седалка. Караше полицаи. Една малка главичка с непокорна тъмна коса се виждаше на задната седалка. Показваше се и изчезваше. Детето на Кари Мур.

Той затвори очи и си я представи бременна. Прекрасна гледка. Истинска Мадона. Неговият ангел. Запита се какво ли прави точно в този момент. По-късно вечерта един мъж излезе от друг седан, паркиран зад полицейската патрулна кола, отиде до шофьора и каза нещо на офицерите вътре, сетне прекоси двора и застана близо до осветения прозорец долу. Още едно ченге. Цивилно.

Времето продължи да се влачи и не се случи нищо.

Докато се ядосваше за това развитие на нещата, вратата на гаража се вдигна и черният седан излезе само с един човек вътре. Съпругът, предположи Карл. Той караше бързо, както когато човек е ядосан за нещо. Другият седан се отдели от тротоара и го последва. Цивилното ченге тръгна няколко мига след съпруга.

Важното бе, че съпругът бе излязъл.

Скоро щеше да дойде неговото време да говори с Кари Мур. Да ѝ благодари, че бе така добра към него. Да ѝ обясни чувствата си и колко много означава тя за него. В целия му живот никога не бе имало някой, който да вземе неговата страна в каквото и да е. Тя бе рискувала живота си, за да вземе неговата страна в процеса.

Той си представяше как ще коленичи в краката ѝ и ще излее сърцето си пред нея. Представяше си как тя казва, че го разбира. Във въображението му тя бе осветена отзад със златиста светлина и стоеше с разтворени ръце, приличаше точно на статуята на Дева Мария, която майка му пазеше в гардероба си. Беше прекрасно видение. Красива мечта.

Карл погледна към звездите в ясното нощно небе — човек не може да види никакви звезди в града! — и си помисли, че това може би ще се превърне в най-прекрасната нощ в живота му.

След малко той стана и като оправи полата си, тръгна към паркинга и към волвото на Кристин Нийл.

Стан Демпси караше през квартала на Кари Мур, без да приближава дома ѝ. Той знаеше, че полицаите в радиоколата пред къщата ѝ записват регистрационните номера на всички минаващи коли и моментално ги пускат в системата, търсейки съвпадение с възможен заподозрян.

Затова обиколи съседния квартал, сви в тъмната алея на неосветена къща в края на улицата и остана да чака там.

Един тъмен седан излезе с висока скорост от гаража и се понесе по улиците. След няколко секунди го последва кола без полицейски знаци. Малко след тях тръгна втора кола без отличителни знаци. Когато мина под уличната лампа, на Стан му се стори, че Сам Ковак бе зад волана.

Ковак беше добро ченге, истински стрелец, може би най-добрият детектив в отряда. Щеше да му бъде трудно да измъкне каквото и да е под носа на Ковак. Но сега той се бе отдалечил от къщата на Кари Мур и от предградието, така че Стан видя пролука. Един прозорец, който му даваше възможност да го отвори.

Той нямаше намерение да му отнема случая. Искаше само да свърши своята си работа. Когато приключеше, щеше да остави на Сам

Ковак честта да закрие случая.
Когато свършеше работата си...

35.

Кари остана дълго време на любимото си място в дневната, без да прави нищо, без да мисли за нищо, загледана в нищото. Къщата бе абсолютно тиха. Напрежението, което тежеше във въздуха, бе изчезнало. Беше останала само тя — изтощена, празна, пресушена от безсилие.

Около десет и половина Анка слезе тихичко долу и спря пред вратата на трапезарията.

— Добре ли сте, госпожо Мур?

Кари махна с ръка.

— Не, но нищо не може да се направи. Излизаш ли?

— Само за да взема един филм от видеотеката и малко пуканки. Да ви донеса ли нещо?

— Не. Благодаря ти, Анка.

Момичето се помота малко в коридора, сякаш искаше да каже още нещо. Но явно размисли и тръгна.

Кари се върна към бездействието — да гледа в нищото и да не чувства нищо. Чудеше се какво щеше да чувства на другия ден, и на следващия? Облекчение? Тревога? Безпокойство? А също и как Луси щеше да реагира на неочакваното отсъствие на баща си?

С дъщеря си Дейвид бе различен човек. С нея той беше мъжът, за когото се бе омъжила — нежен, забавен, преливащ от обещания. Връзката му с Луси бе основана на истинска и чиста любов, неопетнена от онова, в което се бе превърнало останалото от живота му. В тази връзка нямаше следи от уличаващи документи. Той беше нейният татко. Нейните очаквания бяха простички. Все още не я беше разочаровал.

Кари целенасочено не си задаваше въпроса как се чувства Дейвид и какво прави сега. Каза си, че това не я интересува. Всъщност наистина не я интересуваше. Какво говореше това за нея? А за брака ѝ?

Тя стана неспокойно от стола и прекоси стаята. Все още я болеше всичко и навсякъде, а главата ѝ се цепеше от болка. Един аспириин и постелята ѝ се струваха най-добрата перспектива.

Когато мина зад бюрото на Дейвид, снимките на Луси привлякоха вниманието ѝ. Дъщеря ѝ бе истинско копие на нея самата като дете — палава усмивка, яркосини очи, разрошен облак от тъмна коса, който накрая се предаваше и завършваше с къдрици.

О, как ѝ се щеше отново да е невинно дете!

Мишката на компютъра лежеше върху малка зелена подложка до клавиатурата. Без да се замисли, тя разсеяно премести мишката и кликна върху иконка в долната част на екрана.

Онова, което излезе и изпълни монитора, бе толкова далеч от невинността на дете, колкото човек не можеше да си представи.

На екрана се появи толкова позорна сцена, че Кари се почувства зле и ѝ се зави свят, сякаш някой отново я удари по главата.

Една гола жена, вързана и с парцал в устата, висеше с разперени като крила на орел ръце на веригите, с които бяха вързани китките и глезените ѝ, а по ръцете ѝ течеше кръв. Двама мъже с кожени маски върху лицата я изнасилваха — единият отпред, другият зад нея. Тя изглеждаше ужасена.

Ето какво бе гледал съпругът ѝ, когато бе дошла да му съобщи, че иска да се разведе. Кари неудържимо затрепери. Премести курсора на полето за интернет адреси и кликна стрелката надолу, за да види списъка на сайтовете, които Дейвид бе гледал напоследък. Заредиха се порно след порно.

Тя кликна върху един адрес и друга снимка, също толкова ужасна и пълна с насилие като първата, се показа на екрана.

След секунди, когато се съвзе от шока, огледа останалата част от страницата — заглавието, надписите. Беше реклама за филм, който се предлагаше на DVD или видео. В краткото резюме се рекламираше свиреп садизъм и сцени пълни, с насилие и изнасилване.

Филмът бе от Дейвид М. Грир.

36.

— Каква е тази лудница? Групов секс ли ще снимат? — развика се Ковак, когато влетя като ураган в спешното отделение и потърси с очи Лиска. Беше заобиколен от тълпа репортери, които бяха препълнили входа за линейките. Четирима едри униформени полицаи едва ги удържаха да не нахлуят през вратата. — Навън е истинско безумие!

— Аз съм виновна за всичко. Поемам отговорността, детектив Ковак — каза лейтенант Дос, която идваше откъм кафе машината.

Ковак спря и леко се намръщи.

— Лейтенант?

— Тъкмо удобен случай да си пъхнеш и ти гагата, Коджак — рече Лиска.

Дос въобще не реагира.

— Лично аз се обадох тази сутрин, за да кажа на господин Скот, че Стан Демпси е избягал, но се свързах само с гласовата му поща — продължи тя. — Сетне изпратих двама полицаи да отидат до дома му и да му съобщят лично, ако е там, или да изчакат, ако го няма.

— Тогава какво се е объркало? — попита Ковак.

— Било е изпратено съобщение всички екипи да се отзоват на повикване, че Карл Дал е бил забелязан недалеч от мястото, където бяха моите хора.

— И те са приели приоритетно съобщението — заключи Карл.

— Което впоследствие се оказало фалшива тревога. Но в цялата бъркотия по проследяване на заподозрения е станала катастрофа между колата на полицаите и един микробус...

— И ченгетата все още дават показания и пишат дознания — довърши саркастично Ковак.

— Единият от офицерите ми е загинал — каза сериозно Дос.

— О, боже! — възкликна Ковак. Още един пирон в ковчега на Карл Дал, помисли си той. Още един мъртъв заради това, че се бе измъкнал.

— И така снежната топка се затъркаля — продължи Дос. — Когато открих какво е станало и отидох лично до дома на Кени Скот, беше вече тъмно. Мазето светеше. Ако не беше то, Скот щеше още да седи вързан за стола.

— Жив ли е?

— Да — отвърна лейтенантът, като го поведе по коридора. — Намерението на Демпси вероятно не е било да го убие, а само да произнесе присъдата и да въздаде правосъдие.

Те влязоха в стаята, където Кени Скот бе доведен за спешна помощ, и Ковак моментално отстъпи назад, защото гнилата миризма на изгорена плът го удари в носа, Скот лежеше на болничното легло със система за интравенозно преливане. Ръцете и краката му бяха гротескно подути и подпухнали. Следите от връзване се бяха отпечатали дълбоко в китките и глезените му. Но далеч по-сериозното нараняване, което Стан Демпси бе нанесъл на адвоката на Карл Дал, беше буквално прогорено и обагрено в кървавочервено върху челото на Скот.

Там се четеше думата ВИНОВЕН.

37.

Кари спа неспокойно, на пресекулки, въртеше си от едната страна на другата, въпреки че бе взела такава доза лекарство, че би трябвало да притъпи болката и да я събори като умрял кон. Но то изглежда не стигна до подсъзнанието ѝ. Не успя да прогони смущаващите я образи и мрачните сънища, които преминаваха през мозъка ѝ като гръмотевични бури. Сънища, изпълнени с насилие — че я преследват, че я хващат, че е безпомощна.

Лекарството не ѝ позволяваше и да се разбуди напълно, за да избяга от кошмарите, които ѝ изглеждаха толкова реални. Сърцето ѝ биеше забързано, като малка птичка, хваната в капан зад ребрата ѝ, която отчаяно опитва да се освободи.

Един мъж я преследваше в тъмнината. Тя тичаше колкото може, с всичките си сили, но краката ѝ се преплитаха. Губеше скорост. Той набираше преднина. Можеше да чуе дишането му във врата си.

Извика, когато ръката му посегна към нейната. Започна да се бори, за да се отскубне, но не можеше. Когато той я дръпна към себе си, сякаш я придърпа в друго измерение.

И тогава осъзна, че всъщност това наистина се случва.

Беше издърпана от кошмара си в ужасната реалност.

Ритайки и блъскайки с ръце и крака, Кари се опитваше да се освободи и да нанесе удар. Но краката ѝ бяха заплетени в чаршафите. Опита се да извика, но дори не разбра дали от устата ѝ излезе някакъв звук.

Сетне две ръце я хванаха и бутнаха назад. Беше безсилна да спре онова, което ставаше.

Задавиха я сълзи, в гърлото ѝ клокочеха накъсани ридания, породени от ужас.

Една ръка обхвана гърлото ѝ и започна да я души. Тя зарита. Опита се да забие ноктите си в ръката, но те попаднаха в ръкав на риза. Не можеше да направи нищо, което да промени нещата.

Изпадна в паника. Беше полузадушена, опитваше да си поеме въздух, но не можеше. Зрението ѝ започна да се замъглява. Помисли си за Луси. Сетне всичко потъна в мрак и стана черно.

38.

Ковак се събуди от думкане и помисли, че е било вътре в главата му.

Имаше смътния спомен, че това се е случвало и преди. Беше спал пет, може би шест часа, но тялото му казваше, че се нуждае от още. Думкането не спираше.

— Тилебол^[1] — промърмори той в опит да се разсъни.

Беше му необходима цялата сила на волята, за да седне и после да пусне краката си от леглото. Часовникът показваше осем и четвърт.

Думкането продължи.

Ковак отиде до стола в долния край на леглото, дръпна смачкан панталон и смачкана риза и слезе долу. Нахлузи обувките, които бе оставил до входната врата, и излезе навън.

Поредната ярка есенна сутрин със синьо небе, като оцветено с боички, го посрещна с прекалена свежест. Той тръгна към двора на съседа, клепачите му бяха все още полузатворени. Съседът, който го гледаше от покрива с чук в ръката, извика към него:

— Е, какво ще направиш?

Ковак не го удостои с отговор. Отиде направо при алуминиевата стълба, която бе подпряна на едната стена на къщата, и я отмести, като я остави да падне и да се удари в земята. Катеричките се разбягаха във всички посоки. Сетне се обърна и тръгна обратно към къщата си.

Старецът крещеше зад гърба му като побъркан.

— Върни се веднага! Върни се и сложи обратно стълбата!

Без да му обръща внимание, Ковак се прибра, направи си чаша кафе и я взе със себе си. Качи се горе, отиде в банята, пусна си един дълъг, горещ и освежаващ душ, изми зъбите си, залепи си нова антеникотинова лепенка.

Когато се върна в спалнята, старецът все още крещеше. Почти беше прегракнал. Червеното на лицето му отиваше много на червеното в карираната му риза.

Ковак отвори прозореца.

— Какво искаш? Да дойда и да сложа стълбата обратно на стената?

— Бъди проклет!

— Знаеш ли, моментът не е подходящ да се ядосваш — рече спокойно Ковак. — Ще получиш удар и ще си умреш там горе. Не че ми пука.

Старият човек пелтечеше и пръскаше слюнки, докато го проклинаше и наричаше с какви ли не епитети.

Ковак спокойно изчака тирадата да свърши.

— Ще върна стълбата — каза накрая той. — Но ако се качиш на този покрив и утре сутринта, докато спя, ще се върна, ще я махна и ще те оставя там на произвола на минувачите и птиците. Ти си един неразбран злобен негодник, който смята, че само защото е близо до смъртта, му е позволено да накара всички останали да са толкова нещастни.

Старецът се намуси.

Ковак отиде до гардероба и се облече. В девет имаха среща с групата, която работеше по случая. Но преди това той искаше да мине и да провери как е Кари, преди да слезе в центъра на града.

Навън се помъчи малко с неподчиняващата се стълба, за да я върне обратно и да я подпре към стената на къщата. Старецът слезе долу като маймунка и се закани право в лицето му.

— Ще се оплача от теб!

Ковак си тръгна, без да му обърне внимание. Прогнозата за времето предвещаваеше бури с гръмотевици по-късно през деня. Може би една светкавица щеше да удари дядката и да го изпържи, докато окачва цветните лампички на телевизионната антена.

Надеждата крепи човека...

Всичко в къщата на Мур изглеждаше същото като предишната нощ.

Представителите на медиите си бяха вдигнали чуковете още в събота, когато бе станало ясно, че тук няма да се случи нищо интересно. Днес вероятно се тълпяха на улицата, където живееше Кени Скот. Следващата жертва, моля.

Ковак отиде до прозореца на паркиралата до тротоара патрулна кола.

— Нещо, което трябва да знам?

Полицаят, който седеше на волана, поклати глава.

— Всичко е спокойно. Момчетата от снощи казаха, че след като ти си тръгнал след съпруга, бавачката отишла до „Севън-Илевън“^[2] и се върнала. Преди малко тя отново излезе. Махна ни с ръка. Сигурно отиде до Старбъкс за кафе.

Ковак се прозя и се упъти право към входната врата. Натисна звънеца и изчака. Беше все още рано за събота сутрин. След нощта, която бе прекарала, тя вероятно още спеше.

Той отново натисна звънеца и продължи да чака.

Отвътре не се чуваха никакви звуци. Нито радио нито телевизор. Никакви гласове от разговор.

Ковак натисна звънеца трети път. И четвърти.

Сега вече нюхът му на ченге се събуди, трепна и започна да го гъделичка. Не му харесваше тази тишина. Нещо не беше наред. Миришеше на гнило.

Той извади мобилния си телефон от джоба и набра номера на домашния на Кари Мур.

Телефонът звъня многократно без никой да отговори, докато не се изключи от само себе си. Тогава набра номера на мобилния й телефон. Включи се гласова поща.

Ковак заобиколи къщата, като надничаше през прозорците, за да долови някакви следи от живот или смърт. Провери всички врати. Бяха заключени.

Сърцето му заби ускорено.

Отиде в предния двор и махна с ръка на униформените полицаи да дойдат. Вратата на гаража изглеждаше най-лесното място, през което можеше да се влезе. Офицерите застанаха от двете страни. Ковак погледна към по-едрия от тях — яко момче на двадесет и няколко години с рамене като гардероб.

— Избий вратата.

— Не трябва ли да вземем заповед? — попита плахо полицаят.

— Имаме извънредни обстоятелства — успокои го Ковак. — Избий я!

Полицаят удари с ритник вратата веднъж, втори път. На третия удар рамката се разпадна на парчета и вратата отлетя заедно с целия си заключващ механизъм.

Алармата на къщата веднага започна да вие.

Вратата към пералното помещение беше отключена. Ковак мина през нея в кухнята и започна да вика.

— Кари? Съдия Мур? Има ли някой? Вкъщи ли сте?

Пълна тишина.

Той извади оръжието си и тръгна, като не спираше да вика и да се оглежда, но не намираше нищо.

В стомаха му се надигна неприятно зловещо усещане.

— Кари? Съдия Мур?

Той почука на вратата на бавачката — никакъв отговор. Блъсна я и я отвори. Никой. Леглото беше неоправено. Провери в гардероба. Никой.

— Кари! Анка! — продължи да вика Ковак.

Униформените стояха най-горе на стълбите. Той изтича покрай тях по коридора към спалнята на Кари. Вратата беше отворена, леглото беше голо до матраците. Кари бе изчезнала.

— Проверете в мазето — извика Ковак на полицаите.

Помисли си за Кени Скот, вързан за стола, с думата ВИНОВЕН, жигосана на челото му. Помисли си за семейство Хас и за двете деца, обесени и висящи от тавана в мазето.

Луси!

„О, господи!“

Толкова рядко изпитваше чувството, което го завладя в момента, че му трябваше време, за да го определи.

Паника.

Малката фея, нарисувана на вратата на Луси, му се усмихваше. Нещата, които Стан Демпси бе казал пред записващата го камера, минаха през главата му.

„Чудя се колко различно ще се чувства тя, ако дъщеря ѝ бъде изнасилена, содомизирана и обесена от тавана, като заклано агне...“

Ковак почувства, че ще повърне. Приготвяйки се за най-лошото, той блъсна вратата и я отвори.

Леглото на Луси беше празно, завивките смачкани и в безпорядък. Нямаше кръв. Това бе първото, което мозъкът му

регистрира. Нямахте кръв. Нямахте кръв.

— Луси? — извика Ковак. — Луси, къде си? Тук ли си? Аз съм детектив Сам.

Отиде до гардероба и отвори вратата. Никой.

Когато клекна на ръце и колене, вдигна покривката на леглото и надникна под него, сърцето му щеше да се пръсне при вида на малкото момиченце, което се беше свило отдолу, трепереше, плачеше и се опитваше да не издаде никакъв шум.

— Ела, скъпа — каза нежно Ковак. — Сега можеш да излезеш. Вече си безопасност. Няма да позволя нищо да ти се случи.

Тя бавно пропълзя към него. Вече плачеше високо и открито, носът ѝ течеше, дишането ѝ бе накъсано. Ковак протегна ръка и малката ѝ ръчичка сграбчи пръстите му и ги стисна.

Когато излезе изпод леглото, детето се хвърли в прегръдките му. Малкото треперещо телце се притисна към него, тя обви ръчички около врата му и през хълцане и ридания попита:

— Къде е мама?

Ковак я притисна силно към себе си и си помисли: „И аз искам да знам.“

---

[1] Обезболяващо средство — Б.пр. ↑

[2] Верига магазини с работно време от седем сутринта до единадесет през нощта. — Б.пр. ↑

39.

Кари не знаеше колко време е била в несвяст. Излезе от това състояние малко по малко, като първо осъзна, че може да диша, сетне — че може да движи ръката си, после крака си. Все пак не бе съвсем сигурна, че не е мъртва. Лежеше свита в ембрионална поза, дезориентирана, замаяна.

Накрая отвори очи и не видя нищо друго, освен непрогледна тъмнина.

Моментално я обзе паника.

Ослепяла ли беше?

Вдигна ръце към лицето си, за да почувства дали има превръзка на очите, макар да усещаше, че няма.

Сърцето ѝ биеше лудо. Дишането ѝ бе ту прекалено бързо, ту прекалено забавено. Струваше ѝ се, че въобще не може да поеме въздух.

През тялото ѝ премина първичен страх и си остана в нея.

Тя инстинктивно изпъна и вдигна ръце пред себе си, при което те се удариха в нещо твърдо. Опита се да изпъне краката си, но нямаше достатъчно място. Обърна се по гръб и направи същото упражнение отново, но със същия резултат.

Първата ѝ мисъл бе, че е в ковчег.

Спомените за стари ужасяващи истории проблеснаха в съзнанието ѝ. Спомени за хора, които са били погребани живи.

Като обвинител веднъж бе работила по случай, в който жената бе оставена да умре, погребана в плитък гроб. Беше промушена няколко пъти с нож, но когато медиците определиха причината за смъртта, тя бе асфиксия. Жената бе вдишвала парченца пръст, след като е била заровена жива. Носът и устата ѝ бяха пълни с прясно разкопана пръст.

Кари ожесточено се опита да избута капака на ковчега. Той не помръдваше.

Започна да вика за помощ. Звукът от виковете ѝ се връщаше обратно. Въпреки това тя викаше отново и отново, докато гърлото ѝ

пресъхна.

Никой.

Сълзите потекоха от външните ъгли на очите ѝ и се стичаха в косата ѝ, тъй като лежеше по гръб. Тя мислеше и чакаше. Времето загуби смисъл и значение.

Периодично удряше по капака. Осъзнавайки, че устата ѝ е пресъхнала, престана да вика за помощ.

Страхът беше като ранено животно, заключено вътре в нея и напирало да избяга.

Не можеше да диша.

Чувстваше, че ще припадне.

Ако още не беше умряла, скоро щеше да умре.

Луси.

Трябваше да мисли за Луси.

Дали беше наблизо? Дали похитителят бе отвлякъл и дъщеря ѝ?

Кари мислеше за онова, което Ковак ѝ бе казал. За Стан Демпси и за думите, които бе оставил като послание на видеокасетата.

„Чудя се колко различно ще се чувства тя, ако дъщеря ѝ бъде изнасилена, содомизирана и обесена от тавана като заклано агне...“

Сълзите отново напълниха очите ѝ. Идеята, че някой би могъл да нарани Луси, да измъчва Луси, да я обеси, накара стомахът ѝ да се обърне. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне в гърдите.

Беше видяла снимките от убийството на семейство Хас. Беше ужасена колкото всички останали дори повече, като се има предвид, че тя самата имаше дете и че съдбата на мъжа, обвинен в извършването на тези престъпления, висеше на косъм в нейната съдебна зала.

Нима това щеше да бъде и нейната съдба? Съдбата на дъщеря ѝ? Да умре както бяха умрели Марлене Хас и нейните приемни деца? Или Луси вече бе мъртва? Дали лежеше в леглото си с прерязано гърло, за да не може да идентифицира престъпника?

А Анка? Какво бе станало с Анка? Невинна жертва в драмата, в която се бе озовала Кари? Каквито и намерения да имаше някой срещу нея самата, Кари не искаше да мисли, че един от малкото останали лоялни хора, на които можеше да разчита и да вярва, може би щеше да плати за нейните въображаеми грехове.

Гласът по телефона в късните часове на петъчната нощ отекна като ехо в главата ѝ. „Идвам за теб, кучко“.

Мъжки глас.

Гласът на Стан Демпси. Или на Уейн Хас. Или на един от хилядите хора, които я мразеха, защото бе отсъдила срещу представянето в съда на предишните провинения на Карл Дал като доказателства в процеса срещу него.

Или гласът на мъж, по-богат с двадесет и пет хиляди долара, любезно предоставени му от собствения ѝ съпруг.

Звукът от затваряща се врата я стресна. Кой беше това?

Някой, който може би щеше да я спаси? Или нейният похитител?

— Помощ! — извика Кари. — Помогнете ми!

Трясък от друга затваряща се врата. Сетне кутията, в която лежеше, се разклати леко и се чу запалване на мотор.

Тя беше в багажник на кола и тази кола в момента даваше заден ход.

Който и да седеше зад волана, вероятно имаше намерение да я убие. Тя трябваше да направи нещо, за да предотврати това.

Нуждаеше се от план.

Нуждаеше се от фокусиране. Трябваше да се стегне.

Трябваше да живее.

40.

— Как, мамка му, е станало това? — викаше Ковак на униформените полицаи. Те стояха във всекидневната на Мур, далеч от екипа за сваляне на веществени доказателства.

Ковак местеше огнения си поглед от единия полицаи на другия.

— Не знам — отвърна по-старият Макгауан. — Не видяхме никой да влиза в къщата. Нито момчетата преди нас са видели. Правехме обход на периметъра на всеки половин час. Нямахме никакви признаци за безпокойство.

Като държеше главата си, сякаш всеки миг щеше да се разцепи на две, Ковак ходеше напред-назад. Отдалечи се от тях, обърна се и пак се върна.

— Казахте, че сте видели бавачката да излиза с колата.

— Тя ни махна от прозореца и извика „За кафе“ — отговори помладият Блум. — Нали беше бавачката, какво трябваше да направим?

— Сигурни ли сте, че беше тя?

— Руса жена, караше „Сааб“.

— Но не сте я спрели!

— Защо трябваше да я спираме? — попита раздражено Макгауан. — Тя имаше пропуск — беше от семейството. Никой не ни е казал да спираме семейството. Тъй че не ми се репчи в лицето, Ковак. Като си с костюм, да не си мислиш, че си хванал господ за шлифера...

— Да ти го начукам, Макгауан — ядоса се Ковак. — Ти си изпуснал съдия! Позволил си на някакъв негодник да се измъкне под носа ти с единствения човек, когото трябваше да пазиш! Като свърши всичко, ще отидеш да патрулираш на улицата!

— Господа! — Лейтенант Дос влезе в стаята. Гласът ѝ беше спокоен и в пълен контраст с гласа на Ковак, така че това направи впечатление на всички. — Вие излезте и изчакайте в коридора, моля — обърна се тя към полицаите. — С вас ще си говорим по-късно.

Блум се изпари на секундата, едва ли можеше да излезе по-бързо. Макгауан обаче се помота малко, което даде възможност на Ковак да

продължи да го напада.

— Върви да си подстриш молива, задник! Ще има да пишеш глоби на неправилно пресичащите, докато ти изпадат зъбите.

Макгауан направи ядосан жест с ръка и излезе.

— Детектив Ковак! — повиши глас Дос.

Ковак продължи да пуфти и да диша тежко, като не спираше да крачи напред-назад.

— Не мога да повярвам, че се е случило!

— Сам, престани и се стегни! — Тя застана на пътя му така, че той ще не ще трябваше да спре.

Когато заговори, бе свалил децибелите на гласа си.

— Как, по дяволите, е могло да се случи! Ченгетата са на пост двадесет и четири часа! Мястото е затворено като крепост. И някой просто си изкарва колата с Кари Мур в нея? Това сигурно е някаква тъпа шега?

— Не виждам никой да се смее — отвърна Дос. — А ние ще трябва да си извадим чадърите, защото предстои истински дъжд от лайна, който началството ще излее отгоре ни съвсем скоро. Вече ми се обади заместник-шефа Хардинг. Навън е истинско стълпотворение от журналисти. Междувременно ще трябва да открием какво всъщност е станало тук.

Ковак потърка с ръце лицето си и въздъхна, опитвайки се да свали кръвното си налягане със силата на волята.

— Снощи бях тук до около девет часа.

— Какво прави?

Той погледна встрани, после назад, чувстваше се некомфортно.

— Тя ми каза, че смята да съобщи на мъжа си, че иска развод. Реших да остана тук. В случай че негодникът скочи да я бие.

Дос вдигна вежди.

— Колко рицарско!

— Мъжът ѝ е влечуго, което води двойствен живот — обясни намусено Ковак. — Не исках да рискувам.

— Къде отиде след това?

— Проследих съпруга.

— Определени са хора за тази работа.

— Исках да разклатя клона, за да видя какво ще падне от него — оправда се Ковак. — Той има апартамент в Едина, където е настанил

гаджето си.

— Вече говорих с полицаите, които са били дежурни снощи — продължи Дос. — Казаха, че бавачката е излязла около десет и половина, за да отиде до „Севън-Илевън“.

— Тя лично ли им е казала това?

— Да. Излязла от задната алея, намалила, когато минала покрай тях, свалила прозореца и им казала къде отива.

— Говорили ли са с нея, когато се е върнала?

— Не. Обикаляли са охранявания периметър.

— „Лаурел и Харди“ в коридора казаха, че около седем сутринта отново излязла, извикала „За кафе“ и отпрашила с колата.

— Колко близо са били до нея?

— Не знам.

— Покрай тях ли е минала или в обратната посока?

— Не знам.

— Мислиш ли, че бавачката може да го е направила? — попита Дос.

Ковак помисли за миг.

— Бих казал по-скоро не. Тя изглеждаше предана на семейството. Но прояви прекалена загриженост към Дейвид Мур. Не й хареса намекът ми, че той може да има нещо общо с нападението над жена му. Когато вчера сутринта се върнаха от закуска, ми се сториха малко прекалено близки. Направо я попитах дали има връзка с него.

— И?

— Отрече, но не ме гледаше в очите, когато го каза.

— Мислиш ли, че може да е замесена?

Той се опита да си представи как Анка успява да надвие Кари.

— Дали може да го направи физически? Вероятно да. Млада е, изглежда силна. По-висока е от Кари. А и Кари не е в състояние да се бие — отговори Ковак. — И ако момичето е имало оръжие...

— Или ако не е трябвало да се бори с жертвата си — довърши Дос и Ковак знаеше какво иска да каже. Ако Кари вече е била мъртва, Анка е трябвало само да се пребори с трупа. Не е трябвало да внимава. Можела е да влачи тялото ѝ по стълбите, през коридора, кухнята и в гаража.

Той повика екипа за вземане на доказателства и им заръча да проверят стълбите за косми, кръв и тъкани.

— Въпреки че не видях никаква кръв. Може да е почистила.

— Не знаем дали не е имала помощник — предположи Дос. — Когато е излязла миналата нощ, може с филма и пуканките да си е взела и съучастник.

— Ако е имала съучастник, защо ще напуска къщата тази сутрин? — попита той. — Би било по-разумно да си остане тук и да разиграва ролята на жертва.

— Не всеки има лукав мозък като теб.

— Това е дарба. По рождение.

— Други възможности, освен бавачката?

— Къщата бе направо запечатана — обясни Ковак. — Алармата беше включена. Разбира се, ако е изпратил някой да свърши работата, Мур му е дал кода.

Той помисли върху това около минута.

— Защо ще трябва да отвличаш някой, когато ченгетата вече са те нападнали като едра шарка? Мур няма нито топки, нито мозък за подобни действия. Това поне е сигурно. Едва не се напика от шубе, когато снощи се изправих срещу него.

— Не е необходима голяма смелост да наемеш някого — каза Дос. — И освен това той си е осигурил алиби. Едва ли се е върнал, без да разберем. Опашката щеше да го последва дотук.

— Трябва да открием кой е тайнственият мъж от бара — продължи Ковак. — Ако успея да стаця Джини Бърд насаме, ще изкопча името му за три секунди.

— И все още имаме Стан Демпси, който се разхожда наоколо — довърши разсъжденията си Дос.

Ковак сви рамене.

— Защо Стан ще отвлича бавачката, когато е можел просто да я върже, да ѝ запуши устата и да си тръгне? Той няма нищо против нея. За него няма значение, че тя може да бъде свидетел. Не се опитва да остане неразпознат.

— Къде е дъщеря ми? — дочу се разтревожен глас откъм коридора. Беше Дейвид Мур.

Ковак погледна навъсено Дос.

— Ти ли го повика?

— Той е баща на момиченцето, Сам.

— Той е заподозрян!

— Нямаме нищо, което да го свързва с това или с атаката на паркинга.

— Кейт Куин е тук. Тя ще се погрижи за Луси — каза Ковак. — Кейт има опит както с деца, така и с жертви. И освен това се оказа, че познава семейството.

— Това не е по протокол — възрази спокойно Дос.

— Майната му на протокола! — викна Ковак.

Дос излезе в коридора.

— Всичко е наред, офицер Потс. Господин Мур, бихте ли ме придружили в дневната?

Мур мина покрай униформения полицай на вратата и изгледа лейтенанта.

— Какво става тук? Къде е дъщеря ми? Добре ли е?

— Господин Мур, аз съм лейтенант Дос. Дъщеря ви не е пострадала и няма никакви физически наранявания. Искам да се успокоите и да разберете какво е станало тук, преди да я видите.

— Не ме интересува какво искате вие, лейтенант — отвърна гневно Мур. — Беше червен и дишаше тежко. — Искам да видя детето си.

— Да — намеси се Ковак. — Ще го обявим за баща на годината. Трябвало е да стане от кревата на проститутката, за да дойде да помогне на дъщеря си.

Дос го погледна с укор.

— Детектив, моля...

Мур стана пурпурночервен.

— Искам да го свалите от случая! — развика се, сочейки с пръст Ковак. — Искам да бъде обвинен в нападение и бруталност! Той вдигна ръце върху мен...

Ковак завъртя очи.

— С пръст не съм го докосвал.

Дос застана между тях и каза на Мур:

— Елате с мен, господин Мур. Сигурна съм, че дъщеря ви ще бъде щастлива да ви види. Преживяла е голяма травма.

— Сигурна ли сте, че не е ранена?

— Не е ранена, но е много изплашена. Не знаем какво е видяла или чула.

— О, господи! — въздъхна тежко Мур, като последва Дос към семейната спалня.

Ковак остана на няколко крачки зад тях. Дейвид Мур не бе попитал какво е станало с жена му. Не прояви никакъв интерес какво може да се е случило с Кари.

Луси се бе свила на топка в скута на Кейт Куин, която я прегръщаше силно и я люлееше като бебе.

Преди пристигането на Кейт Луси се бе залепила към Ковак като мида. Отказа да слезе от ръцете му, за да я прегледат хората от медицинския екип. Бе заровила малкото си личице в шията му и плачеше. Той сам се изненада колко му е трудно да я остави. Чувстваше се задължен да я защитава, да ѝ вдъхне чувство за безопасност.

Дейвид Мур прекоси стаята.

— Луси!

Кейт стана от дивана. Имаше великолепно крака и гъста червена грива на главата. Ковак я познаваше от години, като през повечето време беше здравата хлътнал по нея. Но никога не бяха стигали до глупости. Тя погледна към Дейвид Мур сякаш беше купчина кравешки изпражнения на килима.

— Вече се успокои.

— Каза ли нещо за онова, което се е случило? — попита я Ковак.

Кейт поклати глава, докато приближаваше към него със скръстени ръце. Ковак познаваше този поглед. Беше ядосана. Той се зачуди до каква степен Кари може да ѝ е доверила неудачите в брака си.

— Не каза нито дума — отвърна Кейт. — Не бих разчитала на това. Едва ли ще каже нещо още дълго време.

— Мислиш ли, че е била свидетел на отвличането?

— Поне на част от него. Тя е уплашена, ужасена. И не защото се е събудила и не е намерила никого вкъщи.

— Трябва да разберем какво знае — предложи Ковак. — И не искам Мур да е наблизо, когато ѝ задаваме тези въпроси. Всъщност въобще не искам Мур около нея, поне за известно време.

— Аз също — отвърна Кейт. — Но той ѝ е баща. Какъвто и да е, поне е добър баща. Сигурна съм, че Луси ще пожелае да остане с него.

Ковак погледна към Дос.

— И как ще получим отговори от детето, докато Мур е с него? Та той е един от основните заподозрени в нашия списък, за Бога!

— Не можем да разпитаем детето без присъствието на родител или настойник — настоя Дос.

— Не трябва ли Дейвид да стои тук, в случай че похитителят се обади за откуп? — подхвърли Кейт.

— Абсолютно необходимо — отговори Ковак.

Кейт се върна при Мур. Той люлееше дъщеря си, детето плачеше. Приклезна до тях и започна да говори тихо.

— Дейвид, днес през целия ден тук ще бъде истинска лудница. А може би и след това. Полицията ще има нужда от теб. Трябва да си тук, в случай че похитителят се обади и иска да говори с теб за откуп. Защо да не взема Луси с мен у нас? Ще бъде в спокойна, безопасна и позната обстановка. Може би ще успее да си почине и да поспи малко.

Ковак наведе глава към Дос.

— Това е единият от начините да го убедим.

— А другият какъв е?

— Да го изритам навън.

41.

— Той не зададе нито един въпрос за жена си — коментира Ковак. — Тя можеше да е в мазето, изрязана като тиква за Хелоуин. Ако е невинен, не мислиш ли, че би могъл да покаже поне малко загриженост?

— Невинен? — попита Лиска. — Не може ли просто свестен?

— Или човечен? — на свой ред попита Ковак.

Работната група се бе събрала в трапезарията на семейство Мур — промяна на мястото на щаба вследствие събитията от сутринта. След като Дос и Ковак вече бяха тук, за да се справят с хаоса, за останалите от екипа беше по-лесно да се присъединят към тях.

Стаята бе коренно различна от щаба в централата. Вместо тривиалния килим, белите стени и дългите маси с натрупани върху тях папки и бележки, обстановката тук сякаш бе излязла от списание за обзавеждане. Антични предмети, махагон, китайски порцелан, кристал. Една стая, която семейството използваше рядко, или поне така изглеждаше на пръв поглед.

Дейвид Мур бе в другата част на къщата. Седеше в дневната с телефонен специалист, доброволец от щатското бюро за арест на престъпници, в очакване на обаждане за откуп, което всъщност никой не очакваше.

Лейтенант Дос хвърли предупредителен поглед на Ковак.

— Дръж си юздите, детектив. Опитай да се контролираш.

— Какво? — извика той, докато се разхождаше от единия до другия край на масата. — Мур е заподозрян, въпреки че знаем къде е бил снощи. Може да вика „помощ“ колкото си иска. Крадецът вика „дръжете крадеца“. Това не променя факта, че разследванията по отвличане винаги се провеждат в две посоки: извън семейството и вътре в него.

— Знам как се водят разследвания — отвърна му Дос. — Но ти няма да бъдеш човекът, който ще го разпитва.

— Защо не? — попита Ковак. — Аз го ръчкам с ръжена от самото начало. Вече само като ме види и губи самообладание, изпуска си нервите. Не ми трябва много, за да го извадя от равновесие и да го докарам до ръба на нервна криза. Със сигурност ще се изтърве, ще каже нещо, което не бива да казва. Не е достатъчно умен, че да остане хладнокръвен и да запази спокойствие.

— Нито пък ти — рече Лиска, което предизвика тих смях около масата.

— Достатъчно умен е, щом е успял да води таен живот под носа на човек, смятан за един от най-проницателните обвинители, които познавам — намеси се Крис Логън.

Логън се бе присъединил към екипа, за да бъде наблизно, ако спешно се наложи да се извади заповед за обиск или нещо друго. Изглеждаше някак настървен, точно както се чувстваше и Ковак. Беше разхлабил възела на вратовръзката и разкопчал яката на ризата си. И също като Ковак крачеше нервно из стаята.

— Той все още не ме е видял — рече Логън. — Мисли си, че всички ние ставаме по пладне, включително и от канцеларията на прокурора. Нека аз и Ковак да го разпитаме.

Дос въздъхна.

— Човекът не е под арест. Внимавайте какво и как ще го питате.

Логън вдигна вежди.

— Че аз винаги правя така!

— Можем ли да получим заповед за обиск? — попита Ковак. — Искам да видя сметките му. И искам да претършувам тази дневна и апартамента на гаджето му.

— Не си ритай късмета — рече Логън.

— Забравихме ли нашия малък колега, който се разхожда наоколо, привеждайки в действие собствената си версия на „Алената буква“^[1]? — обади се Типен. — Нашият човек Стан ни е завещал съвсем ясно намеренията си на видеокасетата.

— Но как може Демпси да е влязъл в къщата? — попита Елууд. — Как е минал през алармата на охранителната система?

— И кога е станал руса жена? — попита Лиска. — Защото тази сутрин отгук е излязла руса жена.

— Дори и с перука, дори и от разстояние, никой не може да събърка Стан Демпси с жена — рече Дос.

— Значи отново се връщаме на предположението, че наистина бавачката е излязла оттук тази сутрин? — попита Логън.

— Излязла е блондинка в „Сааб“ — уточни Лиска.

Ковак спря да крачи и свъси вежди.

— Човекът, който се е присъединил към Мур, любовницата му и Айвърс в петък през нощта в бара на „Маркуит“ — рус, слаб, с фини черти. — Той се обърна към Дос. — Взе ли касетата от камерите в бара?

— В управлението е.

— Но ако той е скритото оръжие — попита Лиска, — тогава къде е бавачката? Ченгетата са видели само една жена в колата.

— Значи е отвлякъл и бавачката — рече Типен. — Защо?

— Все още продължавам да твърдя, че ако бавачката е замесена, би било по-умно да си бе останала тук — продължи Ковак. — Защо да предизвиква подозрение?

— Ако действа сама, не е имала друг избор — обясни Дос.

— Но тогава какво следва? — намеси се Лиска. — Ако Анка е приключила със съдията и е изхвърлила тялото някъде, защо ще се връща тук? За да ни каже, че е била в „Старбъкс“ през цялото време? Как изобщо се е върнала тук?

— Може да не се е връщала — рече Елууд. — Тя е шведка, има си паспорт. Да речем, че е изхвърлила съдията, качила се е някъде на самолет и Дейвид Мур ще иде при нея, когато фурорът утихне. След като сложи ръка върху парите на съдия Мур.

— Така. Няма начин да открием това — рече Логън. Той погледна към Ковак и посочи с глава вратата.

— Добре — рече Дос. — Вие двамата поемате разпита на Мур. Елууд, Типен, вие се връщате в управлението, хващате телефоните и звъните на всички авиолинии. Да видим дали момичето не фигурира в някой списък на пътниците. Ники, все още ли мислиш, че момчето на Хас и приятелчето му може да са свързани с това?

Лиска сви рамене.

— Не знам. Да нападнат съдията на паркинга е едно, но може ли Боби Хас да измисли и осъществи отвличане като това? Изглежда ми невероятно.

Дос кимна.

— И какъв би бил мотивът му да поеме подобен риск?

— За да бъде даден процесът на Дал на друг съдия — предположи Лиска. — На някой от съдиите, които бесят.

— Има ли такива? — изненада се Елууд.

— Нещо за бащата на убитите деца? — попита Дос.

Лиска кимна.

— Причината да не открием Итън Прат е, че той се наслаждава на гостоприемството на нашите братя по борба от Сейнт Пол. Пиянско сбиване в бар.

— С някой друг фен на „Даласките каубои“? — попита Типен.

— Този път на „Нюйоркските янки“.

— Аз смятам, че лейтенант Дос е права — намеси се нетърпеливо Ковак. — Не ми изглежда правдоподобно момчето на Хас да рискува толкова много. Дори да е решен на всичко и готов да плати всяка цена, за да бъде осъден Карл Дал.

— Има ли нещо ново за него? — попита Елууд. — Подозираме ли го за това?

— Защо ще иска да нарани Кари... съдия Мур? — поправи се Логън. — Решението ѝ е в негова полза. И как би могъл да стигне до тази къща? Защо ще рискува, когато пред нея са стояли ченгета и всеки полицай на територията на града го търси?

— Той не е типичен модел за ментално здраве и стабилност — напомни Типен. — Кой знае какви странни създания живеят в неговата психика? Защо е разпорил жената и е обесил двете дечица? Кой може да обясни?

— Аз продължавам да залагам на съпруга — рече Ковак, упътвайки се към вратата. — Да вървим да го стиснем като рохко сварено яйце.

Ковак и Логън излязоха и тръгнаха по коридора, всеки потънал в собствените си мисли как да проведат разпита. Когато влязоха в дневната, Дейвид Мур ги погледна от мястото, на което седеше. В ръката си държеше чаша с питие. А беше преди пладне.

— Няма да говоря с теб, Ковак.

Ковак вдигна вежди.

— Казал ли съм нещо?

Мур погледна Логън.

— Казах, че няма да говоря с него.

— Това е твое право, Дейвид — отвърна равнодушно Логън, докато сядаше на рамката на кожения фотьойл.

— Трябва ли ми адвокат? — попита Мур.

— Не знам защо ще ти трябва — рече Логън. — Не си арестуван за нищо.

Мур премести поглед от Логън към Ковак и обратно, като мишка, която преценява шансовете си между два котарака.

— Нямам нищо общо с изчезването на Кари — озъби се той.

Логън не му обърна внимание.

— От колко време бавачката работи за семейството?

— Ами от три години.

— Имаше ли добри препоръки от предишното място?

— Разбира се.

— И вие се обадохте и говорихте с предишните й работодатели?

— Кари го направи. Защо? Не може да мислите, че Анка има нещо общо с това.

Ковак вдигна вежди, сякаш бе изненадан от глупостта на изявлението на Мур.

— Да видим фактите. Бавачката липсва, колата на бавачката липсва и твоята жена липсва.

— Това е смешно — каза Мур. — Анка никога няма да...

— Колко близка бе Анка със семейството? — попита Логън.

— Тя е чудесна. Обича Луси.

— А теб?

— Какво мен? — Мур изглеждаше объркан, сетне погнусен. — Анка е бавачката на дъщеря ми! Това е всичко.

— Тя е красиво момиче — рече Ковак. — Млада, страстна, гореща. Изглежда много... предана... на теб.

Мур се изправи от стола.

— Но това е смешно!

— Нима? — попита невинно Логън. — Ако се кача горе и прегледам вещите й, дали няма да намеря твои снимки? Или ваши общи?

— Не знам. Никога не съм бил в нейната стая.

— Хайде, Дейвид — настоя Ковак. — Ти водиш двойствен живот. Имаш една любовница в апартамент. Не е трудно да си помислим, че може да си паднеш по малкото шведско кюфтенце?

— Това е гадно!

— Защо? Както подозирам, ти имаш моралните задръжки на пиявица — рече Логън. — Защо да не си опитал да изчукаш бавачката?

— Стига! — извика Мур. — Вън! Махайте се! Можете да отправите останалите си въпроси към адвокатата ми.

— Както желаяш, Дейвид — рече Логън, отново спокоен. — Но ако избереш този начин, няма да играя повече добрия.

— Добрият ли? — извика недоверчиво Мур.

— Хей, Логън? — обърна се Ковак към него. — Адвокатите вече са се събудили. Може ли да взема заповед за обиск?

— Какво искате, детектив?

— Да претърся къщата, като начало тази стая, после да видя сметките му...

— Както винаги съм казвал — следвай пътя на парите — цитира себе си Логън.

— Защо не потърсите жена ми, вместо да ме нападате постоянно? — попита Мур.

Беше много объркан, доколкото можеше да прецени Ковак. И много уплашен. В очите му светеше паника. Движеше се като животно в клетка, напред и назад, а ноздрите му се свиваха.

— Както знаем и двамата, тя няма да ти бъде жена още дълго — пресече го Ковак. — Готова е да те изхвърли от кацата с меда, брато.

С почервеняло лице Мур заобиколи бюрото и вдигна телефона. Телефонният специалист погледна Ковак и Логън с учудване. Не можеше да повярва на очите си. Мур използваше домашния телефон, когато би трябвало да седи на тръни в очакване на обаждане за откуп. Все пак нали жена му бе отвлечена!

— Обажда се Дейвид Мур — рече той. — Трябва ми адвокат. Веднага.

---

[1] Роман от Натаниъл Хоторн, 1850 г. „Алената буква“, пришита към дрехата на главната героиня Хестър, е символ на греха. — Б.пр. ↑

42.

Ковак излезе от стаята и се качи по стълбите, като остави Логън да се разправя с Мур. В момента, в който Дейвид Мур се позова на правото си на адвокат, всичко приключи. От гледна точка на Ковак разпитът свърши. Ако Мур случайно кажеше нещо подозрително — ако бе толкова глупав въобще да каже нещо, — то щеше да бъде оспорвано от адвокатата му. И всяко доказателство срещу него, разкрито в резултат на подобно изявление, също щеше да се счита за невалидно.

Въпреки твърдението на Лиска, Ковак не бе толкова глупав, че да упорства по тази линия. Колкото и да му се искаше да измъкне признание за вина от съпруга на Кари, той се отказа и се отдалечи.

Екипът за събиране на доказателства бе приключил обработката на стаята на бавачката. Ковак застана за миг до отворената врата и се загледа вътре, опитвайки да си представи какво може да е станало тук.

Леглото изглеждаше така, сякаш никой не бе спал в него. Чаршафите бяха взети, за да бъдат изследвани за нишки и телесни течности. Килимът бе изчистен със специална прахосмукачка.

В тази стая може да се бе случило много във времето между последния разговор на Ковак с Кари и момента, когато колата на бавачката бе напуснала къщата сутринта. Той не можеше да престане да си представя възможностите. Беше се сблъсквал с прекалено много престъпления с насилие, както и с много свирепи престъпници.

Нямаше явни следи от кръв или семенна течност на нито едно легло. Но едно убийство може да бъде извършено и без кръв. А изнасилването може да бъде направено с презерватив.

Ако Дейвид Мур бе наел човек да извърши отвличането, връщането на жертвата не бе част от замисленото дело. Неговата цел, както изглежда, бе да се отърве от жена си, да я премахне от пътя си и да сложи ръка на парите ѝ. Щом работата се поемеше от наемника, всичко, което можеше да се случи, излизаше извън контрола на Мур. Кари и бавачката, ако не бе част от схемата, щяха да бъдат оставени изцяло на милостта и желанията на хладнокръвен убиец.

Ковак влезе в стаята, сложи си чифт гумени ръкавици и започна да тършува за някаква следа, която да подсказе, че шведката бе имала непозволена връзка със своя работодател.

В шкафа цареше пълна бъркотия. По една малка лампа стоеше във всеки край. Кутия за бижута. Той я отвори. Няколко гердана, обици, нищо скъпо.

На нощното шкафче до леглото стояха три малки снимки в рамки, изцапани от праха за отпечатъци. Анка с приятели на излет; Анка и семейството ѝ — около половин дузина еднакви руси шведи на различна възраст — от юноши до петдесетгодишни; Луси и Анка, увити в зимни палта, с усмивки като слънца, клекнали до снежен човек. Зад тях бе клекнал и Дейвид Мур, едната му ръка лежеше върху рамото на Анка Йоргенсон. Щастливо семейство. Нямаше нито една снимка на бавачката с Кари Мур.

Чекмеджето на нощното шкафче съдържаше различни неща, каквито жените пазят в такива чекмеджета — несесер за нокти, лосион за ръце, балсам за устни, няколко молива, бележник за адреси, дневник.

Ковак вдигна дневника и го отвори почти в очакване да прочете „Мило дневниче, мисля, че съм влюбена в Дейвид Мур“. Написаното бе на шведски. Голямо откритие, няма що. Щеше да се наложи да почакаат, докато успеят да намерят преводач. За щастие в щат, пълен с потомци на скандинавски преселници, това нямаше да отнеме много време.

Съвсем слабо утешение, помисли си Ковак, защото нямаха представа с колко време разполагат. Вече можеше да е късно.

Отиде до гардероба и отвори вратата, търсейки доказателства и следи, че бавачката си е приготвила багажа, преди да изчезне. Нямаше никакви издйнически празни закачалки. Гардеробът беше спретнат и подреден. Един куфар и сак стояха в ъгъла.

Ковак затвори вратата, обърна се и отново огледа стаята. Никой не бе напуснал тази стая прибързано. Никой не бе измъкнат насила оттук. Не беше имало борба.

Преди години, когато още беше нов в отдел „Убийства“, бе разследвал случай на изчезнала жена, открита чак след като трупът бе започнал да се разлага. Нейният приятел я бе пребил с чук и бе натикал тялото под леглото на майка ѝ.

Ковак внимателно вдигна покривката на леглото и погледна под него. Нищо. Нямаше тяло. Само няколко дълги пластмасови кутии с обувки и дрехи.

Надолу по коридора в спалнята на Кари екипът на криминалистите проверяваше всеки квадратен сантиметър. Но както и в стаята на бавачката, килимът бе щателно почистен с прахосмукачка. Чаршафите бяха свалени от леглото. Ако имаха късмет, щяха да открият спалното бельо в пералнята. Ако ли не, значи техният лош приятел ги бе взел със себе си, за да се отърве от тях, така че да няма никаква възможност да се открият косми, телесни течности, влакна или каквото и да е, което да доведе до разкриване на извършителя.

Ковак застана на прага на уютната елегантно обзаведена стая, където преди две нощи бе помогнал на Кари Мур да си легне. Сега стаята имаше съвсем различно излъчване.

Въпреки че никога нямаше да го признае на никого, понякога му се струваше, че може да долови ехото от миналите събития, първичните емоции от сцената, където се бе разиграло престъплението. Насилие, терор, гняв, паника, страх, надежда.

Той погледна леглото и мислено си представи сцената: стаята е тъмна, Кари спи с гръб към вратата. Винаги си представяше сцената от гледна точка на нападателя, а не на жертвата. Можеше да види как тя рита и се бори, докато той я влачи от леглото. В борбата тежката алабастрова лампа пада на пода. Снимките на нощната масичка се преобръщат.

Но в стаята пред него лампата не бе съборена и нито на масичката, нито на пода имаше паднали снимки.

Ковак извика на клекналата жена, която събираше с пинсети нещо от килима.

— Къде са снимките?

Тя вдигна една нишка и я постави в малка пластмасова торбичка, като постави маркер за обозначаване на доказателство на пода.

— Какви снимки?

— Не сте ли намерили снимки в рамки върху нощната масичка или на пода?

Тя поклати глава.

— Една черно-бяла снимка, размер осем на десет, от завършването на колежа? И бебешка снимка в сребърна рамка?

— Нищо.

— Проверихте ли под леглото?

— Там също няма нищо.

Ковак погледна към скрина на Кари. Идеално чист и подреден.

— Може ли да вляза? — попита той.

— Ще трябва да обуете калцунни — предупреди го жената.

Той навлече сини хартиени калцунни върху обувките си, така че да не замърси местопрестъплението. Екипът на криминалистите и без това си имаше достатъчно работа по анализирането на уличаващите доказателства.

Избягвайки ловко маркерите по пода, Ковак прекоси стаята до скрина и отвори едно чекмедже, после второ, после трето. Във всичките нещата бяха спретнато сгънати.

После отиде до голямата гардеробна стая с дрехите на Кари и прегледа стойката, на която висяха костюми, блузи, панталони, рокли. Сякаш нищо не бе пипано.

В задната част на гардеробната бе подредена цяла колекция от куфари, липсваше само един. На мястото му в редицата имаше дупка.

Това го заинтригува. Можеше, разбира се, да е загубен или даден на поправка.

Той отново огледа гардеробната, този път внимателно се взираше във всеки сантиметър празно пространство. Малка дупка тук, още една там. На тяхно място може би са висели дрехи, а може би не.

Но липсваше куфар...

Ако някой е приготвял багаж, не е била Кари Мур.

Нямаше начин да е напуснала тази къща доброволно и да е оставила дъщеря си.

Какъв е бил този престъпник, който е взел дрехи за преобличане за жертвата си?

Ковак можеше само да се надява, че ако липсващият куфар бе взет от похитителя, това означава, че който и да бе отвлякъл Кари, има намерение да я остави жива.

Но се опитваше да не мисли защо.

43.

Кари се чувстваше замаяна и ѝ се гадеше. Миризмата на нафта и изгорели газове бе неизбежна.

Тя се надяваше тайното място, за което се бяха запътили да е наблизно, иначе щеше да умре от отравяне с въглероден двуокис. Тогава за пореден път си помисли, че онова, което я очаква в края на пътуването, едва ли е добро. Може би смъртта по пътя бе по-добрата алтернатива.

Размърда ръцете си из тесния багажник, опитвайки се да намери нещо, което би могла да използва като оръжие — джанта, лост, гаечен ключ, каквото и да е. Не откри нищо.

Когато се завъртя на дясната страна, нещо правоъгълно притисна бедрото ѝ. Тя почувства с пръстите си предмета и през мозъка ѝ като светкавица проблесна надежда.

Беше мобилният телефон.

Спомни си, че го пъкна в джоба на джинсите си, след като говори с Ковак, за да му каже какво се бе случило. Той стоеше точно пред къщата, готов да влезе, за да я спаси.

Когато накрая отиде да си легне, беше толкова изтощена, че дори не се съблече. Или може би не го направи, защото се чувстваше прекалено уязвима и изложена на риск.

Ръцете ѝ трепереха, докато извади телефона от джоба си и натисна бутона, за да освети клавиатурата. 911.

Докато натискаше бутоните, пръстите ѝ трепереха. Грешно набиране. Опита отново.

Сърцето ѝ биеше до спукване в гръдния кош, удряше по ребрата ѝ като юмрук.

Единственият звук, който издаде телефонът, бе серия бипкания, след това нищо. Осветеният екран показва съобщение „Няма покритие“.

Няма покритие.

Няма сигнал.

Няма помощ.

44.

Ковак се обади на полицията в Едина да изпратят екип до сградата, в която бе апартаментът на Джини Бърд, и да не ѝ позволят да го напусне. Надяваше се все още да не го е направила. Откакто се върна в къщата си, Дейвид Мур не бе останал и две секунди сам, за да се обади на гаджето си. Но на който и да се бе обадил за адвокат — Ковак подозираше, че това бе Едмънд Айвърс, — той можеше на свой ред да даде наставления на жената да напусне града.

Джини Бърд трябваше да бъде отделена от пакета. Ако можеше да я хване насаме, Ковак знаеше как да я накара да говори. Тя нямаше да знае какво да прави, ако Мур или Айвърс не бяха наоколо да слагат думите в устата ѝ. Нямаше воля, нито силен характер да му устои.

Когато спря колата пред сградата, Джини Бърд стоеше на тротоара и изглеждаше нещастна. От двете ѝ страни стояха двама униформени полицаи.

Ковак приближи до тях.

— Госпожице Бърд, тези момчета да не те притесняват?

— Не ме пускат да си вървя — рече с безпокойство тя. — Те нямат право да ме задържат, нали?

— Вината е моя — рече Ковак. — Аз ги помолих да те задържат, докато успея да стигна дотук.

Джини Бърд го изгледа с подозрение.

— Нямам какво да ви кажа. Не знам нищо за случилото се с жената на Дейвид.

— Но знаеш, че има жена — продължи Ковак. — Коего ми казва, че си направила лош избор, Джини. Искам да кажа много лош, щом си се хванала с негодник като Мур, пък дори и ерген да беше. Защо са ти всички неприятности да въртиш, любов с човек като него? Той е един безгръбначен подъл лъжец...

— Аз го обичам! — отговори патетично тя. — Вие не знаете нищо за него!

Ковак поклати глава.

— Напротив, скъпа. Знам всичко за мъжете като Дейвид Мур. Защо не влезем вътре? — предложи той, като посочи към сградата. — Сигурен съм, че не искаш съседите да видят всичко това.

— Арестувана ли съм? — попита тя.

— Не. Трябва ли да те арестувам? — Ковак вдигна вежди. — Криеш ли нещо от мен?

— Не! — настоя тя, после огледа крадешком сградата, за да види дали някой не наднича през прозорците. — Добре — съгласи се. — Да влезем вътре.

За нея бе важно хората наоколо да вярват, че принадлежи към тази част на града. Беше ѝ необходимо да поддържа илюзията си за легитимност.

— Не — неочаквано отсече Ковак.

Джини Бърд вече бе тръгнала към сградата. Тя се обърна и го погледна озадачено.

— Няма да влизаме — повтори той. — Знаеш ли защо? Защото нямам време за тези глупости.

— Но...

— Изчезнала е жена. Мисля, че ти знаеш нещо — продължи агресивно и заплашително Ковак, като пристъпи малко по-близо до нея, а гласът му се извиси. — Затова най-добре изплюй камъчето или ще продължим разговора в една малка стаичка в управлението.

— Не знам нищо — настояваше тя, но сниши гласа си.

— Знаеш кой е русият мъж, който се срещна с вас в бара в петък вечерта — рече Ковак. — Искам името му.

— Не го знам!

— Може би не знаеш и собственото си име, госпожице Бърд? — попита Ковак. — Ако пусна отпечатъците ти през системата, интересно коя ще се окажеш накрая.

Големи едри сълзи напълниха очите ѝ, а лицето ѝ се опъна в непривлекателно изражение. Тя се обърна на една страна, после на друга, без да знае какво да направи или да каже.

— Искам само едно име — повтори Ковак.

Джини закри с ръце лицето си и се разплака.

— Никой няма да изпита съжаление към теб — грубо рече Ковак. — Ти си една долна кучка, която се чука със съпруга на изчезналата съдийка. Знаеш ли как звучи това? Звучи като мотив. Не можеш да

получиш онова, което искаш, докато Кари Мур стои на пътя ти. Не се съмнявам, че познаваш цяла камара негодници, които биха могли да свършат мръсната работа вместо теб.

Джини Бърд издаде звук като сирена, лицето ѝ все още бе закрито с ръцете.

Ковак вдигна ръце и отстъпи назад.

— Е, стига толкова. Достатъчно те увещавах. Ще си говорим по друг начин.

Той се обърна към униформените полицаи.

— Водете я, момчета.

— Дони — произнесе през сълзи Джини. — Дони Берген.

— Откъде го познаваш? — попита Ковак.

Тя продължи да хълца, но не отговори.

Ковак вдигна брадичката ѝ с пръст.

— Попитах откъде го познаваш?

— Той ми е брат.

45.

Лиска успя да открие в архива на управлението доклада за инцидента, причинил смъртта на Ребека Роуз Хас. Тя е била малка, сладка и спретната женичка. Разследването бе проведено от детектив на име Ротенберг. Шест месеца по-късно той се пенсионира и се премести в Айдахо. Тя си спомняше партито по случай пенсионирането му в „При Патрик“ — една кръчма, посещавана от ченгета, разположена на стратегическото място точно на половината път между полицейското управление на Минеаполис и канцеларията на щатския шериф на окръг Хенипин.

Ситуацията изглеждаше банална. Ребека Хас нямала нито един враг на света. Тя просто бе една от многото хора, които умират от случайна смърт в собствените си домове всяка година.

Според Ротенберг един съсед говорил с нея около два следобед. Госпожа Хас била развълнувана от възможността да си вземат още едно приемно дете. Марсела Отис от социалната служба „Деца и семейства“ била идвала в началото на седмицата, за да уточнят детайлите.

По някое време между два и петнадесет и четири й тридесет същия следобед Ребека Хас паднала с главата надолу по стълбите за мазето. Била намерена на пода в мазето с разпръснато около нея мръсно пране от коша, който носела със себе си, и със счупен врат.

Лиска спря колата си пред дома на Хас, паркира на улицата и тръгна по алеята към предната веранда. Никой не отговори на почукването й на вратата. Крайслерът на Уейн Хас бе изчезнал от алеята.

Тя заобиколи къщата отстрани, мислеше за бащата и неговото високо кръвно. Може би беше вътре и лежеше на пода, защото е получил удар.

Може би бе решил да се махне от това място, да зареже всичко и да го прати по дяволите, да се метне на автобуса за Сан Диего. Кой можеше да го обвини?

Тя зави зад ъгъла към задния двор. Хас седеше до една маса за пикник, подпрял глава на ръцете си.

— Господин Хас?

Той изви глава и я загледа как върви през двора.

— Извинявайте, че нарушавам спокойствието ви.

— Нима?

Изглеждаше още по-дребен. И още по-блед на ярката слънчева светлина.

— Не идвате да ми кажете, че сте хванали Дал, нали? — попита Хас.

— Не. Бих искала да можех да ви го съобщя.

— Тогава сте дошла, за да ме обвините в нещо. Какво? Не съм гледал телевизия. Липсата на новини невинаги означава добри новини.

Лиска седна срещу него до масата и отпусна ръце на нея. Вече бе решила да не му казва, че съдия Мур е изчезнала, освен ако той сам не подхванеше тази тема. Щеше да е по-малко подозрителен, когато му задаваше въпроси за сина му.

— Така изглежда. Как се чувствате?

Той се опита да се засмее, но нямаше сили, пък и дъхът не му стигна за това.

— Вас какво ви интересува?

Лиска въздъхна.

— Знаете ли, когато ставаме полицаи, трябва още в самото начало на работата да се научим да не се поставяме на мястото на нашите жертви, нито на техните близки и любими хора. Това е прекалено трудно, прекалено болезнено. Но е наложително, защото в противен случай може да изкривим обективността. Но не означава, че нямаме чувства, господин Хас. Съжалявам и ви съчувствам за всичко — продължи най-искрено тя. — Аз самата имам две момчета. Всеки ден в работата си виждам какви ли не ужасии, сблъсквам се с нещата, които хората вършат... и мисля за моите деца. Ами ако? Какво ще стане, ако? Какво ще трябва да направя? Мисля, че не бих могла да се справя, нито да продължа живота си, ако нещо се случи с тях.

Хас остана мълчалив за миг, загледан към рехавата горичка в задната част на собствеността му.

— Ще продължите — каза накрая той. — Няма да знаете как и защо, но ще продължите.

— За да видя как възтържествува справедливостта?

— Не знам. Какво е справедливост? Не и онова, което получава Карл Дал.

— Той ще си получи заслуженото — увери го Лиска, макар въобще да нямаше представа дали това щеше да стане. В този живот престъпниците невинаги получаваха онова, което заслужаваха. Това бе една от причините да продължи да вярва в Господ — надеждата, че той ще ги накаже след смъртта им.

— Понякога единственото, което те държи и те кара да продължиш, е гневът — призна мъжът. — И си мислиш, че ако позволиш на този гняв да се излее, тогава нищо вече няма значение.

— Има ли човек, с когото можете да говорите за това? — попита Лиска. — Приятел? Свещеник?

Той отново се опита да се засмее.

— Нямам никого. Никой не иска да ме познава, нито да говори с мен. Сякаш си мислят, че е заразно. Страхуват се, че някой може да влезе в къщата им и да убие семейството им.

— Имате син.

— Трябва да съм силен заради него. Той се грижи за мен като за инвалид.

— Много ви обича — рече Лиска. — Изненадана съм, че не е тук с вас.

— Остана през нощта при един приятел — момчето на Уолдън. Той и без това си стои прекалено много вкъщи. Понякога насила трябва да го изхвърля навън, да го накарам да се държи като дете. Не е имал много възможности за това.

— На колко години беше Боби, когато вие и първата ви съпруга го взехте?

— На десет.

— Сигурно се е наложило всички да се приспособите към новото положение.

Хас не каза нищо. Извади една цигара от пакет „Уинстън“ и я мушна между устните си. Гледаше покрай Лиска сякаш тя не беше там.

— Разбрах, че рождената му майка се е самоубила.

— Обесила се — рече Хас, запалвайки цигарата. — Пред очите му.

— О, господи!

Лиска само можеше да си представи какви поражения може да нанесе подобна трагедия върху психиката на едно дете. Само на десет години и да види как майка му се самоубива! Какво ли е мислел и чувствал? Безпомощност, безсилие? Ужас? Гняв, че майка му ще го напусне? Вина, защото децата често изпитват вина за случилите се лоши неща? Тъй като техният свят се върти около тях, те си мислят, че някак си биха могли да предотвратят сполетелите ги беди. Ако не бе хвърлил топката за бейзбол към предния прозорец... Ако не беше се сбил в училище... Ако означаваше повече за нея...

— И след това е загубил вашата първа съпруга, неговата втора майка. Това трябва да е било тежък удар за него.

— Тя го обичаше — каза Хас. — Без значение колко труден беше понякога той. Просто го обичаше.

— Боби ми каза, че наистина е харесвал Марлене — продължи Лиска. — Каза, че винаги правела сладкиши.

Уейн Хас се усмихна леко на спомена преди облакът от скръб да се върне отново, още по-тъмен отпреди, и да помрачи лицето му.

— Каза, че двамата сте правили много неща заедно. Ходели сте на риба, играли сте на топка. Тези неща му липсват. Вие му липсвате.

Очите му се зачервиха и той отмести поглед, страхувайки се да не се разплаче пред нея.

— Вие се нуждаете един от друг — продължи Лиска. — Това е начинът, по който ще се излекувате.

Тя стана от масата и остави визитната си картичка близо до ръката на Хас, сетне се отдалечи, чувствайки се засрамена, че използва емоциите на един разбит и нещастен човек, за да измъкне информация за собствения му син.

Поне не бе оставила никакви белези. Момчетата в службата заплашваха свидетелите или престъпниците, като ги принуждаваха да им сътрудничат. А тя бе малка и бе жена, и беше по-добра, като разчиташе на по-мекия, лукав и потаен подход с ръкавици за получаване на информация.

Поне в този случай липсата на пенис бе в нейна полза.

Следващата ѝ спирка бе къщата на Джеръм Уолдън. Вратата ѝ отвори прекрасната и любезна госпожа Уолдън. Беше махмурлия, с размазани остатъци от снощния грим върху лицето. Над сутиена и

бикините със зеброви шарки бе облякла прозрачен халат с леопардови шарки. Би трябвало да я арестуват за престъпление срещу модата.

Лиска ѝ показа картата си през мрежестата врата.

— Сега пък какво искате? — оплака се жената. — Заради Рей Малоун ли идвате? Не знам нищо, освен че е кучи син и ми дължи пари.

— Той ли ви подреди така? — попита Лиска, посочвайки насиненото ѝ око, което бе започнало да става виолетово.

— Блъснах се в нещо.

В нещо като юмрук, помисли си Лиска, но не продължи темата.

— Синът ви вкъщи ли е?

Жената я огледа подозрително.

— Защо питате?

— Защото питам.

— Това не е отговор.

— Това е единственият отговор, който ще получите — ядоса се Лиска. Защо на жени като тази бе позволено да имат деца! — Повече няма да научите. А като гледам състоянието, в което се намира тази къща, ще трябва да повикам социалните.

— О, що не ти го начукам, малка мис от голямото добрутро!

— Можеш да отговориш на един шибан въпрос или ще се обадя да докладвам за теб — предупреди я Лиска. — Ще ти вземат момчето, а с него ще спрат и социалните помощи.

Жената се намръщи, опитвайки се да реши дали полицайката блъфира, или може би се опитваше да пресметне как загубата на чековете от Организацията за помощ на семейства с проблемни деца щеше да се отрази на живота ѝ.

— Не е вкъщи — въздъхна отегчено накрая тя.

— Къде е?

— Да не съм длъжна да знам! Че той е почти възрастен.

Някъде отзад от вътрешността на къщата долетя висок мъжки глас.

— Хей, маце, къде си? Ела да ми духаш!

Лиска вдигна вежди.

— Очевидно задълженията те зоват.

Жената ѝ показа среден пръст и тресна вратата в лицето ѝ.

Какво можеше да се очаква от жена, която смесва животинските шарки?

С майка като тази беше направо истинско чудо, че Джеръм Уолдън все още не бе в списъка на издирваните малолетни престъпници.

Но по-големият въпрос, който се оформяше в главата ѝ, когато се отпрати към центъра, бе къде бяха Джеръм Уолдън и Боби Хас и какво правеха, по дяволите!

46.

Кари отново се опита да телефонира. Все още нищо. Тя продължи да натиска бутоните, за да свети екранчето на телефона и се опита да го използва като фенерче. Не откри нищо в обхвата на ръката си, което да използва като оръжие, когато похитителят ѝ спре колата.

Придвижи телефона надясно и светлината се отрази в нещо. Пластмасовият капак на кутията за фаровете и мигачите.

Тя го опипа, опита се да намери начин да го отвори, да го разхлаби. Блъскаше, дърпаше, счупи си два нокътя.

Взе телефона и използва ръба му като чук — удряше пластмасата, докато тя се счупи.

Когато най-сетне издърпа разбития капак встрани, започна да рови вътре. Пръстите ѝ се заплетоха в нещо.

Жици.

Дали бяха за задните светлини? Или за мигачите? Много престъпници приключваха кариерата си с пътно нарушение.

Кари издърпа жиците така, че да ги прекъсне, и се замоли някое ченге да ги спре за глоба.

47.

Лиска влезе в щаба. Чувстваше се обърквана и разстроена. Беше сигнализирала да издирват Боби Хас, Джеръм Уолдън и крайслера на Уейн Хас. Нямахме какво друго да направим на този фронт. Не можеше да си представи, че момчетата са отвлекли Кари Мур. В отвличането се забелязваше професионален почерк. Но продължи да мести парчетата от живота на Боби Хас в мозъка си и нито една от картинките, които се получаваха, не ѝ харесваше.

Жените в живота на момчето не живееха дълго. Майка му се бе самоубила пред очите му. Първата госпожа Хас бе паднала и се бе пребила до смърт. Втората госпожа Хас бе зверски убита. Съдия Мур бе нападната и вероятно щеше да бъде убита, ако включването на алармата на колата не бе изплашило нападателя. А сега бе изчезнала, похитена.

Идеята, че момчето е замесено в някое от тези събития, накара кожата ѝ да настръхне. Той изглеждаше толкова мил и сладък, така учтив и уязвим. Фактът, че в краткия му живот бе имало толкова много мъка и трагедии, бе дръпнал майчината струна у нея и ѝ се прииска да го прегърне и утеши. Не беше много по-голям от нейния Кайл, първородния ѝ син. Трудно ѝ бе да гледа Боби Хас и да не вижда Кайл, а също и да не изпитва желание да го защити.

Но той ѝ бе казал, че Ребека Хас е умряла от рак.

Тази лъжа бе като камъче в обувката ѝ — малко, но дразнещо. Не можеше да спре да мисли за това.

Защо трябваше да я лъже?

Каква беше причината?

Защото си мислеше, че ако каже истината на ченгето, ще породи подозрение?

Или може би просто Марсела Отис бе права — Боби не искаше да мисли за насилствена смърт на своята първа приемна майка. Лейтенант Дос бе изказала предположение, че е много вероятно момчето да се чувства по-малко различно от другите, като казва, че е

умряла от рак, за да не бъде известно като „оня, на когото майките все умираат от неестествена смърт“.

— Идваш точно навреме за киното — каза ѝ Типен.

Лиска седна в края на масата, докато Елууд сложи видеокасетата във видеото и включи телевизора.

— Защо си толкова начумерена? — попита я Типен.

Тя сви рамене.

— И аз не знам. Може би има нещо общо с факта, че всеки ден от живота ми е свързан със смърт, с поквара и с упадъка на една някога велика цивилизация.

— О, я стига хленчене! — скастри я Типен. — Можеше да бъде и по-лошо. Можеше да си заместник-шерифа, който не е закопчал Карл Дал към носилката.

— Нещо за него? За Дал?

— Нищичко. Вероятно ще се появи на повърхността след много години и ще се окаже, че работи като директор на приют за бездомни жени и деца в Милуоки. Уважаван член на обществото, отдаващ всичките си сили за намаляване броя на бездомниците.

— Е, това много ме ободри — рече Лиска. — Ще ме извиниш ли да отида да си прережа вените.

Елууд натисна бутона и телевизионният екран се изпълни със снежинки, сетне с картината на лоби бара в хотел „Маркуит“, като в долния десен ъгъл на екрана бе изписано времето и датата. Лентата беше чиста, а картината ярка и контрастът напълно достатъчен, за да се различават лицата. Той превъртя бързо напред, търсейки точния момент.

— Ето го Дейвид Мур и неговата възлюбена — посочи Типен с лазерен показалец.

— Виж ти! — извика Лиска, мръщейки носа си, докато любовницата на Мур се увиваше около него като отровен бръшлян. — Що се мъчите прави бе, хора! Вземете си стая и си легнете!

Елууд превъртя лентата още напред, докато Едмънд Айвърс се присъедини към двойката. Сетне превъртя още малко.

— Тук идва непознатият.

Слаб, дребен на ръст мъж, облечен в черно, с хубава руса коса, дълга почти до раменете. От разстояние определено можеше да мине за жена.

Той отиде до масата, наведе се, стисна ръката на Дейвид Мур. Ясно се видя профилът му.

Типен подскочи.

— Познавам този човек! Това е Дългият Дони. Дългият Дони Берген.

— Кой по дяволите е Дългият Дони Берген и защо му викат така? — попита Лиска.

— Той е порнозвезда.

— Какво? Ама че гнусотия! — Лиска скочи от масата и изгледа Типен с отвращение. — Само не ми казвай, че си падаш по подобни неща! Не искам и да чувам!

— Че защо? — попита невинно Типен, свивайки безгрижно рамене. — Човекът напълно заслужено е звезда в своята област. И прякорът му също е заслужен.

— Стига! И без това си мисля, че вече знам прекалено много за теб!

— Вече знаем защо ти го познаваш, Тип — намеси се Елууд. — Въпросът е защо Дейвид Мур го познава.

48.

Братът на Джини Бърд!

Ами да, защо не, така всичко ще си остане в семейството, мислеше си Ковак, докато караше бързо към дома на Мур. Дейвид искаше съпругата да изчезне от живота му. Джини Бърд искаше Кари Мур да я няма на пътя ѝ. И случайно имаше брат, който бе готов да осъществи тези желаниа срещу скромната сума от 25 000 долара. Чисто, спретнато, подредено. Глутница от чакали — Дейвид Мур, неговата курва и братчето ѝ.

Дони Берген беше слаб, с дълга до раменете руса коса. Патрулиращите ченгета бяха видели колата на бавачката да излиза от гаража в събота вечерта със слабо русо момиче в него. Колата бе излязла от гаража и на сутринта, отново със слабата руса бавачка зад волана, и се бе отдалечила. Никой не беше допуснал, че има нещо гнило.

Мур сигурно му бе дал кода за алармата, което обяснява как Берген е влязъл, без да задейства охранителната система.

Сега въпросът какво може да се е случило с бавачката придобиваше доста по-зловещ оттенък. Ако Дони Берген е искал да убие Кари, Анка Йоргенсон може би е била първата му жертва. Вероятно е убил момичето, за да вземе колата и да получи достъп до къщата през гаража.

С една ръка на волана и мобилен телефон в другата Ковак набра Лиска. Тя отговори на второто позвъняване.

— Какво става?

— В участъка ли си?

— Да. Защо?

— Искам да пуснеш няколко имена през системата. Вирджиния Берген и Дони или Доналд Берген.

— Дони Берген е мъжът на записа от бара в хотела — съобщи му тя.

— Знаем. Ти откъде знаеш?

— Типен го разпозна. Той има огромни познания в областта на порноиндустрията.

— Порно ли? — попита объркано Ковак. — За какво говориш?

— За Дългия Дони Берген — известна порнозвезда. А ти за какво говориш?

— Той е брат на Джини Бърд.

— Е, майка им сигурно е много горда с децата си. Сега какво?

— Изпрати някого в апартамента му. Ако е там, в което се съмнявам, да го доведат за разпит.

Той ѝ даде адреса, който бе измъкнал от Джини Бърд.

— Ще пратя Типен — обеща Лиска. — Така може да се възползва от случая и да вземе автограф от звездата.

Ковак почувства как кръвното му отново се покачва. Главата му започна да пулсира като бас барабани на рок концерт.

Тоя Дейвид Мур! Проклет кучи син! Колко дълбоко в лайната можеше да затъне това влечуго?

Той не се задълба във връзките на Мур с порноиндустрията. В този момент въобще не го бе грижа. Мигновено си представи как завлича Мур в една малка стая и измъква отговорите от него с бой, а след това го бие още малко просто заради принципа.

Тази картинка се въртеше в ума му отново и отново, от което ставаше още по-ядосан и гневен, докато караше към къщата на Мур. Когато стигна до алеята, вече дишаше тежко и усещаше врата си пламнал. Бусовете на новинарите отново бяха направили истински десант, след като новината за изчезването на съдия Мур бе изтекла и се бе разпространила из техните среди. Истинско стълпотворение от камери. Всички викаха и говореха едновременно. Приличаха на облак скакалци. Ковак не им обърна никакво внимание и мина забързано покрай униформените полицаи, които стояха на пост пред вратата.

Отиде направо в дневната, където Дейвид Мур стоеше пред камината. Логън бе с гръб към вратата. Непознат трети човек говореше с него. Очите на Мур се разшириха, когато Ковак влезе в стаята и тръгна право към него.

— Ти, безгръбначно влечуго! Ти, вмирисано лайно! — викаше Ковак, насочил обвинително пръста си към Дейвид. — Ти, подло нищожество! Ти, твоята курва и нейният порно брат ще гниете в затвора, докато умрете!

Мур отскочи назад, удари се в приборите за камината и като се спъна в тях, залитна към стената.

Логън мигновено реагира и сграбчи Ковак, като обви раменете му с ръцете си.

Третият мъж се дръпна встрани.

Ковак продължи да вика срещу Мур, като се бореше с Логън да се освободи.

— Ще закова гадния ти задник към стената! Ти си го направил! Ти!

— Ковак! Съвземи се! — извика направо в ухото му Логън.

— Не знам за какво говори! — извика на свой ред Дейвид Мур.

— Ковак! — присъедини своя глас към виковете и лейтенант Дос, като влезе в стаята с двама униформени.

Полицаяте се притекоха в помощ на Логън да удържи Ковак, като го избутаха навън в коридора.

Дос викаше нещо в лицето му. Той бе толкова ядосан, че не разбираше смисъла на думите.

Извън стаята Логън го подпря на стената.

— Какво, по дяволите, ти става? — изкрещя в лицето му той.

Ковак му отвърна също с крясък.

— Той го е направил! — викаше и сочеше затворената врата на дневната. — Сега тя ще умре, защото той не е имал куража да стане и да си отиде...

— Стига, достатъчно! — намеси се Дос. — Нито дума повече!

Ковак вдигна ръце, насилвайки се да потисне яростта. Дишаше тежко и се потеше като кон. Логън отстъпи, но състоянието му бе същото.

Дос изгледа Ковак.

— За какво е всичко това?

— Братът на гаджето — задъхано каза Ковак. — Третият човек в бара е бил братът на курвата. Порноактьор.

— Не ме интересува, ако ще да е самият дявол! — рече Дос. — Какво става с теб, човече, как може да се държиш така! Какво смяташе да правиш! Да биеш Дейвид Мур до смърт пред очите на адвокатата му ли? Ти напълно си загубил контрол над себе си, Ковак!

Той ходеше в кръг като раздражено животно и търкаше с ръце лицето си. Трепереше, защото вълната от адреналин бе като цунами в

кръвоносната му система.

— Върви си вкъщи — нареди Дос.

Ковак зяпна.

— Казах върви си у вас — повтори непреклонно тя.

— Но това е моят случай!

— Нуждаеш се от малко почивка, Сам. Веднага.

Той вдигна ръка и продължи да обикаля в кръг.

— Добре съм. Просто прекрачих границата.

— Не малко, а много. Не мога да позволя да заплашваш хора. Ще имаш късмет, ако адвокатът на Мур не поиска да се явиш пред Гражданския съд^[1].

— Шибан червей! — промърмори Ковак. — Изпод кой камък е изпълзяло това влечуго?

— Това е Антъни Костело — отговори му Логън. — И е изпълзял изпод много скъп камък.

Ковак поклати глава.

— Страхотно. Значи Дейвид Мур може да уреди жена му да бъде отвлечена и убита. Тони Костело може да смуче парите на Кари, за да го защитава. А аз ще си имам неприятности. Да, ето как работи системата. Съвършено. Направо изпадам в умиление.

— Превръщаш въпроса в личен, Сам — намеси се Дос. — Разбираш го по-добре от мен.

Ковак седна на стълбите, подпря глава с ръце и въздъхна с ръмжене.

— Добре съм.

— Виждам. Трябва да си починеш.

— Не.

— Сам...

— Не ме пращай у дома, лейтенант — изръмжа той, като я погледна. — Няма да си отида. Това е мой случай. Кари Мур е моя отговорност. Няма да си отида и точка. Не се опитвай да ме накараш насила.

Той погледна Логън, който стоеше до предната врата и го наблюдаваше с ястребов поглед.

Мобилният телефон на Дос иззвъня. Тя се отдалечи по коридора, за да говори.

— Двадесет и пет хилядарки за бияча — рече Ковак. — Биха могли да му осигурят двадесет и пет години до живот, нали?

— Можеш ли да свържеш Мур и нападателя чрез парите? — попита Логън. — Ако допуснем, че е станало точно това.

— Не знам. Трябва да влезем в сметките на Мур.

— Мислиш ли, че е свързан с порнобизнеса?

— Така изглежда. Вероятно така се е запознал с тези хора. Джини Бърд, брат ѝ. Айвърс има киносалони и е във филмовия бизнес. Мур е в джоба на Айвърс. Проклето влечуго! Правел документални филми! Дръжки!

Той се втренчи в пода и въздъхна. Сърцето му все още биеше като парен чук. Единственото, което можеше да направи, бе да остане седнал на стълбите.

— Имал си и по-лоши случаи от този — вметна Логън.

— Е, и? — изгледа го остро Ковак.

— И защо толкова се палиш? Толкова отблизо ли познаваш Кари?

— Познавам я като моята жертва — отговори Ковак. — Знам, че отговарям за нея. И съм абсолютно сигурен, че онзи негодник в другата стая е спомогнал за изчезването ѝ. Трябва ли ми нещо повече от това? Нима трябва да бъда по-малко загрижен само защото Кари Мур все още не е изнасилена, изкормена или изгорена?

Логън вдигна двете си ръце.

— Не, аз просто... Няма значение — промърмори той и се обърна към лейтенант Дос, която се връщаше към тях след проведения телефонен разговор.

Лицето ѝ беше сериозно. Тя премести погледа си от единия към другия.

— Намерихме бавачката.

---

[1] Организация, създадена през 1950 г. за разглеждане на оплаквания на цивилни лица от действията на полицаи срещу негри и пуерториканци. — Б.пр. ↑

49.

Тялото ѝ бе сгънато в багажника на тъмносиньо волво последен модел. Приличаше на счупена кукла — със свити крака, широко отворени очи и глава, извита под неестествен ъгъл.

Беше с кафяв екип за бягане и чифт розови маратонки „Пума“. Облекло, което човек облича в събота вечер вкъщи, за да гледа видео и да яде пуканки.

— Аз... аз нямам нищо общо с това.

Ковак погледна раздразнено към момчето.

Брус Грийн. Двадесет и седем години. Пребледнял бял пикльо с топка къдрици вместо коса, които сякаш бе откраднал от мъртвото тяло на Харпо Маркс^[1]. Панталони клош и риза за ръग्би на черни и жълти райета. Държеше под носа си кървава носна кърпичка. Челото му се бе издуло от подутина с големината на гъше яйце.

— Аз... аз просто погледнах надолу — продължи да обяснява нервно Грийн. — Изтървах си телефона и..., когато посегнах за него, блъснах кафето си с мляко... и... и то се разля...

— Млъкни! — прекъсна го рязко Ковак и се обърна към полицаия, който бе пристигнал пръв на мястото. Беше Ховни, жена с телосложение на пощенска кутия и лице като гладката страна на наковалня.

— Ударил се е в задницата на волвото — обясни полицайката, — което било паркирано тук до тротоара. Вследствие на удара багажникът се отворил. Другото го знаете.

Колата на Грийн — грозна граховозелена „Хонда“ — бе пострадала отпред. Парчета от пластмаса бяха се пръснали по улицата.

Самата улица бе заградена. Половин дузина полицейски коли стояха по ъглите в двата края на мястото на инцидента.

Колата бе паркирана в страничната уличка зад ъгъла на „Севън-Илевън“, където Анка вероятно бе отишла за филм и пуканки — веднага след алеята, която обикаляше зад магазина. Убиецът сигурно първоначално бе паркирал в алеята, така че да не се вижда. Хванал е

момичето, завлякъл го е в алеята, убил го е, сложил е тялото в багажника, излязъл е от алеята и е паркирал до бордюра. Сетне се е настанил зад волана на сааба на бавачката и най-спокойно се е върнал в къщата на Мур.

Ковак си сложи ръкавици и се опита да обърне главата на Анка. Тялото бе вцепенено. Екипът, който наблюдаваше къщата втора смяна, бе докладвал, че е напуснала дома на Мур около десет и половина вечерта. Не бе живяла дълго след този час. Вкочаняването на труповите става два до четири часа след момента на смъртта, а пълното вкочаняване — след осем до дванадесет часа.

Колата бе снабдена с устройство за отваряне на гаражната врата. Ключовете за къщата вероятно бяха на една връзка с ключовете за сааба. Убиецът вероятно бе изтръгнал от бавачката кода за алармената система в къщата, преди да я убие. Или както бе предположил Ковак по-рано, Дейвид Мур просто му бе дал кода заедно с двадесет и петте хиляди долара.

— Можем да отпишем бавачката от листа на заподозрените — продума тихо Лиска.

Ховни продължи да докладва.

— Проследяването на номерата доведе до един „Сааб“...

— Сменил е номерата — прекъсна я Ковак. Което означаваше, че бяха пуснали издирването на колата на бавачката заедно с други номера. — Тогава чия е тази кола?

— VIN-номерът^[2] отговаря на кола, принадлежаща на Кристин Нийл — отговори Дос.

— Някой опита ли да се свърже с нея? — попита Ковак.

— Не отговаря. Изпратих патрул до дома ѝ.

Ковак поклати глава, разстроен от абсолютно излишното отнемане на живот. Ако Анка не участваше в плана срещу Кари, а очевидно беше така, тя не бе нищо повече от второстепенна загуба. Просто още един човек, който трябваше да бъде отстранен, така че планът по отвлечането на Кари да бъде осъществен според замисъла.

Ако извършителят беше Дони Берген, какъв беше смисълът да убива някого, за да се снабди с кола? Преди всичко това бе прекалено рисковано. Той не би използвал собствената си кола по очевидни причини. Но не бе толкова просто да се задигне кола.

— Волвото обявено ли е за издирване? Откраднато? — попита Ковак.

— Не.

— Да се надяваме, че госпожа Нийл е във ваканция.

---

[1] Известният комедиен актьор Адолф Артур Маркс с червена къдрава коса. — Б.пр. ↑

[2] Идентификационен номер на автомобил. В САЩ съществува национална база данни за всички коли. — Б.пр. ↑

50.

Колата намали скоростта и зави. Под гумите се чу хрускане на чакъл и сърцето на Кари заби по-силно в основата на глътката. Никой човек не биваше завеждан в отдалечено място против волята му с добри намерения.

Тя отново се опита да телефонира, но все още нямаше сигнал и батерията започваше да пада. Кутията на телефона ѝ се бе счупила, докато се опитваше да разбие пластмасовия капак. Кари го изключи с треперещи ръце и го пъкна в предния джоб на джинсите си. Краищата на ризата ѝ щяха да скрият очертанията му... докато все още беше с риза.

Колата спря.

Нямаше оръжие. Физическата ѝ сила, дори и напомена от адреналина, едва ли можеше да се мери със силата на мъж, склонен към насилие. Колата се разклати — шофьорът слизаше.

Дишането на Кари почти спря, докато очакваше багажникът да се отвори, да я заслепи светлина и най-накрая да види лицето на своя похитител.

Но багажникът не се отвори.

Чу се отваряне на врата на друга кола. Чудеше се къде ли се намира. Нямаше никакви звуци от минаващи коли, никакъв трафик, който да ѝ подсказе мястото. Очевидно бяха далеч от път или магистрала. Никакви човешки гласове. Единственото, което можеше да чуе, бе съвсем лекото пискане на гъски, отлитащи на юг за зимата. Тя искаше да бъде свободна като тях и благодареше на Бог, че поне не чуваше звук от лопата, която копае плитък гроб.

51.

Кокетната къща на Кристин Нийл сякаш беше някъде на Нантъкет Айлънд. Малкият гараж беше празен. Предната врата на къщата бе заключена, но една табелка, изписана с детски почерк, казваше на посетителите „Добре дошли“ и обявяваше „Тук живее моята мила баба“.

Униформеният полицаи натисна звънеца на вратата и погледна през прозореца, но не видя никаква следа от Кристин Нийл.

Дос даде сигнал.

— Влизайте!

Къщата беше тиха и миришеше на чисто и свежо, сякаш току-що е била почистена.

— Виж ти, това е направо свръхестествено — рече тихо Лиска.

— Какво? — попита недоумяващо Ковак.

— Погледни това място. Толкова е... чисто и подредено.

По молба на Ковак двамата се срещнаха пред къщата на Нийл. И двамата бяха добри детективи по свой начин, но Ковак обичаше да оглеждат местопрестъпление заедно. Те се допълваха взаимно в начина, по който виждаха нещата, в чувствата, които пораждаха у тях, и в начина, по който обработваха доказателствата.

— Не всеки споделя твоето олекотено виждане за организация и ред — отвърна Ковак, докато обикаляха всекидневната и оглеждаха за следи от нещо необичайно или странно.

Той бе изпратил един от униформените полицаи в задния двор и един в мазето. Дос стоеше до предната врата и бе потънала в разговор с шефа на детективите, опитвайки се да обясни провала в дома на Мур.

— Не всеки има две момчета и полицаи по убийства в семейството си — рече Лиска. — Я погледни този килим! Съвсем скоро е чистен с прахосмукачка. Аз съм щастлива, ако мога да видя, че на пода въобще има килим.

— Ммм да. Можеш да кажеш на Спийд да докара някое от своите малки хлапета престъпници да ти помага в чистенето на

къщата, поне веднъж седмично.

— Ха-ха! Чуваш ли се какво говориш! Две момчета, полицаи по убийствата и негодник. Ще имам пак същата къща, но вече ще мирише на мръсни чорапи, цигари и лоша мексиканска храна.

Двамата влязоха в кухнята и намериха същото неопетнено съвършенство.

— Момчетата с него ли са тази седмица?

— Да. Нямам търпение да открия на какви полезни умения ще ги научи този път. Последния път ги научил как да натупат хипи, без да бъдат убодени със замърсена игла.

Ковак погледна през прозореца над мивката към оградения заден двор. Едно щастливо плашило висеше на стълб в зеленчукова градина, осяяна с оранжеви тикви.

— Ти все още ли се удивляваш? Това е Спийд — истински модел за баща — успокой я той.

— Хубав или лош, той е единственият. Хей, я виж това! Тя участва в група за борба с рака.

Лиска стоеше пред хладилника и гледаше закачените по него снимки. Това беше животът на Кристин Нийл и красивите моменти от него.

— Моля се да е отишла на гости на внуците си.

Полицаят, който бе в мазето, се качи и докладва:

— Долу няма нищо, освен мокро пране в пералнята.

Ковак излезе в коридора, провери в банята — безупречна, стерилна и без нито едно петънце, сетне продължи към стаята, за която реши, че може би е спалня.

Прамосмукачката бе минала и в тази стая и всичко беше бяло като ослепителната покривка на леглото с кралски размери. Ковак се огледа. Нищо не бе съборено, нито разместено.

Той се отпусна на едно коляно до леглото и вдигна покривката.

Оттам го погледна Кристин Нийл с безжизнените си очи.

52.

— Не мога да проумея — оплака се Ковак. — Защо е трябвало да убива тази жена? Само за да вземе колата ѝ?

— Може би я познава — предположи Лиска. — Може би тя би могла да го идентифицира.

— Смяташ, че Кристин Нийл е била в порноиндустрията? Да не би да съществуват порнофилми за над петдесетте.

— Не искам и да знам! Все още ми се вие свят от разкритието за Типен.

— Я стига! Сякаш никога не си се досещала, че гледа порно.

— Да, но да го чуя от неговата уста ми дойде прекалено много.

Те стояха в предния двор, близо до къщата на Кристин Нийл, и очакваха медицинският екип да изнесе жертвата в черен найлонов чувал с цип. Това щеше да бъде последният личен миг на Кристин Нийл.

До края на деня ченгетата и медиите щяха да извадят на бял свят всички подробности и дребни детайли от живота ѝ, както патологът вади вътрешностите от един труп. До края на утрешния ден всеки човек с телевизор или абонамент за вестник на територията на града щеше да знае на колко години е била, кое е семейството ѝ, какво знаят съседите ѝ за нея, какво мислят колегите ѝ.

Ковак запали цигара и хвърли предупредителен поглед към Лиска.

Тя вдигна ръце в знак на капитулация.

— А може би извършителят изобщо не е Дони Берген — каза лейтенант Дос.

— Той е — упорито изстреля Ковак.

— Защо? Защото на всяка цена искаш да припишеш заговора за отвличането на Кари Мур на мъжа ѝ?

— Защото всичко съвпада — настояваше Ковак. — Нападението в петък вечерта. Берген се появява в бара на хотела, облечен в черно също като човека на лентата от паркинга. Мур иска да приключи с

брака си, но не желае да загуби нищо. Затова Кари ще бъде похитена, убита, а той ще е страдащият съпруг, верният осиротял баща, който ще наследи всичко чрез Луси.

Телефонът на Дос иззвъня. Тя въздъхна и го отвори, като се отдалечи.

Лиска и партньорът ѝ стояха с лице към къщата и с гръб към вече насъбралата се тълпа от журналисти и любопитни минувачи.

Ковак гледаше към къщата, а когато вдигна цигарата към устните си, знаеше, че тя ще забележи треперенето на ръката му. Техният убиец бе убил вече два пъти, хладнокръвно и безсмислено. Нямаше причина да мислят, че няма да го направи отново. Особено ако му беше щедро платено за това.

Кристин Нийл и бавачката бяха убити просто заради спорта. Той би могъл да открадне, която и да е от техните коли, без да наранява никого. Слага си маска, връзва жената, запушва устата ѝ с лепенка. Не е било нужно те да го виждат.

— Сам, има и други възможности — колебливо рече Лиска.

— Може би — съгласи се намусено той. — Но добри ли са? Мислиш ли, че всичко ще завърши щастливо? Знаеш толкова добре, колкото и аз, че повечето жертви на отвличане биват убивани през първите няколко часа след отвличането. При това в случаите, когато са били отвлечени за откуп. А тук нямаме искане за откуп. Никой не се е обадил. Няма да има обаждане... Да речем, че не е Дони Берген. Кой е следващият в списъка? Стан Демпси? Твоето момче Боби? Мислиш ли, че някой от тези сценарии ще завърши добре? Видяхме две убити жени в рамките на два часа.

— Трябва да свържем тези убийства, Коджак — рече твърдо, но внимателно Лиска, докато медиците излизаха от вратата с носилката. — Ако Кари Мур е все още жива, тя със сигурност не иска да я пишеш умряла.

Ковак стисна очи и потърка челото си с ръка. Онова, което прави едно ченге добро, е обективността. Обективността и магарешката упоритост. Той бе изградил кариерата си и върху двете.

Довърши цигарата, смачка я на първото стъпало и хвърли угарката в кошчето, закачено на стълб.

Лиска сложи ръка на рамото му, привличайки вниманието му отново към себе си.

Загрижеността в очите ѝ го трогна.

— Ще се справиш ли?

Той се насили да се усмихне.

— Ще поживеем, ще видим. Предпочитам да работя над десет убийства, отколкото над едно отвличане.

— По-добре не се обвинявай — предупреди го Лиска. — Това са глупости за привилегировани. Инак ще се наложи да те изритам здравата отзад.

Той успя да се засмее, не защото се почувства по-добре, а защото знаеше, че тя очаква точно тази реакция от него.

— Да се връщаме на работа, Тинкър Бел — рече Ковак. — Чака ни разкриване на престъпление.

53.

Тишината продължи твърде дълго и Кари започна да си мисли, че е изоставена. Може да бе оставена на железопътна линия и смъртта всеки момент щеше да я връхлети. Може да бе зарязана на някое сметище и щеше да умре от дехидратация след няколко дена страдание. Можеше да бъде всичко.

Тя потърси с пръсти счупените парчета пластмаса от капака, за да намери някое по-остро, което би могла да използва като оръжие, когато похитителят дойде да я извади.

Чудеше се кой ли можеше да е той. Стан Демпси? Нима бе отишъл толкова далеч? Той беше полицай все пак, за Бога! Как би могъл да започне да наранява хора и може би дори да убива, след като бе служил над двадесет години като офицер в полицията?

Справедливост, беше казал Ковак. Демпси имаше свое собствено мерило за справедливост и възприемаше това понятие по свой начин. Ако в случая изпълняваше акт за въздаване на справедливост, какво ли щеше да бъде наказанието?

Би искала да види видеокасетата, която бе оставил, за да бъде намерена от колегите му. Как се държеше, какъв беше тонът на гласа му? Как изглеждаше? Как звучеше?

Ами ако въобще не беше Стан Демпси? Какво означаваше бележката на Дейвид за 25 000 долара? Ами ако Ковак бе прав от самото начало и съпругът ѝ толкова много искаше да я отстрани от живота си, че бе наел някого да го направи?

Кари се чудеше дали Ковак я търси. Беше почти сигурна, че е така. Вероятно се бе обадил у тях по телефона или бе наминал край къщата, за да пие кафе с нея. Но как щеше да получи представа къде да я търси?

Помисли си и за Луси. Къде беше? Дали бе уплашена? Дали беше с Дейвид или... Въобще беше ли жива?

По чакъла се чу звук от стъпки. В ключалката на багажника влезе ключ и се завъртя.

Когато капакът се вдигна, слънцето удари Кари в очите и я заслепи. Над нея се надвесил нечий силует, но тя не можа да различи чертите. Можеше само да каже, че косата е дълга до раменете. Женска прическа, помисли си Кари.

— Сега можеш да излезеш, Кари. Всичко съм приготвил за теб.

Гласът беше мъжки.

Той се наведе над нея и я вдигна.

Ужасена, Кари замахна със счупеното парче пластмаса и заби върха му някъде в лицето. Мъжът извика и залитна назад.

Да излезе от багажника! Бързо! Навън!

Мисълта ѝ препускаше по-бързо, отколкото тялото ѝ можеше да се движи. Много дълго бе лежала в тесния багажник и се бе схванала, а тялото още я болеше от нападението на паркинга. От сътресението главата ѝ се въртеше, докато се опитваше да се измъкне от колата.

Краката ѝ докоснаха земята, но бяха меки и нестабилни и се огъваха. Кари се подпря на ожулените си колена и болката я прониза. Тя се изправи тромаво и се опита да се втурне напред, да побегне, преди да се е изправила напълно.

Светът около нея се разлюля. Препъна се, падна, опита се отново да стане, отново се препъна и пак падна. Земята сякаш се надигна и я удари. Тази земя бе покрита с втвърден прах и мъртви избелели бурени. Кари простря ръце напред, за да се предпази, и малки камъчета се забиха в дланите ѝ.

Беше истински кошмар, но най-лошата част от него бе, че тя знаеше, че е напълно будна.

Докато се опитваше да се изправи, нечий ръце я хванаха отзад, издърпаха я и я задържаха. Кари се опита да ритне, да се бори. Нямаше сили да го надвие и да се освободи. Дори и да имаше, не можеше да му избяга. А дори и да можеше да избяга, нямаше къде. Наоколо се простираше безкрайно поле с пръснати тук-там малки групички голи дървета и ниви с изсъхнали стърнища.

Страхът я превърна в парцалена кукла. Тя се опита да не крещи високо, защото знаеше, че за похитителя най-вероятно страхът ѝ е възбуждащ. Но сълзите напълниха очите ѝ и потекоха по лицето, а Кари не можа да ги спре.

— Не трябва да бягаш — произнесе мек глас. — Аз никога няма да те нараня, Кари. Ти си моят ангел.

Той се обърна към нея и ѝ подаде ръката си.

— О, мили боже! — прошепна Кари, а ужасът се надигна в гърлото ѝ, сграбчи го с хищническите си нокти и я задуши.

Първото нещо, което видя, бе прорезната рана в бузата му, която бе направила с парчето пластмаса. От нея бликаше кръв, стичаше се надолу по челюстта, по шията и падаше върху кафяв пуловер.

Второто нещо, което я шокира, беше гримът — начервени устни, прекалени сенки за очи, размазан туш за мигли, руж върху бузите. Наболата брада беше тъмна под спечения фон дьо тен.

Той вдигна едната си ръка и свали русата перука от главата си.

— Аз съм — обяви тържествено, сякаш беше неин стар и много скъп приятел. — Карл. Карл Дал.

54.

Кари го гледаше втренчено — голата му глава, цялата в белези и контузии от едната страна, където очевидно бе удрял с нещо, тежкия грим, нащърбените краища на кървящата рана на бузата му, която се движеше като живо същество навътре и навън, докато той дишаше през устата си. Бялото на очите му бе кървясало. Беше облечен като жена — с кафява пола с дължина до прасеца и ботуши с ниски токове.

Зад него, може би на двадесетина метра назад и малко вдясно, имаше огромна стара изгоряла тухлена постройка. Тя бе на два етажа, почерняла като въглен, и изглеждаше изоставена от дълго време. Всички прозорци бяха тъмни празни дупки, като избодени очи. Можеше да види слънчевата светлина вътре — там, където части от покрива бяха или напълно изгорели, или се бяха срутили.

Карл Дал имаше намерение да я отведе в тази постройка. Кари се дръпна, но той държеше здраво ръката ѝ и хватката му беше яка.

— Не бива да се страхуваш от мен, Кари — произнесе спокойно.

Начинът, по който името ѝ излезе от устата му, бе като милувка от ръка на любовник. Това никак не ѝ хареса.

Никак.

— Трябва да ме наричаш съдия Мур, Карл — поправи го тя и почти не можа да познае гласа си. От драскащото ѝ гърло излезе сух дрезгав шепот. Чувстваше ларинкса си с размери на юмрук. Щеше ѝ се да звучи силно и спокойно, тъй като се опитваше да го убеди, че трябва да я уважава и да се страхува от нея.

Той се усмихна и поклати глава.

— Не. Това вече го минахме. Ти си единственият човек, който беше добър с мен. Ти разбра, че нещата, които съм правил преди, не бяха лоши. Наистина.

В криминалното досие на Карл Дал бяха записани арести и излежани присъди за различни дребни престъпления — незаконно влизане в чужда собственост, надничане през прозорците, неприлично

саморазголване, влизане с взлом. Нищо насилствено. Никакви отвличания, нападения, изнасилвания, нищо...

Но той бе обвинен в брутално убийство на една жена и две деца от семейство, което се е отнасяло любезно и добре към него.

Думите на Крис Логън от петъчния следобед прозвучаха съвсем ясно в спомена ѝ.

Това е ескалиращ тип поведение. Тези престъпни типове се развиват точно по този начин. Започват с дребни неща и свършват с убийство.

Логън беше прав. Кари знаеше много подобни на Карл Дал случаи по света, както и Логън. Бостънския удушвач бе започнал като Пийпинг Том^[1].

Когато беше прокурор, тя бе в състояние да приема криминалния живот на обвиняемия по този начин, приготвяйки се за процеса, обосновавайки една стъпка със следваща по стълбицата на еволюиране на престъпленията. И с всички сили и възможности, с цената на всичко щеше да се опита да представи и да извади всичките минали предишни провинения пред съдията, който водеше делото.

Сега обаче тя беше съдията. И трябваше да се придържа към други стандарти.

— Аз не знам много неща за теб, Карл — рече тя.

Дъхът ѝ направо заседна в гърлото. Погледна през лявото си рамо и видя колата. Колата на Анка. Паниката я прониза като нож. Беше говорила с момичето, преди да излезе в събота вечер, за да вземе видеокасата. Потънала в мислите си, въобще не бе обърнала внимание кога се бе прибрала. Смътно си спомняше, че чу как вратата на кухнята се отваря. С периферното си зрение бе зърнала някаква руса жена да минава през коридора и да се качва по стълбите.

От мисълта, че тази жена може да е бил Карл Дал, кожата ѝ настръхна. Колко време е бил в къщата ѝ? Какво ли е правил там, докато тя бе в дневната, откривайки покварата, до която бе стигнал съпругът ѝ? Дали е бил горе, когато се бе качила и строполила в леглото си, без дори да си направи труда да се съблече? Дали е бил в нейната стая? Дали е бил в стаята на Луси?

За най-кратката част от секундата снимката от мястото на престъплението с децата на Хас блесна като светкавица в главата ѝ.

— О, за мен ли! — отвърна срамежливо Карл. — Няма много неща, които трябва да се знаят.

— Сигурно има — окуражи го Кари, макар че гласът ѝ трепереше. — Всеки човек си има история.

— Сигурно ще ми хареса да чуя твоята — рече той. — Да влезем вътре. Приготвил съм всичко за теб.

— Какво означава това, Карл?

Той се усмихна свенливо, но усмивката се получи зловеща заради клоунския грим и все още кървящата рана на бузата, която той изглежда не забелязваше.

— Съвсем скоро ще видиш.

Той тръгна към сградата, дърпайки Кари със себе си. Всичко в нея ѝ крещеше да не влиза там с него. Ако бяха отвън, някой можеше да мине с кола и тя имаше шанс да избяга. Сега вероятността това да се случи се изпаряваше с всяка крачка.

— Н-н-не може ли да останем т-тук за малко? — опита тя. — Не се чувствам добре. Може ли да подишам малко чист въздух?

Това не беше лъжа. Дори след като го каза, почувства, че стомахът ѝ се преобърна, затова падна на колене и повърна в бурените. Карл държеше ръката ѝ като любовник, който ще ѝ помогне.

— Трябва да легнеш, ето от какво се нуждаеш — рече внимателно той, клякайки до нея. — Просто много бързо се раздвижи.

— Н-не. Може ли просто да поседим тук? Много съм замаяна.

— Това е заради оня човек, който те нападна и преби на паркинга, нали? — ядоса се той. — Заради мен. Видях всичко по телевизията тази сутрин. И четох в „Стар Трибюн“. Обичам добрите вестници. Научаваш много и различни неща. Съжалявам за онова, което този човек ти е причинил — продължи той. — И веднага разбрах, че ти си моят ангел.

Кари потръпна, докато приседна назад.

— Аз не съм ангел, Карл. Човек съм. Имам семейство. Имам малка дъщеричка. Аз съм съдия. И просто си върша работата.

— Много си студена — обяви Карл. — Ела да влезем вътре. Ще запаля огън.

Той я хвана с две ръце и я вдигна.

— Какво е това място? — попита Кари. — Къде сме?

— Това е моето тайно място. Бил съм тук много пъти и никой не ме е притеснявал, нито ми е досаждал.

— Имам предвид сградата — каза Кари, опитвайки да не изпадне в паника от току-що чуто. — За какво е била използвана?

— Била е използвана като склад за муниции през войната. Втората световна. Вътре все още има лавици и други неща, но изглежда никой не се интересува. Човек си мисли, че ще я съборят заради терористите и други такива боклуци. Знаеш ли, че един от терористите от единайсети септември се е учил да кара самолет точно тук — в Минеаполис. Представи си само!

Кари бе загубила ума и дума. Нереалността на случващото се бе непоносима. Беше отвлечена от троен убиец, а той най-спокойно обсъждаше с нея въпросите за сигурността на страната.

Докато тя го гледаше, вятърът донесе до ноздрите ѝ остър мирис на сярка. Рафинерия? Не можеше да я види, но беше наблизо.

— Внимавай къде стъпваш, Кари — предупреди я Карл, като ѝ помогна да изкачи изровените, рушащи се бетонни стъпала и да влезе в постройката.

Вътре всичко беше в руини. Нямаше таван, само части от стени тук-там. Той я поведе по нещо, вероятно някогашен коридор, който завиваше наляво и надясно, като се отдалечаваха все повече от входната врата.

Подът беше мръсен и посипан с боклук и отломки — счупени бутилки, бирени кутии, изхвърлени опаковки от закуски. Парчета и парченца от чакъл и тухли се забиваха в ходилата на босите ѝ крака.

— Къде отиваме, Карл?

— Сега ще видиш — Отвърна той, а в гласа му се промъкна странно момчешко вълнение. — Наистина съм горд със себе си.

Той я въведе покрай една тухлена стена в своето скривалище, където никой никога не беше го безпокоил.

Над тази част от сградата бе останало малко повече покрив. Нямаше никакви прозорци. Нямаше слънце. Карл бе запалил навсякъде свещи, за да е светло.

В мигащата жълта светлина Кари видя от какво бе толкова горд и по гърба ѝ като вълна полазиха ледени тръпки.

Карл Дал бе създал малко гнездо от възглавници и одеяла. В железен градински грил гореше огън. Обърнати щайги от плодове

служеха за маса и столове. В кофичка за лед имаше бутилка шампанско, от едната ѝ страна стояха винени чаши. Имаше дори снимки в рамки на някакво семейство.

Погледът на Кари се плъзна по снимките и мозъкът ѝ бавно осъзна видяното. Една черно-бяла снимка от дипломиране. Снимка на бебе в сребърна рамка.

Семейни снимки.

Снимките на нейното семейство.

---

[1] Много любопитен човек, воайор. — Б.пр. ↑

55.

— Къде е той? — попита нервно Ковак, влизайки забързано в стаята на щаба.

— В трета стая за разпити — отговори Дос. — Можеш да гледаш през стъклото.

— Я зарежи това! Той е мой заподозрян — изрепчи се Ковак.

— Промени отношението си, детектив сержант Сам Ковак, освен ако не искаш отново да облечеш униформата — предупреди го Дос. — Знаеш ли, че първата дума от всички, с които те нарекох, много лесно може да отпадне от ранга ти. И това ще стане, ако направиш още някой номер като оня с Дейвид Мур.

— Няма.

Дос вдигна вежди.

— Това е случай от най-високо ниво, Сам. Всеки журналист, всеки политик в града ни наблюдава и не ни изпуска от поглед. Във врата ми дишат шефът на детективите, зам-шефът и шефът на полицията. Не мога да рискувам и да изложа на опасност този разпит, сплашвайки заподозрения.

— Той е отвлякъл съдия! — извика Ковак. — За Бога! Какво трябва да правим? Да му поднесем чай с кифлички ли?

— Или ще гледаш, или ще напуснеш.

— Дали втората му жена не му е казала същото през медения месец? — попита Типен, за да разчупи напрежението.

Ковак не отмести очи от Дос и се опита да обуздае бурята от емоции, която го раздираше. Искаше да влезе в стаята за разпити, където бе Дони Берген. Той бе заловен в апартамента си в центъра на града от Типен и компания, докато си събирал вещите в няколко сака, готов да се метне на самолета за Сент Кийтс^[1].

— Виж какво, лейтенант — продължи Ковак, снижавайки гласа си с няколко децибела. — Аз съм човекът, който говори със сестра му. Тя го е предупредила за мен. Аз преследвам нещастника Мур. Аз се обадох дузина пъти на Айвърс, за да разлая кучетата. Той е част от

всичко това. Аз съм този, който преследва тези влечуги. Ако ти влезеш там, за тях това ще бъде свършено нова игра.

Дос го загледа, преценявайки всички за и против. Не изглеждаше никак доволна. Ковак се надяваше, че това е добър знак. Не я познаваше достатъчно добре, за да може да предскаже поведението ѝ. Това беше първи случай от висок клас, по който работеха заедно.

Тя вероятно обмисляше всичко, което началниците ѝ бяха казали по негов адрес, когато бе поела длъжността. Някой без съмнение ѝ бе подшушнал и за Аманда Савард, която се бе самоубила пред него. Как след това му трябваха месеци, за да се съвземе. Сега Дос го бе видяла да губи самообладание заради Кари Мур и да взема нещата прекалено лично.

Ковак направи жест на капитулация.

— Добре, добре, позволи ми само да вляза с теб. Вземи си оръжието. Ако премина границата можеш да ме застреляш.

— Защо никога досега не си предложил това на мен? — попита Лиска.

— Защото ти сигурно ще го направиш — обясни ехидно Елууд.

— Съществува тази възможност.

Дос въздъхна многострадално.

— Имаш ли и друго поприще, в което да направиш кариера?

Типен се обади със задгробен глас.

— Ако Дони Берген нагази в дълбоката вода, в порноиндустрията ще се отвори вакантно място.

Лиска го удари през ръката.

— Чудесна идея!

— Казаха ми, че мога да правя свестни хамбургери — каза Ковак.

Лейтенантът погледна към тавана и поклати глава.

— Бог да ми е на помощ. Добре, детектив. Ще влезем заедно. Но ако прекрачиш дори само с единия крак линията, по-добре се снабди с мрежичка за коса и черпак, защото от другия понеделник ще работиш под златните арки^[2].

Дългият Дони Берген седеше от едната страна на масата. Столът му бе бутнат назад, ръцете скръстени на гърдите, а краката изпружени и леко разкрячени. Една заучена поза, с която излъчваше арогантност и

излагаше на показ най-известния си атрибут, който издуваше джинсите му и бе станал причина за прякора му.

Иначе не беше едър мъж. Беше тънък и мършав и дори можеше да мине за жена, ако бе облечен с пола. Много приличаше на сестра си — тясното лице, бледността, червения връх на носа.

Ковак изгаряше от желание да го попита дали двамата с Джини получават семейна отстъпка от наркопласъора си. Искаше да заобиколи масата, да отиде зад него и да измъкне стола изпод краката му. Но не направи нищо.

— Господин Берген, аз съм лейтенант Дос. Това е детектив сержант Ковак. Благодаря, че се срещнахте с нас.

Дос взе стола най-близо до Берген от същата страна и седна небрежно, със скръстени крака и отпусна ръка върху масата. Ковак седна срещу него. Не се усмихваше, нито говореше. Само го гледаше право в очите.

Берген се разсмя.

— Че нима имах други шансове? Дойдоха цял батальон главорези.

Дос изглеждаше изненадана.

— О, та вие не сте арестуван, господин Берген! Съжалявам, ако сте останал с подобно впечатление.

Под бабаитството на този бял боклук се промъкна объркване.

Той седна по-прилично и се наведе към лейтенанта.

— Не съм ли арестуван?

— Не. Просто искаме да поговорим с вас за съвместната ви работа с Дейвид Мур. Вие очевидно го познавате доста добре. Мислехме, че ще бъдете в състояние да ни помогнете да разкрием нещо относно изчезването на съпругата му.

Берген остана подозрителен.

— Значи не съм арестуван?

— Това се нарича предварителен разпит.

— Нямам какво да кажа. И не се нуждая от адвокат?

— За това не се нуждаете от адвокат.

— Значи мога да си вървя? — попита Берген. Стана, разкърши се и тръгна към вратата, поклащайки се небрежно и леко. — Виж ти, това ми хареса.

Ковак се напрегна в очакване Дос да направи нещо. Човекът, който според него бе отвлякъл Кари — най-малко отвлякъл, — стигна до вратата и посегна към дръжката.

— Не — спокойно произнесе Дос. — Не става така. Моля, седнете на мястото си, господин Берген.

— Или какво? — предизвикателно попита той.

— Или ще ви задържа като материален свидетел^[3] и в затвора сигурно ще се срещнете с нови и интересни хора.

— Това заплаха ли е?

— В никакъв случай — продължи Дос, ставайки от мястото си. — Просто ви обяснявам как стоят нещата, Дони. — Тя отиде към вратата. — Властите в този град са силно разстроени от изчезването на един от водещите ни юристи.

— Мислех, че е съдия — отвърна безразлично Берген. — Така или иначе не знам нищо за това.

— Може би — продължи Дос. След което със съвсем лека промяна в позата и изражението престана да бъде сърдечната домакиня, която играеше досега. Гласът ѝ стана остър като кинжал. — Но ти ще се върнеш обратно до масата, ще положиш малкия си задник на стола и ще ни изпееш всичко, което знаеш. Или наистина ще имаш нужда от онзи адвокат, за когото спомена, поради страшно много и все неприятни причини.

Ковак потърка с ръка устните си, за да прикрие усмивката си. Беше добра, дявол я взел! Дори много добра.

— По-добре я послушай, малкия — рече той. — Не си въобразявай, че си голяма клечка. Хората, за които тя говори, си чистят зъбите с такива като теб.

Погледът на Берген премина от Ковак към Дос.

— Този човек трябва ли да бъде тук?

— Случаят е негов. Какво има, Дони? Да не би да се страхуваш, че детектив Ковак знае прекалено много неща за делата на твоето семейство?

Берген посочи с пръст Ковак.

— Сестра ми каза, че я блъскал, че я бил. Смята да съди градската управа.

— Колко мило! — намеси се Ковак. — Малката курва в общината. Нямам търпение да видя какво ще облече за

пресконференцията.

Берген се наведе към него през масата, но на безопасно разстояние.

— Джини има приятели, задник.

— Сигурен съм, че са много — отвърна невъзмутимо Ковак. — Доставчикът на дрога, тъпкачите, сводникът, а може да са двама...

— Тя не е проститутка!

— Сериозно? Правилно, вече не е — продължи Ковак. — Защо да чука стотина пичове за по няколко стотачки на сеанс, когато просто може да щракне резето за един негодник с дебел портфейл като Дейвид Мур? След като отстрани жена му от картинката, ще получи каквото иска. Хубава къща до езерото, богат съпруг. Колко жалко, че парите не могат да купят положение в обществото! За хората в онзи квартал тя винаги ще си остане курва и наркоманка.

Берген целият почервеня.

— Престанете да я наричате така!

— Седнете, господин Берген — намеси се Дос, отново преобрази се в Мис Добри маниери. — Разяснете ни тогава. Ако не сте направил нищо лошо, няма да има проблем.

Берген седна и закачи тока на единия си каубойски ботуш през стъпенката на стола. После подпря лакът на коляното и погледна встрани, гризейки палеца си като плъх.

— Можете ли да ни кажете къде бяхте в петък вечерта? — попита Дос.

— Мислех, че не съм заподозрян.

— Опитваме се да уточним показанията на трета страна.

— Бях излязъл — неохотно отвърна Берген. — В града. Както правя винаги, когато съм тук.

— Не живеете ли постоянно в града?

— Тук е прекалено студено.

— Къде живеете?

— В Ел Ей. Енсино.

Долината Сан Фернандо. Мръсната столица на Америка. Ковак бе чел списания. Порнофилми от най-долнопробно естество се правеха там редовно въщи под наем в иначе почтени квартали, където живееха нормални семейства.

Помъчи се да си представи как Дългия Дони Берген се прави на „добрия съсед“.

— Да. Всичко е много мило, приятно и аз съм сигурен, че ти си интересен човек, с когото мога да си побъбря, ако случайно не знаех, че си гнусен глист в задника на живота. Но я дай да караме направо, малкият. Знаем, че в петък вечер си се появил в лоби бара на хотел „Маркуит“, за да се срещнеш с любимата си сестричка и бандата. За какво?

— За нищо специално — отвърна войнствено Берген.

— Просто спрях да изпия едно питие със сестра си. Забранено ли е?

— Къде беше преди това?

— В моя апартамент, приготвих се да изляза.

— Сам ли беше?

Берген се обърна отново към лейтенанта.

— Не разбирам как с тези въпроси ще съгласувате историята на някой друг? Повече ми се струва, че се опитвате да ме натопите за нещо.

— Ако знаем, че е имало друг човек с теб, това ще бъде важно доказателство за другия — обясни Дос. Това, разбира се, бе опашата лъжа, но нямаше никакво значение. Те не бяха длъжни да говорят истината по време на разпит, само разпитваният рискуваше да бъде наказан, ако лъже.

Берген присви очи.

— Кой?

„Този е тъп като галош“, помисли си Ковак. Добре че има други таланти, инак направо ще си умре от глад.

— Не можем да ти кажем това, Дони. Ако ти кажем, ти ще решиш каква история искаш да ни разкажеш според това дали мразиш този човек или го харесваш.

Берген завъртя загадката в малката си плитка глава.

— Което означава, че трябва да ни кажеш истината — продължи Дос.

Дони се намръщи. Очевидно си мислеше, че и да го направи и да не го направи, все ще пострада.

— Какъв е проблемът? — попита Ковак. — Да не си довел някое непълнолетно момиче с теб?

— Глупости! Не! Нямам нужда от непълнолетни.
Ковак му се усмихна с истинска крокодилска усмивка.
— Не става дума за нуждите, нали, малкия?
— Бях сам.
— Между шест и седем — уточни Дос. — Беше си вкъщи сам.
— Точно това казах.
— Някой видя ли те да напускаш сградата?
— Не знам. Не мисля.
— Ти живееш в Калифорния — пое инициативата Ковак, — но държиш апартамент тук. Сигурно прекарваш доста време в този град.
— Моят агент каза, че е добра инвестиция.
— Какво правиш с апартамента, когато не си тук? Под наем ли го даваш?
— Какво значение има?
Ковак сви рамене.
— Просто любопитство.
— Говори ли със сестра си по телефона в петък следобед? — попита Дос.
— Да. В три или три и половина. Тя ме попита дали искам да се отбия в хотела, за да пийнем по нещо.
— Случайно да знаеш дали Дейвид Мур е бил при нея по това време?
— Мисля, че да.
— Колко добре го познаваш? — попита Ковак.
— Не спим заедно. Освен факта, че този тип има мангизи, аз обикновено не одобрявам вкуса на сестра ми към мъжете.
— Как се срещнахте с него.
— Чрез Еди. Преди година, година и половина.
— Еди? — попита.
— Да. Еди Айвърс. Познавам Еди от бизнеса. Той ме представи на Дейв.
— Чрез бизнеса с филми три хикс ел?
— Да. — Берген се засмя леко и намигна. — Всички си мислят, че Еди е натрупал мангизите си от киносалоните. Точно обратното. Направил е парите с порното и ги е използвал да купи кинотеатри. Сега вече е господин Уважаван бизнесмен.

— А Дейвид Мур? Как е свързан той с Айвърс — попита Ковак, а кръвното му отново скочи. Дейвид Мур — шумно превъзносяният документалист. Ковак знаеше какво ще каже Берген.

— Той също е вътре. Режисирал е някои от филмите на Еди. Много твърдо порно.

Ковак бутна стола си толкова бързо, че като се изправи, той се катурна. Дони Берген уплашено се сви. Лейтенант Дос скочи и застана пред него, за да го защити. Ковак дори не ги забеляза.

„Това лайно, миризлив и страхлив плъх, копеле мръсно!“

Беше видял снимката на Дейвид Мур в неговата интернет страница. Самодоволният, великият, превъзходният артист. Не бе подобър от който и да е сводник. Не, дори беше по-лош. Трупаше парички, като правеше мръсотии, а продължаваше да живее на гърба на жена си.

Това означаваше, че трябва да има тайна банкова сметка, неизвестна на друг. Алчен глупак. Имаше собствени пари, а плащаше на любовницата си от семейния бюджет. Направо да не повярваш!

Ковак започна да търка слепоочията си, докато мереше малката стая от единия до другия ъгъл.

Дос го гледаше с любопитство.

— Добре ли си, детектив? Искаш ли да излезеш?

Преди Ковак да отговори някой отвори вратата. Елууд подаде главата си в стаята, погледна Ковак и каза с приглушен глас:

— Мисля, че открих скривалището на Стан Демпси.

---

[1] Остров в Карибско море. — Б.пр. ↑

[2] Символът на „Макдоналдс“ — двете златни арки. — Б.пр. ↑

[3] Човек, който знае важна информация по дело. Със закон от 1974 г. е позволено материален свидетел да бъде задържан за неопределено време, за да се осигури свидетелстването му пред съда. — Б.пр. ↑

56.

Сърцето сякаш пропадна в корема на Кари. Тя чувстваше как кръвта циркулира през тялото ѝ от краката до главата.

Бebешката снимка на Луси в сребърната рамка. Черно-бялата снимка от собственото ѝ дипломиране по право, от която баща ѝ я гледаше с неприкрита гордост. Това бяха снимките, които държеше на нощната масичка до собственото си легло.

Отново се огледа из стаята, този път по-бавно, разпознавайки с болезнена яснота всичко. Нейната кофичка за шампанско. Нейните винени чаши. Нейните възглавници. Нейните одеяла. Карл Дал бе оплячкосал от дома ѝ нещата, за които сигурно си мислеше, че тя ще иска да има при себе си.

„Бог да ми е на помощ!“

— Донесъл съм ти дори малко дрехи — рече гордо той, посочвайки една стара закачалка, стърчаща от разбитата стена. Рокли. Бельо.

Значи смяташе тя да остане. Изглежда си мислеше, че ще бъде много щастлива и благодарна от оказаната ѝ чест.

— Студено ти е — продължи загрижено той. — Трябва да се завиеш.

Идеалният домакин. Сцената бе така сюрреалистична, че ѝ бе трудно да повярва, че всичко това наистина се случва. Карл Дал стоеше пред нея, лявата страна на лицето и врата му бяха изцапани с кръв, главата му беше гола, носеше женски дрехи и бе намазан с обилен грим. Не бе казал една дума за онова, което тя стори с лицето му. Сякаш не го забелязваше. Златистата завивка бе от двойния диван в нейната дневна. Дейвид я бе използвал за възглавница в петък вечерта. Тя миришеше на цигарен дим, на джин и на някакъв силен женски парфюм. Кари искаше да я захвърли далеч от себе си, сякаш беше змия, но Карл я зави грижовно през раменете.

— Моля те, седни — галовно я помоли той, като я заведе до единствения стол в стаята — евтин пластмасов градински стол, който

бе виждал и по-добри времена преди десетина години.

Беше твърде мръсен — не се виждаше какъв цвят е била пластмасата. Такива имаше през тийнейджърските ѝ години. Тя и приятелките ѝ имаха същите, но във версия шезлонг — можеше да се разпъват до легнало положение за слънчеви бани.

За един кратък миг Кари видя себе си и Санди Бътлър да лежат по корем върху столовете в задния двор, музиката по радиото гърмеше. Бяха толкова невинни.

— Наистина трябва да си вървя, Карл — продума тихо тя. — Не че не оценявам всичко, което си направил за мен, но трябва да отида при дъщеря си. Тя ще се страхува и ще се чуди къде съм.

Той се намръщи, но не каза нищо, докато ровеше в няколко торби за продукти и вадеше храна, която най-вероятно бе взел от нейната кухня.

— Тя добре ли е, Карл? — попита Кари, страхувайки се повече да узнае, отколкото да бъде в неведение.

Той не отговори. Веждите му се свъсиха, когато отвори кутия бисквити.

— Моля те, кажи ми. Добре ли е?

Без да я погледне той извади сух салам, от който вече липсваше половината, и нож от блока за ножове от дясната страна на печката ѝ.

— Моля те, Карл... — прошепна Кари, вече не бе в състояние да потисне тревогата в гласа си.

Той неочаквано се изправи и посочи с ножа към нея.

— Ти повече няма да я видиш — скара ѝ се сърдито. — Сега си с мен.

Сякаш всичко вътре в нея се сгромоляса. Тя сложи ръце на лицето си и заплака колкото можеше по-безшумно. Той беше убил дъщеря ѝ. Нейното сладко невинно детенце, което никога не би могло да го разпознае, дори и да го бе видяло.

Какво беше направил?

Сцената от убийството в мазето на Хас отново изплува пред очите ѝ.

Това вече ѝ дойде прекалено. Тя се присви и се разтресе, като започна неистово да хълца.

Дъщеря ѝ беше мъртва заради нея, защото този смахнат убиец вярваше, че тя го бе защитила. Искаше да умре. Искаше Карл Дал да

дойде при нея и да пререже гърлото ѝ с ножа. Така всичко щеше да свърши. Кари се тресеше все по-силно и неудържимо от риданията, които клокочеха и я давеха.

— Нямах предвид това — извика раздражено той. — Нямах предвид, че е мъртва.

Приблужи и коленичи до стола, като сложи ръка върху нейната.

— Моля те, не плачи така, Кари — рече тихо. — Не искам да плачеш. Ти си моят ангел.

— О, господи! — прошепна Кари зад дланите си.

— Важното е, че сега си с мен — обясни той. — Ти си с мен. Ти си моят ангел.

— Престани да го повтаряш — прошепна Кари, гласът ѝ трепереше. — Полицията ще ме търси, нали знаеш.

— Това няма значение — отговори безгрижно Карл. — Те нямат никаква представа къде сме.

— Ще отидеш в затвора до края на живота си, ако ми сториш нещо. Ако ме оставиш да си отида...

— Първо трябва да ме хванат — извика ядосано той. — Ако ме хванат, и без това ще отида в затвора за остатъка от жалкия ми живот. Така че сега повече не искам да слушам подобни приказки.

Той отиде до друг плик с продукти и извади оттам една от екзотичните бири на Дейвид.

Преди една година за Коледа Кари го бе абонира за бирата на Монт Клъб^[1]. Това бе единственото нещо, което му бе подарила, без да получи някакви оплаквания.

Тази по-добра Коледа беше втората след тяхната сватба. Бяха организирали парти. Имаше венци от имел, подарен от техен приятел. Кари сякаш видя в спомена си как Дейвид се смее. Беше елегантен, строен и красив, тя също се смееше, навеждаше се към него с ръка върху плоския му корем. Той бе украсил главата си с поинсетия^[2] — беше по-голяма дори от венеца от имел. Каза ѝ лукаво, че това означавало, че трябва да се качат горе и да си направят бебе. Точно така и сториха, след като гостите им си разотидоха по домовете. Бяха толкова щастливи.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Карл.

Кари просто го загледа безмълвно.

Той донесе бутилка минерална вода „Фиджи“ и няколко сандвича с луканка. Ордъовърът. Тя отпи от водата. Глътката премина като камък през гърлото ѝ. При вида на храната поклати глава.

Вероятно трябваше да яде нещо. Не бе хапвала прилична храна от три дни. Нуждаеше се от сила, ако искаше да се измъкне от тази каша. Но от мисълта да яде ѝ се повдигна.

Кари уви завивката плътно около себе си, треперейки и кашляйки.

— Трябва да си легнеш — грижовно я посъветва Карл. — Знам, че не ти беше удобно в багажника. Съжалявам и ти се извинявам. Извинявай, че трябваше да запуша така устата ти. Но беше наложително, за да не вдигаш шум и да не викаш.

Той седна на едната щайга, докато ядеше обяда си, сякаш ситуацията за него бе напълно нормална. Може би си бе точно така.

— Откъде си, Карл? — попита Кари.

— От Канзас. Но не съм се връщал там от дълго време.

— Защо така?

Той се направи, че не я чу, което беше малкият му трик да избегне някоя тема.

— Какво те доведе в Минеаполис?

— Влакът — отговори той и се засмя на остроумието си.

— Харесва ли ти да се местиш от град на град?

— Устройва ме — рече, като кимна с глава. — Не мога да стоя дълго на едно място.

— Защо?

Лицето му потъмня, докато погледна към ножа, който използваше, за да реже от салама. Един двайсетсантиметров нож, който беше достатъчно остър да отреже и хартия.

— Просто е най-хубаво да се местиш.

Може би се е местил от град на град, след като е убивал невинни хора? Системата избълва доклада с данни за Карл Дал, но нямаше начин да узнаят какво е правил. Той бе от онези хора, които се носеха по течението, без радарът да може да ги улови.

Никой не обръщаше внимание на мъже като Карл — странен, непривилегирован, тих, незабележим. Всички обикновени граждани, с работа, ипотеки и деца, не искаха нищо повече, освен такива като Карл Дал да минават и да продължават нататък по света.

Той може да бе оставил цяла верига от убийства след себе си, докато се е местили от място на място. Можеше да е невидим, да се слее с пейзажа, да не привлича вниманието на останалите към себе си.

Ако не бе глупостта на съседа, който бе излязъл от къщата си, за да снима с видеокамера торнадото, развихрило се над града в онзи фатален ден, Карл Дал можеше да си тръгне и от клането в къщата на Хас и да изчезне в мъглата, да се метне на някой влак и да отиде на друго място, а убийството на семейство Хас щеше да остане неразкрито.

— Хайде — подкани я той.

Изостави обяда си и отиде до нея.

Кари седеше съвсем тихо, неподвижно, като малко жертвено животно, страхуващо се да помръдне или да диша. Той хвана китката ѝ и я дръпна да стане от стола. Не грубо, но твърдо.

— Направих това хубаво легло за теб — каза. — Искам да легнеш на него.

Кари не смяташе, че е възможно, но страхът, който я държеше в лапите си, се усили и стана по-потискащ. Знаеше прекалено много за онова, което този мъж бе направил на Марлене Хас.

Дали бе започнал по същия начин? Може би нещата при него се развиваха така — привлечен от една жена той, решава, че тя е ангелът на живота му, защото му е помогнала или се е държала любезно с него. Сетне искаше да я притежава физически и сексуално и когато тя го отблъснеше, чувствата му се превръщаха в насилие. Насилието отключваше демоните, които живееха в душата му. Демоните щяха да започнат да се въртят до полуда, до безумие, докато загубеше разума си и я убиеше...

— А сега легни — нареди той, докато тя пристъпи към гнездото, което бе приготвил за нея. Идеята да я докосне или насили бе отвъд границите на отвращението.

Страхувайки се да не го ядоса, Кари се наведе до пода, прилегна на една страна и се сви в позата на зародиш. Карл седна, сложи главата ѝ в скута си и започна да гали косата ѝ.

— Сега спи, ангелче. Имаме всичкото време на света, само за нас.

За какво? — мина мисъл през главата ѝ. Нима той си въобразяваше, че ще стане негова компаньонка в пътуванията? Или

смяташе, че в смъртта душата ѝ щеше да остане негова завинаги?

— Ти си с мен сега. Не съм имал ангел много отдавна.

— Някога си имал ангел? — попита с дрезгав глас Кари. — Как се казваше?

Той не отговори. Най-накрая промълви едва чуто:

— Някога имах ангел.

— Какво стана с нея? — попита Кари.

Карл безизразно погледна надолу към лицето ѝ.

— Тя отиде на небето... както правят ангелите.

---

[1] Членството в „Монт Клъб“ срещу 17.95 или 30.95 осигурява на членовете по 12 бутилки различна бира всеки месец. — Б.пр. ↑

[2] Мексиканско растение с големи яркочервени цветове. — Б.пр.

↑

57.

Кари почувства как всеки мускул в тялото ѝ се стяга и противопоставя на треперенето. Тя затвори очи и се престори, че заспива, докато Карл Дал продължи да гали косата ѝ и да шепне „Ти си моят идеален ангел“. Отново... и отново... и отново...

Нямаше представа колко време е минало. Един час ѝ изглеждаше като няколко минути. Минутите ѝ се струваха часове.

Въпросът кой е бил неговият последен ангел се въртеше в главата ѝ и всички възможности, които ѝ идваха наум, бяха все лоши. Мъже като Карл не произхождаха от щастливи семейства с предани родители. Те имаха нещастно детство. Или нямаха баща, или бащата беше побойник. Обикновено майката обвиняваше детето си за всичко лошо в живота ѝ или се бе залепила за него и бе прекалено всеотдайно заради насието, упражнявано от бащата най-вероятно и върху двамата. Детето съвсем отрано научаваше каква мощ има насието и неговият единствен опит по отношение на жените бе една ужасна и изкривена история, гарнирана единствено с омраза и самоомраза. Погнуса и отвращение от себе си.

Някои хора биха изпитали съжаление към всички Карл-Даловци по света. Тя съжаляваше детето Карл, но една тъжна история, едно нещастно детство не бе разрешително за извършване на убийство. Кари познаваше много хора — полицаи, адвокати, социални работници, — които като деца бяха преживели и изстрадали същото като Карл Дал, но бяха го преодолели и надраснали, вместо да се оставят да бъдат победени от него.

Но тя по природа бе обвинител, а обвинителите обикновено мислят в черно и бяло. Добро или зло. Невинен или виновен.

А като съдия трябваше да работи със завързани очи.

Кари се чудеше кой ли е бил последният ангел на Карл и какво и е станало с него, или нея. Дали смяташе майка си за ангел и дали тя бе умряла от старост, от болест или от насието на бащата? Дали този

ангел не е бил неговата юношеска любов? Или неговата първа жертва? А може би последната?

Марлене Хас е била добра и любезна с него, предложила му е работа, предложила му е храна. Той е отвърнал на нейната доброта с ужас. Карл Дал не бе човек, предопределен за щастлив край.

Кари се опита да си представи какво щеше да се случи с нея, ако не успееше да избяга. Карл щеше да разиграва своята малка фантазия — че я обича и се грижи за нея, но все по някое време щеше да се измори или да почувства необходимост от развитие. Или тя щеше да направи нещо, с което да го ядоса, и тогава гневът му щеше да се превърне във фитил, който да подпали насилието. И той щеше да я убие.

„— Не мога да стоя дълго на едно място.“

„— Защо?“

„— Просто е най-хубаво да се местиш.“

Не можеше да я вземе със себе си. Тя щеше да го бави, да му пречи и да привлече вниманието на хората към него. Той имаше само едно практично и целесъобразно решение за ситуацията.

Кари отвори очите си съвсем малко. Можеше да види ножа, който бе откраднал от кухнята ѝ, да лежи на самоделната масичка на около метър и половина от нея.

Усещаше телефона си в джоба на панталона.

Карл се отдалечи на пръсти, като остави главата ѝ на възглавницата. Той проговори с най-тихият шепот, сякаш вярваше, че тя, макар и подсъзнателно, може да го чуе.

— Сега трябва да изляза навън, за да се облекча, ангелче. Съжалявам, но трябва да съм сигурен, че няма да ме напуснеш.

Кари лежеше съвсем неподвижно, когато той дойде до краката ѝ. Зави пластмасов кабел около единия ѝ крак, сетне около другия, сложи ги един върху друг и ги върза с примка. Сетне използва още кабел, за да завърже примката към бетонен блок. Най-вероятно нямаше да бъде в състояние да се изправи, камо ли да избяга.

Тя чуваше как той се движи из малката стая, след това престана да го чува. Преброи до дванадесет, защото се страхуваше, че ако отвори очите си по-рано, той може да стои до вратата и да я наблюдава. Но Карл, слава Богу, бе излязъл.

Трепереща от страх, Кари седна, извади телефона от джоба си и натисна бутона, за да го включи. Притисна го до гърдите си, за да заглуши тихата мелодия, която апаратът издаде, и загледа с тревога и нетърпение екрана, който казваше, че търси сигнал.

— Хайде, хайде по-бързо — прошепна тя. Трепереше толкова силно, че се страхуваше да не го изтърве.

Една чертичка светна върху индикатора, сетне втора. Иконката в долния десен ъгъл, която показваше състоянието на батерията, ѝ каза, че е останало съвсем малко мощност.

— Хайде, хайде...

Светна трета чертичка и на екрана се появи името на телефонния оператор. Имаше връзка.

Кари набра номера на Ковак и заслуша как звъни неговият телефон.

— Хайде, Сам...

58.

— На едно от малките езера на Минетонка има бунгало — обясни Елууд. — Принадлежи на Уолтър Демпси. Открих това име в личния файл на Стан отпреди няколко години, като човек за връзка.

— Обади ли се на местните ченгета? — попита Ковак.

— Изпратиха три екипа да блокират мястото и да арестуват Демпси, ако е там.

— Ти и Тинкс отивайте. Вижте кое какво е. Кой знае? Може би ще имаме късмет. Може би се е върнал да си поеме дъх, след като е приключил художествения си проект по разкрасяването на Кени Скот.

— Ако не е там, ще се върне — каза Елууд, — а ние ще оставим местните ченгета да наблюдават мястото. Когато се появи, ще го заловят по бели гащи.

— Той сигурно държи цял арсенал от оръжия в бараката — предположи Ковак.

— Вече ги предупредих. — Елууд кимна към вратата на стаята за разпити. — Как върви там?

Ковак се намръщи.

— След среща с тези хора искам да си пусна горещ душ и да търкам кожата си до посиняване. Шайка перверзни мръсници.

— Абсолютно — съгласи се Елууд.

— А Типен разпозна ли негодника?

— Познай.

— Не искам да познавам — отговори с погнуса Ковак. — Мили боже! Напомняй ми никога да не сядам на стол, от който е станал той.

— Стига де, той учи киноизкуство — най-сериозно рече Елууд. — Филмите от тази категория са жанр и независимо дали ти харесва или не, са защитени от Първата поправка за правото за свобода на словото и изразяването.

— Кой знае защо си мисля, че Бащите основатели^[1] не са имали предвид „Деби оправя Далас“^[2], когато са я писали — рече сухо Ковак. — Кажу ми, че ще ослепее, ако продължи да гледа тези мръсотии.

Мобилният телефон иззвъня на колана му. Той го взе и погледна екрана.

— О, господи! — въздъхна тежко, а сърцето му затупка ускорено.

Беше Кари.

---

[1] Мъжете, които са подписали Декларацията на независимостта и американската конституция на 17 септември 1787 г. — най-известните от тях са Джордж Вашингтон, Томас Джеферсън, Бенджамин Франклин, Адамс, Мадисън, Хамилтън, Ханкок. — Б.пр. ↑

[2] Порнографски филм от 1978 г., който става един от петте най-гледани филми за всички времена. — Б.пр. ↑

59.

— Хайде, Сам, хайде, отговори... Хайде, Сам! — Тя дишаше тежко в телефона, а очите ѝ бяха приковани в дупката, която някога е била врата към стаята.

— Кари? Мили Боже! Добре ли си?

— Не — прошепна тя, защото се страхуваше да повиши глас.

— Кари, можеш ли да говориш по-високо? Почти не те чувам.

— Не. Не мога. Той ще се върне скоро.

— Кой? Кой те похити?

— Карл Дал.

Настъпи миг тишина.

— Къде си?

— В един стар склад за муниции, целият е в руини. Изгорял е. Усецам миризма, рафинерия може би. Не мога да я видя, но я подушвам. Побързай, Сам! Моля те!

— Ще бъда там възможно най-скоро. Затваряй.

В другата част на постройката се чу звук.

Кари изключи телефона, изтърва го, вдигна го несръчно и пипкаво го прибра в джоба си. Отново погледна към вратата.

Не гледай вратата. Вземи ножа.

Неспособна да стане поради връзването, тя направи тромава маневра на колене и се приближи до щайгата, изпълняваща ролята на масичка.

Протегна ръце, наведе се напред, но пак не можа да го достигне.

Опита втори път, навеждайки се още повече напред.

Не ѝ достигаха два-три сантиметра.

Кари се опита да премести бетонния блок, но не успя. До ушите ѝ достигна още един звук, предизвикан сякаш от движение или боричкане. Не можеше да определи откъде идва. Мястото вероятно беше пълно с плъхове и мишки и кой знае какви още гадини. Карл го нямаше по-дълго, отколкото бе очаквала.

За последен път тя се фокусира в ножа, наведе се напред, изтегна докрай тялото си.

Протегна и ръката си, която трепереше. И отново погледна към вратата.

„Не гледай натам. Вземи ножа.“

Той все още бе извън нейния обсег.

Кари се отдръпна леко назад, успя да запази равновесие, пое си дълбоко въздух и се хвърли напред.

Краят на въжето я спъна в мига, в който ръката ѝ удари кутията, която се наклони настрани.

Пръстите ѝ докопаха дръжката на ножа и го придърпаха. Той падна от кутията.

Тя отново посегна към него.

Започна да го придърпва към себе си.

Накрая хвана дръжката.

Остана да лежи така няколко секунди, дишайки тежко, сетне се отхвърли назад, опитвайки да се изправи на колене. Имаше нож.

Черната ѝ риза бе кафява от прах. Лицето ѝ вероятно не бе в по-добро състояние. Тя се опита да изтърси праха от себе си, сетне взе завивката, с която бе покрита и избърса лицето си.

Стресна я звук като от блъскане на метал в метал. Отвън ли идеше? Или отвътре?

Във всеки случай беше спечелила време.

Придърпвайки завивката върху себе си, Кари отново легна на една страна и скри ножа под бедрото си.

Още един звук. Нещо като хрускане. Отново, пак. Бяха стъпки. Карл.

„Хайде, Сам...“

Тя затвори очи. Надяваше се, че той няма да я събуди. Надяваше се, че все още не бе решил да прави любов със своя ангел.

Не искаше да вади ножа. Имаше по-голяма вероятност да ѝ отнеме ножа и да я убие с него, отколкото тя да убие него. А тя трябваше да го убие — не да го рани! — ако искаше да има някаква надежда да остане жива.

Стъпките дойдоха по-наблизо.

„Хайде, Сам... Хайде...“

60.

Ковак тичаше по коридора към щаба. Хвана се за рамката на вратата, за да спре и да не падне в стаята. Всички, които бяха вътре, обърнаха глави. Израженията им станаха сериозни, когато видяха неговото.

— Стар изгорял завод за муниции близо до рафинерия! — извика той.

Типен грабна палтото си от облегалката на стола.

— Знам го. Да вървим.

Те излязоха тичешком от сградата и затичаха надолу по каменните стъпала. Ковак регистрира неясно цветовете и звуците, издавани от журналистите по стълбите и на тротоара. Едно замазано петно. Бял неразличим шум.

Беше паркирал колата си в определената зона до колите на Дос, на Лиска и на целия екип. Но не тръгна към нея. Изтича до униформения полицай, който се бе подпрял на капака на една патрулна кола и наблюдаваше шоуто.

— Дай ми ключовете си!

Полицаят се стресна.

— Какво, по дяволите...

— Дай ми проклетите ключове — извика с нетърпящ възмущение тон Ковак.

— Ние сме детективи, отдел „Убийства“ — намеси се Типен, показвайки значката си. — Дай му ключовете.

Ковак дръпна ключовете от ръката на човека, заобиколи колата и се качи в нея. Запали мотора и включи на заден в мига, в който задникът на Типен докосна седалката. Минаващите коли надуха клаксони, когато Ковак препречи пътя им. Той се вля напреки на движението, оставяйки пушек от гумите върху настилката. От години не бе карал патрулна кола, но все още помнеше къде бяха бутоните за светлините и сирените.

— Къде отиваме? — извика на Типен.

— Тридесет и пета, на юг. Ще ти казвам посоката в движение.

Скоростомерът се колебаеше над 150 километра, когато излязоха на отклонението към магистралата. Типен сложи колана си и го закопча.

— Какво, по дяволите, е това? Какъв е този трафик? — извика ядосано Ковак, опитвайки да се вмъкне между колите, без да загуби скорост.

Единственото, което виждаха напред докъдето им стигаше погледът, бяха червени задни светлини. Колите се опитваха да му направят път, но нямаше къде да мръднат. Той удари спирачките и стисна здраво волана при плъзгането, докато колата се разклати, преди да спре.

— Мачът „Викингите“ срещу „Консервите“^[1] — отговори Типен. Ковак го погледна с диви очи.

— Не ми казвай, че всички тези дръвници се връщат в Уисконсин!

Не очакваше отговор.

Типен включи системата и гласът му прогърмя през високоговорителите, монтирани върху покрива на колата.

— Минете встрани! Полицейска акция! Минете веднага встрани!

Водачите на автомобилите около тях ги гледаха все едно виждаха елен в светлината на фаровете си.

Ковак грабна микрофона и изкрещя в него:

— Махайте се от пътя, мамка ви!

Колите се преместиха коя наляво, коя надясно и той се опита да промуши патрулната кола, така че да се добере най-вдясно на шосето до банкета. Когато забърсваше ту предницата на една кола, ту задницата на друга, се чуваше гадно стържене.

Най-сетне стигна до банкета, натисна газта до тенекията и голямата кола подскочи напред, прелитайки покрай колоната на задръстването със заплашителна скорост.

— Излез оттук! — извика Типен, посочвайки с ръка. — Карай напреко! Ще излезем на петдесет и пета!

Ковак натисна спирачките веднъж, два пъти, навлезе в изхода много бързо и едва не блъсна задниците на две коли пред себе си. Слава Богу, не уби никого. И може би нямаше да закъснее.

[1] Футболен отбор от Уисконсин, Грийн Бей. — Б.пр. ↑

61.

Кари лежеше толкова неподвижно, колкото ѝ бе възможно, докато слушаше как Карл се движи из стаята.

„Хайде, Сам, побързай...“

Той не говореше, може би от учтивост, защото виждаше, че спи, колкото и налудничаво да звучеше това. Искаше я отпочинала.

Звуките от движението спряха. Беше близо до нея. Можеше да почувства, че я наблюдава. Тя задържа дишането си и стисна с пръсти дръжката на ножа.

Той докосна лявата ѝ ръка, която лежеше върху одеялото. Това накара всичко в нея да се сгърчи, но тя събра цялата си воля да не я отдръпне.

— Сега вече можеш да се събудиш, съдия.

Гласът не беше на Карл. Беше по-нисък, озадачаващо монотонен, със странен забавен каданс.

Кари отвори очи и погледна. Сърцето ѝ спря, когато видя грубоватото, набраздено от бръчки добродушно лице, потъмняло от наболата брада, прекалено червените, приличащи на гумени устни.

Стан Демпси.

— Твоят добър приятел Карл Дал няма да се върне.

— Не ми е приятел — отвърна Кари.

— Вече не. Повече не можеш да му помогнеш.

— Никога не съм искала да му помагам.

— Ти май не разбираш, а? Ти трябва да раздаваш правосъдие. Вината трябва да се плаща. Действията имат последици.

Кари знаеше, че е по-добре да мълчи, отколкото да спори или да се опитва да обяснява.

— Мъртъв ли е? — попита тя.

— Имам специални планове за него — отвърна загадъчно Демпси.

— Как откри това място?

— Проста полицейска работа: последвах колата — отговори й той.

— Наблюдал си къщата ми?

— От време на време. Нямах много работа през последната година — отвърна той. — Знам всичко за живота ти, съдия Мур. Къде живееш, каква е програмата ти, къде ходи малкото ти момиченце на училище. Знам кой влиза и кой излиза от къщата ти и какви автомобили карат тези хора. Когато тази кола мина сутринта покрай мен, знаех, че не я кара бавачката ти.

— Знаеше ли, че е Дал? — попита Кари.

— Засега говорихме достатъчно. Стани! — нареди той и я дръпна за ръката. — Съдия Мур, вие сте арестувана за престъпление срещу човечеството. Имате право да запазите мълчание. Всичко, което ще кажете, може и ще бъде използвано срещу вас...

62.

— Не мисля, че мога да стана — отвърна Кари. — Вързана съм към някаква тежест.

Демпси изсумтя нетърпеливо, хвана одеялото и го дръпна, за да открие краката ѝ. Като държеше оръжието си в едната ръка, той извади ловджийски нож с широко зловецко острие от кожения калъф на колана си. С две ловки движения кабелните възли минаха в историята. Той прибра ножа.

— Сега ставай!

Тя седна и одеялото се свлече около нея. Но с пръстите на дясната си ръка тя успя го задържи така, че ножът да остане скрит.

— Какво смяташ да правиш с мен? — попита, докато се изправяше на колене.

— Срещу теб ще има процес. Аз ще произнеса присъдата и ще определя наказанието ти. Същото, което направих и с адвоката.

Докато говореше, звучеше напълно разумно. Беше убеден, че това е неговата работа, неговото задължение и той трябва да го извърши. Това беше.

— С Кени Скот?

— Да, с него. Той получи точно онова, което заслужаваше. Ти също ще го получиш.

Кари нямаше никаква представа какво може да е направил с адвоката на Карл Дал, но не попита. Скоро щеше да разбере, ако Стан Демпси продължеше започнатото.

— Ти си ченге — каза тя. — Добро ченге. През целия си живот си работил, за да защитаваш и да служиш на гражданите. Как може да вършиш това?

Той я изгледа, сякаш не можеше да повярва, че тя не разбира.

— Защото все някой трябва да го свърши.

Хайде, Сам...

— Но ти нарушаваш закона! — продължи Кари. — Как можеш да постъпваш така и да говориш за правосъдие и справедливост?

— Аз не гледам на нещата по този начин — отвърна Демпси. Пистолетът му все още сочеше към нея почти небрежно.

— Ще отидеш в затвора, детектив — рече Кари, надявайки се, като изрече чина му, да събуди нещо в разсъдъка му.

— Не, няма.

За миг обмисли идеята да му каже, че Ковак е на път към тях. Но реши, че тази информация едва ли щеше да промени с нещо курса му на действие, освен да го подтикне да я убие по-скоро, преди да успеят да му попречат.

— От колко години си полицай? — попита вместо това. — Двадесет години? Повече? Нито една от тях няма да означава нищо, ако направиш това. Така ще те запомнят и за това ще те съдят.

Голямата му уста се изкриви в гримаса.

— Ти нищо не знаеш. Вие си седите на съдийския престол с вашите тоги — рече с презрение Демпси. — Пред вас просто се разиграва нещо като голям мач между адвокатите, а вие сте реферите. Жертвите не означават нищо за вас.

— Това не е вярно!

— Да бе! Виж само как се отнесе с Марлене Хас! Тя беше честна и почитена жена, която просто искаше да има семейство. Искаш ли да знаеш през какъв ад я бе прекарал Карл Дал?

— Знам какво ѝ е сторил.

— И въпреки това даде на този кучи син всички възможни отсрочки. Може би не знаеш какво е да бъдеш жертва, докато сама не станеш една от тях. Ставай!

Кари не можеше да протака повече. Когато се изправеше на краката си, Демпси щеше да я накара да остави одеялото. Трябваше или да пусне и ножа заедно с него, или Стан щеше да ѝ го отнеме.

— Ставай ти казах! — извика повторно и още по-ядосано той.

Над сградата се разнесе гръм. Демпси вдигна глава и погледна нагоре. Кари използва разсейването му и бързо преобърна с пръстите си ножа с дръжката надолу, като го пхна под дългия ръкав на ризата. Когато Демпси се обърна към нея, стана.

— Иде буря — съобщи той, сякаш времето силно я интересуваше.

Посочи ѝ с дулото на пистолета да излезе от стаята.

Отломките се забиваха в ходилата на босите ѝ крака. Кари се опитваше да не вдига шум. Това можеше да го разгневи още повече — че се оплаква, защото стъпва върху счупени стъкла и камъчета, докато Марлене Хас е била подложена на нечувани мъчения.

Тя не си въобразяваше, че Стан Демпси може би таи някакви симпатии към нея. Онова, което се въртеше в главата му, бе справедливост — сигурна и бърза. И Кари се страхуваше, че това ще бъде справедливост от ужасен вид.

Скоро щеше да ѝ се наложи да действа. Ако можеше да го направи, когато излязат от сградата...

Дори само мисълта да забие ножа в някое друго човешко същество бе ужасяваща за нея. Цялата ѝ кариера бе посветена на борбата срещу насилието. В целия си живот никога не бе извършвала акт на насилие срещу друг човек или каквато и да е форма на живот.

Тя не знаеше дали ще успее. Онова, което държеше в ръката си, не бе парче пластмаса, което да причини малки наранявания. Това беше нож за обезкостяване, остър като бръснач. Кари се опита да си представи какво е чувството да замахнеш и да прободеш с острие кожата на някой, да минеш през мускулите, да влезеш във вътрешните му органи. Тази мисъл направо я разболя. Тя трепереше цялата, всички клетки до самата ѝ същност в нея се гърчеха в агония.

Хайде, Сам...

Нямаше начин да знае колко наблизко е помощта. Ако Стан Демпси я напъхаше в някоя кола и тръгнеше с нея...

Кари бе действала като обвинител и съдия в достатъчно случаи с изнасилване и убийства, за да знае, че влезе ли една жена в кола с мъж, склонен към насилие, все едно са ѝ прочели смъртната присъда.

Когато приближиха мястото, където тя и Карл бяха влезли в сградата, успя да види, че яркосиньото небе, което я бе заслепило, когато Дал бе отворил капака на багажника преди часове, го нямаше. Сега по него се търкаляха тежки сиви облаци. Торбестите им кореми висяха ниско, придавайки зловещ отънък на светлината, която се бореше да проникне през тях.

Над главите им отекна още една гръмотевица.

Кари бавно и внимателно започна да спуска ножа надолу към ръката си сантиметър по сантиметър.

Когато излязоха навън, Демпси я обърна наляво и тя ахна.

Карл Дал бе закопчан с белезници към старата желязна релса на стълбите и висеше отпуснат. Може би беше в безсъзнание, а може би беше мъртъв. Главата му бе покрита с кръв.

— Ето, виж какво стана с него — произнесе Демпси. — И това е само началото.

— О, Господи! — прошепна Кари.

Очите на Дал бяха полуотворени, челюстта му висеше отпусната. Той не мърдаше. Тя не можеше да определи дали диша или не. Имаше толкова много кръв, че ѝ се струваше сякаш някой бе излял един галон червена боя върху главата му.

— О, Господи!

Ето какво Стан Демпси разбираше под правосъдие и справедливост. Това. Стомахът ѝ се стегна, тя се наведе напред, но от устата ѝ не излезе нищо. Тялото ѝ се опитваше да отхвърли онова, което виждаше.

— Това е справедливост! — изкрещя Демпси, навеждайки се над нея. — Ето това е справедливост!

Сега или никога...

Кари бързо се изправи и силно го блъсна с главата си в брадичката. Направи половин стъпка назад, изправяйки се напълно. След това се завъртя към него и замахна с дясната си ръка с всичката сила, която имаше. Острието на ножа влезе в корема му толкова лесно, че я шокира.

Демпси се преви в кръста и се заклатушка назад, измъквайки се от ножа, който Кари все още държеше в ръката си. Тя изглеждаше изненадана. Това не бе част от плана ѝ.

Той сложи лявата си ръка на мястото, където ножът бе влязъл в него. Кръвта течеше между пръстите му. Дясната му ръка все още държеше пистолета, но толкова отпуснато, сякаш бе забравил, че е там.

— Ти ме уби — прошепна изненадано Демпси. — Аз нямаше да те убия.

Кари стоеше и го гледаше ужасена, неспособна да помръдне.

Без предупреждение той скочи към нея. Прекалено изненадана, за да реагира, тя се заклати, загуби равновесие и падна. Стан Демпси падна върху нея, като тежестта му извади въздуха от гърдите ѝ. Тя се опита да помръдне, но не можа.

Той пъшкеше, охкаше и се опитваше да се изправи. Кари можеше да почувства как кръвта му, топла и мокра, попива в ризата ѝ.

Истерично започна да пълзи като рак, за да се измъкне изпод него. Той вече бе на колене и ръце. Опитвайки да си поеме въздух, със замъглено зрение, Кари се превъртя настрани, изправи се на крака и хукна да бяга. Адреналинът я зареждаше като гориво с най-високо октаново число.

Тя тичаше към пътя, чувствайки, че губи контрол. Струваше ѝ се сякаш тялото ѝ фучеше напред по-бързо, отколкото мисълта или краката ѝ.

Все едно изкачваше силно наклонен хълм.

Зад нея прогърмя изстрел.

Тя падна, сякаш някой хвана краката ѝ и ги издърпа изпод тялото. Удари се в твърдата земя, която я подхвърли два пъти. В дланите, лактите и брадичката ѝ се забиха дребни камъчета.

Кари се приземи, свита на купчинка като парцалена кукла, и остана да лежи неподвижно.

Накъде дълбоко в съзнанието си регистрира съвсем замъглено, че започва да вали.

63.

Когато приближиха пътя към военния склад, Ковак изгаси светлините и спря сирените. Дори намали скоростта, въпреки че това бе в противоречие с желанието му да бърза. От обаждането на Кари беше минал половин час. За този половин час можеше да се случат много, много лоши неща.

— Карл Дал със сигурност ще влезе в анализите на криминалната психология — рече Типен, докато пълзяха по почти неизползвания селски път. — Той уби две жени, за да стигне до единствената жена, която някога му е направила услуга. Да се ровиш из тъмните лабиринти на мозъка му ще бъде все едно да се спуснеш в преддверията на ада.

Ковак не отвърна нищо. За него нямаше значение защо Карл Дал е направил това или онова. Важното бе, че го е направил. Той беше убил Анка Йоргенсон. Беше убил Кристина Нийл. Беше убил Марлене Хас и нейните две приемни деца. И сега държеше в ръцете си Кари.

— Ето тук вляво — каза Типен. — Какъв е планът?

— Нямам план.

— Страхотно. Какво да кажа на подкреплението и линейката? — попита саркастично Типен. — Не можем да нахлуем вътре като ескадроните на смъртта. Шашки вън! Огън! На нож!

Всъщност Ковак искаше да направи точно това. Да влезе вътре като десантчик. Но не можеха да рискуват. Ако влезеха агресивно и Дал почувстваше, че е сгачен в ъгъла, никой не можеше да предскаже какво щеше да бъде поведението му. Можеше да направи всичко. Ситуацията се бе променила, сега той държеше заложник. Ако влезеха тихо, преценявайки положението и обсъждайки възможностите си, имаха по-добър шанс да изненадат Дал и да го отделят от Кари.

— Ето тук — посочи вляво Типен.

Ковак намали скоростта още повече. С полицейската кола стигнаха по-бързо, отколкото, с каквото и да е друго превозно средство, но сега не можеха да приблизят до постройката с нея. Той

зави към малка рехава горичка от почти голи дървета, които предлагаха някакво прикритие, вкара колата сред тях и изгаси мотора.

Сградата приличаше повече на руини след бомбардировка. Беше на около петдесет метра от пътя в широко голо място, обрасло с бурени. Нямаше прикритие. Нямаше начин да приближат, без да бъдат забелязани.

— Мамка му — изруга Ковак. Потърка лицето си с ръце, пое си дълбоко дъх и го издиша, опитвайки се да измисли нещо. — Ще трябва да отидем пеша. Няма друг начин.

Той погледна още веднъж към постройката, опитвайки се да не си задава въпроса какво става в момента вътре, докато те стоят тук и се мъчат да измислят някакъв план.

— Сам — тихо рече Типен. — Я погледни напред! Май не сме сами.

Стар пикап с платнище над каросерията стоеше на полето встрани от пътя, частично скрит от погледите от друга група малки дървета. Значи тук имаше и още някой, който също не искаше да бъде забелязан от сградата, където Карл Дал държеше Кари.

— Можеш ли да видиш номера?

Типен го погледна критично.

— А ти можеш ли?

— О, Боже, остарели сме — рече Ковак. — Вземи пушката. Да вървим.

Те излязоха от колата, като внимаваха да не вдигнат шум. Оставиха вратите отворени и се отправиха към пикапа.

— Това ли използват в отдела на шерифа за кола без отличителни знаци? — попита саркастично Ковак, когато стигнаха до него.

Камиончето бе поне на двадесет години. Форд F 150. Някога морскосинята му боя бе избеляла с годините от слънцето и дъжда.

Докато Типен продиктува регистрационните номера по мобилния си телефон, Ковак погледна през прозореца на кабината. Вътре нямаше нищо. Само една хартийка от дъвка. Той погледна и през прозорците на платнището в каросерията. Няколко сака, малка хладилна чанта „Иглу“.

Заобиколи и отвори отзад, за да огледа по-добре вътре. Единият от саковете бе достатъчно голям да побере пушка. На една от дръжките висеше картонче за багаж.

Когато го прочете, Ковак простена и по тялото му изби студена пот.

— Камиончето принадлежи на Уолтър Демпси — съобщи Типен. — Със сигурност трябва да допуснем, че е роднина на нашия приятел Стан.

Ковак простреля катинара и го отвори. Посегна към най-близкия сак. Беше отворен. Вътре имаше богат асортимент от инструменти — трион, отвертки, пили... и инструмент за обгаряне на дърво.

— Страхотно! — каза Типен. — Двама манияци, двойно удоволствие.

Ковак сложи ръце на кръста си и започна да се върти в кръг. Не знаеха какво става вътре в постройката. Нямаха време за разузнаване, за прегрупиране, за оформяне на стратегия. Кари беше вътре с двама луди мъже с престъпни наклонности.

— Майната му! — изруга накрая той. — Влизаме! Докато стигне до предницата на пикапа, му се стори, че чува приглушени викове и далечни гласове. Завървя по-бързо. Когато излезе от малката горичка, хукна да тича. Някой тичаше към пътя. Във въздуха отекна изстрел. Човекът, който тичаше, беше Кари. Тя се препъна и падна. Повече не помръдна.

Разумът на Ковак се замъгли, съзнанието му замря — дали беше застреляна? Дали бе простреляна от Демпси и неговата ловджийска пушка?

Той не погледна зад нея, за да се увери в това, а излезе на някогашния път. Ако оръжието на стрелеца бе с по-далечен обсег, с него беше свършено, но той продължи да тича.

— Кари!

Когато стигна до нея, падна на колене.

— Кари!

Тя лежеше с лице към земята и тихо плачеше. Ковак сложи два пръста на врата ѝ и откри, че пулсът ѝ е силен.

Наведе се по-близо и отмести косата ѝ назад.

— Кари, аз съм. Сам. Можеш ли да ме чуеш? Остани да лежиш така. Не мърдай.

Прикривайки я с гърба си, той прекара ръка по нейния гръб, очаквайки да се окървави от раната, причинена от изстрела, който я събори. Но не намери входяща рана.

Обля ги светлина на фарове. Типен пристигна с рев с патрулната кола, като застана между тях и сградата, осигурявайки им по този начин прикритие.

— Кари — повтори Ковак. — Ранена ли си? Той стреля ли по теб?

Тя само трепереше и плачеше неудържимо.

— Аз го убих — успя да произнесе сред хълцанията. — О, Господи, убих го!

Ковак ѝ помогна да се завърти настрани, отмахна косата от лицето ѝ. Ръката му трепереше като на старец.

— Шшшшт... Всичко е наред — прошепна успокоително.

Свали самото си и я зави с него.

Къде, по дяволите, бе подкреплението? Къде бе линейката!

Тя се подпря на една ръка и опита да избърше лицето си с другата, която бе покрита с кръв.

— Господи! — изрече през зъби Ковак. — Лежи долу! Кари, моля те, стой неподвижно!

Тя поклати глава.

— Не, искам да си отида вкъщи.

— Кари, легни! — повтори по-настоятелно Ковак. — Ти кървиш.

Тя погледна объркано ръката си.

— Това не е моята кръв. — Беше объркана. Може би беше заблудена.

— Моля те, Кари, легни или ще сложа коляно на гърдите ти и ще те задържа долу!

— Но кръвта не е моя — извика тя, като седна. — Аз го убих!

И като се вкопчи в ръцете на Ковак, падна върху него, плачейки.

Той я прегърна и задържа, докато тя хлипаше, а той повтаряше отново и отново:

— Всичко е наред. Вече всичко свърши. Край.

Знаеше отлично, че не е истина. Не беше свършило. Кари Мур не можеше просто така да се завърне в къщата си и да продължи живота си сякаш нищо не се е случило. Трябваше да бъде разпитана, да си припомни и да преживее отново и онова, което се бе случило с нея. Трябваше да бъде прегледана за наранявания. Ако е била сексуално насилена, трябваше да изтърпи и прегледа за установяване на изнасилване.

Господи, той силно се надяваше това да не бе станало! Тя имаше достатъчно травми и без изнасилване.

Типен се появи иззад колата.

— Добре ли е?

Ковак не знаеше какво точно да отговори, така че не каза нищо.

— Какво става? Къде е Дал? Къде е Демпси?

— И двамата са мъртви. Дал е застрелян в главата. Демпси има една прободна рана от нож.

— Аз го убих — проплака Кари на рамото на Ковак. — Нали ти казах, аз го убих. Убих човек!

Ковак галеше с ръка косата ѝ. Бе започнало да вали много силно. Над главите им трещяха гръмотевици. Сирените на приближаващите полицейски коли виеха все по-силно и по-близо.

— Шшшт... Всичко свърши — повтори успокоително и нежно той. — Край. Сега си в безопасност. Само това има значение.

64.

Хаосът от онова, което стана след пристигането на Ковак, в главата на Кари бе едно объркано и мътно петно от цветове и действия. Тя си спомняше пристигането на колите на полицията и на шерифа. Шумът от гласовете на мъже, спорещи по юридически въпроси. Карнавалните светлини от сигналните лампи по покривите на полицейските автомобили и на линейката. Парамедиците ѝ дадоха нещо успокоително. То я вцепени, направи я безчувствена. След всичко, което бе преживяла, всъщност подобно състояние бе за нейно добро, истинска благословия.

Вместо да позволи нещата да се въртят в главата ѝ до безкрайност, Кари се опита да се съсредоточи върху чувството за облекчение, спокойствие и сигурност, които я обзеха, защото Сам Ковак седеше при нея и я държеше в прегръдките си под проливния дъжд. Точно това искаше тя сега: да се чувства в безопасност, да усеща до себе си някой, който да я прегърне.

Но това чувство я изпълни и с тъга, когато осъзна от колко дълго време не бе получавала подобен вид подкрепа. Когато баща ѝ беше здрав, той бе за нея скалата на Гибралтар. Дейвид никога не успя да запълни това място. Беше се опитал през първите години на брака им, но постепенно се бе отказал от тази роля. А тя постепенно бе престанала да се надява.

Червенокосата сестра от петъчната нощ влезе в стаята, за да провери системата за интравенозно преливане и да отбележи нещо в диаграмата ѝ.

— Знаете ли — рече тя, като погледна Кари с изключително успешна преструвка за липса на каквато и да е любезност и състрадание. — Омръзна ни да ви виждаме тук толкова често.

— Обещавам, че е за последен път — отговори в същия тон Кари.

— Как сте? Как се чувствате?

— Вцепенена.

— Чудесно! Няма нищо по-добро от малкото хапче за щастие, което да свърши тази работа. Ще предложи на болницата да постави машина за дъвки в стаята на сестрите и да я зарежда само с валиум. Всички ще бъдат достатъчно щастливи, че да си вършат работата.

Ковак се появи на вратата.

— Кейси досажда ли ти? — попита той.

Сестрата го погледна с най-невинния ангелски поглед.

— Кой, аз ли?

— Последния път, когато бях при нея в спешното отделение, тя закова превръзката на челото ми с истински пистолет за скоби.

— Не съм! — протестира Кейси и му се усмихна дяволито. — Но ако все пак съм го направила, сигурно си го заслужил.

— И сега мога да я видя как се надвесва над мен. Дойде с пистолета и каза: „Няма друг начин. Ще боли“. Още сънувам кошмари.

Кейси изсумтя.

— Трябва да си щастлив, че ме сънуваш. — После се обърна към Кари. — Докторът ще се върне малко по-късно, за да види как сте. Вероятно точно като се унесете в сън.

Когато тръгна към вратата, Ковак каза:

— Това е тя — Кейси. Аз я наричам Железния леприкорн.

— Но не и когато съм достатъчно близо, че да те халосам с нещо тежко и евтино — рече Кейси и излезе от стаята.

С мокра и разрошена на всички посоки коса, Ковак пристъпи и застана до едната страна на леглото. Беше сменил мократа си риза с горнице на хирург.

— Как си?

— Доктор Ковак — опита да се усмихне тя, но не можа да постигне пълен успех. — Не знам. Сигурна съм, че звучи глупаво.

Той поклати глава.

— Е, ти преживя доста ужаси, Кари. Ще ти трябва известно време, за да се съвземеш. И според мен няма да можеш да се справиш сама. Вече се свързах по телефона с Кейт. Ако не се грижеше за Луси, щеше да пристигне тук със скоростта на светлината.

Кари си пое накъсано въздух.

— Луси? Как е тя? Добре ли е?

— Искан майка ѝ да се върне вкъщи. Уплашена е.

— Аз също — призна Кари. — Бях толкова уплашена какво може да й е сторил, че може да е наранил моето малко момиченце...

Ковак сложи ръка на рамото й.

— Детето е добре. Не се разстройвай да мислиш за онова, което не е станало. Има достатъчно други лоши неща, с които трябва да се справиш.

— Имаш подход добър към хората, Сам — рече, тя и отново опита да се усмихне. В следващия миг частичката усмивка се стопи. — Той е убил Анка, нали?

— Съжалявам — кимна Ковак.

Налегна я дълбока тъга.

— Ще трябва да се обадя на семейството й в Швеция. Как да кажа на родителите й, че дъщеря им е мъртва заради мен?

— Няма да го казваш — успокой я Ковак. — Тя не е мъртва заради теб. Тя е мъртва, защото Карл Дал я уби.

Кари не каза нищо. Не й бе толкова лесно да се откачи от куката. Вината я смазваше.

— А къде беше Дейвид през цялото време? — попита тя.

Ковак се намръщи.

— Когато го видях за последен път, беше у вас. С адвокатата си.

— С адвокатата си?

— Дълга история.

— Той няма нищо общо с това — каза Кари.

— Той няма нищо общо с твоето отвличане, което бе извършено от Карл Дал — уточни Ковак. — Но ние все още търсим човека, който те нападна на паркинга.

Кари го загледа втренчено. Той гледаше навсякъде другаде, но не и в очите й.

— Знаеш ли нещо, което аз не знам?

— Може би намерихме мъжа с двадесет и петте хиляди долара. Но сега няма нужда да говорим за това.

— Ти току-що ми каза, че си намерил мъжа, на когото според теб съпругът ми е платил да ме убие — прекъсна го Кари. — Трябва да говорим за това. Кой е той? Можеш ли да го свържеш с плащането?

— Той е брат на любовницата му. Порноактьор на име Дони Берген. — Ковак се поколеба, пое си дъх и продължи. — Кари, съпругът ти е замесен в доста мръсна история.

— Знам — отвърна тихо тя. — Попаднах на част от нея миналата нощ в компютъра му. Стана ми лошо. Не знам кой е този човек — поклати глава тя. — Не знам какво да кажа.

— Няма нужда да казваш нищо. Не трябваше да ти казвам. Тази нощ не ти трябва нищо друго. Само малко почивка. Просто дойдох, за да видя дали си добре, преди да си тръгна.

— Трябва ли да си ходиш? — попита Кари, чувствайки как я обзема лека паника при тази мисъл. Не искаше да остава сама със спомените за случилото се.

Ковак я погледна и наклони леко глава.

— Искаш ли да остана? — Мисълта изглежда го изненада. — Ще остана. Ще остана толкова, колкото ти искаш.

Той седна на леглото. Кари погледна встрани. Беше обърквана, че го е казала.

— Знам, че ще прозвучи глупаво — започна тя. — Имам предвид... Знам, че съм в безопасност и че Луси е добре, но...

Ковак протегна ръка и притисна пръста си към устните ѝ.

— Всичко е наред. Познавам това чувство — струва ти се, че всеки миг ще се случи нещо лошо. Готова си да скочиш и да излезеш от кожата си. Това е нормално.

— Казах ти, че не ставам за добрата жертва — рече тя. — Не знам какво да правя.

— За това нещо няма ръководство, нито наръчник — отговори ѝ Ковак. — Трябва да чувстваш онова, което чувстваш. И то продължава толкова колкото трябва.

— Това ме плаши — призна тя, сетне смени темата на разговор. — Какво стана с Дал? Мъртъв ли е?

— Да. Последното дело на Стан Демпси. Застрелял е Карл Дал. Когато чух изстрела, помислих, че стреля по теб. Но той е застрелял Дал. За да е сигурен, че няма отново да избяга от справедливостта.

— А Кени Скот? Демпси ми каза, че ще направи с мен онова, което е направил на Скот. Какво е то? Мъртъв ли е Кени?

— Не — отговори Ковак. — Демпси го е вързал на стол и жигосал думата ВИНОВЕН върху челото му с инструмент за горене на дърво.

Каза всичко това безразлично и безчувствено, сякаш бе нещо, което виждаше всеки ден през седмицата. Разбира се, той беше виждал

и много по-лоши неща от това. Тя също.

— Демпси ми каза, че нямало да ме убие — прошепна Кари. — След като аз... Той каза „Ти ме уби. А аз нямаше да те убия.“

Ковак покри с голямата си ръка нейните две ръце.

— Не можеше да знаеш това, Кари. Ти се страхуваше за своя живот. Направила си онова, което трябваше, за да спасиш себе си. От всичко, което знаеше, беше естествено да предположиш, че Демпси ще те заведе в своето тайно гнезденце и ще те мъчи така, както е била измъчвана Марлене Хас. Обзалагам се, че е планирал това за Дал. Имаше един сак, пълен с всякакви неща — трион, електрически нож, чукове, вилица за барбекю, ножове. Носел е всичко това с цел.

Кари погледна неговата ръка върху своите. Чувстваше се по-спокойна.

— Случвало ли ти се е да убиеш някого? — попита плахо тя.

— Веднъж — отвърна той. — Не исках, но нямах избор. Както и ти не си имала.

Това обаче не я накара да се почувства по-добре.

— Той има ли някакво семейство? — попита тя, страхувайки се от отговора. Не искаше да узнае, че е бил баща, дядо, любим съпруг...

Ковак поклати глава.

— Никакви близки във всеки смисъл на думата. Има пораснала дъщеря в Портланд, Орегон, която дори не отговаря на обажданията на лейтенанта. Стар и болен чичо в старчески дом. Чичото е собственик на барака на едно от по-малките езера. Изглежда там се е скрил, след като е напуснал града. Собствеността и пикапът са регистрирани на Уолтър Демпси — чичото.

Колко тъжен, странен, малък човек е бил Стан Демпси! Самотен. Невидим за повечето хора, дори за тези, които са му били най-близки.

— Работата е била всичко, което е имал, нали? — попита Кари.

— Скъпа моя, работата е всичко, което аз имам, но не се разхождам наоколо, обезобразявайки хора — възпротиви се Ковак. — Можело ли е някой някога да се сближи със Стан, да се помъчи да го извади от черупката му? По дяволите, аз бих могъл да опитам, но не съм го направил. Но не забравяй, че той все пак беше възрастен човек. Животът му е бил онова, което той е направил от него. Както и краят.

— Не той сложи ножа в ръката ми — тихо продума Кари.

Ковак подпря брадичката ѝ с пръст и я вдигна, за да го погледне.

— Не. Той само те постави в ситуация, при която ти трябваше да го използваш — обясни спокойно.

Гледаше я в очите. Лицето му бе портрет на добър и честен човек.

— Кари, бих дал всичко, което мога, за да върна часовника назад. Ако бях успял да стигна до мястото пет минути по-рано, сега нямаше да се бориш и измъчваш от тези мисли. Защото ще ти кажа нещо: ако го бях видял да те заплашва, щях да пръсна задника му и да го изстрелям извън планетата. И при това изобщо нямаше да загубя съня си, нито да се измъчвам от самообвинения...

Кари леко се засмя.

— Не знам как ще ти прозвучи, но това е най-милото нещо, което някой ми е казвал от много дълго време.

Той се усмихна в отговор, докосна нежно бузата ѝ и каза:

— Удоволствието е изцяло мое. Сега трябва да те оставя сама, за да си починеш. И не спори с мен — оставаш тук цялата нощ.

— Да, сър.

Той обаче не се отдели от леглото. Не сваляше очи от нея. Сетне поклати глава.

— Дължа ти едно извинение.

— За какво?

— За начина, по който се държах в началото. Бях истински негодник. Съдех те, без да знам фактите, само по предположения. Съжалявам.

— Не е толкова лесно да си съдия, нали? — рече тя.

— Не. Излезе, че съм грешил напълно по отношение на теб. Ти си една много смела дама, Кари Мур.

— О, не, не съм — призна Кари. — Бях уплашена, бях ужасена.

— Надявам се, че си била. Ако ли не, щях да се уплаша от теб — призна той. — Но ти си истински смелчага — да се страхуваш и да направиш онова, което трябва. Нямаше да имаш кураж, ако не те беше страх.

Вратата се отвори и влезе докторът. Ковак се отдръпна от леглото.

— Ще те видя утре сутринта — обеща той. — Но ако имаш нужда от мен, обади ми се. Ще бъда тук, преди да затвориш телефона си.

— Ти си добър човек, Сам Ковак — рече Кари.

Добър човек, силен човек, мъж, който държи на думата си. Светът щеше да бъде по-добър, ако в него имаше повече мъже като Сам Ковак.

Той се изчерви леко от комплиментата, устата му се изкриви на една страна, сетне се измъкна през вратата.

65.

— Няма да предприема действия и да ви мъмря за това, че сте се правили на двойка каубои, детектив Ковак, детектив Типен.

Лейтенант Дос стоеше начело на масата в стаята на щаба. Минаваше девет часа, но тя бе събрала оперативния екип, за да направят рекапитулация на събитията от деня и преоценка на онова, което оставаше да се свърши.

— Знам много добре, че и двамата понякога сте избирателно глухи.

Типен сложи ръка на едното си ухо.

— Каза ли някой нещо?

— Вместо това — продължи тя, — ще помоля всеки да вдигне чашата с кафе и да ви поздрави за добре свършената работа.

„Хип, хип, ура“ — прозвуча високо и ясно.

— А къде е бирата? — оплака се Ковак.

— Ще стигнем и до нея — обеща Дос. — Първо работата, после удоволствието.

Те разгледаха подробно в детайли всичко, което се бе случило през този ден. Две разкрити убийства, отвличане с положителна развързка. Денят бе завършил щастливо за всички, с изключение на Стан Демпси.

— Дъщеря му обади ли се въобще? — попита Лиска.

Дос поклати глава.

— Все още не. Полицията в Портланд се е свързала вчера с нея. Аз ѝ се обадох лично и оставих съобщение. Ще опитам пак по-късно тази вечер. Очевидно не са били много близки с баща си.

— Това е далеч от „не много близки“ — рече Лиска. — Направо са си чужди.

— Тъжно е — каза Елууд. — По-остро дори от зъби на змия е да имаш неблагодарно дете.^[1]

— Благодаря много, Шекспир — прекъсна го сухо Типен. — Лично аз не се интересувам от динамиката на семейните отношения на

Демпси в момента. Да продължаваме, че умирам от глад.

— Значи трябва да приемем, че той е държал къщата на Мур под наблюдение — продължи той. — Но какво го е накарало да последва колата на бавачката? Дал е бил облечен като жена.

— Мисля, че никога няма да узнаем — намеси се Дос. — Може би е бил в позиция, откъдето е могъл да види, че в гаража става нещо. Може да е гледал през прозорците от съседния двор.

— Искаш да кажеш, че е видял как Дал пъха съдията в багажника и не е направил нищо? — попита Лиска.

— Защо не? — отвърна Типен. — Получава следващите си две жертви в пакет. „Бързи куриери“. Много удобно — директно доставени на отдалечен адрес.

— Все още не знаем кой е нападнал съдията на паркинга в петък вечерта — подчерта Лиска. — Или и това ще припишем на Демпси?

— Има логика — обади се Елууд. — Решението на съдия Мур да отхвърли предишните провинения на Дал е станало известно. Стан сигурно е бил наблизно. В петък е бил на работа.

— И какво? — попита Лиска. — Да не искаш да кажеш, че за всеки случай е носил своята черна екипировка на крадец, за да се преоблече в края на деня, ако му се наложи?

— А какво каза порнозвездата за себе си? — попита Ковак.

— Нищо — обясни. — Отрича да е знаел за нападението. Но няма кой да потвърди алибито му и аз имам съмнения, че лъже къде е бил в онази нощ по време на атаката.

— Значи все още остава на борда — доволно рече Ковак.

— Не разбирам защо ще рискува? — попита Типен. — Човекът е истинска звезда в областта си.

Лиска завъртя очи.

— Хайде да не обсъждаме този въпрос отново. Все още не съм се възстановила от първоначалния си потрес.

— О, ти си толкова ограничена! — укори я Типен. — И честно да ти кажа, не мога да повярвам, че никога не си гледала такива филми.

— Не е там работата. Онова, което ще ме прати в психиатрията, е видението как ти гледаш.

— Значи ще трябва да бъде награден, че съм извършил нещо полезно за обществото.

Лиска запрати едно от неговите покрити с шоколад кафеени зърна в челото му.

— Джини Бърд е сестра на Берген — продължи Ковак. — Може би той действително ѝ е предан. Малката сестричка плаче на рамото му, че гаджето ѝ не иска да се раздели с жена си. „Можеш ли да ми помогнеш, Дони?“ И момчето, нали е гений, измисля това.

— Аз все още го харесвам за тази роля. Когато патрулът почука на вратата му, той си събираше багажа и имаше билет за Сент Кийтс.

— Дали е достатъчно умен да знае, че САЩ нямат споразумение за екстрадиране със Сент Кийтс? — зачуди се Елууд.

Ковак сви рамене.

— Дори най-тъпите престъпници, които са още в детската градина, изглежда намират начин да научат всяко ъгълче, в което може да се скрият.

— Веднъж имах един толкова глупав, че не можеше да намери оная си работа в тъмна стая. Но същият този клоун знаеше всички възможни начини да си създаде фалшива идентичност и да избяга от ченгетата.

— Можем ли да задържим Берген в града? — попита Елууд.

— Крис Логън се опитва да ни помогне — отговори Дос.

— Някой уведоми ли Уейн Хас за смъртта на Дал? — намеси се Лиска.

— Сега ти имаш връзка с него, Ники — отвърна лейтенантът. — Мисля, че ще се погрижиш за това.

Лиска кимна и си записа в бележника.

— Добре, колеги — заключи Дос. — Ама че вечер! Да приключваме. Прегладняла съм. Бургери и бира от мен при Патрик. Аз черпя.

Настроението веднага се вдигна и столовете се изпразниха моментално. Докато останалите от екипа вървяха към вратата, Ковак и Лиска изостанаха малко.

— Е, Коджак, защо свърши тази работа без мен? — нацупи се Лиска. — Обидена съм. Изневеряваш ми с Типен, значи.

Ковак се засмя и я прегърна през раменете.

— Извинявай, Тинкс. Щеше да ти стане лошо от возенето.

— Ти ли караше?

— Тъхъ.

— Тогава ти прощавам.

— Ще ти дам да си откраднеш от моите пържени картофки.

— Не — рече тя, потупвайки го по плоския корем. — Можеш да вземеш и моя бургер. Ти си здрав и активен млад мъж в разцвета на силите си, в края на краищата. Аз си отивам вкъщи. Спийд ще върне момчетата тази вечер. Искам да прекарам малко време с тях като нормална майка.

— Добре — съгласи се Ковак. — Изритай Спийд по топките от мен.

— С истинско удоволствие.

— Отпред ли си паркирала?

— Аха.

— Ще те изпратя до колата ти.

Лиска го прегърна.

— Ти си добър човек, Сам Ковак.

Той се усмихна с крива усмивка.

— И аз така чух.

---

[1] „Крал Лир“, I действие, IV сцена. — Б.пр. ↑

66.

Лиска спря колата пред къщата на Хас. Трябваше да се отклони малко от пътя си към дома си в Сейнт Пол. Имаше чувството, че им дължи това посещение, за да им съобщи новината, че Карл Дал никога повече няма да нарани никого. Поне веднъж можеше да им донесе добри новини, вместо лоши, извинения и обвинения. Можеше да отдели десет минути от живота си за това богоугодно дело.

Долу светеше, както и в пристроения гараж. Колата на Уейн Хас бе паркирана на алеята. Тя отиде първо в гаража — да не би бащата и синът да са заедно и да работят над някой проект. Надяваше се, че и за двамата новината ще бъде хубава.

Радио свиреше хип-хоп, нещо, което слушаше достатъчно в собствената си къща, че да го намрази от дъното на душата си. Сигурен знак, че вече е прехвърлила годинките и се търкала от другата страна на хълма.

— Господин Хас? Боби? — извика Лиска, когато приближи до страничната врата.

Дъждът беше спрял, но тревата бе мокра и тя можеше да почувства как влагата намокри кожата на обувките ѝ. Нито едно добро дело не остава ненаказано. Това си бе самата истина.

Лиска почука и надникна в гаража през стъклата на старата врата. Обикновеният асортимент от боклуци, характерни за всеки гараж — косачки за тревата, велосипеди, инструменти за градината, кутии с боя.

Боби Хас четеше на един стол пред тезгях, който се простираше от едната до другата стена по цялата дължина на постройката. Той вдигна глава от книгата, слезе от стола и приближи до вратата.

— Детектив Лиска? Какво правите тук?

— Може ли да вляза? Навън е наистина студено.

Боби отстъпи от вратата, за да я пусне да мине.

Лиска автоматично се огледа из гаража — по стените висяха градинарски инструменти, рибарски въдици, които отдавна не бяха

влизали в употреба. Боби се върна до дългия тезгях.

— Този път дойдох с добри новини, за разнообразие — рече тя.
— Баща ти тук ли е?

Момчето се намръщи.

— Легна си рано. Не се чувстваше добре.

— Дали не трябва да отиде на лекар?

— Не мисля. Просто е изтощен — отговори Боби, изглеждаше тъжен. — Той е винаги изтощен.

— Ти искаш всичко да е както преди, нали? — каза Лиска.

— А той дори не желае да опита! Въобще не го е грижа за мен.

— Сигурна съм, че това не е истина, Боби. На баща ти никак не му е лесно. Чувства се засрамен, че ти трябва да бъдеш силният в семейството, когато той би трябвало да е силен заради теб.

Думите ѝ не му направиха впечатление. Той бързаше и не можеше да чака. Като всяко момче искаше да бъде центърът на внимание за баща си, да бъде в центъра на света за него. Няма по-голямо разочарование за един син да открие, че не е така.

— Добре де — рече Боби, а сълзите замъглиха очите му. — Просто искам да преодолеем всичко. Вече мина повече от година, а всеки ден той става от леглото все по-депресиран. И всеки ден си идва от работа още по-депресиран. Сякаш мен ме няма, аз не съм тук. Той трябва да ми бъде баща. Защо не се интересува от мен? От онова, от което имам нужда?

Лиска опря ръка на гърба му и го потупа, предлагайки му същия мълчалив комфорт и утешение, което бе давала на своя по-голям син много пъти, когато баща му го разочароваше. Боби Хас трепереше от силните емоции, които се надигаха в него. Той бе на възраст, когато тези емоции неочаквано се оказваха толкова силни и големи, че не знаеше какво да прави с тях и как да се справи.

Момчето отстъпи и тръгна из гаража с ръце на бедрата си.

— Той би трябвало да ме обича! Да обича мен, а не тумба мъртъвци, които не могат да направят нищо!

Борейки се да скрие и преглътне сълзите, да върне чувствата, които се опитваха да се освободят, и да ги скъта обратно в себе си, той обикаляше в кръг и дишаше тежко.

Лиска се зачуди какво трябва да се е случило, че да е подпалило така фитилите му. Може би се е скарал с баща си? Или бащата нямаше

желание дори и за кавга? Истината бе, че Уейн Хас бе свършен човек, напълно разбит и опустошен, и тя наистина не вярваше, че някога ще се оправи. Изглежда Боби бе стигнал до същото заключение.

Момчето избърса сълзите си, засрамено от слабостта си.

— Е, какво правиш тук? — попита Ники, опитвайки се да намери най-подходящия тон, като отиде до тезгяха, където бяха пръснати учебници и тетрадки под светлината на флуоресцентна настолна лампа.

— Уча — отговори Боби. — Тук мога да си пусна радиото и да не притеснявам баща ми.

— Трябва да предложи тази идея и на моите момчета — рече тя, като преглеждаше книгите му. Биология, химия, философия. — Изглежда се каниш да ставаш доктор.

— Искам да стана криминалист патолог.

— Страхотен избор. — Ужасен избор, помисли си, ако трябваше да бъде честна. Но беше по-добре да не му казва, че всъщност ще прекара целия си живот, ровейки се в кости и гробове. Като се имаха предвид трагедиите, които бе преживял в младостта си, в това прозираше някакъв смисъл. — Пациентите ти никога няма да те съдят за нанесени щети. Защото ще са мъртви.

— Точно така — съгласи се той и опита да се усмихне.

— Тук си направил нещо като истински офис.

Той бе превърнал някои от рафтовете над тезгяха в библиотека. Върху работната повърхност бе сложил няколко мраморни плочки дванадесет на дванадесет сантиметра. Моливи и химикалки бяха спретнато подредени в различни керамични и водни чаши. Няколко табли съдържаха бележници и папки. Този ред и организация бяха направо заплашителни за една жена, чиято система за подреждане се състоеше от купчини хартия върху масата във всекидневната.

Боби мина между нея и тезгяха, сякаш се притесняваше, че може да му открадне бележките по химия.

Досега Лиска смяташе, че е постигнала истинска победа, като успя да убеди Кайл и Ар Джей да оставят пътя към вратата в спалнята им свободен, така че да могат да избягат в случай на пожар. А това дете държеше дори кламерите си подредени по размер.

— Браво! Трябва да дойдеш и да подредиш кухнята ми — похвали го тя. — Но тогава пък ще се наложи да готвя.

Той имаше таблички с табелки „входящи“ и „изходящи“ за сметките и семейните финанси.

— Ти ли плащаш сметките? — попита с любопитство Лиска.

— Ако оставя на татко, няма да бъдат платени.

Лиска си помисли, че е доста странно да се прехвърлят всички отговорности върху едно седемнайсетгодишно момче.

— Ти нямаш време да бъдеш обикновено момче?

— Това е без значение за мен — сви рамене Боби и погледна встрани. — Свикнал съм да се грижа сам за нещата.

В думите му имаше някаква горчива и иронична нотка.

— Е, какви са добрите новини? — попита той. — Казахте, че носите добри новини.

— Карл Дал е бил застрелян днес следобед — отговори му тя. — Никога повече няма да нарани никого.

— Чудесно. Значи всичко свърши?

Лиска седна, без да я поканят, върху една стара косачка.

— Свързаното с Карл Дал — да. Но все още търсим нападателя на съдия Мур.

— Значи тя се отърва, защото той е мъртъв? — попита Боби. — Сега може да се върне, да продължи живота си и да прави същите неща отново?

— Всъщност тя е в болницата — отговори Лиска. — Дал я отвлече миналата нощ. Извадила е голям късмет, че е жива.

Боби изглежда не изпитваше никакви симпатии.

— Ако бе свършила онова, което би трябвало и за което е назначена, нищо нямаше да се случи.

— Съдия Мур не е пуснала Карл Дал от затвора.

— Но щеше да му позволи да се измъкне ненаказан — разпалено каза момчето. — Той трябваше да отиде в затвора преди много време. Може би моят татко щеше да успее да се оправи, ако това се бе случило.

— Животът невинаги се развива по план, Боби. През повечето време той просто се случва и ние правим най-доброто, което можем.

Ние, разбира се, невинаги го правим, помисли си тя. Това хлапе вероятно пише списък, когато пазарува в магазина. То иска всичко да е чисто, подредено и под контрол. Не можеше да го обвинява. Беше

получавал толкова малко внимание, власт и надзор в собствения си живот като дете, че сега го търсеше навсякъде, където можеше.

В далечния край на тезгяха на стената беше монтирал закачалка за дрехи и на нея висяха пластове от дрехи по реда, в който щеше да ги облича, когато стане студено. От най-леките към най-тежките — тениска с къси ръкави, тениска с дълги ръкави, пуловер с логото на Университета в Минесота, черното яке, което носеше първите два пъти, когато тя говори с него.

Поне дрехите не бяха изгладени и сложени на закачалки. Ризата беше смачкана. Беше окачил якето с хастара навън. Хубаво бе да узнае, че не е напълно перфектен.

Лиска загледа палтото. Всъщност вниманието ѝ бе привлечено от квадратния бял етикет, избродиран на гърба под яката. Около три на три сантиметра. Тя се намръщи, но върна вниманието си към момчето.

— Може би сега баща ти ще може да затвори вратата — рече тя. — След смъртта на Карл Дал може би ще успее да изпусне малко от гнева и ще започне да оздравява. Защо не го направите заедно?

Боби погледна по посока на къщата, сякаш можеше да види през стените в спалнята на баща си. Ако можеше да си пожелае нещо да се случи, сигурно го бе направил.

Очите на Лиска зашариха обратно към дрехите на закачалките. Под нея имаше една пейка за пикник като място да седнеш и да си смениш обувките. Под пейката имаше купчинка гуменки, чифт военни обувки, и нещо, което приличаше на част от багаж, скрито частично под мръсна хавлиена кърпа.

Не, не беше багаж.

Тя отиде до пейката и дръпна кърпата. Показа се старо кафяво кожено куфарче, достатъчно голямо да побере топка за боулинг или папки, бележници и всички неща, които един съдия носи вкъщи в края на работния си ден.

— Виж ти, какво страхотно старо куфарче! — възкликна Лиска. — Моят чичо Уилям носеше такава, когато бях дете. Той беше адвокат по недвижими имоти.

Боби Хас не каза нищо. Само погледна от куфарчето към Лиска.

— Адвокатите носят много документи — продължи тя. — Мисля, че това ги кара да се чувстват важни. Едната ръка на чичо Уилям беше по-дълга от другата от носене на куфарче.

Под тежката заключалка имаше клеймо с името. Златните букви бяха частично изтрети от годините, но тя съвсем ясно успя да прочете „А. Х. Грир, еск.“

— Откъде го взе, Боби? — попита Лиска, като се изправи и погледна сериозно момчето.

— Не помня. Май от армията на спасението.

— Наистина ли? Там се намират разни хубави неща. Това куфарче наистина е страхотно. Вече дори не могат да произвеждат подобни неща. Знаеш ли, че съдия Мур имаше абсолютно същото?

— Не. Откъде мога да знам?

— И аз не знам. Ти ми кажи. Било е откраднато от нея, когато бе нападната в петък вечерта.

— Да не искате да кажете, че аз съм го откраднал? — попита той, очевидно раздразнен от мисълта. — Не съм. Това дори не е нейното име.

— Не е. Но мога да ти кажа на кого е. Алек Грир, ескуайър, е бащата на съдия Мур.

Боби целият почервеня и каза:

— Е, добре, но това не е нейното. Имам го от много отдавна.

— Имаш ли нещо против да погледна вътре? — попита Лиска.

Очите му отново прескочиха към куфарчето, сетне се върнаха върху нея. Дишаше ускорено.

— Не ви ли трябва заповед или нещо подобно?

— Мога да взема заповед. Ти това ли искаш? Ще се обадя на партньора си, а ние с теб ще останем тук и ще го чакаме да донесе заповедта за обиск. Сетне можем да прекараме нощта, проверявайки този гараж милиметър по милиметър. Но това няма да има значение. Защото нищо в това куфарче няма да се промени, освен ако нямаш някакви магически способности, които не си споделил с мен.

Момчето вече се потеше малко повече. Нямахше отговор. Лиска си представи как зъбните колелца в мозъка му се въртят, докато обмисля и отхвърля вероятните възможности.

— Боби, единственият начин да притежаваш това куфарче е да си го взел от съдия Мур — рече тя. — Обърни се, разтвори крака, вдигни ръце и ги сложи на тезгяха.

Той направи всичко, което тя каза.

— Боби Хас — продължи Лиска, отивайки зад него с белезници.
— Арестувам те за нападението над Кари Мур.

Когато постави едната белезница на ръката му, момчето замахна силно назад с лакътя си и я удари в гръдната кост.

Лиска залитна, видя звезди пред очите си, въздухът излезе от гърдите ѝ.

Боби Хас се завъртя. В ръката си държеше нещо, което бе грабнал от инструментите, висящи на стената.

Беше чук.

Красивото му лице бе потъмняло и се бе изкривило от ярост. Той приближи към нея, размахвайки с все сили чука.

Лиска закачи тока на обувката си в някакъв градински инструмент, падна по гръб и удари главата си в пода на гаража. Завъртя се настрани в мига, в който чукът удари бетона точно на мястото, където преди секунда беше главата ѝ.

Като се изправи на ръце и колене, тя пропълзя под дръжките на една ръчна количка и се хвърли напред, прибирайки краката си.

Чукът се стовари върху количката и тя зазвъня като китайски гонг.

— Ти, скапана кучко! — произнесе Боби, но без да вика.

Това я уплаши почти толкова, колкото и действията му. Той се опитваше да я убие, но въпреки това мозъкът му бе кристално ясен и си даваше сметка, че не трябва да вика, за да не би някой съсед или баща му да го чуят.

Приближи още повече.

Лиска завъртя един велосипед и го бутна на пътя му.

Очите му бяха абсолютно черни. Черни, бездънни, безчувствени. Като на змия, като на акула, като на убиец.

Тя посегна да извади оръжието си, но Боби беше прекалено близо, така че успя само да го измъкне от кобура под рамото си, когато той замахна към нея.

Лиска се наведе. Чукът удари стената и сцепи дървените панели, разпръсквайки трески.

Тя притисна с рамо слънчевия възел на момчето и го бутна няколко стъпки назад. Когато започна да вдига пистолета си, той удари отново. Чукът блъсна ръката ѝ. Пистолетът излетя.

— Шибана кучка! — Момчето изплю думите, пълни със злъч и отрова.

Лиска се наведе и се хвърли встрани. Бръкна в джоба на палтото си и извади тактическата полицейска палка.

С бързо и обучено движение я разгъна в пълната ѝ дължина и я размаха. Когато той отметна ръка, за да замахне за следващия си удар, Лиска заби с всички сили палката в ребрата му.

Почувства как няколко от ребрата поддадоха, момчето се преви и изтърва чука.

Следващият ѝ удар бе още по-силен. Тя стовари палката върху лявото му рамо и счупи ключицата му.

Скимтейки и викайки от болка, Боби падна на колене и лакти на пода, катурна се на една страна и се сви в позата на зародиш. Плачеше като момче, каквото всъщност беше.

— По лице! Легни по лице, малко лайно! — викаше Лиска, адреналинът направо я задавяше.

— Боли!

— Нека да те боли, малко гадно копеленце! По лице, или наистина ще има за какво да плачеш!

С хленчене, той бавно се обърна на ръце и колене. Бясна и все още уплашена, Лиска опря крак върху гърба му и го прикова към пода. Каза му правата, докато вадеше мобилния си телефон, за да повика подкрепление.

67.

— Не мога да те остава сама за една минута — рече уж кисело Ковак, прекосявайки поляната към гаража на Хас. — Дължиш ми една вечеря.

— Моля? Това адско изчадие се опита да ме убие с чук!

— И смяташ да се оправдаеш с това?

Лиска му се озъби.

— Престани да си правиш шегички с мен, Сам. Никога в живота си не съм била толкова уплашена!

Ковак я стисна силно за рамото.

— Виждам, Тинкс. Просто си мислех, че малко гадни закачки ще ти бъдат от полза.

— Че как да направя разлика, когато винаги си такъв?

— Умница.

Да накара Лиска да си признае, че е била уплашена, значеше много. Сега щеше да е ядосана на себе си, защото бе позволила някой да разбере, че не е чак толкова твърда и корава, на каквато се правеше.

— Трябваше да го видиш, Сам. Когато се обърна и ме нападна с чука... — Тя потръпна, но се престори, че ѝ е студено, търкайки ръцете си една в друга, уж да се стопли. — Онова, което видях в тези детски очи... никога не бях го виждала преди. И не искам да го видя отново.

Боби Хас бе качен на носилка и откаран с линейка. А тя все още трепереше силно. Мръщеше се, забила поглед в земята, чувстваше се неудобно пред униформените полицаи и екипа криминолози, които пъплеха наоколо.

Ковак свали шлифера си и я зави. Тя направо потъна и се загуби в него, толкова бе дребничка. Като обгърна с една ръка рамото ѝ, той я поведе към предната веранда на къщата и двамата приседнаха в края. Тя се облегна на него.

— Намали малко темпото, хлапе — каза ѝ той. — Успокой се.

Лиска си пое дълбоко въздух и го изпусна.

— Помолих полицаите да събудят Уейн Хас — обясни тя. — Няма да му кажа аз. Ти ще го направиш.

— При цялата тази дандания, светлини и сирени той не се е събудил?

— Боби ми каза, че си легнал рано, защото не се чувствал добре.

— Завиждам му! Значи има здрав сън и спи дълбоко — рече Ковак. — Ако моят съсед не спре да блъска по покрива и тази сутрин, аз ще взема чука и ще го замлатя.

Лиска не го слушаше. Тя погледна небето и поклати глава.

— О, Господи...

— Защото е момче — рече тихо Ковак. — Приемаш го прекалено навътре заради твоите собствени...

— Знаеш ли, наистина исках да го съжалявам — обясни тя. — Съжалявах го, беше ми мъчно за него. Горкото останало без майка дете!

— Не знам дали Боби Хас въобще е бил дете.

— Може би точно в това е проблемът.

— А може би има три шестици, жигосани отзад на главата му — рече Ковак. — Не се опитвай да разгадаеш, Тинкс. Има причини това да не ни влиза в работата.

Те не биваше да го правят. Цената бе прекалено тежка, емоциите замъгляваха обективността, а единственото нещо, което един детектив трябва да следва, бе обективност.

Лицемер такъв, помисли си Ковак.

Една жена от криминолозите показва главата си от гаража.

— Детектив, мисля, че трябва да дойдете и да видите нещо. Бекер извади нещата от куфарчето, за да ги опише. Доста е стряскащо.

Вътре в гаража Ковак огледа вещите, които бяха разпръснати по тезгяха — папките на Кари Мур по делото „Държавата срещу Карл Дал“. Документите, които бе носела вкъщи, за да работи по тях през уикенда. Всичко беше мокро и вонеше гадно.

— Господи, той се е изпикал върху тях!?! — рече с погнуса Ковак.

Лиска гледеше останалите неща.

— Мили Боже! — прошепна тя. — Сам, погледни тук...

Всичко бе прилежно поставено в найлонови опаковки: един дневник; две чисти найлонови албумчета с четири джобчета, съдържащи снимки на Боби с баща му — как играят топка, ловят риба

и са щастливи; половин дузина пластмасови пликчета с изрезки от вестници, подредени по месеци.

КЛАНЕТО В МИНЕАПОЛИС.

СТРАХОВИТИ УБИЙСТВА РАЗТЪРСИХА ТИХО
ПРЕДГРАДИЕ.

МЯСТОТО НА ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО Е КЪРВАВА БАНЯ
СПОРЕД ДЕТЕКТИВИТЕ.

СКИТНИК ОБВИНЕН В БРУТАЛНОТО УБИЙСТВО.

Ковак реши, че изрезките са странни и ужасяващи. Не беше чувал хора, които са били близки с жертви на престъпление, да следят и събират всичко, писано в пресата по случая. Точно обратното.

И тогава видя последното, най-малкото найлоново пликче.

Сърцето му сякаш падна в стомаха и неочаквана студена пот изби по кожата му.

— О, мили боже...

Лиска го погледна.

— Какво има?

В случаи като убийството на семейство Хас детективите често запазваха и не издаваха някои подробности от престъплението пред широката публика. Детайли, които само убиецът би могъл да знае. Това им помагаше да пресеят фалшивите самопризнания, които неизменно се появяваха. Винаги се намираха луди или откачалки, които признаваха отвратителни престъпления в болните си опити да привлекат внимание.

Сега Ковак вдигна точно тези тайни детайли срещу светлината.

— О, Господи!

Идеално съхранени, вакуумно запечатани, всяко в отделна торбичка, един след друг, от най-големия до най-малкия — това бяха десните палци на Марлене Хас, на Британи и на Аштън Прат.

— Исусе! — въздъхна тежко той. — Значи не го е направил Карл Дал!

Иронията бе горчива. Стан Демпси бе провалил и унищожил дългогодишната си кариерата в полицията и собствения си разум, опитвайки се да види Карл Дал осъден за убийствата Хас. Той бе толкова убеден във вината на Дал! Всеки беше. Странният скитник с досие, описващо сексуално ориентирани престъпления — относително дребни, но все пак... Дал бе познавал жертвите. Беше видян да влиза в

дома им в деня на убийствата. Нямахте алиби. Когато бе арестуван, у него бе намерена огърлица, принадлежаща на Марлене Хас.

Трябваше да бъде Дал. Всичко говореше, че е той. Никой не искаше да мисли, че техният съсед, или пощальон, или инкасатор би могъл да извърши ужасиите върху Марлене Хас и нейните приемни деца. Никой дори не би заподозрял момчето от съседната къща.

Убиецът трябваше да бъде Карл Дал. Той бе арестуван, обвинен и най-вероятно щеше да бъде осъден. Случаят щеше да бъде приключен.

Вместо това арестът на Дал бе предизвикал ужасна серия от събития. Той бе избягал от затвора, бе убил две жени и бе отвлякъл трета. Кари Мур бе принудена да убие Стан Демпси, за да спаси своя живот.

Карл Дал, както се оказа, наистина беше убиец, но не бе виновен за престъпленията, за които бе обвинен.

Ковак остави пликчето. Никой не промълви нито дума. Имаше прекалено много или нищо за казване.

— Детектив Лиска? — Един от офицерите, които Лиска бе пратила в къщата, застана на прага.

Тя не обърна глава към него. Не можеше да откъсне очи от торбичката. Беше като омагьосана.

— Вашият човек в къщата — рече офицерът. — Мъртъв е. Изглежда е получил сърдечен удар.

— Сигурна съм в това — промърмори Лиска. — Сигурна съм.

68.

Дневникът на Боби Хас приличаше на роман от Стивън Кинг. Първият запис носеше дата няколко седмици преди убийствата. Момчето бе писало за гнева, който го обзел, когато чул родителите си да обсъждат възможността да се опитат да осиновят „двата малки червея“, както ги бе нарекъл той.

Беше описал дълго и подробно как се е почувствал предаден и отхвърлен. Всичко било прекрасно, когато били само тримата. Чувствал се важен. Имал цялото внимание на родителите си, особено на баща си. Сетне Марлене, според него, се обърнала и го отхвърлила. Искала нещо повече — повече деца, други деца. Той не ѝ бил достатъчен.

Също както преди, беше написал Боби.

Жените не го обичали. В съзнанието му всяка жена в живота му го бе отхвърляла — майка му, първата госпожа Хас, Марлене. Язвителността и омразата му, насочени към Марлене Хас, направо извираха от страниците.

Жените били себични кучки. И дори по-лошо — кучки, които неизменно се отегчавали от него. Както едно момиченце се отнася с любимата си кукла, на Марлене ѝ било омръзнало от него и искала нови играчки.

Той я мразеше. Обичаше баща си. Марлене се опитвала да привлече вниманието на Уейни и да го откъсне от Боби, да разруши връзката между баща и син, която очевидно е била най-важната връзка в живота на момчето.

Подробностите по планирането на убийството бяха смразяващи. Описанието на самите убийства — ужасяващо. Той пишеше, че се чувствал силен, могъщ и непобедим, докато наблюдавал изражението върху лицето на Марлене Хас, когато осъзнала какво ще се случи с нея и нейните скъпоценни малки червейчета.

В по-новите записки Боби Хас бе описал опита си да убие Кари Мур и растящото си раздражение, че сега баща му обръща повече

внимание на Марлене и децата, отколкото когато били живи, и все по-малко на него. Това не било включено, не влизало в плана му.

„Той не иска да живее. Ще направя услуга и на двама ни.“

Беше изписал много страници как го тровел със селен, при което симптомите удобно приличали на сърдечен удар и нямало да бъде открито при стандартно токсикологично изследване.

Каква горчива ирония! Боби бе направил онова, в което обвиняваше Марлене Хас. Той се бе уморил от присъствието им — на Марлене, на приемните деца, накрая и на бащата, когото така отчаяно бе желал да има през целия си живот. Те бяха изчерпали своята полза за него, повече не му трябваша, така че той ги премахваше от пътя си.

Това беше дневник на един бъдещ сериен убиец.

Ковак знаеше, че написаното ще бъде полезно за профайлърите^[1], които винаги се опитваха да проникнат в мисленето на убийците. Писанието беше покварено, заразено, пропито със злото, което живееше в Боби Хас, и ако питаха Ковак, той искаше да прибере някъде това зло, да го заключи и изолира, така че да не може никога да избяга и да излезе на бял свят.

Обработването на гаража и къщата на Хас продължи и на другия ден. До пет сутринта новините се разпространиха в местната преса, а сетне и в мрежата в страната. До осем медиите бяха полудели.

Шефът, лейтенант Дос и Крис Логън дадоха пресконференция. Ковак и Лиска си отидоха по домовете, за да дремнат поне няколко часа. Този път дори чуването на съседа не го събуди.

Никога в живота си не беше се чувствал толкова изтощен. Понякога работата му изискваше физически усилия. Но това бе друго — емоционално изтощение, което бе изсмукало цялата му енергия.

Защо му изглеждаше, че единственото време, което прекарваше, отдаден на чувствата си, бе по време на криза?

Защото след като кризата отминеше, той въобще не искаше да чувства нищо. Този начин му изглеждаше най-безопасният. И най-лесният. Ако не искаше да изразходва емоционална енергия във взаимодействията си с хората, тогава щеше да бъде по-добре да се оттегли. Да бъде сам в живота имаше много предимства, може би повече отколкото ако беше женен — поне в случаите е двете жени, за които бе женен.

Любовта никога не бе работила в негова полза. Първата му съпруга не само го бе напуснала. Тя напусна града, напусна Средния запад. Съвсем наскоро се бе родило първото му дете, дъщеря. Но бракът им бе приключил много преди бебето да се роди. С разбито сърце той бе отстъпил правата за детето и никога повече не бе го видял.

Ковак не мислеше често за този период от живота си и никога не говореше за него. Какъв смисъл имаше?

Само когато се докосваше прекалено близо до щастливия живот на други хора, осъзнаваше празнотата в собствения си.

Мислите му отплуваха към Кари. Към Кари и Луси и какво би било да бъде едно семейство с тях — нещо, което Дейвид Мур глупаво бе захвърлил с две ръце. Но бързо отпъди мисълта, защото това не бе неговата реалност.

Около девет вечерта той изпълзя от спалнята, взе си душ, облече стар пуловер и слезе долу да потърси нещо за ядене. Седна в дневната с някакъв остатък от пица и включи Канал „Пътешествия“, така че да може да се наслади на една ваканция, без да става от дивана.

Кабо Сан Лукас изглеждаше много добре. Разбира се, филмът бе сниман в петзвезден хотел. Ковак си представи как лежи на шезлонг на плажа под голям чадър, слуша прибоя, знойни сеньорити само по бикини му носят екзотични напитки през целия ден.

Беше изключил мобилния си телефон веднага щом се прибра същия следобед, така че никой да не го безпокои. Според женския глас по гласовата поща имаше дванадесет нови съобщения. Той започна да ги изслушва, изтривайки повечето, преди да е стигнал до края. Репортер, репортер, още един репортер. Как успяваха да се докопат до номера на телефона му! След всеки тежък случай сменяше номера си и те въпреки това успяваха да го открият.

Завеждащата връзки с обществеността от канцеларията на шефа се бе обадила, за да му напомни да се облече добре, когато светът насочи камерите си към него в управлението.

Ковак отбеляза с ирония за себе си: Да продам колата. Да си купя костюм Армани.

Господи!

— Сам, Кари се обажда.

Това беше последното съобщение. Той се изправи. Луксозният курорт Кабо Сан Лукас избледня.

— Просто исках да проверя как си.

Беше изморена и тъжна.

— Видях новините... Точно когато вече си мислех, че този мръсен случай е приключил и не може да стане по-лошо, то стана. Както и да е... Аз съм вкъщи — продължи тя. — И не знам какво да правя. Сигурен ли си, че не се продава книга „Наръчник за жертви на насилие“?

Тя се опита да се засмее, но опитът излезе неуспешен. Прозвуча нещастно.

Ковак пусна съобщението три пъти.

Само за да слуша гласа ѝ.

---

[1] Психолозите, които съставят профил на престъпник. — Б.пр.

↑

69.

Беше странно да си бъде у дома. Дейвид си бе отишъл. Анка я нямаше. Кари чувстваше тяхното отсъствие, заслушана в тишината, където трябваше да бъдат техните гласове. Само с Луси в къщата, тя се чувстваше така, сякаш двете бяха останали последните хора на земята.

Нямаше да може да спи в леглото. Същото легло, откъдето я бе измъкнал Карл Дал. Леглото, което бе споделяла с един мъж, когото не познаваше. Луси също не искаше да спи в своето креватче. Откакто Кейт я бе върнала у дома, се бе залепила за майка си като лепенка.

Кари занесе възглавници и одеяла в голямата стая. Луси обичаше да си представя, че ще си подремне за малко или че е на къмпинг. Кари реши да играят на нещо, да се преструват.

Дъщеря ѝ все още не бе казала какво бе видяла онази нощ. Луси обикновено бе голяма бърборана и не спираше да говори, а сега повече мълчеше. Кейт ѝ каза да не се притеснява, но Кари се тревожеше.

Тя знаеше как случилото ще въздейства върху собствения ѝ живот, ще я накара да гледа на нещата през различен филтър и от друг ъгъл, ще изкушава чувствата ѝ. Усещането за безопасност и сигурност бе напълно унищожено. Така че много неща в живота, в които бе вярвала силно, сега направо бяха стъпкани в краката ѝ.

Ако тя се чувстваше по този начин, можеше само да си представи колко безпомощно се чувства детето ѝ.

А Луси бе допълнително разстроена и от отсъствието на баща си и от това, че не можеше да разбере защо го няма.

Как трябваше да отговори на нейните въпроси? Татко не живее при нас, защото посещава проститутки. Татко не живее тук, защото тайно снима порнографски филми.

Какво трябваше да ѝ каже? И как дори част от това би имала смисъл за едно малко момиченце, което иска само мама и татко и за което светът трябва да бъде сигурно място?

Сега Луси спеше, свита на кълбо върху дивана в стаята с палец в устата. От две години тя се бе отучила от този навик, но сега започна

отново.

Кари докосна нежно тъмната коса на дъщеря си и се надяваше да сънува хубави сънища.

Беше неспокойна, затова отиде до прозореца и погледна навън в предния двор, после седна и сви крака под себе си като котка. Една полицейска кола все още стоеше до тротоара и пазеше.

Но полицията нямаше да бъде в състояние да ѝ предоставя подобно специално отношение много дълго. Макар да знаеше, че тримата, от които би имала причини да се страхува — Карл Дал, Стан Демпси и Боби Хас, — никога повече няма да я заплашат, тя все още се страхуваше. Чувстваше се изложена пред очите на целия свят, незащитна. Сега целият свят знаеше къде живее. Чувството ѝ за лично пространство бе смазано.

Може би трябваше да продаде къщата. Прекалено неприятни и нещастни събития се бяха случили тук. Хубавите спомени бяха изместени от лошите. Да започне отначало ѝ се струваше най-умното нещо, което можеше да направи. Искаше да се чувства анонимна. Не искаше да пусне новините и да вижда на екрана собствената си къща или лице.

Кари искаше да бъде никой, искаше никой да не иска нищо от нея. И най-много искаше да има някой, който да я разбира.

На улицата пред полицейската патрулка спря кола и шофьорът излезе от нея. Беше Ковак.

Тя отвори прозореца, преди да е изминал и половината разстояние по пътеката.

— Това се казва изненада. Мислех си, че ще ти трябва много повече сън.

— Стига ми толкова. Ползата от съня обикновено се надценява. Аз пък си мислех, че ти няма да останеш тук и ще отидеш някъде другаде.

— Кейт и Джон ми предложиха, но аз просто не искам да бъда с други хора — обясни Кари. — Оказа се обаче, че не искам да бъда и сама. А не мога да помъкна Луси на хотел...

Ковак я огледа внимателно от главата до петите. Разрошена коса, лице с белези, тениска и долнище на червена памучна пижама. Приличаше на безпризорно дете.

— Определено ме виждаш в най-добрите ми моменти, детектив — сухо рече Кари.

— Яла ли си нещо? — попита той и си отговори сам. — Не, разбира се. Защо трябва да ядеш? Дори най-слабият вятър ще те издуха. Донесъл съм храна.

Той държеше една кесия с продукти и я остави на масата в коридора, за да свали палтото си.

— Какво е това?

— Понички — отговори с крива усмивка Ковак. — Какво друго може очакваш да донесе едно ченге?

— Ти увековечаваш стереотипа — заключи Кари и откри, че се усмихва.

— Някой трябва да поддържа традициите. Имаш ли кафе? — попита той, упътвайки се към кухнята.

— Знаеш къде е.

Кари го последва по коридора, като взе кесията с поничките. Наблюдаваше го как намери всичко необходимо, за да направи кана кафе. Когато машината започна да гъркори и горещата течност потече, той се обърна с лице към нея.

Изглеждаше различен с джинси и пуловер. По-млад, помисли си тя. И сякаш не носеше тежестта на целия свят върху раменете си.

— Значи е бил Боби Хас, а? — произнесе тя.

— Да. Боби Хас.

Кари поклати глава.

— Кой би погледнал това момче и би повярвал, че е могло да направи такива неща на Марлене Хас и бедните дечица? Прилича на филм на ужасите. Само мисълта, че въобще е могъл да измисли тези неща, ме кара да се чувствам зле.

— Какво може да се направи — сви рамене Ковак. — Някои хора просто се раждат зли.

— Вярваш ли в това? Че злото се ражда, а не се възпитава?

— Скъпа, видял съм най-лошите неща, които хората си причиняват едни на други — отвърна Ковак. — Боби Хас не е изнасилвил, измъчвал и убил жертвите си само защото се е напикавал, когато е бил на дванадесет. Тези мисли са се родили и зреели в главата му от дълго време. Той е точил фантазиите си като нож от мига, в който ги е измислил.

— И едва не се измъкна невредим — промърмори Кари. — Нали ти е ясно, че ако Дал бе изправен пред съда, щеше да бъде осъден.

— Ти мислеше ли, че той го е извършил? — попита Ковак. — Дал?

— Би трябвало да отклоня въпроса ти — рече тя. — Но отговорът е да. Да, мислех. Всички го мислеха.

— И все пак не се огъна и не се предаде. Защо?

— Защото какво щеше да стане, ако беше невинен? — попита тя. — И всъщност той е бил невинен.

— Не мога да върша твоята работа — призна Ковак. — Не бих могъл. Не бих могъл да бъда безпристрастен.

— Ето защо ти си ченге, а аз не.

Той наля на всеки по една голяма купа кафе. Кари отиде до бюфета, извади чиния и изсипа в нея поничките. Уютността и домашният характер на действията по някакъв начин я успокоиха. Простите, всекидневните неща.

— Къде е Луси? — попита Ковак.

— Заспа в голямата стая. Да отидем при нея. Не искам да се събуди и да открие, че ме няма.

— Как се справя? — Ковак снижи гласа си, когато влязоха в стаята.

Луси не се помръдна, нито палецът ѝ.

— Целият ѝ свят бе преобърнат с главата надолу... И няма нищо, което аз мога да направя, за да ѝ помогна.

Кари затвори очи и сложи ръка на устата си, опитвайки се да преглътне сълзите, които напиреха. Тя бе успяла да се справи с тях, докато Луси бе будна и я наблюдаваше. Но сега задръжките ѝ паднаха, силите я напуснаха, беше изтощена и смазана.

Тя инстинктивно се обърна към Ковак и притисна лицето си към гърдите му.

Той инстинктивно я прегърна, притисна я до себе си и погали косата ѝ, каза, че всичко ще се оправи. Дали щеше да се оправи или не, нямаше значение. Онова, което имаше значение, бе, че някой силен човек беше до нея и поемаше част от тежестите ѝ за няколко минути.

Кари отстъпи назад и избърса сълзите си.

— Май единственото, което правя, е да плача пред теб.

Ковак ѝ подаде хартиена салфетка от чинията с понички.

— Всичко е наред. Ти поне имаш причина. За разлика от първата ми жена, която избухваше в рев само като ме видеше.

Тя се опита да се засмее и се сви в ъгъла на дивана, на който спеше Луси.

— Не, не може да бъде.

Ковак седна срещу нея на голямата кожена отоманка, която служеше за сядане и за масичка за кафе, и облегна лактите си на коленете.

— Говори ли с Дейвид? — попита той.

— Не, не съм.

Той поклати глава. Кари вдигна ръка.

— Моля те!

Мъжът, с когото бе прекарала едно десетилетие от живота си, с когото бе споделяла най-интимните моменти, от когото имаше дете, не можеше да събере сили да ѝ се обади и да я попита как е. Какво можеше да се каже за това?

— Съжалявам, че се оказа такъв — рече Ковак.

— Аз също.

Луси се размърда и седна, примигваше и търкаше с ръчички големите си сини очи. Погледна Ковак доста властно, сякаш бе обидена от присъствието му.

— Здравей, принцесо Луси — каза той.

— Вече не съм принцеса — обяви детето. Беше ясно, че е нещастно от понижението на ранга си.

— Защо не си принцеса? На мен ми приличаш на принцеса.

Тя поклати глава и се сгуши в майка си. Кари я погали по главата.

— Кажу „здравей“ на детектив Ковак, миличка. Бъди учтива.

Луси погледна към него под сключените си вежди.

— Здравей, детектив Сам.

— Здравей. — Изражението, сякаш се страхува, че детето ще скочи и ще го ухапе, отново се изписа на лицето му. — И защо вече не си принцеса?

— Защото — отговори упорито тя и погледна встрани.

— Да не би да се е случило нещо и ти реши да не бъдеш повече принцеса?

Луси кимна и се притисна по-силно в Кари.

— Уплаших се. Защото ме беше страх — призна тя с най-тънското си гласче.

— Страх те е, значи — повтори Ковак толкова сериозно, колкото ако разпитваше свидетел. — В това няма нищо нередно. Майка ти се страхува. Аз се страхувам.

— Ти също ли се страхуваш? — попита Луси сякаш не му вярваше. Замисли се и накрая каза: — Значи и ти също не си принцеса.

— Ами да, не съм.

— Ние се преструваме, че сме на хотел — обясни му Луси. — Можеш да останеш при нас, ако искаш.

Ковак спря смеха зад ръката си.

— Не, не мога — отговори той. — Но ти благодаря за поканата. Наистина трябва да вървя. Просто наминах да проверя как си ти и майка ти. И да ви донеса понички.

Луси погледна чинията и засия.

— Има понички! Обичам понички!

— Само една — нареди Кари. Тя се освободи от детето и последва Ковак по коридора.

— Благодаря ти, Сам — рече тихо. — За това, че дойде. За поничките. За всичко.

Той облече палтото си.

— Няма за какво. С огромно удоволствие...

— Не. Има за какво.

— Знаеш номерата ми — каза той. — Ако имаш нужда от мен, обади се. Ще бъда тук, преди да затвориш.

Тя кимна.

Той се обърна към вратата и започна да я отваря.

— А ако нямам нужда? — попита тя. — Може ли да ти се обадя?

Ковак леко почервеня, погледна встрани, нагоре, надолу, но не и към нея и се пребори да потисне усмивката си.

— Да. Както казах... ще бъда тук, преди да затвориш.

70.

На следващия ден цялата оперативна група, която работеше по случая, се събра преди той да бъде поет от другата смяна, защото бе станал многопластов. Злото се бе разраснало като рак, бе пръснало метастазите си и бе докоснало и унищожило прекалено много животи.

— Със смъртта на Стан Демпси приключихме — обяви лейтенант Дос. — По него няма да има повече работа.

— Какво ще стане с тялото му? — попита Ковак. — Дъщеря му ще дойде ли да уреди погребението?

— Не. Каза да вземем пари от сметката му и да се погрижим за това. Цитирам нейните думи.

Типен подсвирна леко.

— По-остро от зъби на змия е да имаш неблагодарно дете.

— Не! Това е моя реплика! — оплака се Елууд.

— Шекспир е част от човешкото наследство, приятел. Достъпен за всички.

— Това не е правилно — продължи Ковак, игнорирайки спора им. — Демпси беше един от нас. Наистина накрая се побърка и му се разхлопа дъската, но той бе един от нас. Трябва да се погрижим за него. Ние сме неговото семейство.

Дос кимна.

— Съгласна съм с теб. Ще видя какво можем да направим. Почти съм сигурна, че началството няма да позволи нищо в светлината на събитията. Говорете с вашия представител в благотворителната асоциация. Може би синдикатът също може да помогне.

— Ще пренебрегнем началството — предложи Ковак. — Няма да се допитваме и до синдиката. Ще направим за Стан това като приятели, каквито никога не сме му били.

Около масата се разнесе одобрителен шум. Ковак предположи, че всеки, който някога бе работил със Стан Демпси и не беше му обръщал внимание или си бе правил майтап с него, сега изпитваше миг на мълчалива вина.

Дос продължи.

— Ники, научи ли каква е официалната причина за смъртта на Уейн Хас?

— Токсикологията все още не ни е изпратила доклада — отвърна Лиска. — Временното заключение на медиците е сърдечен удар, но Боби Хас най-подробно е описал в дневника си как е тровел баща си със селен. Представял си, че ще става доктор.

— Представете си колко много като Боби Хас вече са завършили медицина — каза Типен. — И право, и бизнес. Изследванията показват, че много от собствениците на петстотинте най-богати в света компании са социопати.

— Това момче бе замислило и осъществило почти перфектни убийства — рече Ковак. — Карл Дал щеше да отиде в затвора за престъпления, който не е извършил. А Боби Хас щеше да продължи по своя заслужен път.

— Ники, провери ли в документите по случая, за да видиш какво е написал Стан Демпси за Боби Хас? — попита Дос.

— Боби Хас е бил разпитан. Представил е алиби. Изглежда никой не го е проверил — отговори Лиска. — Стан вече бил вдигнал мерника на Карл Дал. Боби е бил на шестнадесет години, добър ученик, учтиво момче, никога не се е забърквал в неприятности. Изглеждал отпаднал и разстроен заради смъртта на мащехата си и децата...

— Минал е между капките.

— Да.

— Докъде стигнахме с Дейвид Мур? — попита Ковак.

Дос сви рамене.

— До никъде. Той е оправдан по нападението върху жена му. Няма нищо общо с отвличането ѝ. Сигурна съм, че финансовите инспектори ще се разровят здраво в сметките му във връзка с развода, но така или иначе той се откачи от въжетото. Нямаме нищо, с което да го задържим или да предявим обвинение към него.

Ковак се намръщи.

— Не съм съгласен. Ако е невинен, защо толкова бързо повика адвокат?

— Интересно защо ти и Крис Логън се опитвате на всяка цена да му постелете пътя към затвора — рече сухо лейтенантът.

— Искам да знам какви бяха мистериозните двадесет и пет хиляди долара и защо изглеждаше толкова ясно, че Мур има нещо общо с брата на Джини Бърд.

— Може би наистина има — намеси се Елууд. — Може би наистина са планирали да премахнат съдия Мур, но Боби Хас е изпреварил Берген.

— Дори ако случаят е такъв — продължи Дос, — обвиненията в конспирация са трудни. Ако няма обвинение в углавно престъпление, случаят никога няма да стигне в съда. А фактите остават. Дейвид Мур не е извършил нищо незаконно — това е всичко, което знаем.

Лиска сръга с лакът Ковак.

— Не можем просто да го хвърлим в килията само защото ти го смяташ за негодник, Коджак.

— Без него светът ще бъде по-добро място — изръмжа той.

Независимо дали Дейвид Мур беше извършил престъпление или не, Ковак имаше намерение да стигне до дъното на тази помийна яма, ако не по други причини, то заради личното удовлетворение да направи живота на Мур непоносим. Той подозираше, че Мур има цял тон скътани пари от участията му в индустрията с хард порно. Може би някъде между тях щеше да успее да намери някакво обвинение. Както казваше Логън: върви по дирята на парите.

— Какво знаеш за филмите му, Типен? — попита той.

Лиска сложи ръце на ушите си и започна да сумти.

— Те са прекалено хард за мен — отговори Типен. — Насилие. Садомазохизъм. Ако за него може да се съди по филмите му, Дейвид Мур, или Дейвид М. Грир, е едно болно пале, което обаче е защитено от Първата поправка. Може да определим работите му като социално и морално достойни за порицание, но не попада под ударите на закона.

Ковак се намръщи.

— Добре — произнесе с дълга въздишка Дос и с това сложи край на срещата. — Да приключим с него и да вървим напред. Ако никой няма нищо друго...

Всички вече ставаха от столовете си, когато Лиска неочаквано извика „Стоп! Чакайте!“ и привлече вниманието им.

— Я погледнете Ковак! Това не е ли... нов кафяв костюм?

От всички страни се понесоха „ох“ и „ах“, които го накараха да се изчерви.

Той завъртя очи.

— Е, и к'во? За Бога! Голяма работа! Купувам си един костюм на всеки десет години, независимо дали ми трябва или не.

Сам стоеше пред огледалото в мъжката тоалетна и се опитваше да реши дали се нуждае от бръснене. По-добре не. Без съмнение щеше да се пореже и да се появи на вечерята с парченце тоалетна хартия на лицето.

Лиска влезе вътре точно когато сменяше ризата си с нова. Той й се озъби в огледалото.

— Трябва да престанеш да влизаш тук, Тинкс.

— Не ми отнемай удоволствието. То ми е единственото напоследък.

— Господи, много си го закъсала значи!

— Къде ти е лепенката? — попита тя. — Да не си се отказал?

— Престанах.

— Сам, направо ме побъркваш! Ако се разболееш от рак и умреш...

— Не! Престанах да пуша. Оставих цигарите.

Погледът й, пълен с недоверие, в друг случай би го накарал да се разсмее, ако не бе толкова нервен.

— Брей! Просто така?

— Просто така. Време е да започна да обръщам повече внимание на себе си, преди да свърша като Стан Демпси, заобиколен от цял арсенал оръжия и един-единствен градински стол в задния двор.

Лиска изпуфка.

— Да не би да помирисвам кризата на средната възраст?

— Не, просто се намираш в мъжката тоалетна. Шансовете да помирисваш нещо друго са големи — рече той и се запипка с една нова вратовръзка с цвят на кехлибар, която хомосексуален продавач в магазина за мъжка мода го посъветва да си купи, защото била в хармония с нюансите на уиски в очите му.

Боже опази!

Лиска плесна с ръце и се опита да му върже вратовръзката.

— Хубава връзка — похвали го тя. — Подхожда на очите ти.

Ковак се намуси и изсумтя.

— Е, накъде си се разбързал толкова, господине? Любовна среща ли имаш?

— Вечеря — промърмори той, очите му бягаха от нейните.

— Среща с вечеря?

— Само вечеря.

— С някого, когото познавам?

— Не е твоя работа, дърта клюкарке — рече раздражено той и нагласи възела точно под адамовата ябълка, за да няма чувството, че ще го задуши до смърт.

— Ами това го прави напълно моя работа — настоя Лиска с дяволити пламъчета в очите.

— Ще вечерям със съдия Мур — призна неохотно той.

Веждите на Лиска скочиха до небето.

— Със съдия Мур?

— Да.

— Кари — уточни тя.

Ковак изпъхтя.

— Кари.

Лиска се разсмя и плесна с ръце.

— Ах, ти лъжец такъв! Отиваш на среща. Ти си мръсник! Задникът на съпруга й все още го боли от удара на вратата, която го прасна, а ти вече си уреждаш среща с нея.

— Не е точно така — изръмжа Ковак. — Това е просто една вечеря за благодарност. С нейната петгодишна дъщеря. Нищо повече.

— Я стига, Коджак! Не ме баламосвай — изкиска се Лиска. — Ясен си ми от доста време. Ти няма да си купиш нов костюм, за да вечеряш с петгодишно дете.

Ковак не каза нищо. Не знаеше какво би могъл да каже. Не искаше да вдига много шум за това, че Кари го бе поканила. Беше прекалено. Тя бе травмизирана. Това бе единствената причина да го покани: не беше с всичкия си, все още не мислеше разумно.

Лиска посегна и отново оправи възела. Погледна навъсено към него и сложи ръка на сърцето му.

— Внимавай с това, обещавах ли?

— Прекалено късно е — призна той. Мили Боже, потеше се като кон! Отново разхлаби вратовръзката.

— Само помни едно нещо, Сам — рече сериозно Лиска.

— Какво?

— Тя е... тя е...

— Прекалено добра за мен?

— Адвокат.

Двамата се разсмяха. Лиска го прегърна силно.

— На добър час, младежо! — каза и отново стегна възела. —
Бъди учтив, възпитан, не си гризи ноктите, не говори с пълна уста и се
прибери вкъщи преди вечерния час.

— Слушам, мамо — отвърна той, облече новото си сако и се
упъти към вратата.

— И още нещо, Сам.

Той я погледна през рамо. Изражението ѝ бе абсолютно
сериозно.

— Какво?

— Остави тази вратовръзка на мира, иначе ще ти счупя пръстите.
Винаги бе толкова любезна, партньорката му.

Ковак отдаде чест и тръгна към нещо добро.

Издание:

Тами Хоуг. Наследство на злото

ИК „Бард“, София, 2007

Редактор: Радка Бояджиева

ISBN: 978-954-585-773-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.